

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ONE

wrong

MOVE

OLIVIA HAYLE

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Telif Hakkı© 2024 Olivia Hayle

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, yayıncının önceden izni alınmadan dağıtılamaz veya iletilemez, ancak kısa alıntılar makaleler veya incelemeler.

Bu kitapta tasvir edilen tüm karakterler ve olaylar tamamen hayal ürünüdür. Yaşayan veya ölmüş gerçek olay veya kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Aşağıdaki hikaye olgun temalar, sert bir dil ve müstehcen sahneler içermektedir ve olgun okuyuculara yöneliktir.

Beyond the Proof'tan Andie Edwards tarafından

düzenlendi Shannon Shacka tarafından

düzeltildi

Ebook cover art by Cormar Covers Model

Dane de Bruin shot by Wandar Aguiar Paperback

chapter art by Ginotage Sandaru Discreet

paperback cover by Books & Mood

www.oliviahayle.com

ONE *wrong* MOVE

ÖLİVİA HAYLE

*Bir gün uyanıp kendini ne zaman ve nerede kaybettiğini merak eden ve o kişiye
yeniden keşfetmek i in yola  ıkan herkese.*

İÇİNDEKİLER

<u>Önsöz</u>	<u>1</u>
<u>Bölüm 1</u>	<u>1</u>
<u>Bölüm 2</u>	<u>1</u>
<u>Bölüm 3</u>	<u>1</u>
<u>Bölüm 4</u>	<u>1</u>
<u>Bölüm 5</u>	<u>1</u>
<u>Bölüm 6</u>	<u>1</u>
<u>Bölüm 7</u>	<u>1</u>
<u>Bölüm 8</u>	<u>1</u>
<u>Bölüm 9</u>	<u>1</u>
<u>Bölüm 10</u>	<u>1</u>
<u>Bölüm 11</u>	<u>1</u>
<u>Bölüm 12</u>	<u>1</u>
<u>Bölüm 13</u>	<u>1</u>
<u>Bölüm 14</u>	<u>1</u>
<u>Bölüm 15</u>	<u>1</u>
<u>Bölüm 16</u>	<u>1</u>
<u>Bölüm 17</u>	<u>1</u>
<u>Bölüm 18</u>	<u>1</u>
<u>Bölüm 19</u>	<u>1</u>
<u>Bölüm 20</u>	<u>1</u>
<u>Bölüm 21</u>	<u>1</u>
<u>Bölüm 22</u>	<u>1</u>
<u>Bölüm 23</u>	<u>1</u>
<u>Bölüm 24</u>	<u>1</u>
<u>Bölüm 25</u>	<u>1</u>
<u>Bölüm 26</u>	<u>1</u>
<u>Bölüm 27</u>	<u>1</u>
<u>Bölüm 28</u>	<u>1</u>
<u>Bölüm 29</u>	<u>1</u>
<u>Bölüm 30</u>	<u>1</u>

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)

[Bölüm 39](#)

[Bölüm 40](#)

[Bölüm 41 Sonsöz](#)

[Teşekkür-~~Olivia~~'nın diğer](#)

[kitapları Olivia Hakkında](#)

Prologue

Na te

Onu ilk ben gördüm.

Babam tarafından pek de ince olmayan bir şekilde azarlanmışım. Aile reisi ve Contron'un eski CEO'su. Görünüşe göre, aile şirketinde olması gerektiği gibi ağırlığımı koymuyormuşum.

Şimdi Village'daki barda oturmuş, üzüntülerimi bir cin tonikle bastırıyorum. Buraya daha önce gelmemiştim. Üniversite bölgesine yakın ve loş ışıklı mekânın sesi çok yüksek. Kahkahalar, sarhoş sohbetleri ve ritmi yüksek müziklerle dolup taşıyor.

Beni canlı hissettiriyor. Sanki bir ya da iki saatliğine başka biriymişim gibi- daha genç, idealist ve iyimser biri. Hâlâ üniversitede okuyan biri.

Hayatımın o dönemlerini pek özlemem. Ama şu anda özlüyorum. Uyumak, kaytarmak ve ders çalışmak. Bazen.

Yılın bu zamanlarında Boston'u saran soğuk havayı ve mükemmel bir ağabeye sahip olmanın getirdiği düşük beklentilerin ağır battaniyesini özlüyorum.

Bugünlerde hayat takım elbiseler ve yönetim kurulu odalarından ibaret. Bu konuda iyiyim ama enerjimi tüketiyor. Çoğu zaman kendimi boşa akan bir pil gibi hissediyorum.

İçkimden bir yudum alıp etrafıma bakıyorum. Dean hâlâ banyoda, üçüncü birasını içiyor. Bu bana insanları izlemek için bolca zaman veriyor.

Bir grup arkadaş yakındaki bir kulübede oturmuş, önlerindeki masanın üzerinde bira şişeleri durmaktadır. Adamlardan biri viski ya da viski gibi görünen bir şey içiyor ve çenesindeki var olmayan sakalını kaşıyor.

Bakışlarım arka taraftaki masalara doğru kayıyor. Terk edilmiş müzik kutusunu ve zaman zaman canlı sanatçılara ev sahipliği yapması gereken sahneyi geçiyorum.

Bir masada tek başına oturan bir kız görüyorum.

Yüzünün etrafında sarı buklelerden oluşan bir hale var ve omuzlarının hemen arkasına düşüyor. Koyu renk bir saç bandı bukleleri taçlandırıyor. Kolları çok uzun, büyük boy, kablo örgülü bir kazak giymiş. Kollardan biri elinin üzerine doğru çekilmiş, sanki soğuk birasını tutmak için bir bariyer olarak kullanıyormuş gibi. Dokunulmamış gibi görünüyor.

Etrafına bakıyor. Gözleri tetikte ve biraz dalgın. Sivri bir çenesi var, neredeyse elf gibi, ama yüzünde oyuncak bebek gibi bir şey yok. Cildi kızarmış, sanki soğuktan yeni gelmiş gibi.

Üniversite öğrencisi sanırım. Öyle olmalı. Bu da onu benden 10 yaş daha genç yapıyor, belki de daha fazla.

Tavana bakıyor ve başını hafifçe eğiyor, sanki bir şeyi inceliyormuş gibi. Yukarı bakıyorum ama orada hiçbir şey yok. Sadece kısık ayara getirilmiş spot ışıkları var. Arka planda bir yerde, seksenli yılların eski bir rock şarkısı çalmaya başlıyor. Kadın şarkıya eşlik ediyor, boştaki eliyle yıpranmış ahşap masaya vuruyor.

Cin toniğimden uzun bir yudum alıyorum. Pis bir üniversite barında kokteyl içmek birdenbire gösterişli gelmeye başladı.

Acaba randevusunu mu bekliyor?

Sesinin nasıl olduğunu merak ediyorum. Gülümsemesi neye benziyor merak ediyorum.

Kalabalık barda ona bakarken, onu görmeyi unutup unutamayacağımı merak ediyorum. Bu soru şu anda çok çirkin görünüyor. Nasıl unutabilirim ki?

Vurulmuş gibi hissediyorum.

Bardağı yere bırakıp takım elbisemin düğmelerini çözüyorum. Artık o da yanlış geliyor. Gün içinde olduğum, olmam beklenen adama ait bir şey, ama bana değil. Gerçekten değil.

Omuz silkerek çıkardım. Dean'in boşalttığı yanımdaki sandalyeye bırakıyorum ve kendi sandalyemden kalkmak için hareket ediyorum. En azından ona bir merhaba demeden buradan ayrılmamın imkanı yok. Ne düşündüğünü sormadan.

Sırtımın üst kısmına bir el iniyor. "Sakın," diyor Dean, "tuvalete giderken sporcuların olduğu masaya uğrama. Çok sinirliler, yemin ederim. Takım elbisemi gördüler ve bana hisse senetleri hakkında soru sormak istediler. Şaka yapıp yapmadıklarını anlayamadım, ben de ne olur ne olmaz diye onlara berbat bir tavsiye verdim."

Ona döndüm. "Ne kadar asilce."

Sırıttırıyor ve omzumu dürtüyor. "Yavrulara biraz terbiye öğretmeliyiz."

"Ve bu senaryoda yaşlı köpek sensin, öyle mi? Otuz beş yaşında bile değiliz."

"Oh, ama uzun zamandır bu oyunun içindeyiz." bar tezgahına yaslanıyor. Onu üniversiteden beri tanıyorum, çok fazla alkol, çok az uyku ve bitmek bilmeyen sınav kaygılarıyla yoğrulmuş bir arkadaş.

Omzunun üzerinden kıza bakıyorum.

Hâlâ yalnız oturuyor. Çoğu insanın aksine, zaman geçirmek, bir saniye bile can sıkıntısı yaşamamak için telefonunu çıkarmadı. Bulunduğu ortamı analiz ediyormuş gibi etrafına bakıyor. Katılımcıdan ziyade bir gözlemci.

Dean bakışlarımı takip ediyor. "Ne... oh," diyor. Sonra gülümsüyor. "Çok tatlı, değil mi?"

Cin toniğimi geri . "O bir üniversite öğrencisi."

"Yani? Yaşlı köpekler bile, ve tüm bunlar." Omzuma tekrar vurdu ve sonra yürüdü gitti. Kalabalığın içinde dolanıyorum. Arkadaşım Dean, açık sözlü ama aynı zamanda çekici biri. Yakışıklı, kısa kesimli, yelken ve emlak tutkunu. El değmemiş bir şişe birayı kucaklamış, tek başına oturduğu masaya doğru ilerliyor.

Ve ona bakar... ve gülümser.

Yani onu ilk ben görmüş olsam da, onunla ilk konuşan oydu. Ve bu her şeyi değiştirdi.

Chapter 1

Ha rper, dört yıl sonra

Galeri büyük, beyaz ve duvarları kaplayan parlak renkli sanat eserleri dışında tamamen kişiliksiz. Yeni iş arkadaşım Aadhya'nın yanında dururken kendimi inanılmaz derecede yersiz hissediyorum. Sadece uzun boylu değil, aynı zamanda muhteşem de. Ve *İngiliz*, benim kırmızı maksi elbiseme hiç benzemeyen şık bir kıyafet giymiş. Çok güzel ve buradaki ipleri çoktan eline almış. Onu *inanılmaz derecede* korkutucu buluyorum.

Müşteri listesinde bana yol gösteriyor. Farklı ofisleri açan kodlar. Etkinlik düzenleme protokolü.

Genel bakışı son derece hızlı ve ben de onu takip etmek için elimden geleni yapıyorum. "Şimdi sen ," diyor, kenara çekilip bilgisayarını işaret ederek. Ben onu taklit etmeye çalışırken Aadhya birkaç saniye beni izliyor adımlar. "Yani buraya gerçekten bir hafta önce mi geldin?" "Evet," dedim.

"New York'tan mı?"

"Evet. Şehri seviyorum ama biraz değişikliğe ihtiyacım vardı," diyorum. Bu yetersiz bir ifade. Bir *kaçışa* ihtiyacım vardı ve Londra ile bu galeri bunu sağladı. Birkaç ay önce kimseye haber vermeden bu ücretli stajyerliğe başvurduğum. Ve birkaç hafta önce kabul mektubu e-posta kutuma düştüğünde...

Bir çıkış yolu görmüştüm. Yeni bir varoluş şansı. Üzerine atladım ve her şeyi geride bıraktım.

"Yine de New York," diyor Aadhya. Ses tonu düşünceli. "O şehirden ayrılmayı hayal bile edemiyorum. Londra'da doğdum ve büyüdüm ve bu şehir benden asla kurtulamayacak."

"Bu galeri tam da beni çağırıyordu," diyorum. "Peki bu sistem nasıl çalışıyor? Erişim kodlarıyla mı?"

Yanımda duruyor ve hızlı bir yetkinlikle bana ne yapmam gerektiğini gösteriyor. Neyse ki ilk günüm oldukça sakin geçiyor, sadece birkaç müşteri sanat eserlerine göz atmak için randevu almış. Görevlerimi biliyorum. Bütün gün Aadhya'yı gölgelemek ve müşterilerin mutlu, memnun olduklarından ve isterlerse ellerinde bir kadeh şampanya olduğundan emin olmak.

Etrafımızda milyonlarca pound değerinde sanat eserleri asılı. Gün boyu içimde sürekli bir heyecan var. Bununla çalışmak için. Her gün *görmek* için.

Galerinin diğer tarafında birkaç adam duruyor. Birini hemen tanıdım. Eitan White. Sterling Galerisi'nin sahibi ve yöneticisi. Kalın, kıvrırcık siyah saçlı, kısa boylu bir adam ve şimdiye kadar karşılaştığım en korkutucu bakışlara sahip.

Takım elbiseli, uzun boylu bir adamla konuşurken sesi sıcaktı.

Aadhya'ya dönüp bakıyorum. "Potansiyel bir müşteri mi? Şimdiden mi?" Fısıldıyorum.

Başını sallıyor ve sanat koleksiyonu kataloğunun bir sayfasını çeviriyor. Soyut resimlerden birini arıyor. "Evet, galeri açıldığında tam zamanında buradaydı. Mevcut bir müşterimiz. Eitan'dan her zaman kraliyet muamelesi ve kişisel turlar alır."

Çifte tekrar bakıyorum. Tanıdık bir şeyler var... Adam döndüğünde ve profilini gördüğümde içimi derin, tedirgin edici bir his kaplıyor.

Olamaz.

Hayır, hayır, hayır.

Londra'da olduğunu biliyordum. Elbette biliyordum ama onunla karşılaşacağımı düşünmemiştim. Bunu hiç düşünmemiştim. Çantamı hazırlayıp uçak biletimi aldığımdan beri.

Ama çağdaş sanatla her zaman ilgilendiği doğrudur. Dean ve benimle her akşam yemeğine çıktığında bana sık sık mevcut ve gelecek vaat eden sanatçılar hakkında sorular soruyordu. Bu, birlikte yemek yediğimiz

ortak noktaları vardı. Ona parlak bir geleceği olduğunu düşündüğüm sanatçılardan bahsetmeyi seviyordum ve o da beni dinlemekten keyif alıyor gibiydi.

"Harper?" Aadhya soruyor. Sakız çiğniyor ve uzun, siyah at kuyruğu gömme aydınlatmanın yumuşak ışıltısı altında parlıyor. Çok güzel bir kız. Kahverengi teni, ustalıkla uygulanmış makyajı ve harika bir aksanı var. "Biraz bakıyorsun, biliyorsun."

"Oh, özür dilerim."

"Olma. O fit. Bunu ilk elden biliyorum." Sırıttıyor ve başını hafifçe ona doğru eğiyor. "Galerinin de en iyi müşterilerinden biri, yani biliyorsun cebi çok dolu."

"Doğru, bu mantıklı. Sanatla ilgileniyorsan bunu yapmak zorundasın," diyorum.

Sesim yüksek çıkıyor, gerginlikle karışık.

Aadhya manikürlü tırnaklarını Sterling Galerisi'nin koleksiyon kataloğunun kapalı kapağına vuruyor. "Eitan'ı çok mutlu ediyor, en azından her ziyaretinde. Aylardır bana çıkma teklif etmesi için uğraşıyorum."

Kaşlarım kalktı. "Öyle mi?"

"Elbette," diyor gülümseyerek. "Fit müşterilere sahip olmanın ne kadar nadir olduğunu biliyor musunuz?"

Nate'e dönüp bakıyorum, sanat endüstrisinde bir efsane olan ve üniversitede adını duyduğumu hatırladığım eksantrik patronumuzla sohbet ediyor. İkisi galeride gezinmeye başladılar.

Aadhya ve ben oyalanıyoruz.

Kahretsin.

Attıkları her adımda kalp atışlarım hızlanıyor. Dean ve Nate neredeyse yirmi yıldır arkadaşlar. Üniversiteye birlikte gitmişlerdi ve Nate birçok kez akşam yemeği için bize gelmişti.

Ayrıca düğünümüzde Dean'in sağdıçı olması gerekiyordu.

Onu en son aylar önce bir akşam yemeğinde görmüştüm. Masanın karşısında oturuyordu, Dean'in ailesi ve arkadaşlarıyla çevriliydi ve o kadar çok mum ışığı vardı ki, boğulacakmışım gibi hissedene kadar odadaki tüm havayı emiyordu. Ama yanımdaki herkes tehlikeden habersiz gülmeye devam ediyordu.

Onu Dean göndermiş olmalı.

Elbette sanatla ilgileniyor ama Nate'in ikinci günümde burada olma ihtimali nedir?

Galerinin büyük boy sehpa kitaplarından birini alıp tek bilgisayarımızın bulunduğu şık masanın üzerine dik bir şekilde koyuyorum ve

ekrana bakan tek sandalyeye oturdum. Panik içinde ciltli kitabı açtım ve dikkatle sayfalara odaklandım.

Eitan, "Karşıdaki odada Vesper'dan daha fazla eser var," diyor. "Daha akıcı ifadeleriyle ilgileniyorsanız, şahsen çok etkileyici bulduğum mor renkte bir parça var."

Nate düşünceli bir şekilde mırıldanır.

"İyi günler," diyor Aadhya sıcak bir şekilde. "Her zaman olduğu gibi, göz atarken bir şey isterseniz bana haber verin. Bir fincan kahve?"

"Ben iyiyim, teşekkür ederim," diyor Nate. Sesi çok yakın. Tam önümde, zar zor baktığım parlak bir Monet'in kenarlarının üzerinde. Nefeslerim çok hızlı, kalbim çok hızlı atıyor.

Ayak sesleri yeniden başlıyor ve ben rahat bir nefes alıyorum. "Harper?" diye soruyor. "Sen misin?"

Kahretsin.

Kocaman kitabı indirdiğimde üç çift gözün bana baktığını görüyorum. Eitan, zorlukla gizlenen bir şaşkınlıkla. Aadhya, ağzı karışık. Ve masanın diğer tarafında duran Nate, kara gözlerini bana dikmiş.

Ona küçük bir gülümseme verdim. "Merhaba, Nate."

"Ne hoş bir sürpriz," diyor. Sesi derin ve kendinden emin ve en ufak bir şaşkınlık yok. Sanırım *biliyordu*. Şüphe boğazımda daha da kalınlaşıyor ve korku derinlere yerleşiyor.

Dean'in emriyle buraya gelmezdi. *Öyle değil mi?*

"Yeni iş arkadaşımızı tanıyorsun," diyor Eitan. Sesini deşifre etmek imkânsız; eski nişanlımın en yakın arkadaşından yeni patronuma bakıyorum.

"Gerçekten de öyle," diyor Nate. "Nasılsın Harper?" "Harika. Evet, .

Buraya, Londra'ya yerleşmek."

Başını sallar ve diğerlerine çekici bir gülümseme verir. Gömleğinin üst düğmesi açık ve takım elbisesinin kesimi özel dikilmiş gibi görünüyor. Her santimiyle, onu her zaman tanıdığım adam. Son derece zengin ve haksız yere yakışıklı.

"Harper New York'ta bana düzenli olarak sanat konusunda tavsiyelerde bulunurdu. En iyi alışverişlerimden bazıları için ona teşekkür borçluyum."

Ne?

Masanın arkasından ona göz kırpıyorum.

"Öyle mi?" Aadhya sıcak bir mırıltıyla söylüyor.

Eitan bir kaşını kaldırıyor ve galerisinin yepyeni Amerikalı çalışanı hakkında düşündüğü her şeyi yeniden değerlendiriyormuş gibi bana bakıyor. "Vay, vay," diyor. "Gerçekten de ne hoş bir sürpriz."

Bir kitabın olması gerekenden daha ağır olduğunu düşünerek, sehpa kitabını elimden geldiğince zarif bir şekilde yere bırakıyorum.

"Bu galeriye geçeceğini bilmiyordum, yoksa sana ulaşırdım," diyor Nate.

Çok sert konuşuyor. Nedenini ben de bilmiyorum ama iş arkadaşlarımla yüzündeki ifadeye bakılırsa işe yarıyor. Boğazımı temizliyorum. "Oldukça hızlı bir kariyer kararıydı, bu doğru."

Başını salladı ve gözlerinde bir onaylama titreşimi vardı. Yaptığım şey için acele etmek hafif kalır. Dean'in altından halıyı çekip aldım, bir uçağa bindim ve bildiğim her şeyi geride bıraktım.

Düğünden sadece haftalar önce.

"Ama harika bir tane. Bu galeriden çok sayıda eser satın aldım.

Sence de öyle değil mi Eitan?" Nate İngiliz'e geniş bir sırıtış atar.

Eitan'ın dudakları hafifçe kıvrılır. "Gerçekten de öyle, Bay Connovan. Çok verimli bir birliktelik."

"İkimiz için de," diyor. "Harper bana biraz etrafı gösterebilir mi? Onun bazı parçalara bakışını dinlemek isterim, sonra da birkaç şeyi tamamlamak için seninle tekrar buluşuruz."

Aadhy Eitan'a bakıyor. Ben de Eitan'a bakıyorum. Nate Connovan'ın her zaman sergilediği kararlı çekiciliğin içinde bile bariz bir küçümseme bu.

"Ama tabii ki," diyor Eitan. "İkinizin arayışını kapatması gereken çok şey olmalı. Bir şeye ihtiyacınız olursa Aadhya burada olacak ve lütfen işiniz bittiğinde beni üçüncü katta görmeye gelin."

Bay White zarif bir şekilde hallediyor, hakkını vermeliyim.

Nate kaşlarını kaldırarak bana baktı. "Hadi."

Tamam o zaman.

Yerimden kalkarak Aadhya'ya doğru bakmaya cesaret edemiyorum. Döndüğümde cevaplamak zorunda kalacağım yüz bir soruyu şimdiden duyabiliyorum. Muhtemelen her birinden.

Nate'in yanına düşünüyorum. Uzun boylu, neredeyse benden bir kafa yüksek. Uzun adımları benimkilerin yanında ölçülü kalıyor. Onun varlığına değil de etrafımızdaki sanata odaklanmaya çalışıyorum ama bu neredeyse imkânsız.

İşte geliyor, sanırım. Öğüt. Sorular. Dean'in ne kadar üzgün olduğunu söylemek.

Ne büyük bir hata yapmışım.

"Nasılsın?" diye soruyor.

Ona doğru bakıyorum. "Güzel. Çok şey oldu."

"Evet. Tahmin edebiliyorum."

Onun ses tonuna uyuyorum, benimkini de alçak tutuyorum. Tanrı biliyor ya, galeriler ses taşımak için harikadır. Eitan'ın Nate'e göstermeye kararlı olduğu Vesper parçalarının hepsini atlayarak bizi bitişikteki odaya yönlendiriyorum.

"Biliyor muydun... Burada çalıştığımı biliyor muydun?" Nate bir süre sessiz kaldı ve midem bulandı.

Kahretsin.

"Evet," diyor. "Ama ben aynı zamanda düzenli bir müşteriyim. Eninde sonunda tanışacaktık."

Dean ona öyle söylemişti. Dean'e bittiğini söylediğimden beri bir buçuk hafta geçti. Hayatımı mahvettiğimden beri. Mümkün olduğunca uzaklaşmak için elimden gelen her şeyi yaptığımdan beri... ama görünüşe göre ondan kaçamıyorum. Burada bile. Yeni işimde, yeni şehrimde.

Acaba onun lekesini temizleyebilecek miyim?

"Buraya ne söylemeye geldiysen söyleme," diye ısrar ediyorum. Sesim beklediğimden daha sert ama yine de dalgalanmasından nefret ediyorum. "Lütfen, Nate. Onun arkadaşı olduğunu biliyorum ama... *yapma.*"

Mavi Oda'nın ortasında duruyor. Burada etrafımız aydınlatma armatürleriyle çevrili ve pencere panjurları sürekli kapalı tutularak lambalardan gelen yumuşak ışığın duvarlarda oynamasına izin veriliyor.

Ciddi görünüyor. Hiç ciddi görünmemişti. Onunla Dean'in arkadaşı olarak tanıştığımdan beri dört yıl boyunca bir kez bile, o gece barda.

"Hiçbir şey söylemeyeceğim," diyor. Ama sonra dudakları kıvrılıyor ve ciddiyeti bozuluyor. "Gelecek vaat eden bir sanatçının tablosunu arıyorum... Sanırım son konuşmamızda sizden yeni öneriler istediğimde sanatçının adının Nova D'Arc olduğunu söylemişsiniz. Siz ya da bu galeri satın alma işlemini kolaylaştırabilir mi?"

Rahatlayarak yere yığılmak istiyorum. Dean duygu ve düşüncelerini yeterince açık bir şekilde ifade etmişti; Nate de üzerime gelseydi bununla başa çıkamazdım. Fikrimi değiştirdiğim için neden kötü olduğuma dair tüm nedenleri sıralasaydı.

"Evet," diyorum. "Tabii ki. Bunun için buradayız."

Nate bir elini kalın, kahverengi saçlarının arasında gezdiriyor. Çenesinde her zaman Dean'inkinden daha sert olan bir kesik ve asla bir gözdağı havası var. Dean'in arkadaşı olduğunu biliyorum ama Nate New York'ta da tanınan biri ve Dean onun hakkında övgüler yağdırmayı hiç bırakmamıştı. Nate'in ailesi, şirketleri, milyarlarca dolarlık varlıkları hakkında.

"Mükemmel," diyor.

"Gerçekten sanat eseri mi alıyordun? Benim tavsiyemle mi?"

Nate uzaklara, duvarlarda dans eden ışığa doğru bakıyor. "Evet." "Bu delilik," diyorum. Kelimeler ağzından kaçıyor.

Şaşkınlıkla kıkırdıyor. "Öyle mi? Kûratörlük ve sanat tarihi okuduğunu sanıyordum."

"Evet, ama eğitim beni uzman yapmaz!" "Bunu üniversite adaylarına söyle" diyor.

"Gerçekten sanat eseri satın alıyormuşsun," diyorum usulca. Partilerdeki ya da yemek masasındaki tek tük konuşmalarımızın eyleme dönüştüğünü hiç fark etmemiştim. Benim kaprislerime göre hareket ettiğini.

"Küçük bir koleksiyonum var," diye yanıtlıyor. "Bu iyi bir yatırım ve portföyümü çeşitlendiriyor."

Haklısın. Böyle düşünmemeliydim... "Evet, bu mantıklı. Sanat genellikle bu şekilde kullanılır."

Gözleri tekrar benimkilere kaydı. "Onaylamıyorsun."

Başımı sallıyorum. Kiminle konuştuğumu ve bunu *nerede* yaptığımı hatırlıyorum. Kim duyuyor olabilir. "Ben . Sanatın değeri bakanın gözündedir, ama aynı zamanda piyasadadır. Ve sanat dünyası yüksek değerlendirmelerle büyür."

Dudaklarındaki o kıvrım geri döndü. "Bu çok diplomatikti."

"Teşekkür ederim."

"Bir değil."

Ben ona bakıyorum, o da bana bakıyor. Sessizlik birkaç saniye fazla . Nate'le olan kolay zaman tesadüfî olmuştur. Dean ile olan geçmişine dayanıyordu.

Ve bu tarih şimdi ağır geliyor. Dean'in bu odadaki varlığı görünmüyor olsa da, etrafımızda dans eden ışık gösterilerinden çok daha somut.

Boğazını temizliyor. "Ee, iyi yerleşiyor musun? Şehre?"

"Evet, bir yer buldum ve çalışma vizemi aldım. Hâlâ şu telefon numarası meselesini çözmeye çalışıyorum." Başımı sallıyorum ve büyük kemerden galerinin geri kalanına doğru bakıyorum.

"Nerede kalıyorsun?"

Ona cevap vermedim, hemen değil. Her şey çok fazla. O, burada.

Acaba bundan hemen sonra Dean'i arayacak mı?

Eğer ona her şeyi anlatırsa.

"Harper," diyor Nate, sesi kısık.

"Buraya gelmeni o mu istedi? Beni kontrol etmeni?" Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum ve başımı eğerek gözlerinin içine bakıyorum. "Üzgünüm Nate, ama yapamam... Onun hayatım hakkında bilgi sahibi olmasını istemiyorum. Senin de-"

"Yapmayacağım," diyor.

Buna inanmak gerçekten zor. Belki de bunu yüzümde görüyor, çünkü normalde rahat olan ifadesi daha yoğun bir şeye dönüşüyor. "Harper," dedi yine. "Eğer izin verirsen, çok isterim-"

"Umarım sakıncası yoktur," diyor kültürlü bir İngiliz sesi, "ama hepimize birer kadeh şampanya doldurdum." Aadhya bir tepside üç kadeh ve dudaklarında parlak bir gülümsemeyle kemerin altında durur. "Her şey yolunda mı?"

Şampanya kadehini kabul ediyorum. "Kesinlikle. Bence Bay Connovan Bahçe Odası'nda sakladığımız etnografik eskizlere bayılırdı. Neden hep birlikte oraya gitmiyoruz?"

Bu dar bir kaçış ve bakışlarının ağırlığına bakılırsa pek de ince bir kaçış değil. Ama benim New York'tan kaçışım da çok ince olmamıştı.

Nate de bir bardak alıyor. "Yolu göster Harper," diyor yumuşak, otoriter bir tonda ve konuşmanın bitmediği anlaşılıyor.

Evet. Kaçış sadece geçici olacak.

Chapter 2

Na te

Harper Londra'da.

Bu bilgi keskin bir his, derimin altına saplanmış, çıkaramadığım ve geri dönmekten kendimi alamadığım bir kıymık gibi. Son iki gündür düşüncelerim tekrar tekrar bu gerçeğin üzerinden geçiyor.

Harper şimdi Londra'da. Ve artık Dean'le birlikte değil.

Dean beni aradı, açıkça şok olmuştu ve düşün için artık New York'a uçmama gerek olmadığını söyledi. *Korktu. Bir stajdan, hayallerinden ve uzun zamandır bir şeylerin ters gittiğini hissettiğinden ama bunu bana söylemeye cesaret edemediğinden bahsetti... Saçmalığın daniskası.*

Ona neden daha önce söyleyemediğini düşündüğünü ve bunu başlatacak ne olduğunu sordum ama tıslayarak bilmediğini söyledi. Belki ileride kendini daha iyi ifade edebilirdi ama yine de bu adamı üniversiteden beri tanıyordum. Birçok güçlü yönü vardı ama bu hiç olmamıştı.

"Ridley ekibiyle toplantı on dakika sonra" diyor asistanım. Contron'un Avrupa'daki merkezindeki ofisimin kapısında duruyor, kaşlarının arasında bir çatıklık var. "Sen iyi misin?"

"Evet, ben iyiyim."

"Görünüşe göre bir kahveye daha ihtiyacın var."

Başımı sallıyorum. Bu ihtiyacım olan son şey. "Teşekkürler, ama böyle iyiyim." "Pekâlâ," diyor Trish ses tonuyla ve bunu duymak istemediğini belli ediyor.

İnan bana. Fikrini söylemekten asla çekinmez ve bu yönünü hep sevmişimdir. Kardeşimin robot gibi asistanlarından çok daha iyi.

"Daha sonra ofise dönmeyeceğim," diyorum ona. "Tüm e-posta ve aramaları yanıtlayın ve beni isteyenlere yarın sabah döneceğimi bildirin."

Kaşları kalkıyor. "Günlüğünde hiçbir şey yok."

"Hayır," diye yumuşak bir şekilde kabul ediyorum.

Trish tekrar başını sallar ve gülümser. "Tamam o zaman, efendim. Anlıyorum. İyi eğlenceler."

"Teşekkürler," diyorum.

Ama tam olarak eğlenebileceğimden emin değilim. Harper'ın geçen günkü ruh haline bakılırsa öyle değil. Elimi iyi kullanmam gerekecek ama ben bunun için eğitildim. Burada her gün yaptığım şey bu. Avrupa'daki iştiraklerimizle ilgilenmek ve New York'taki yöneticilerle irtibat kurmak.

Ridley toplantısı sorunsuz geçiyor ve toplantı bittikten birkaç dakika sonra ofisten ayrılıyorum. Londra gri. Çoğu insanın inandığının aksine *her zaman* kasvetli değildir ama şu anda öyle. Regent Street'teki ofisimin etrafındaki gri taşlı tarihi binalar bulutlu gökyüzünü yansıtıyor ve her şeyi tek bir renk paletine dönüştürüyor.

Kent Dükü Meydanı'ndaki galeriye kapanmadan beş dakika önce varıyorum. Viktorya döneminden kalma, sütunları ve büyük pencereleri olan güzel bir yapı. Önünde henüz açılmamış bir fiskiye'nin bulunduğu küçük bir meydan var. Nisan ayının ortasındayız ve alan şimdiden özenle ekilmiş laleler ve bahar çiçekleriyle çevrelenmiş durumda.

Fiskiye'ye yaslanıp kollarımı göğsümde kavuşturarak bekliyorum.

Önce iş arkadaşı, flört etmeyi seven siyah saçlı kadın ortaya çıktı. Geçmişte hep flört etmişimdir. Ne de olsa oyun oyuna saygı gösterir. Ama şimdi ayakkabılarıma bakıyorum ve elimi yüzümde gezdiriyorum. Beni fark etmiyor. Tanımadığım iki adam beni takip ediyor. Ve nihayet, galerinin resmi kapanış saatini on dakika geçtikten sonra Harper çıkıyor.

Sarı bukleleri bugün at kuyruğu şeklinde toplanmış. Saçları dağınık, yüzünün etrafında birkaç tutam var. Bir çift yüksek çizme giymiş ve

Büyük boy gri bir palto, yakasının altından yeşil bir balıkçı yaka görünüyor.

Her zaman kendine özgü görünüyordu. Sanatsal ve zahmetsiz, sanki başkalarının onu gördüklerinde ne düşüneceklerini hiç umursamıyormuş gibi.

Bir adım öne çıkıyorum.

Beni fark edince olduğu yerde durdu. Yeşil gözleri genişliyor ve hızla kırıştıyor.

"Nate?"

"Hey," dedim. "Geçen günkü tartışmamızı bitiremedik." "Hayır, ama iki sanat eseri satın almışsınız," diyor sertçe. Başlıyor

Tekrar yürüyor, topukları kaldırım taşlarında küçük tıkırtılar çıkarıyor. Ben de onun yanına düşüyorum. "Beni iş yerimin dışında beklerken ne düşünüyordun? Ya biri seni görseydi?"

"Yapmadılar."

"Ama ya yapsalardı? Bu... çok tuhaf görünürdü."

Kaşımı kaldırıyorum. "İlişkiniz olan bir müşteriyle görüştüğünüzü mü söylüyorsunuz? Bunun çok gayretli görüldüğünü söyleyebilirim. Bir patron olarak, inisiyatif alan çalışanları takdir ederim."

Bana ters ters baktı. "Evet, ama bu yanlış bir izlenim vermek olur."

"Öyle mi? Ben galerinin müşterisi değil miyim? Sanat satma ve müşteri ilişkilerini sürdürme işinde değil misin? Başarana kadar numara yap, Harper."

"Ne demek istediğimi biliyorsun," diye tersliyor. Adımları hızlanıyor, bizi Kral Yolu'na ve yaya geçidine doğru götürüyor. "Bak, gerçekten kabalık etmek istemiyorum ve geçmişte çok eğlendik ama Dean ile herhangi bir şekilde iletişim halinde olmak istemiyorum. Bu konuda konuşmak istemiyorum, *seninle* de konuşmak istemiyorum ve bunun bana iletilmesini istemiyorum-"

Caddeye çıktı ve doğruca karşıdan gelen trafiğin içine girdi. İçgüdüsel olarak tepki veriyorum, ceketinin arkasından tutup onu hızla kendime doğru çekiyorum. Çift katlı otobüs yüksek sesle korna çalıyor. Kollarıma doğru sendeliyor ve ben de bizi birkaç adım daha kaldırımın güvenliğine taşıyorum.

"İyi misin?"

Yüzündeki birkaç tutam saçı süpürüyor ve omzunun üzerinden bakıyor. "Aman Tanrım, bu... birdenbire ortaya çıktı."

"Evet," diyorum, "sağınızdan geldi. Burada yolun ters tarafından gidiyorlar. Yaralandın mı?"

Harper başını sallar. "Hayır, hayır, ama bu çok yakındı. Vay anasını."

"zaman alıyor. İki da bakmak zorundasın. Şunu görüyor musun?" Bir elimi belinden kaldırıyorum ve asfaltın üzerinde beyaz harflerle *sola bak* yazan caddeyi gösteriyorum. Sesim keskin çıkıyor. "Bunu bir daha yapma."

"Öyle bir niyetim yok." Bana göz kırpmıyor ve işte o zaman sağ avucumun hala sırtının küçük kısmına bastırılmış olduğunu fark ediyorum... kolum ortasına sarılmış halde.

Daha önce hiç olmadığı kadar yakın. Kocaman gözleriyle bana bakıyor, burnunun üzerine birkaç çil serpiştirilmiş ve ben ona sonsuza kadar bakabilirim. Bunu her zaman yapabildim. Nefes almaya gerek duymadan, ifadelerindeki nüansları ve bakışlarındaki derinliği görebilmek için ona bakabilirim.

Ama o hiçbir zaman benim olmadı.

Kolumu geri çekiyorum ve bir adım atıyorum. "İyi olduğuna emin misin?" "Evet. Bu kadar çabuk tepki verdiğiniz için teşekkürler."

"Bir süredir şehirdeydim," diyorum. Gözlerinde bir gerginlik var ve bu kaşlarımı çatmama neden oluyor. "Hadi oturalım. İçecek bir şeyler alalım."

Yavaşça başını sallıyor. "Gerçekten yapmamalıyım."

"Evet, gerçekten yapmalısın." Hafif bir elimi omzuna koyuyorum ve sokağın köşesindeki küçük kafeye bakacak şekilde dönüyorum. Elim sadece paltosunun yünlü kumaşının üzerinde duruyor ama yine de dokunuşun farkında olduğumu hissediyorum.

Bu atraksiyon her zaman uygunsuz olmuştur. Aptalca. Can sıkıcı.

Kaçınılmaz. Denedim ama durduramadım.

Önce kafeye, sonra da bana baktı. Gözlerinde açık bir çatışma var. "Sen Dean'in en iyi arkadaşıydın," diyor. Ama biraz gülümsüyor.

Elimi çenemde gezdiriyorum ve sesimi şaşırmış bir şekilde çıkarıyorum. "Demek bu yüzden benim yanımda garip davranıyorsun?"

Küçük bir kıkırdama sesi çıkarıyor. "Nate."

Onun dudaklarından çıkan ismim kulağa bu kadar hoş gelmemeli. Gerçekten gelmemeli. "Peki, şuna ne dersin?" diyorum. "Bu gerçeği alıp bir kutuya koyalım ve o kutuyu bir kenara kaldıralım. Şimdilik, ben sadece senin arkadaşınım... ve Londra'da tanıdığın tek kişi. Sana bir kahve ya da bir kadeh şarap ısmarlayayım ve nasıl alıştığını dinleyeyim."

Dudaklarında küçük bir gülümseme beliriyor ve gamzeleri hızla ortaya çıkıyor. "Bir kutunun içinde, ha?"

"Çok sıkı kapatılmış bir kutu."

"Bir dolabın içine tıkıldığı ve dolabın kapısı kilitli olduğu sürece... tamam. Dean'e bundan bahsetmeyecek misin?"

"Tek kelime etmeyeceğim." Ve bunda da ciddiyim. O benim arkadaşım ve benden ona göz kulak olmamı istemişti. Ama bu ona rapor vereceğim anlamına gelmiyor.

Harper önümden kafeye doğru yürüyor. Yavaşça takip ediyorum. Onu *burada*, son iki yıldır yaşadığım şehirde görmeyi aklım almıyor.

Girişte durup bana baktı. "Geliyor musun?"

Kapıyı açmak için onun yanından geçiyorum. "Tabii ki. Önce bayanlar."

"Şövalyeliğini asla unutamayacağım," diyor Harper. Sesi beni ilk gördüğünden beri ısınmıştı, ama daha önce olmayan bir temkinlilik vardı. Ne Dean'in arkadaşı olduğum zamanlarda, ne de ara sıra birlikte katıldığımız yemeklerde ya da partilerde.

Ama anlıyorum.

Ben de bir dosttum... ve şimdi potansiyel bir düşmanım. Bu konuda onun yanıldığını kanıtlamam gerekecek.

Çiçekleri ve çeşmesiyle meydana bakan pencerelerin yanında bir masa tutuyoruz. Uzakta galeri görünüyor. Harper büyük bir limonata sipariş ediyor, ben de sade kahve istiyorum.

Derin bir nefes alıyor. Yeşil gözleri benimkilere meraklı ve biraz da temkinli bakıyor.

"Bana şimdi söyleyecek misin?" diye sordum. "Nerede yaşıyorsun? Buraya nasıl yerleştin?"

Masanın üzerinde duran ellerine bakıyor. "Sorun değil. Yaklaşık yirmi beş dakika uzaklıkta geçici bir ev buldum."

"Metroyla mı? Yoksa yürüyerek mi?" "Metroyla" diyor.

Kaşlarımı çattım. "Tamam. Daha kalıcı bir şey mi arıyorsun?"

"Evet," diyor. "Uzun süredir burada değilim. Buraya yapacağım yolculuğu da tam olarak planlamamıştım."

"Doğru."

"Yani, yaptım, çünkü staj ve vize için başvurdum... ama *gerçekten* gideceğimi hiç düşünmemiştim." Eğri büğrü gülümsüyor ve omuz silkiyor. "Özür dilerim. Bunun kutuya ait olduğunu biliyorum."

"Kutunun kontrolü sende," diyorum ona.

"Tamam. Teşekkürler. Orada hayatımı kurtardığın için de teşekkürler. Bu rahatlık için çok yakındı ve dürüst olmak gerekirse, bu ilk kez bile olmadı."

Sikeyim. "Öyle değil mi?"

"Hayır. Yolun karşısına geçmek için kontrol ettiğimde yön değiştirmeyi gerçekten kafama yerleştirmem gerekiyor." Başını sallıyor ve pişmanlıkla gülümsüyor. "Bir sürü ayarlama. Ama şehri seviyorum. Burada güzel bir enerji var. Neredeyse New York gibi ama... bir şekilde daha sakin. Bunu nasıl tanımlayacağımı bilmiyorum. Henüz değil."

Başımı sallıyorum, geldiğinden beri *birkaç kez* neredeyse öleceği itirafına hâlâ takılmış durumdayım. "Evet. Farklı bölgelerin de kendine özgü hisleri var, Manhattan'dakinden daha fazla. Eminim hepsini keşfedeceksiniz."

"Denerim," diyor. Garson içeceklerimizi getiriyor ve Harper limonatasını iki eliyle kavrayıp pencereden dışarı bakıyor.

Sessizliği sevmiyorum. Onunla değil, geçmişte yaptığımız canlı tartışmalarla tezat oluşturduğunda değil. Onun kişiliğinin ortaya çıktığı, olaylara bakış açısını öğrendiğim tartışmalar. Harper'la tamamen aynı fikirlere sahip biriyle hiç tanışmamıştım. Beni sürekli şaşırttı.

Dean'i neden terk ettin?

Haberi öğrendiğimden beri bu soru içimi yakıyor. Ama soramıyorum. O kutuya ait ve bana kalırsa o kutu ikimize de gayet iyi hizmet ediyor.

"Londra'dayken ne yapmayı planlıyorsun?" Onun yerine ben sordum. "Tüm turistik yerleri görmek mi? Her galeriye ve müzeye gitmek mi?"

Yüzü aydınlandı. "Evet. Görmek istediğim şeylerden oluşan uzun bir listem var." "Bana en iyi seçtiklerini söyle."

Kule ve Buckingham Sarayı'ndan adını hiç duymadığım müze ve galerilere kadar her yeri geziyor.

"Şey," dedim. "Bence altı aydan fazlasına ihtiyacın olabilir."

"Olabilir. Şu anda çok ilerisini düşünmüyorum. Tek istediğim... yeni bir yer keşfetmek. Yeni bir ben keşfetmek." Ama sonra bunu söylememesi gerekiyormuş gibi başını sallıyor.

"Bence bu çok mantıklı." Gözleri genişledi. "Öyle mi?"

"Tabii ki. Buraya ilk geldiğimde ben de aynısını yapmadım mı sanıyorsun?"

Şimdi gülümsemesi ilgiyle kıvrılıyor. "Hayır, . Hep öyle görünüyordun... Neyi değiştirdin? Bir kadını değiştirmek isteyeceğini düşünemiyorum."

hayatınızla ilgili bir şey."

Bu beni güldürüyor. Verdiğim arayı kahveme uzanıp bir yudum almak için kullanıyorum. Londra'daki pozisyon için kardeşime lobi yapmamın ana nedenini onunla paylaşamam. *Onunla* değil... çünkü asıl sebep oydu.

"Bu da ne demek oluyor? Hayatımın mükemmel olduğunu mu düşünüyorsun?" diye soruyorum. Ona karşı bu rolü oynamak çok kolay. Sandalyemde arkama yaslanmak ve ona tembel bir gülümseme vermek.

Harper gözlerini deviriyor. "Yani, biraz mı? Sen jet sosyeteden bir bekarsın. Hiç anlamadığım son derece başarılı bir şirkette çalışıyorsun. Yakışıklısın, zenginsin ve düzenli olarak sanat eserleri satın alıyorsun... Bir sürü şey duydum Nate ve bahse girerim oldukça güzel bir hayatın vardır."

Ona sırtıyorum. Yakışıklı olduğumu mu düşünüyor? "Sanırım bu bana söylediğin en güzel şeylerden biri olabilir."

"Sırf puan kazanmak için sana iltifat etmem için beni kandırdın mı?"

"Belki de yaptım," diyorum. Limonatasını yarıladi ve ben *bir şey* almadan gitmek istemiyorum. Onu tekrar göreceğimi bilmeden. Denememeliyim. Sormamalıyım. Ama o karşımdayken kendimi kontrol edemiyorum. Benim yüzümden güldüğü zaman.

"Londra'da tanıdığın başka biri var mı?"

"Tek bir kişi bile değil" diyor. Ama sonra gülümsüyor. "Sadece sen."

Takım elbise ceketimin iç cebine uzanıyorum ve telefonumu buluyorum. "Sana bir önerim var."

"Bir öneri mi?"

"Evet. Aslında iki tane ve bir cevap vermeden önce bunları düşünmenizi istiyorum."

Kaşları birbirine çarpıyor ama ilgisini çekiyor. Bunu anlayabiliyorum. "Pekâlâ, bu kulağa... ilginç geliyor. Kutuyla bir ilgisi yok mu?"

"Hiçbir şey. O kutuyu asla açmayacağım, bunu sen yapmalısın," diyorum.

"Bu konuda bana güven."

Biraz tereddütle başını sallıyor. "Tamam. Bunu takdir ediyorum. Peki, nedir bu öneriler?"

"Yarın akşam Londra Modern'de bir sergi var." E-postayı tıklayıp açıyorum ve telefonumu çevirerek davetiyeyi ona gösteriyorum. "Yeni bir grup sanatçı sergileniyor."

Davetiyeyi okurken gözleri fal taşı gibi açılıyor. "Ve sen

Buna *davet*

edildin

mi?"

"Evet."

Bakışları benimkine kayıyor. "Nasıl?"

Omuz silkiyorum. Bu tür davetler düzenli olarak gelen kutuma düşer ya da asistanımın süzgecinden geçer ve çoğunu reddederim. Bu davetin Sterling Gallery'deki patronu sayesinde geldiğine hiç şüphem yok. Büyük bir sanat alıcısı olmuştum ve büyük sanat alıcıları bu gibi etkinliklerde her zaman hoş karşılanır.

"Dediğin gibi, çok yakışıklıyım."

Biraz nefessiz kıkırdıyor. "Doğru, tabii ki. Tabii ki gitmen gerekiyor. Bu sanatçıların incelemeniz gereken kişiler olup olmadığını mı soruyorsunuz? Satın almak için mi?" Kaşlarını çatıyor ve tekrar telefonuma bakıyor, gözlerinin okuduğunu görüyorum. "İkisini tanıyorum... Üçüncüsünü araştırmam gerekecek. Bence ilkinden ya da iki parça almayı düşünmelisin. Oldukça fazla ilgi görmeye başladı, bu yüzden eserleri kelepir olmayacaktır, ama yine de akıllıca bir yatırım olduğunu düşünüyorum."

"Mm-hmm. Peki o gece bana danışmanlık yapmaya ne dersin?" "Yani... şahsen mi?"

"Evet. Bu davetiye bir artı bir içeriyor."

Zaten iri olan gözleri heyecanla parlıyor. "Gerçekten mi?"

"Birçok konuda şaka yaparım Harper, ama sanat konusunda asla."

"Aman Tanrım. Ve tüm müze halka kapalı mı olacak?" "Evet. Sanırım... biraz aşağı kaydırın. Özel turlar düzenliyorlar. etkinlik sırasında."

"isterdim. Aman Tanrım, bu..." Ama sonra bakışlarında çatışma çiçekleri açar. "Ama bunun uygun olacağından emin değilim."

Bir kaşımı kaldırıyorum. "Sen-sanat danışmanı. Ben-sanat alıcısı. Bu zaten oturmuş bir düzen."

"Bunu yapmaya devam edemezsin." "Neyi yapmaya?"

"Gerçeği çarpıtmak."

", " diyorum. "Gerçek bu."

Davetiyeye dönüp bakıyor ve ben gözlerindeki savaşı görüyorum. Gitmek istiyor. Geleceğini biliyordum. Asistanım bugün erken saatlerde London Modern'i aramış ve son dakikada katılmayacağımı teyit etmek için LCV'mi değiştirip değiştiremeyeceğimi sormuştu.

Ve başlangıçta, bir artı bir içermiyordu. Trish bunun da düzeltilmesini istemişti.

"Harper," diyorum ve gözleri tekrar benimkilere kayıyor. İç aydınlatmanın altında normalden daha yeşil görünüyorlar. "Londra'da senin için

biliyorum ve bağlantılarım var. Beni kullanın. Sorun değil." Gözlerini kırptırdı. "Gerçekten mi?"

"Evet, kutu olmadan önce de aramız iyiydi ve umarım hâlâ iyi olabiliriz. Ayrıca," diyorum ve ona çarpık bir gülümseme veriyorum, "Bir arkadaş gerçekten işime yarayabilir. Bu sanat sergilerinin çoğu beni çok sıkıyor."

Harper gülüyor ve bu ses omurgamdan aşağı bir sıcaklık dalgası gönderiyor. Bu sese bağımlı olacağım. Onu tekrar duymaya.

"Tamam," diyor. "Ben gidiyorum. Çok teşekkür ederim."

Burada ateşle oynuyorum. Onunlayken hep öyleydim. Ama bu ateşin sadece beni yakabileceğini biliyorum. Çünkü daha önce "yakışıklı" kelimesini kullanmama rağmen onun için hiçbir zaman bir seçim olmadım. Her zaman Dean'di.

Bu kadına özlem duymak son dört yıldır varlığımın felaketi oldu. Ama ben de kendimi durduramıyorum... ve şimdi, yakından özlem duymaya hazırlanıyorum.

Chapter 3

Ha rper

Nate'i tanıdığımı bilmek, temel bir tanışıklığın ötesinde, galeride bir şeyleri değiştirdi. İlk karşılaşmamızdan hemen sonra bunu hissettim, ancak sonraki günlerde hem Aadhya ve Eitan'ın hem de diğer bir satış ortağı olan Brett'in bana New York'taki hayatımla ilgili ihtiyatlı sorular sormasıyla daha belirgin hale geldi.

Başka büyük müşterileriniz var mı? Aadhya ağzına sakız atmadan önce gülümseyerek sordu. Her zaman mis gibi nane kokar. Eitan bu konuda biraz daha rahattı. Bir sabah Kuzey Odası'ndaki yeni serginin tabelalarını düzeltirken bana katılmış ve müşteri ilişkilerinin öneminden bahsetmişti. Ama sesinde daha önce olmayan bir ton vardı.

Nate iş arkadaşlarımı etkilememe yardım etmişti.

Hak etmediğimi düşünüyorum ama çirkin yüzünü göstermeye bayılan sahtekâr sendromunu görmezden gelmeye çalışıyorum. Nate, teknik olarak doğru oldukları için izlenimlerinin yanlış olamayacağını söylemişti. Benim tavsiyem üzerine sanat eseri satın almıştı.

Sanırım o benim müşterim, dolambaçlı bir şekilde, beyaz yalan gibi.

En azından iş eğlenceli ve her sabah galeriye girdiğimde *tam da olmam gereken yerde olduğumu* hissediyorum. Bunu çok uzun zamandır hissetmemiştim.

"Bundan önce ne yapıyordun?" Aadhya soruyor. Cuma günü öğleden sonra ve ikimiz de arka ofiste oturmuş dizüstü bilgisayarlarımızda çalışıyoruz. Gelecek hafta gelecek siparişleri ve teslimatları sıralıyoruz.

Ekranımın üzerinden ona bakıyorum. Saçları bugün çok güzel bir topuz yapmış, benim buklelerime asla yakıştıramadığım türden. "New York'ta bir müzede araştırma görevlisiydin."

Kaşları kalkıyor. "Vay canına, kulağa harika geliyor."

"İlginçti, evet," diyorum. Ama biraz omuz silkiyorum. "Bir süre sonra yorucu olmaya başladı. Neredeyse hiç ziyaretçisi olmayan küçük bir müzeydi ve sergi koordinatörü herhangi bir yenilikle ilgilenmiyordu."

Aadhya'nın gözleri yumuşar. "Oh, hayır." "Evet."

"Peki, ne araştırıyordunuz?"

"Her türlü satın alma önerisini bir araya getirdim ve her biri reddedildi."

"Tanrım," diyor kesin bir ifadeyle. "Kulağa bir kabus gibi geliyor. Oradan kurtulduğuna sevindim."

Bu beni gülümsetti. *Teşekkür ederim*, sanırım. Onun için önemsiz bir yorum ama yıllardır bağlı olduğum işimden ayrılma kararımı ve beraberinde getirdiği diğer her şeyi ilk kez birisi onayladı.

"Ben de ," diyorum.

Kaşlarını oynatıyor. "Milyarder müşterilerle karşılaştığın yer de o küçük müze mi?"

Olamaz. Nate hakkında konuşmayı bitirdiğimizi sanıyordum. Tek bir omzumu kaldırıp omuz silkiyorum. "Tanıştırıldığımızda bir arkadaşımın arkadaşıydı."

Bu onun başını sallamasına neden oluyor ve gözlerinde ilginin parladığını görüyorum. "Bunu sevdim."

Harika arkadaşlarınız olmalı."

"Teşekkür ederim. Ama eminim sen de biliyorsundur, değil mi? Ne zamandır Sterling Gallery'de çalışıyorsun?" Ayrıca benden çok daha göz alıcı ve son dört yıldır tozlu bir süpürge dolabına eşdeğer bir yerde oturup hiçbir işe yaramayan araştırma görevlerine odaklanmıyor.

Saat 17:00'de tazelenmek için tuvalete gidiyorum. Burada kiraladığım kulübedekinden çok daha iyi bir su basıncı var.

hızlıca yıkanmak için bir fırsat.

Saçımı açık bırakıyorum ama çok dağınık olmaması için bir saç bandı ekliyorum. Biraz dudak parlaticısı sürüp dramatik bir eyeliner çekiyorum. Rötuşlar için pek ideal değil ama en azından harika bir kıyafetim var - uzun, mavi ipek bir elbise ve üzerine atılmış büyük boy bir erkek ceketi.

Ofise döndüğümde Aadhya çantasını hazırlıyordu. Bana bilmiş bir gülümseme fırlatıyor. "Şehirde bir gece geçirmeye mi gidiyorsun?"

Kendi çantamı aldım. "Evet, sayılır."

"Tabii ki ." Kendi rujunu alıyor ve masasında tuttuğu küçük aynaya bakarken dikkatlice sürüyor. "Nereye gidiyorsun?"

Yalan söylemekten nefret ederim. Elimden geldiğince kaçınıyorum.

Ama nereye gittiğimi ve *kiminle* gittiğimi söylemek yanlış varsayımlara yol açabilir. Yanlış izlenimler ve tüm bunlar lanet olsun.

Onun yerine "Beni ," diyorum.

Aadhya başını sallıyor. "Yani, bir randevuya gidiyorsun ve Londra'ya geleli iki haftadan az oldu öyle mi?"

"Evet."

"Tamam," diyor bir kez daha başını sallayarak. "Seni hafife almış olabilirim, New Yorklu Harper."

Ona gülümsüyorum. "Ve bu gece bir randevuya gitmiyorsun?"

"Hayır, kesinlikle öyleyim" diyor. "Yarın notları karşılaştıralım mı?"

Bana bir kürek verin, bu çukuru daha da derin kazayım, diye düşünüyorum.

"Kulağa harika geliyor. Gecenin tadını çıkar."

"Sen de," diyor göz kırparak.

Galeriden çıkıyorum. Güzel bir bahar günü, hala biraz serin ama akşam güneşi bunu dengeliyor. Bahar eskiden en sevdiğim mevsimdi. Aslında hala öyle. Dean bir yaz aşığıydı, sıcak aylarda her gününü dışarıda geçirmek isterdi. Hamptons, Montauk, Connecticut. Geçtiğimiz iki yaz boyunca, bize dokuzlu planlar yaptırdı. *Bir hafta burada, bir hafta sonu orada, bu partiyi yapmalıyız.*

Geçen hafta beni aramadı. Her şeyin bittiğini, kararımı kabul ettiğini düşünmekten daha iyisini biliyorum. Yakında tekrar konuşacağız. Ama ondan öfkeli bir mesaj ya da arama almadan geçen her gün, yaptığım seçimler konusunda kendimi daha sakin hissediyorum.

Annem ise farklı bir konu. Telefonum, son yirmi dört gün içinde ondan gelen ve cevaplamadığım altı mesajla çantamda adeta yanıyor.

Saatlerce. Kararımı anlamıyor.

Ne ağabeyim, ne üvey babam, ne de düğünde çiçekçi kız olmayı uman iki küçük üvey kız kardeşim. Sadece ailemden biri değil, aynı zamanda en iyi arkadaşım olan kuzenim Ashley, Dean'le evlenme düşüncesi yüzünden bir haftadır her gece banyoda panik atak geçirdiğimi söylediğimde bana gitmemi söyleyen tek kişiydi.

Dairemizden, *onun* dairesinden dışarı çıktığım anda bu endişe yatışmıştı. Yok olmamıştı ama sanki bedenim artık tehlikede olmadığını anlamış gibi azalmış, hafiflemişti.

Sonunda özgürdüm.

Güneşli Londra sokaklarında yürürken etrafımdaki her şeyin yepyeni olduğunu hissediyorum... çünkü öyle. Hiçbir şey seyahat etmek kadar ruhuma adrenalin pompalayamaz. Keşke bunu daha önce yapsaydım. Ama en azından şimdi bir sürü yapabiliyorum.

Kaybettiğim zamanı telafi edebilirim ve her zaman olmayı hayal ettiğim kişi olabilirim. Ve belki de bu süreçte kendimi tanıyabilirim.

Nate, galeriden birkaç blok ötede, Cadogan Meydanı'nın köşesinde bekliyor. Kırmızı tuğlalı evlerden birinin önüne düzgünce park etmiş siyah bir arabaya yaslanmış. Bu mahalledeki ilk yürüyüşümde hepsine aşık olmuştum. Parlak siyah kapıları olan uzun, güzel inşa edilmiş taş yapılar. Birinci kattaki her pencere kenarında sarmaşık ve beyaz sıklamenlerle dolu çiçek kutuları vardı.

Takım elbise ve güneş gözlüğü takmış, kahverengi saçları kare alnının üzerinden geriye doğru taranmış. Kravatsız lacivert bir takım elbise giymiş, üst düğmesi açık. Havalı görünüyor. Ulaşılmaz. Zengin. Köpek gezdiren bir çift ona uzun uzun bakıyor.

Sinirlerim midemde dönüyor.

Aklımda her zaman Dean'le çok yakın bir ilişki kurdu. Ama aynı zamanda komik, nazik ve en iyi arkadaşının kız arkadaşı olarak bana karşı hep iyi davrandı. Hatta misafirperver ve işimle gerçekten ilgileniyor.

Beni kullan, demişti.

İkimizi de götüreceği etkinliğin benim için bir fırsat olduğuna hiç şüphe yok. Bahsettiğinden beri heyecanlıyım. Londra Modern uluslararası üne sahip bir galeri. Ama özel bir tur? Yeni sanatçıları tanıtmak?

Dean'in kendisi olabilirdi ve sırf bu fırsat için *bile evet* diyebilirdim.

Nate beni fark etti. Arabanın kenarından itti ve güneş gözlüklerini çıkarmak için uzandı.

"Harper," diyor. Sesi derinden geliyor ve biraz da eğleniyor.

"Selam. Bir süre beklemek zorunda kaldıysanız kusura bakmayın." İşi hakkında pek bir şey bilmiyorum ama sürekli meşgul olan insanlardan biri olduğunu anlayacak kadar bilgim var. İş için sık sık seyahat ediyor, tekrar yola çıkmadan önce bazen en fazla bir günlüğüne New York'ta duruyor. Otuz sekiz yaşında, benden on yaş büyük; Dean ile aynı yaşta. Ve bu fark ikisini de tanıdığımdan beri bariz bir şekilde ortada.

Kariyerleri oturmuş, banka hesapları dolu. "Hiç de değil," diyor. "Şimdi benden utanıyor musun?"

Kıkırdıyorum. "Hayır, utanmıyorum."

"Bir kızı almak için köşeye park etmek zorunda kalmak *biraz* utanç verici."

Arkasındaki arabaya baktım. Araçlar hakkında hiçbir şey bilmiyorum ama pahalı bir model gördüğümde tanırım. "İş yerimin önünde bununla durduğunu hayal edebiliyor musun?"

"Yapabilirim," diyor. "Patronun sırf bu yüzden kalp krizi geçirmiş olabilir. neşe."

"Onun için orada olduğunu düşündüğü için mi?" "Çok şanslı olmalı," diyor Nate kolayca.

"Sadece bu galeride kendime bir isim yapmak istiyorum," diyorum.

"Ve kimsenin yanlış bir izlenime kapılmasını istemiyorum. Bilirsiniz, bizim hakkımızda."

Kaşları saç çizgisine doğru kalkıyor. "Peki bu izlenim ne olabilir?"

"Nate," diyorum inleyerek. Bir an bile ciddi değil ve bu da midemdeki sinirleri yatıştırmaya yardımcı oluyor. Onun yanında olmak kolay. Her zaman öyleydi. "Bana bunu söyletme."

Kıkırdıyor ve yolcu kapısını açıyor. "Sana acıyacağım. Şimdi, eğer hazırsan..."

Arabanın içine kayıyorum. Yere yakın oturuyor ve içi deri gibi kokuyor. Orta konsola şöyle bir bakınca aracın değeri hakkında yeterince fikir sahibi oluyorum. Dean böyle bir arabaya bayılırdı. O her zaman gösterişli jantları sevmiştir, benimse hiç ilgimi çekmemiştir. Bu, açıkça, büyük C ile bir araba.

Nate sürücü koltuğuna oturur.

"Londra'da araba kullanıyorsun," diye yorum yapıyorum.
Motoru hızlandırır. "Öyleyim," diyor. "Ses tonun onaylamıyor.
Sence kaza yapar mıyım, Harper?"
"Hayır, ama sol taraftan gidiyorlar ve trafik..." Başımı salladım. "Sadece şaşırdım, hepsi bu. Bir de park yeri var."
"Park etmek berbat bir şey," diye onaylıyor. Kaldırımından uzaklaşıp Chelsea'nin sakin yan sokağına giriyor. "Ama araba kullanmam gerek."
"İhtiyacın var mı?"
"Evet." Bana bakıyor ve hızlıca sırtıyor. "Çok fazla yapmıyorum, bu doğru, ama hiç yapamasaydım delirirdim. Ayrıca, iki yıldır buradayım. Sol taraftan araba kullanmak o kadar da zor değil."
"Ama her şey... tersine döndü."
"Evet, düşüncelerini ayarlamalısın." Arabayı kırmızı ışıktaki durdurdu ve tekrar bana baktı. "Bir ara denemek ister misin?"
"Araba mı? Londra'da mı?"
"Evet," diyor. "Bu araba kullanımı kolay bir araba. Düz vitesli bir tane daha var ama bebek adımlarıyla başlayabiliriz."
İçgüdülerim hayır diyor. *Kesinlikle hayır*. New York'ta yaşadığımı düşünürsek yıllardır araba kullanmadım ve direksiyon başına ilk geçişim Londra'da olmamalı.
Ama çok uzun süre *hayır* dedim. Kendimi kafes gibi hissetmeye başlayana kadar yaldızlı çizgilerin içinde kaldım. Ve şimdi burada olmamın nedeni - nişan yüzüğünü geride bırakıp yeni bir ülkeye taşınmamın nedeni - yeni şeyler deneyimlemek.
Uçakta bir liste hazırladım. *Otuz yaşına girmeden önce yapmam gereken otuz şey*. Her yeni maddeyle kendimi aşmaya, büyük düşünmeye, sorumlu bir yetişkin olmadan önce ne istediğimi düşünmeye çalıştım. Avrupa'nın en büyük sanat müzelerini -Louvre, Prado, Rijksmuseum- ziyaret etmek listede. İlk sanat eserini kendim almak da öyle. Ve...
Bir şeylere *evet* demeye başlayın.
"Belki," diyorum onun yerine. Elimi deri döşemenin üzerinde gezdiriyorum. "Eğer iyi bir sigortanız varsa."
Nate kıkırdıyor. "Halledilmiş say."
Kalabalık caddelerden geçiyor. Renkli camlar için minnettarım, şehir manzarasına bakarken sağladıkları mahremiyet için. Kaldırımlardaki insanlar, otobüs durakları, eski taş binalar. Burada mahalleler bir ilçeden diğerine incelikli bir şekilde değişir. Ve

Çalıştığım kraliyet bölgesinden ayrılıyor, binalar daha modern hale geliyor. Nate bizi Thames Nehri'ne götürüyor. Su koyu gri, neredeyse mavinin üzerinde geziniyor.

Bu manzaraya bayılıyorum. Nehir şehrin içinden kıvrıla kıvrıla geçiyor ve Lambeth Köprüsü'ndeki seyir noktamızdan Parlamento'yu, Big Ben'i ve karşı kıyıdaki London Eye'ı görebiliyorum.

Nate, bir zamanlar fabrika olan dev bir binada yer alan müzenin önüne gelir. Park yeri dolu, ancak *ayrılmış* olarak işaretlenmiş birkaç boş yer var ve Nate sanki bizimmiş gibi kendinden emin bir şekilde birine giriyor.

Dışarı bakıyorum. "Buraya park edebilir miyiz?"

"Ekibim önceden aradı. Her şey yolunda," diyor gülümseyerek. "Biraz sanat eserine bakmaya hazır mısınız?"

Bu hareketin şaşırtıcı ayrıcalığı bir an için nefesimi kesti. Sadece bu tür etkinliklere davet edilmekle kalmıyor, aynı zamanda VIP olarak da kabul ediliyor olmalı.

"Ben hazırım."

Ve öyleyim. Ama bu, heyecandan karnımın dönmesine engel olmuyor.

Nate arabayı kilitliyor, valeye başıyla selam veriyor ve sonra müzeye giden merdivenleri çıkıyoruz. Etkinlik sırasında halka kapalı ve girişte uygun görevliler sıralanıyor.

Nate elinde pano olan bir kadına ismini verdikten sonra kadın bize sıcak bir şekilde gülümsüyor. "İkiniz de hoş geldiniz. İçeri buyurun. Sol tarafta bir vestiyer ve hemen ileride de ücretsiz içecekler var. İsterseniz resepsiyondaki iş arkadaşım size özel bir tur düzenleyebilir."

"Teşekkür ederim," diyorum ona. "Bu harika bir şey." Bana gülümsüyor. "Umarım beğenirsiniz."

Paltolarımızı kontrol ediyoruz, birer kadeh şampanya alıyoruz ve sonra resepsiyona doğru yola çıkıyorum. Heyecan, düşük seviyeli bir elektrik akımı gibi içimde uğulduyor. Burası şaşırtıcı bir yer ve etrafa bakmak için sabırsızlanıyorum.

Nate'in sesi eğleniyor. "Özel turla başlamak ister misin?"

"Evet. Yoksa yapmamalı mıyız?" Ona bir bakış attım. "Bence bu kulağa inanılmaz geliyor, ama karışmayı ya da bakmayı tercih edersen-"

"Hayır, hayır, hadi ," diyor. "Sanat hiçbir erkeği ya da kadını beklemez." "Ben sadece bir yer bulduğumuzdan emin olmak istiyorum."

Dudağı kıvrılıyor. "Tabii ki. Yolu göster."

Yanımıza geldiğimizde tezgâhın arkasındaki kadın bize bakıyor. Üzerinde müzenin logosu olan bir yaka kartı takıyor ve doğrudan Nate'e bakıyor.

"Bay Connovan," dedi. "Bu gece burada bizimle olmanız benim için bir onurdur."

Göz ucuyla Nate'e baktım. *Bir onur mu?* Ne kadar sanat eseri satın alıyor?

"Bunu kaçırmazdım," diyor. "Harper benim New York'taki sanat danışmanım."

Görevlinin dikkati bana kayıyor, sıcak bir şekilde gülümsüyor. "Ne kadar harika. Londra'ya hoş geldin, Harper...?"

"Elliot."

"Ben de burada olmanıza çok sevindim. Ben Susan Ritchie. Bu akşamki yeni sergiden ben sorumluyum. Eğer müsaitseniz ikinize de etrafı gezdirmek isteriz."

"Evet," diyorum hemen. "Bunu çok isteriz. Soren'in sanatı ve ışıkla etkileşimi hakkında çok şey duydum. Onun eserlerinin burada sergilenmesi harika olur."

Gözleri parlıyor. "Biz de öyle düşünüyoruz. Söyler misiniz, hangi sanat ajansındasınız Bayan Elliot?"

"Ben... Ben bir galeride çalışıyorum. Londra'da yeni başladım."

Nate yanımda sabit bir duruş sergiliyor ve konuşurken sesi de kararlı. "Harper yıllardır serbest sanat danışmanlığı yapıyor. Kendi koleksiyonum için yaptığım alımların çoğunda bana yardımcı oldu."

Susan başını sallar. "Muhteşem. Bakalım bir Soren buna eklenecek bir şey olabilir mi, ne dersiniz?"

"Gidelim," diyorum. "Ve belki de kalıcı koleksiyonlara uğrayabiliriz?"

"Ama tabii ki," diyor usulca ve yolu göstermeye başlıyor. Biz de birkaç adım geriden takip ediyoruz.

Nate'e dirsek attım ve sessizce "Bu insanların önünde beni övmeyi bırakmalısın" dedim.

"Peki bunu neden yapayım?" diye soruyor. "Her kelimesi doğru."

Chapter 4

Na te

"Buna inanamıyorum," diyor Harper yanımda vızıldarken ve ikinci kadeh şampanyasının tadını çıkarırken. Bir bukle saç bandından kurtulmuş ve şakağının üzerine bir girdap gibi düşmüş.

Dev bir soyut resme hayranlıkla bakıyor. Yeşil ve mavi kıvrımları var ve benim gözüme göre güzel ama eşsiz değil.

"Neye inanayım?" diye sordum. "Bu gece gördüğümüz kırkıncı soyut."

Başını iki yana sallar. "Hiç de değil. Bu bizim yirminci resmimiz olabilir ama gerçek bir soyutlama değil çünkü... şuradaki siyah çizgileri görüyor musunuz? Araya serpiştirilmişler ve duvarları temsil ediyorlar. Bu onun eserlerinde tekrar eden bir tema. Ve bunu satın alma şansınız var."

"Mm-hmm." Ona bir kaşımı kaldırıyorum. Bu gece onu uzun zamandır görmediğim kadar mutluydu, Susan Ritchie'nin tur sırasında söylediği her şeyi büyük bir hayranlıkla dinliyordu. Sanırım ikisi de benim odada olduğumu unutana kadar Soren'in sanatının erdemlerini tartıştılar.

Bunu görmek harika.

Bencilce, ona bu akşamı verebildiğim için mutluyum. Metaforik bir dolabın arkasına saklanmış Dean şeklindeki kutuya rağmen evet dedi. Ona bunun gibi daha çok deneyim yaşatmak istiyorum.

"Biliyor musun," diyor, ses tonu alaycı. "Bu tabloya sahip olmayı hak ettiğini düşünmüyorum. Eğer ona olması gerektiği gibi hayran olmayacaksan. Bu kendi duvarına asılmalı ve hayranlıkla seyredilmesi için geniş bir alan verilmeli. Önünde sadece oturup izlemek için bir sandalye olmalı."

"Eğer dekorasyon anlayışınız buysa, nasıl yaşadığınızı görmeyi çok isterim." "Benim bir sanat eserim yok," diyor Harper. "Ama , bu ne yapardım."

Elimi çenemde gezdiriyorum. "Ve bunun satılık olduğunu söylemiştin?" "Evet."

"Ve siz de satın almamı öneriyorsunuz."

Bana bakıyor ve gözleri endişeli. "Şey, alır mıydım bilmiyorum... almanı tavsiye etmek büyük bir şey."

"Bunu daha önce birçok kez yaptın."

"Hayır, daha önce sözlerime göre *hareket ettiğini* bilmiyordum," diyor. "Bu farklıydı. Ben sadece fikirlerimi ifade ediyordum."

"Bu yüzden bunu tekrar ifade edin. Beni ya da cüzdanımı düşünmeyin. Bir sanat koleksiyonu oluşturuyor olsaydınız, bu parçayı koleksiyonuza dahil eder miydiniz?"

Gözleri parlıyor ve cevap vermeden önce sadece bir saniye bekliyor. "Evet. Olabilir."

"Harika. Ben alırım."

"Tanrım, Nate, yapamazsın... Aman Tanrım. Gerçekten yapacak mısın?"

"Elbette. Bunun akıllıca bir yatırım olduğuna dair büyük bir otoriteye sahibim." "Ben öyle demedim," diye karşılık veriyor.

Susan'ı bulup ona tabloyu ayırmasını söylemek niyetiyle dönüyorum ki Harper'ın eli takım elbisemin ceketinin kolunu kavırıyor. "Nate. Bu çok pahalı."

"Biliyorum."

"Hayır, sanki... bu *galerilerin* satın alacağı türden bir resim. Özel şahıslar değil."

Bir kaşımı kaldırıyorum. "O zaman bir galeri açıyormuşum gibi davranalım."

Harper gergin bir kahkaha atar. "Tamam, tamam. Tamam, evet. Sadece... Tanrım, çok zenginsin."

Bu beni kıkırdattı. "Seni kırmaktan nefret ediyorum ama evet, öyleyim. Bunu zaten bildiğini ."

"Biliyordum. Ama aslında daha önce hiç *görmemiştin*." Omuz silkiyor ve bakışlarını bakışlarımdan kaçırıyor. "Spor araba, galeri daveti... sanat

satın alıyorum. Bu büyük bir iş."

Ses tonu, bu konuda ne düşündüğünü sorma isteği uyandırıyor. Bunun iyi bir şey olduğundan emin değilim.

"Sanırım öyle," diyorum onun yerine.

Dean'in hali vakti yerinde ama hiçbir zaman şatafatlı ya da göz alıcı şeylerle ilgilenmiş gibi görünmedi. Biraz seyahat ettiklerini biliyorum ve birlikte olduklarında Dean'in onu şımarttığından şüpheleniyorum. Ama aynı zamanda her zaman onun şımartılmaktan hoşlanmadığı hissine kapıldım, en azından onun yaptığı şekilde.

Onu sanat galerilerine götürmeliydim.

Bu düşünce zihnimde ekşi bir his uyandırıyor. Dean acı çekiyor. Öyle olduğunu biliyorum. Harper da öyle. Onların ayrılığından keyif almamalıyım.

Dean bana ilk söylediğinde rahatladığım için muhtemelen bu beni bir pislik yapıyor.

Onu buraya getirdiğim için çok kötü olduğumu biliyorum.

"Nate," diyor. Satın almaya niyetlendiğim tabloda bana bakıyor ve gözlerinde gergin bir parıltı var. "Bu gece burada olduğumuz ve beni davet ettiğin için gerçekten minnettarım."

"Bir ama geliyor gibi hissediyorum." Şampanya kadehimi ona doğru kaldırıyorum. "Duyalım bakalım."

"Ama bana neden kızmadığınızı anlayamıyorum." Gözleri kısıldı, kaşları çatıldı. "Kızgın değilsen sana kızgın ol demiyorum. Sadece bunu benim için neden yaptığını anlamaya çalışıyorum. Neden *onu...* *onu* bir kutuya koymayı kabul ettin, her şeyi konuşmamayı kabul ettin? Neden öfkeli değilsin?"

"Sanki sana kızmamı istiyormuşsun gibi geliyor." "Hayır, hayır, demek istediğim bu değil."

Kaşlarım inançsızlıkla kalkıyor. "Öyle değil mi? Çünkü bu tartışmada senin tarafından gelen bir saldırganlık hissediyorum."

Harper gözlerini deviriyor ve dudaklarında bir gülümseme beliriyor. "Beş dakikalığına ciddi olabilir misin?"

"Olabilirim, eğer beni zorlarsan. Düşünmeme izin ver, neden sana kızgın değilim..." Şampanyamdan uzun bir yudum alıyorum ve önümüzde duran tuvalin üzerindeki boya girdaplarına odaklanıyorum.

Onun kabul edeceği ne cevap verebilirim?

"Memlekette herkes kızgın" diyor.

Gözlerim tekrar ona kaydı. Çatlak hala orada, alnını kırıştırıyor ve gözlerinde hoşlanmadığım bir bakış var. Hiç de değil. "Hayır."

herkes," diyorum.

"Dean kesinlikle öyle. Dean'in ailesi ve kız kardeşi. Benim ailem bile... endişeli. Kendimi bir bomba patlatmış ve sonra da uçağa binmiş gibi hissediyorum." Bakışları kendi şampanya bardağına kayıyor ve biraz kıkırdıyor. "Özür dilerim. Belki de bunlardan bir tane daha içmemeliydim."

"Şampanyanın tadı en çok bedava olduğunda güzeldir," diyorum. Sözlerini, sorusunu duyunca ve yüzündeki hüznün ifadesini görünce hissizleşiyorum. Bir ilişkinin bitmesine üzülürken, aynı anda sevinçten başka bir şey hissetmiyordum.

Ona karşı hissettiklerimin ne kadar sonuçsuz olduğunu ve her zaman ne kadar yanlış olduğunu bilmek içime bir yumruk gibi indi. Ne kadar istenmeyen, gereksiz ve akılsızca.

Ve ne olursa olsun onları asla kapatamadığımı.

"Belki de yaptın," diyorum. "Bir bomba patlattın. Ama belki de ihtiyacın vardı.

Hayatınızdaki insanlar da zamanla bunun farkına varacaklardır."

"Öyle mi?" diye soruyor. Ama biraz gülümsüyor. "Çünkü Dean'in anne babasının ya da kız kardeşinin yanımıza geleceğini hiç sanmıyorum."

"Belki de yapmayacaklar," diye itiraf ediyorum. "Ama belki de bu büyük bir kayıp değildir."

Gözleri açılıyor ve sonra kıkırdıyor. "Hayır, sen de onlarla tanıştın. Olabileceğini sanmıyorum." Sonra eliyle yüzünü kapatıyor. "Tanrım, ne diyorum ben? Lütfen söyleme-"

"Tabii ki hayır. Asla."

Harper başını sallıyor ve eli boynunun yanına doğru kayıyor. Başını eğiyor. "Ee? Neden kızgın değilsin?"

Bu sorudan kaçtığımı sanıyordum.

"Dean'den ayrıldığın için mi?" Soruyorum. Sanki açıklama gerekliymiş gibi. Ve gerçekten, gerçekten değil.

Ama yine de başını sallıyor. "Evet. Düğüne çok az kaldı."

"Eğer senin için doğru yol buysa," diyorum, "o zaman onun için de doğru yol buydu. Her ikiniz de tamamen katılmadığınız sürece birlikte olmamalısınız. Zamanla onun da bunu anlayacağından eminim."

Dişlerini alt dudağına geçiriyor. "Evet."

"Ve ayrıca, biz arkadaşız. Hep öyleydik." Başımı yanında durduğumuz tabloya doğru eğiyorum. "Özel çıkarlarım için çok değerli olduğundan bahsetmiyorum bile. Böyle bir değeri sırf bir ayrılık yüzünden kaybedemezdim."

Harper biraz güler. "Tabii ki. Doğru."

" bakalım. Sanırım sanatçının kendisi buralarda bir yerde." "Ne? Gerçekten mi?"

"Duyduğuma göre... evet, sekiz civarında bir konuşma yapmak için gelebilirmiş."

Gülümsüyor. Geniş ve mutlu ve gözleri heyecanla dans ediyor. "Bunu yaptığımı inanamıyorum. Burada olduğuma. Bu inanılmaz bir şey."

"İnan buna," diyorum sessizce. Onu tekrar böyle gülümsetmek istiyorum.

Harper dönüyor ve bukleleri omzuma değiyor. Parfümünün kokusunu alıyorum, çiçeksi ve biraz baharatlı bir koku.

Sesi yumuşak. "Bak, şuradaki insanları görüyor musun? Heykelin yanındakileri? Kırmızılı kadın İngiliz sanat dünyasında bir efsane. Onun hakkında çok güzel şeyler duydum."

"Git merhaba de."

"Gidemem."

Başımı salladım. "Evet, yapabilirsin."

Git hadi. Selam söyle." "O-"

"Kaybedecek neyiniz var?"

Harper dişlerini tekrar alt dudağına geçiriyor ama sonra başını sallıyor. Gözlerine kararlılık girer. "Haklısın. Burada olmak için her türlü hakka sahibim." "Elbette hakkın var."

"Tamam. Hadi yapalım şu işi."

Telefonum takım elbisemin cebinde vızıldıyor. Keşke odanın öbür ucuna fırlatabilseydim. Bu geceki ikinci arama ve ilkinin açmamamın bir nedeni vardı. Ama aynı zamanda cevapsız kalmasına izin veremeyeceğimi de biliyorum, yoksa aramaya devam edecek, hem de olabilecek en kötü anlarda.

"Siz gidin. Birazdan size katılacağım."

Başını sallıyor ve konuşmak sanat efsanesine doğru düz bir çizgide yürüyor. Gidişini izliyorum, tanıdık halini gözümün önüne getiriyorum.

çevirmeden telefonuma cevap veriyorum. "Selam."

"Nate," diyor Dean. "Londra nasıl?"

"Her şey . Her zamanki gibi."

"Harika. Bak, biliyorum... Senden yapmanı istediğim şeyi yaptın mı? ne yapacaksın?"

Harper'a bakıyorum. Kırmızılı kadınla temas kurdu. Başını salladı. Birkaç kez, bukleleri zıplayarak. "Evet. Onunla iş yerinde konuştum."

"Ve?"

"O iyi. Burada gayet iyi."

Diğer taraftan iç geçiriyor. "Güzel. Yapmaması çok sinir bozucu... her neyse. Güzel. Onu kontrol ettiğin için teşekkürler."

"Evet," dedim. Beni arayıp düğünün iptal olduğunu ve Londra'ya gideceğini söylediğinde yapmayı kabul ettiğim tek şey buydu.

Ve şimdi bitti.

"Yani, ah... Düşünüyordum da," diyor. "Sakinleşmek için zamana ihtiyacı var. Aklının başına gelmesi ve bu isyankâr fikrinden vazgeçmesi için. Ona bir ya da iki ay vermeyi ve sonra oraya uçmayı düşünüyorum. Bakalım yaptıklarını düşünmesi için birkaç hafta geçtikten sonra mantıklı düşünmesini sağlayabilecek miyim?"

"Dean, emin değilim-"

"yarayacak. İşe yaramak zorunda," diyor. "Ama bir iyiliğe daha ihtiyacım var, dostum.

Ona göz kulak olabilir misin? Başının belaya girmediğinden emin olur musun?"

Uzakta, Harper'ın elleri bir şeyler tarif ederken hareketli bir şekilde hareket ediyor. Kırmızılı kadının gülümsediğini görüyorum.

"Mm-hmm. Elbette."

"Sağ ol dostum. İyi olduğunu bilmek tek ihtiyacım olan şey."

"Doğru. Bakın, ikinizin arasında gerçekten ne oldu?" diye sordum. Sormamam gerektiğini biliyorum ama soru ağzımdan kaçıyor, telefonumun içinde kayboluyor ve Atlantik'in ötesine gidiyor.

"Biliyorsam ne olayım. Bir gün her şey , ertesi gün her şey bitti.

Açıklamalarının hiçbir anlamı yoktu ve ben-"

"Gitmem gerek," diye araya girdim, Harper'ın heyecanlı gülümsemesini ve beni yanına çağıran çığınca el sallamasını fark ettim.

"Nate?"

Zaten ona yürüyordum. "Sonra konuşuruz Dean."

Telefonu kapatıyorum ve cebime atıyorum. İçim çalkalanıyor, dilime acı bir tat oturuyor. Aşına olduğum bir his. Yıllardır yaşadığım.

Suçluluk duygusu.

En iyi arkadaşımın kız arkadaşını istediğim için suçluluk duyuyorum.

Reddetmem gereken yemek davetlerini kabul ettiğim için suçluluk duyuyorum.

Dean'in gözlerinin içine bakıp ona harika bir çift olduklarını söylediğim için suçluluk duyuyorum.

Ve şimdi... *Ona göz kulak ol.*

Bu hiç sorun olmadı.

Gözlerimi Harper'dan uzak tutmak her zaman sorun oldu.

Chapter 5

Ha rper

Müzeden çıktığımızda bulutların üzerindeydim.

"Çizgili lacivert takım elbiseli adamı gördün mü? Uzak köşedeki?" London Modern'den çıkarken Nate'e sordum. "Dünyanın en büyük sanat eseri alıcılarından biri. Bu işte ünlüdür. *Tanınmış.*"

"Bunu isim kartına yazmalıydı," diyor Nate, "böylece bilebilirdim."

"Ve Güney Galerisi'ndeki sanat eserlerini düzenleme şekilleri... Fotoğraf çekmememiz gerektiğini biliyordum ama yine de çektim."

"Gördüm. Ne asi ama."

Ona tekrar dirsek atıyorum. Uçuyormuşum gibi hissediyorum. Heyecan, şampanya ve Londra'nın ışıltılı manzarası. Nehrin karşısındaki Aziz Paul Katedrali ışıklandırılmış, çevresindeki binaların üzerinde yükseliyor. "Dalga geçiyorsun ama ben son zamanların en iyi gecesini geçirdim... Ne kadar olduğunu hatırlamıyorum bile."

"Biliyor musun, bence bunu değiştirmelisin," diyor Nate. Sesi kolay. Dinlemesi rahat. Onunla konuşmayı her zaman sevmişimdir. "Yeni şehir, yeni fırsatlar... Bir sürü güzel gece geçirebilirsin."

"Sanırım yapmalıyım. En azından denemeliyim, anlıyor musun? Gidecek başka özel sanat etkinliğiniz var mı?"

Nate elini çenesinde gezdiriyor. "Şey..." diyor.

Başımı salladım. "Hayır, bunun için endişelenme. Bunun tek seferlik bir şey olduğunu biliyorum. Ben de çok minnettarım. Ayrıca, Londra'dayken sana yük olmayacağıma söz veriyorum."

"Mm-hmm. Tanrıya şükür," diyor kuru bir sesle.

"Ayrıca, muhtemelen çok meşgulsün. Bu akşam beni buraya getirmek için hangi randevunu iptal etmek zorunda kaldın?"

Gözlerini deviriyor. "Harper."

"Hadi ama. Birileri olmalı. Ya da birçok kişi?" Kaşlarımı oynatıyorum. "Dean'den senin flört hayatınla ilgili hikâyeler duydum."

"Eminim hepsi abartıdır."

"Bence hafife alıyordu." Arabasının yanında durduğumuzda Nate'in omzunu dürtüyorum. Müzenin yanındaki VIP park yerinde, etrafı taksiler ve insanlarla çevrili, güvenli ve sağlam ama yine de Londra'da araba kullanmanın çılgınlık olduğunu düşünüyorum.

Çılgınca... ve tam ona göre.

"Bu gece için bir randevum yoktu," diyor. "Beni aşağılayıcı ve utanç verici bir şekilde yalnız görünmekten kurtardın."

"Hiç yalnız görülmediğiniz için mi?"

"Ne pahasına olursa olsun bundan kaçınıyorum." Arabanın kilidini açtı ve benim için yolcu kapısını açtı. "Hizmetinizdeyim."

"Eminim kadınlar bu arabaya bayılıyordur," dedim ona.

Başını sallıyor ama kapıyı kapatırken gülümsüyor.

Koltuğa yaslanıyorum ve kemerimi . Mutluluk midemde kalan güzel bir duygu. *Ne geceydi ama.* Aracın içine bakarken, Nate'in sevgililerini bununla etkilediğini hayal etmek çok kolay. Eminim etkilenirlerdi. Dean, Nate'in çıktığı bazı kadınlardan bahsetmişti. Hatırladığım kadarıyla biri mankendi. Sonra bir aktris vardı ve sanırım başka bir zamanda da bir şarkıcı vardı.

Nişanlı olduğunu biliyorum. Bir kere. Onunla ve Dean'le tanışmadan çok önce. Nate o zaman yirmili yaşların ortasıydı ve evlilikle sonuçlanmadı. Ama bundan fazlasını bilmiyorum.

Nate sürücü koltuğuna kayar. Tek eliyle geri geri gidiyor ve omzunun üzerinden yayalara bakmak için dönüyor. Ceketinin kolu bileğindeki kalın gümüş saati gösterecek şekilde yukarı kalkıyor.

Bacak bacak üstüne atıyorum. "Harcadığına inanamıyorum... Miktarını bile söyleyemiyorum. Bir akşamda o kadar para."

"Mm-hmm. Tablonun üzerinde mi?"

"Evet mi? Başka ne demek istemiş olabilirim ki?"

"Burada park etmek çok pahalı," diyor. "Her hafta sadece bu iş için bir servet harcıyorum."

"Metro o kadar da kötü değil, biliyorsun."

"Eminim. yüzden devam etmiyorum. Diğer insanlara eğlenmeleri için yer bırakıyor."

"Sen tam bir hayırseversin."

Gülümsüyor, gözleri hâlâ yolda. Küçük, içten bir gülümseme, sanki bundan keyif alıyormuş gibi. Etkilemeye ya da etkilemeye çalışıyormuş gibi değil. Arada bir fark olduğunu daha önce fark etmemiştim.

"O benim," diyor. "bakalım. Seni nereye söyle." "Uh, biraz uzak."

"Uzağı yapabilirim. Uzağı tercih ederim." Büyük bir elini direksiyonun derisinde neredeyse sevgiyle gezdiriyor. "Peki nereye?"

Ona önce bölgenin adını söylüyorum. Başını sallıyor ama profilini belli belirsiz bir kaş çatma hali işgal ediyor. "Doğru. Kiralık mı?"

"Evet, kısa süreli. Bu kadar çabuk taşınmaya karar verdiğimi düşünürsek bulabildiğim tek şey buydu.

"Fairwood'a hiç gitmedim."

"Bunu GPS'te gösterebilirim," diyorum.

"Sorun değil. Onun yerine bana yolu tarif et," diyor Nate. Pencerelerin dışında olup biten onca hareketlilik onu şaşırtmamışa benziyor. Yol Thames Nehri boyunca ilerliyor, köprüden köprüye geçiyor, nehirle birlikte kıvrılıyor.

İstedikini yaptım, rotasına rehberlik ettim ve göz ucuyla ona baktım. Beni eve bırakmasını planlamamıştım. Geç saat ve uzun metro yolculuğu düşünüldüğünde kesinlikle takdire şayan ama yaşadığım yeri görmesine hazırlıklı değilim.

Yaşadığım yeri bile sevmiyorum.

Tüm birikimlerimi tamamen tüketmeden, bu kadar kısa sürede ve bütçem dahilinde bulabildiğim en iyisiydi. Berbat bir şey. Bu konuda söyleyebileceğim en güzel şey bu. Depozitonun anlaşmamızda belirtilenden iki kat daha yüksek olmasına itiraz ettiğimde, ev sahibesi bana bunu kabul etmemi ya da taşınmamı söyledi. Gitmeliydim. Bunu biliyorum. Ama bir gece önce uçmuştum. Dev bavulumu taşımaktan yorulmuştum ve çok ağlamaktan gözlerim yanıyordu, bu yüzden şartları kabul ettim.

Uzaklaştıkça binalar değişmeye başlıyor. Shard ve çevresindeki iş alanı çoktan gitmiş ve yerlerini yarı bakımlı tuğla yapılar almış. Yolda daha az araç var ve olanlar da kesinlikle spor araba değil.

Ona tekrar bakıyorum. Sessiz, bir eli direksiyonda, diğeri aramızdaki orta konsolda hafifçe dinleniyor. Ama zihninin döndüğünü neredeyse hissedebiliyorum.

"Şimdilik iyi," diyorum ona, neredeyse önleyici bir şekilde. "Ama daha sonra, daha çok sevdiğim başka bir yer bulursam taşınabilirim. Ve bunu karşılayabilirim."

Mırıltılı bir ses çıkarıyor. Tam olarak evet ya da hayır değil.

Yanında bir içki dükkânı olan küçük bir kavşağa yaklaşıyoruz. Dışarıda bir grup adam takılıyor. Biri diğeri itiyor, diğeri de onu itiyor. Yüksek sesleri kapalı araba camlarına rağmen bize ulaşıyor.

Nate'in kaşları çatılır.

"İlk soldan dön," diyorum. "Sokağın aşağısında bir park var aslında. Gün ışığında çok güzel oluyor."

"Mm-hmm," diye cevap veriyor.

"Sağdan üçüncü ev... evet, işte burası." Arabayı kaldırımın kenarında durdurdu ve ben de emniyet kemerimi çözmeye başladım. "Bu gece için teşekkürler. Harika vakit geçirdim."

Ama o eğilmiş, beni geçip solumuzdaki eve bakıyor. Kolonyasının kokusu koyu ve baharatlı, biraz da dumanlı. "Burada mı yaşıyorsun?"

Sözlerinden onaylamadığı anlaşılıyor.

"Evet, ama bu sadece geçici bir durum." Çantamı sıkıca kavıyorum ve bir elimi kapının koluna koyuyorum. "Tekrar teşekkürler. Eve sağ salım git, tamam mı?"

"Kendim için endişelenmiyorum," diyor. Sonra emniyet kemerini çözüyor ve arabadan iniyor.

Onu takip etmek için çabaladım. "Nate?"

"İçeri geliyorum," diyor. Yüzü çizgilerle belirlenmiş, o şakacı gülümseme bu kez yüzünde yok. Arabayı kilitliyor ve sokağın aşağısına, döner kavşağa ve gördüğümüz gençlere bir bakış fırlatıyor. "Umalım da araba on dakika içinde hâlâ burada olsun."

"Nate," dedim. Şimdi onu kendi ön kapıma kadar takip eden benim. "Ne yapıyorsun?"

"Burası kötü bir fırtınada yıkılacakmış gibi görünüyor. Bu dahili telefon... bozuk, değil mi?"

"Evet, ama bunu düzeltecekler."

Ön kapıyı itiyor. Kapı onun dokunuşuyla kolayca açılıyor ve yavaşça açılırken ikimiz de bakakalıyoruz. Sessizlik gerginleşiyor. "Ön kapı kilitlenmiyor bile," diyor karanlık bir sesle. "Haydi. Bana gerisini göster."

"Bunun gerekli olduğunu sanmıyorum."

"Bence kesinlikle öyle." Kapıyı arkamızdan kapatıyor ama işe yaramayacağına dair bir şeyler mırıldanıyor.

Merdivenlere yöneliyorum ve o da beni takip ediyor. Varlığı ağır ve yargılayıcı geliyor ve bunu görüyor olmasından nefret ediyorum.

Dean'e söyleme fikrinden nefret ediyorum, o da ortak arkadaşlarımıza söyleyebilir... Ellerimi ceketimin ceplerine sokuyorum ve her adımda nefes alışımın nasıl güçleştiğini gizlemeye çalışıyorum.

"Bak," diyorum, bana ait olan çizik mavi kapının önünde durarak. "Tam olarak temizlik yapmadım. Galeride geçirdiğim güzel bir gecenin ardından doğaçlama bir ev teftişi geçireceğimi bilmiyordum."

Nate karanlık bir ifadeyle kapıdaki çiziklere bakıyor. "Bunları ne yaptı?"

"Ben taşındığımda buradaydılar."

"Büyüleyici," diyor. "Hadi, Harp. Kapıyı aç."

"Şu anda çok otoriter davranıyorsun. Ve aşırı eleştirel," diyorum.

Ama yine de anahtarı kilide soktum. "Ses tonundan anlayabiliyorum."

"Güzel. Saklamak için hiçbir şey yapmıyorum."

"Hayır, bu çok açık," diye mırıldanıyorum. Küçük, korkunç odamın kapısını iterek açıyorum. Buraya taşındığımdan beri nefret ediyorum. Mobilyalı, ama ev sahibemin geride bıraktığı eşyalar için bu cömert bir kelime. Yatak gıcırdayan bir metal yığını. Yemek masası olarak kullanılan küçük masa yamuk duruyor. Tamamen çalışır durumda olmasına rağmen, mini mutfak çok küçük ve ayrıca kullanımı cazip olmaktan çıkaran bir küf sorunu var.

Nate kapı aralığında durmuş, her şeyi .

"Öyle bakma," diyorum ona. "Beni burayı savunmak zorunda bırakma çünkü gerçekten istemiyorum. Ama dediğim gibi, bu geçici bir durum."

"Geçici," diye tekrarlıyor. "Londra'ya taşındığınızdan beri burada mı yaşıyorsunuz?"

"Evet."

Yüz ifadesi daha da kararıyor. "Neden bavulunu açmadın?"

Fermuarı çekilmiş ve köşedeki küçük bankın üzerinde duran bavuluma bakıyorum. Duvarlardan ve minderli mobilyalardan uzakta.

"Çünkü," diyorum ve bunu söylerken acı çekiyorum, "burada tahtakuruları olabileceğinden endişeleniyorum." Ona bakıyorum ve yüzünde dehşete kapılmış bir ifade görüyorum. "Bana öyle bakma. Sadece böyle bir ihtimal olduğu için endişeleniyorum. Yaşamak için başka bir yer arıyorum."

"Harper," diyor.

"Bakın, herkes spor araba kullanamaz ve... trilyon dolarlık dairenizde... yaşayamaz. Bu işe yarıyor! Harika değil ama sadece ayaklarımın üzerinde durana kadar. Londra'da konutlar ucuz değil." Yanaklarım alev alev yanıyor.

Tıpkı New York'ta olduğu gibi burada da konutlar az ve pahalı. New York'ta yüksek lisans öğrencisiydim ve yurttaki kalıyordum. Daha sonra Dean'in yanına taşındım ve onun evinde kiram çok düşüktü.

Artık her şey farklı. Artık farklı olmalarını *istiyorum* ama bu da bazı ayarlamaları beraberinde getiriyor.

"Ben bir apartman dairesinde değil, bir şehir evinde yaşıyorum." Bakışları küçük stüdyoda dolaşırken ses tonundan dikkatinin dağıldığı anlaşılıyor. Pencerenin dışında polis sirenleri çalmaya başlıyor. Ses beni irkiliyor.

"Çok güzel bir park," hatırlatıyorum ona, "ve *hemen* sokağın aşağısında." "Harper, ben-"

"Tamam, o kadar da güzel değil. Ama bir göleti ve bir sürü ördeği var," diyorum hemen. "Lütfen, beni yargılıyormuş gibi buraya bakmayı kes."

". Eğer eşyalarını toplarsan." "Ne?"

"Toparlan. Seni evime götüreceğim."

"Ciddi olamazsın." Ona bakıyorum ve o da bana bakıyor, gözleri sabit. Normalde gülümseyen yüzünde mizahtan eser yok. "Geceyi senin evinde geçirmeyeceğim."

"Hayır," diye kabul ediyor, "çünkü sadece bir gece olmayacak. Burası pis, sağlıksız ve yaklaşık on dört farklı açıdan güvensiz. Burada kalmayacaksın."

"Burası benim evim," diyorum. Bu bok çukuru odada bu cümle havada kalıyor. Burayı kesinlikle evim olarak görmüyorum. Ama nerede yaşayacağıma o karar verirse lanetleneyeceğim. Karar verecek olan benim.

"Harper, Kensington'da bir şehir evim var. Galerimize kısa bir yürüyüş mesafesinde," diyor sert bir sesle. "Bir misafir odası var. Kendine ait bir yerin ve banyon olacak. Küf olmayan bir duş. Kesinlikle yatak böceği yok."

"Seninle *yaşayamam*."

"Neden olmasın?" diye sorar. Bakışları pencereye düşer ve yüzünde yine bir kaş çatma belirir. "Burası güvenli değil. Ve benim odam var."

"Deliriyorsun. Bu asla işe yaramaz. Nasıl...? Hadi ama, Nate. Bunu gerçekten kastetmiyorsun."

"Çok ciddiym," diyor. Sonra iç geçiriyor ve elini saçlarında gezdiriyor. "Beni dört, neredeyse beş yıldır tanıyorsun. Kocaman bir evim var. Anahtarın ve kendine ait bir katın olacak. Bedava, rahat ve işine daha yakın."

"Kendi başıma yaşamam gerekiyor," diyorum. Sesim titriyor ama çok az. "Çoğu akşam yaptığım şey bu; başka seçenekler bulmaya çalışmak."

"Benim evimde kalırken yaşamak için alternatif bir yer aramaya devam edebilirsiniz" diyor.

"Nate, yapamam."

"Dean'in arkadaşı olduğum için mi?" Gözleri yumuşuyor ama alnındaki kırışıklıklar hâlâ devam ediyor ve bana hayal kırıklığına uğradığını hissettiriyor. "O kutunun içinde. Kutuda kalacak. Sana söyledim, onu açacak kişi asla ben olmayacağım."

Başımı sallıyorum ama kelimeleri bulamıyorum. Bu fikir çok çirkin. "Şu anda çok zorba davranıyorsun."

"Öyle olduğumu biliyorum. Ama durabileceğimden de şüpheliyim." "Nate," diyorum iç çekerek.

"Bak, eğer düşünmek için daha fazla zamana ihtiyacın varsa, sana bu gece için bir otel ayarlayacağım. Haftanın geri kalanı için de Chelsea'de işine yakın bir yerde. Ama burada... Burada kalmaya izin veremem."

Dudaklarının kenarları yukarı kalkıyor ve bir saattir ilk kez tanıdığım Nate'i görüyorum. Her zaman çekici, her zaman kendini küçümseyen. "Kendi iç huzurum için, Harp. Kilidi olmayan bir odada böcekler tarafından canlı canlı yendiğini bilerek kendimle yaşayabilmemin hiçbir yolu yok."

"Stüdyomun kilidi var. Sadece binanın ön kapısı." Ama ben tekli koltuğa çöküp başımı elime dayıyorum. Etrafıma baktığımda kararımı neredeyse kendim veriyorum. Burası berbat bir yer. Bunu biliyorum. O da biliyor.

Ama ben özerklik istiyorum ve bunu elde etmenin yolu Nate'in yanına taşınmak değil.

Aynı zamanda... *potansiyel* yatak böcekleri ve bariz küf ile birlikte yaşamak da tam olarak yaşamak değildir.

Muhtemelen su basıncı çok yüksektir.

Beni öldürmeye çalışmayan bir yatağı olan bir yatak.

Tartışmayan ya da yüksek sesle seks yapmayan komşular.

"Tamam," dedim. "Ama sadece bir haftalığına, başka bir şey bulana kadar."

"Ne kadar zamana ihtiyacın varsa," diyor.

"Sadece bir hafta sürecek."

Dudağı kıvrılıyor. "Tamam. Bir hafta. Çoğu zaman ev sana kalacak. Neredeyse her gün çalışıyorum, genellikle geç saatlere kadar."

"Tabii ki biliyorsun." Elimi enseme gezdiriyorum ve bavuluma . Çoktan toplanmış ve gitmeye hazır. "Yaşamak için ne yapıyorsan onu yapıyorsun. Dört yıl oldu ve ben bunu hiç anlayamadım."

"Senin işin kadar ilginç değil."

"Şimdi de alçakgönüllülük yapıyorsun." İçimi çekiyorum ve yatağın yanında duran birkaç eşyayı almaya gidiyorum. Komodinden çok, metal çerçevenin yanına yerleştirilmiş küçük bir tabure var. Her şeyi sırt çantama atıyorum. Çok uzun sürmüyor.

"Mütevazı," diye tekrarlıyor usulca. Dolu valizimi indiriyor ve kapıya doğru yuvarlıyor. "Hiç suçlandığım bir şey değil."

"Ne kadar şaşırtıcı," diyorum.

Kıkırdıyor. "olmanı seviyorum. Her şeyi aldın mı?" "Evet."

"Mini buzdolabında bir şey yok mu?"

"Hayır," diyorum. Kaşını kaldırdığında gerçeği itiraf etmek zorunda kalıyorum. "Çalışmıyor. Bir haftadır çalışmıyor."

Nate başını sallıyor. "Bana ev sahibinin ya da acentenin adını sonra söylersin," diyor, "böylece burayı kapatabilirim."

"Depozitomu geri almak için harika bir yol gibi görünüyor," diyorum kuru bir sesle. Yakalayamadığım bir şeyler mırıldanıyor ve çantamı alıyor. "Hadi gidelim,

Harp, eve gidiyoruz."

Chapter 6

Ha rper

"Bunlar," dedim, "hepsi senin mi?"

Nate elini çenesinde gezdiriyor. Arabanın kapısını arkasından kapatırken bana bakmıyor ve çantalarımı boşaltmak için bagaja yöneliyor. "İki tanesi öyle."

"Bu ikisi... sağdaki?" "Mm-hmm."

"Kahretsin," diyorum, küçük bir klasik spor arabaya bakarken. Aston Martin mi? Bu olmalı. Yanına park edilmiş yüksek bir SUV, Land Rover. Boyası tepe ışıklarının altında parlıyor. "Londra'da böyle garajlar olduğunu bilmiyordum."

"Bu meydanda var," diyor. Kensington'da bir yeraltı garajına girmişti. Chelsea'yi çevreleyen sakin sokaklardan birinde, birkaç saat önce beni aldığı bölgeye yakın bir yerdeyiz.

Sanki günler geçmiş gibi.

Nate büyük valizimi alıp çıkışa doğru ilerlerken ben de sırt çantamı kapıyorum. Beş dakika ve iki kilitli kapıdan sonra Kensington meydanının sessiz kaldırımına çıkıyoruz. Meydanın ortasında etrafı çitlerle çevrili küçük bir bahçe var, yüksek ağaçlar çevredeki evlerin çok yukarısına uzanıyor.

Ve ne şehir evleridir onlar. Kusursuz bir şekilde korunmuş görünüyorlar, beyaz tuğladan inşa edilmişler, pencerelerin ve merdivenlerin etrafında bej sıva var. Parlak siyah kapılar, numaraları altın rengiyle süslenmiş bir şekilde çağırıyor.

"Sekiz numara," diyor. "O benim."

Şifresi kapının kilidini açıyor ve ben de ön girişe doğru yürüyorum. Şehir evi iki, hayır, üç katlı. Bunlardan birinin içine hiç girmedim. Sadece işe gidip gelirken yanlarından geçiyor, bir tanesine sahip olmak için yirmi milyon poundu olan insanları merak ediyordum.

Nate gibi insanlar.

"Sana anahtarları ve şifreyi getireyim," diyerek kapının kilidini açıyor. Kapı açılıyor ve içerisi yumuşak bir ışıkla aydınlanıyor. "İçeri gel, Harper. Hoş geldin."

Giriş adımlarını attım. "Oh."

"Evet. Olması gerekenden daha büyük, en azından bir kişi için." Çantamı dar bir merdivenin dibinde durana kadar yuvarlıyor. "Tur ister misin?"

"Mm-hmm. Evet, bu... iyi."

"Pekâlâ." Nate'in sesi eğlenmiş gibiydi. "İşte oturma odası... mutfak. Ben satın almadan hemen önce yenilenmişti, ben de olduğu gibi bıraktım." Gözlerim açık meşe dolapların, geniş taş tezgahın ve dev adanın üzerinde dans ediyor. Büyük mutfak masası, bir bahçeye açılıyor olması gereken pencerelerin yanında duruyor.

"Burası çalışma odası... ve çalışma odası. Sanırım İngilizler buna oturma odası diyor. Ya da misafir odası? Tam emin değilim." Giriş en yakın kapının yanında durdu. "Burası ilk misafir odası. Seçebilirsiniz ama şahsen ben ikinci kattakilerin daha iyi olduğunu düşünüyorum."

"Daha iyi," diye tekrarlıyorum. Baktığım misafir odası beş yıldızlı bir otelin süitine benziyor.

"Evet. Daha büyük." Odadan çıkarken bavulumu aldı ve ilk merdivende durup omzunun üzerinden bana baktı. Kaşlarının arasında bir kırılganlık var. "İyi misin, Harp?"

Yutkunuyorum. "Evet, kesinlikle. Sadece bunalmış durumdayım." "Bunalmış," diye yineliyor.

"Evet. Bir bekara göre iç tasarım konusunda çok güzel bir zevkin var."

Dudağını büküyor ve sonra dönüp elinde devasa çantamla merdivenleri çıkmaya başlıyor. "Ben dekore etmedim."

"Doğru. Tabii ki." Çünkü birine ödeme yapmış ya da mobilyalı olarak satın almıştı. Biliyordum. Connovan olduğunu ve ailesinin dev şirketi için çalıştığını biliyordum. Tanrı'nın kendisinden bile daha fazla parası olduğunu biliyordum. Hepsini Dean'den duymuştum. Hatta partilerde yollarımız kesiştiğinde görmüştüm. Ama gerçeklik beni yeniden vurdu. Her şeyin büyüklüğü.

Dean'in ara sıra yaptığı kıskanç yorumlar kafamda çınlıyor. Bana ne kadar merhametsiz görünmüşlerdi. Dean'in kendisinin ne kadar zengin olduğunu düşününce sık sık onun aptal olduğunu düşünürdüm. Benim gözümde her iki adam da inanılmaz derecede şanslı ve başarılıydı.

Ama şimdi farkı görüyorum. Bu zenginlik değil. Bu zenginlik. Merdivenlerin yarısına geldiğimde donup kaldım. Ve öylece bakıyorum.

İnişte Nate benim şaşkın halimi fark etti. "Ah," dedi. "Evet, onu ben aldım."

Merdiven boşluğunun duvarında büyük bir yağlıboya tablo var. Baştan aşağı siyah olan tuvalin üzerine, görünmez bir esintiyle dalgalanan soyut beyaz bir kumaş parçası resmedilmiş.

"Bahsettiğim J. Quinton'ı satın almışsın," dedim. "Evet.

Aldım."

"Ne zaman? Üç yıl önce mi?"

"Mm-hmm. Bana bunun harika bir yatırım olduğunu söylemiştin."

"Sanırım yeni bir çıkır açtığından ve muhtemelen daha fazla tanınmaya devam edeceğinden bahsetmiştim." derken biraz nefes nefese hissediyorum.

"Evet. Sağlam bir yatırım." Sesi kuru ve biraz da tereddütlü. Sanki şimdi kendimle çelişmemi bekliyormuş gibi.

"Buna inanamıyorum. Evinizde bir Girardi var. Tanrım, çok güzel. Sence de öyle değil mi?"

"Öyle."

Merdivenlerden yukarı doğru birkaç temkinli adım atıyorum. Gözlerimi sanat eserlerinden ayırmak zor, ama ayırdığımda Nate'e bakıyorum. Merdivenin başında elleri cebinde duruyordu. Olayla bunun arasında bir yerde, beyaz gömleğinin ilk iki düğmesini çözmüş.

"Odanız bu tarafta," diyor.

Onu takip ediyorum. "Burada başka sanat eseriniz var mı?"

"Biraz daha, evet. Burası senin yatak odan. Şuradaki kapının ardında bir banyo var ve bu dolapların hepsi boş. Onları kullan. Söz veriyorum yatak böceğim yok."

"Yapsan da umurumda olur muydu bilmiyorum," diyorum. Odaya girmek sanki... Aman Tanrım. Dev kabarık yatakta uyumak ya da pelüş halıda yalınayak yürümek için sabırsızlanıyorum.

Dönüp mekânı inceliyorum. Açık meşe dolaplar, tavandaki işlemeli aydınlatma.

Sol duvardaki üç sanat eseri. Onlara bakıyorum. "Nate."

"Evet," diyor.

"Asher & Wren baskılarını mı aldın? müzayededen mi?"

Bir elini ensesinde gezdiriyor. "Evet. Sana söyledim, yıllardır sanat koleksiyonuma danışmanlık yapıyorsun."

"Ama... Ben... vay be." Yatağa oturdum ve siyah-beyaz baskılara baktım. Bu gün çok uzundu. Çok uzun ve her şey üstüme üstüme geliyor. "Hiç bilmiyordum."

"Hayır. Sana söyledim mi bilmiyorum." Kıkırdıyor ve kapının pervazına yaslanıyor. "Sanırım şimdi sana iyi bir komisyon borçluyum."

Başımı salladım. "Hayır, hayır. Bir hafta boyunca burada kalmama izin vermen yeter de artar bile. Teşekkür ederim. Bunu itiraf etmek gururumu incitiyor ama o yer... pek hoş değildi."

Her iki kaşı da kalkıyor. "Yine de bu tanımlama güzeldi. Çünkü o yer tam bir çöplüktü."

"Buna kıyasla mı? Kesinlikle."

"Herhangi bir yerle karşılaştırıldığında."

Uzanıp deri botlarımın fermuarını açıyorum. Uzun bir günün ardından ayaklarımı serbest bırakmak harika bir his. "Demek çoğu gün çalışıyorsun?"

"Evet. Temizlikçiler pazartesi günleri öğlen saatlerinde gelir. Sepette bıraktığınız çamaşırları da yıkarlar. Mutfakta istediğin her şeyi alabilirsin ve yemek yapmaktan çekinme." Bir ayak bileğini diğerinin üzerinden geçiriyor, bakışları çoraplı ayaklarımdan yatak odamın pencerelerine gidiyor. "Bir şeye ihtiyacın olursa numaram sende var."

"Evet." Ona bakıyorum, söylemem gerekeni söylemeden önce sadece bir an tereddüt ediyorum. Yol boyunca göğsümde yanan şeyi. "Nate? Kutuyu biliyor musun?"

Odağı tekrar bana kayıyor. "Evet?"

"Lütfen Dean'e önümüzdeki hafta seninle kalacağımı söyleme. Buna mecbur olduğumu hissediyorsan anlarım ama ben... şu anda hayatımı bilmesini istemiyorum."

Nate bir an sessiz kalıyor ama sonra bir kez başını sallıyor. "Anladım. Burada kaldığını kimseye söylemeyeceğim."

"Teşekkür ederim. Ben sadece... ben temiz bir ara istiyorum. Her şey bununla ilgili."

"Evet. Tamamdır." Odadan dışarı bir adım atıyor, ağzı bir gülümsemeye dönüşüyor. "Sana izin vereceğim-oh. Bunu düşürdün mü?" Eşiğin hemen diğer tarafında eğilir ve katlanmış bir kağıt parçası alır.

Açtığında, tanıdık buruşuk kenarı görüyorum ve bir saniyede yataktan kalkıyorum. Kahretsın.

"Sırt çantamdan düşmüş olmalı," diyorum. Ön cebindeydi ve dün gece listeyi yazdıktan sonra on beşinci kez okuduktan sonra kapatmayı unutmuş olmalıyım.

30 Yaş Altı 30

Elinden kaptım. Nate kolayca bırakıyor, gözleri benimkilere kayıyor.

Eğlence orada dans ediyor.

"Anlıyorum." "Sen gördün mü?" Ben sordum.

"Neredeyse hiçbir şey. Yine de ilgi çekici görünüyordu."

Kağıdı katlıyorum ve ellerimi arkamda birleştirip sıkıca kenetliyorum. Kâğıt elimde hafifçe ufanıyor. "Sadece uçak yolculuğunda yazdığım bir şey."

"Büyüleyici."

"Pek sayılmaz," diyorum. Onun özgürlüğü, gücü ve parasıyla benim saçma küçük listemi görmesi fikri... hatta belki Dean'in yapacağını bildiğim şekilde dalga geçmesi. Hayır.

Buna sahip değilim.

"Pekala o zaman," diyor.

"Bu gece için tekrar teşekkürler."

"Ne zaman istersen. Yarın erken gideceğim."

"Ben de. Galeride erken vardiyadayım." Dudakları

kıvrılıyor. "Erken ne kadar erken?"

"Sekize kadar orada olmalıyım."

"İyi zamanlama. Buradan yürümeniz uzun sürmez."

"Hayır, bunu dört gözle bekliyorum." Ağırılığımı sol bacağıma veriyorum ve gözümü ondan ayırmıyorum. Tam kapımın önünde duruyordu. "Peki ya sen? Contron'un ofisi nerede?"

"Mayfair'de."

"Ah. Buranın doğusunda."

"Evet, öyle."

Ben de kendimi gülümserken buluyorum. "Öğreniyorum."

"Tabii ki öylesin. Londra'da arabayla dolaşan ben değil, sen oluncaya kadar uzun sürmeyecek."

"Bunun için nefesinizi tutmayın."

Tekrar başını sallar. "Belki de yaparım. Bence burada kendini bile şaşırtacaksın, Harp."

Tekrar yutkunmak zorundayım. "En azından planımız bu."

"Bunun meyve verdiğini görmek için sabırsızlanıyorum" diyor. Sonra geriye, bir sonraki kata çıkan merdivenlere bakıyor. "Yedi gibi kalkacağım. Kahvaltı istersen aşağıda olacak."

"Teşekkürler. Bunu takdir ediyorum. Tüm bunlar için, gerçekten." Dudakları kıvrılıyor ve sonra başını sallıyor. "İyi geceler, Harper."

"İyi geceler, Nate." Merdivenleri çıkarken onu izliyorum ve sonra yavaşça, sessizce yatak odamın kapısını kapatıyorum.

Su basıncı mükemmeldir. Banyodaki fön makinesi çok güçlü. Bir saat sonra yatağa girdiğimde, preslenmiş çarşafların arasında ve *metal yay* terimini hiç duymamış bir yatakta, başım yastığa değmeden uykuya dalıyorum.

Hayal kurduğumda ise duvarlardaki sanat eserlerini, yıllar boyunca gördüğüm ve sevdiğim sanat eserlerini tek bir yerde topluyorum.

Chapter 7

Na te

Bir haftam var.

Onu kalmaya ikna etmek için bir hafta. Banliyöde başka bir boktan yere para harcamasına gerek olmadığını anlaması için. Ve bir hafta boyunca benimle aynı çatı altında uyuduğunu bilerek huzursuz geceler geçirecek.

Uyku kolay gelmemişti. Sağır edici sessizlikte saatlerce uyanık yatmış, bir sesin onu delmesini beklemiştim. Herhangi bir ses. Alt katta dolaşırken ayak sesleri, duşun çalışması, gıcırdayan kapılar. Ama Harper yatak odasının kapısını kapatıp kendisine ait olan misafir kanadında kaybolduğu andan itibaren hiç ses çıkmadı.

Artık onunkinden başka bir şey olarak düşünebilecek miyim?

Belki ses çıkarıyordur ama benim evim ses geçirmez.

Daha önce sesleri hiç bu kadar dikkatle dinlememişim.

Sabah o uyanmadan kalkıp yola çıkmaya hazırım. Japonya'daki müteahhitlerimizle erken bir toplantım var. Tokyo ve New York arasında on dört saatlik bir zaman farkı var, ancak ben Londra'da olduğum için bu fark sadece dokuz, bu yüzden kardeşim bu görüşmeleri bana devretmeyi seviyor.

Ancak ayrılmadan önce mutlaka kahvaltı siparişi veriyorum. Genelde kendim yemem ama Harper'a burada olacağına söz verdim. Ben evdeyken teslim ediliyor.

hala kapının eşiğinde. Büyük bir kutu hamur işi, smoothie ve taze sıkılmış portakal suyu. İçeri getirdim ve Harper'ın bulması için mutfak adasına bıraktım.

İş günü normalde olduğu gibi hızlı ilerliyor ve bunun için minnettarım. Sürekli yapılması gereken milyonlarca şeyin içine gömülmek çok kolay. Önümüzdeki hafta bunu daha önce hiç yapmadığım kadar çok yapmam gerekecekmiş gibi bir his var içimde.

Bir hafta. Elimdeki tek şey bu.

Tadını çıkarmak için bir hafta... ve hayatta kalmak için bir hafta.

Toplantıdayken telefonum genellikle sessizde oluyor ama Harper ararsa diye tüm gün açık tutuyorum. Onun için bıraktığım anahtarı bulamazsa, bir şey kırılırsa ya da başka bir şey olursa diye. Herhangi bir şey için.

Gün içinde yakaladığım birkaç sessiz anda, zihnim dün gördüğüm yer üzerine kafa yoruyor.

Cehennemden gelen stüdyo daire. *Daire* çok cömert bir etiket.

Çalışmayan bir mini buzdolabı olan bir odaydı.

Değer verdiğim hiç kimsenin gece eve yalnız gitmesine izin vermeyeceğim bir bölgede.

Önemli olan tek şey onu oradan çıkarmaktı. Güvende olduğundan emin olmak. Ve şimdi güvende... bir haftalığına.

"Nate," diyor asistanım. Masamın önünde duruyor, kaşları düşük. Sanki beni inceliyor. "Hey. Hâlâ bu gece için arabayı ayarlamamı istiyor musun?"

"Bu gece mi?" Tekrar ediyorum.

"Evet. Hampstead Heath'teki yeni kütüphanenin kurdele kesimi. Ana hayırsever Mads Knudsen olduğu için oraya gitmenin ne kadar stratejik olacağından bahsetmişsiniz."

"Doğru," diyorum kayıtsızca. Knudsen, Contron'un aylardır ortak olmaya çalıştığı ama bir türlü başaramadığı Avrupalı bir şirketin en büyük hissedarlarından biri. Bu, bir Connovan ve Contron'un Avrupa'daki temsilcisi olarak benim birkaç temel önceliğimden biri.

Avukatlarımız var. Stratejistlerimiz var. Müthiş bir yönetici ekibimiz var. Ama kardeşim Alec'in söylemeyi sevdiği gibi sadece üç Connovan'ımız var ve birimizi göndermek nükleer seçeneğe eşdeğer.

"Arabayı iptal et," dedim. "Onlara gelemeyeceğimi söyle."

Gözleri şaşkınlıkla parlıyor. "Pekâlâ. Alternatif planlar yapayım mı?"

"Hayır. Aslında evet. Etkinliğe çiçek gönderin, onlara iyi hissetmediğimi söyleyin. Kütüphaneye bağış yapın. İmkânları kısıtlı gençlere yönelik programlarından biri için."

"Anladım. Doğrudan Novus Tech'in yönetim kurulu üyelerine mi teslim edildi?"

"Bu çok doğrudan. Açılışın kendisine gönderin, ancak aşırı olsun. Dev bir buket. Özlenmeyecek bir şey." Hızlıca başını sallıyor. "Doğru."

Harper'ın şehir evindeki ilk gecesi. *Yapamam... yapmalıyım...* ama onu orada yalnız bırakmak istemiyorum.

Belki de planları vardır. sürü.

Belki de evde olmamamı tercih ederdi.

Ancak yine de, aynı anda Harper'ın evimde oturup yaşamak için yeni yerler arıyor olabileceğini bilerek, kendimi bu etkinliğe katılmaya, gülümsemeye ve ağ kurmaya ikna edemiyorum.

Ya da konağı kendi başına keşfetmek... ona gösterdim. Bodrum ve üçüncü kattaki spor salonu hariç her yer.

Benim katım.

Çok fazla bir şey yok. Küçük bir kütüphane, yatak odam ve ebeveyn banyosu. Büyük bir gardırop.

Ama duvarlarda bir sürü sanat eseri var. Hatta çok fazla şeyi açığa çıkaran türden.

Eğer daha fazla araştırırsa.

Daha fazla düşünürse.

Beğendiğini söylediği her şeyi neden aldığımı.

Yatırım konusunu biraz daha açmalıyım. Açıkçası, bu doğru değil. *Yanlış izlenimler*, sesi zihnimde yankılanıyor. Küçümseyerek. Ama ben insanlara tam da istedikleri izlenimi vererek bir kariyer inşa ettim.

Ofisten çıkıyorum ve eve aylardır gitmediğim kadar erken gidiyorum. Asistanım henüz masasından kalkmadı ve nadiren ondan önce çıkarım. Ama şimdi ona iyi akşamlar dileyen benim.

Eve gidiş geliş sakinleştirici. Londra'nın koşuşturmacası, trafiği, yayaları arasında bile her zaman öyledir. Tüm bunlarda sinirlerimi rahatlatan bir şey var. Kontrolüm altındaki araç, direksiyonun elimdeki sağlam hissi, ayağımın altındaki gaz pedalının gücü. Arabuluculuk gibi.

Harper'la bir hafta.

Bunu yapabilirim.

Sanırım *sorun bu değil*. Çünkü bundan çok fazla zevk alabilirim... ve sonra o taşınır, kendi hayatına devam eder ve benimkinden kaybolur.

En azından Dean'ın kız arkadaşı ve daha sonra nişanlısı olarak hala benim sosyal çevremdeydi. Okyanusun ötesinde olsa ve arkadaşşıma aşık olsa bile.

Hala arkadaş görmesi için bir hafta.

Ya da onu sonsuza dek bırakmakla barışmak için bir hafta.

SUV'u dün Harper'ı Londra Modern'e götürmek için kullandığım McLaren 720S'in yanına park ediyorum ve konağa çıkıyorum.

Dün gece gözlerindeki bakış... Kelime aklıma gelmiyor. Rahatsız edici, belki? Arabalarımı, evime ve sonra da sanki başka bir adam görmüş gibi bana baktı.

Bu benim lehime mi yoksa bir durum mu bilmiyorum.

"Her halükarda umursamamalısın," diye mırıldanıyorum. Ellerimi ceplerime sokarak, tanıdık siyah kapıma doğru yürüyorum. Burayı iki buçuk yıl önce satın almıştım. Yatırım amaçlı bir mülk ve Londra'daki Connovan üssü. Muhtemelen asla satmayacağım. Buradaki görevim sona erdiğinde, Alec ya da Connie'nin uğraması gerektiğinde ikametgah olarak kullanılacak. Ya da bir süreliğine ihtiyacımız olmazsa kiraya vereceğim.

Ön kapının kilidini açtığımda, en yüksek seste çalan bir yangın alarımının keskin tiz sesiyle karşılaşıyorum. Havada hafif bir duman parıltısı asılı dururken koridorun duvarlarında yankılanıyor. Sanki canlı bir varlıkmiş gibi, kaçmak için bir yol buluyor ve arkamdaki hala açık olan kapıdan dışarı doğru dalgalanıyor.

Kahretsin.

"Harper!" Bağırıyorum. Evrak çantamı bırakıp oturma odasına doğru koşuyorum. "Harper?"

Bip sesi mutfaktan geliyor. Bu delici sestten bir şey duymak neredeyse imkansız. Nerede bu kız? Ne oldu?

Onu mutfakta buldum. Sırtını bana dönmüş duruyor -fırının kapağı kapalı ve içeriden kalın bir sütun halinde duman yükseliyor- bir yandan da aralık duran arka kapıya doğru bir havlu sallıyor.

"Harper!" Bağırıyorum. Beni duymadı, ben de tezgâhın etrafından dolaştım. "Harper?"

Bir çığlıkla geri sığıyor, gözleri kocaman. "Kahretsin! Nate?"

"Ne oldu?"

"Pişirmeye çalıştım!" Hareketlerinde çılgınca bir enerji var. Sürekli çalan alarm yüzünden onu zar zor duyabiliyorum ve bu da kulaklarımı çınlatmaya başlıyor.

Yemek odasındaki sandalyelerden birini kaptım ve tavanı taradım. *İşte orada.* Yukarı tırmanıyorum, lanet şeyi yakalayana kadar uzanıyorum ve çevirerek çıkarıyorum, sonra düğmeye basıyorum.

Her şey merhametli bir şekilde sessizleşiyor. "Nate. Çok özür dilerim."

"İyi misin?"

"Evet, evet, yangın falan yok. Sadece çok fazla duman var." Öksürüyor ve fırını havalandırmaya devam ediyor. Siyah bulut dağılmaya başladı. Bahçeye ve özgürlüğe açılan açık kapıya doğru koşuyor.

"Ne yapıyordun?"

"Pişirmeye çalışıyordum. İyi gitmedi... harika."

Kelimelerin uysal kullanımı beni güldürüyor. Mutfak adasına yaslanıyorum ve onu izliyorum, sahip olduğumu bilmediğim bir önlükle duruyor, bej bir havlu sallıyor. Sarı saçları kocaman bir tokayla sabitlenmiş ama küçük bukleler dökülmüş, yüzünü çerçeveleyiyor.

"Bunu komik bulmana sevindim," diyor ama o da gülümsüyor.

"Nasıl yapmam?" Fırının içi isli lekelerle işaretlenmiş. "Ne yapmaya çalışıyordun?"

"Çörekler."

"Çörekler," diye tekrarlıyorum. Sonra tekrar kıkırdıyorum. "Çok basit değil mi?" "Tamam, nasıl yapıldığını biliyor musun?"

"Hayır," diye itiraf ediyorum. "Ama onları yemek de sayılırsa, bu konuda epey deneyimim var."

"Evet, şey, tereyağı... eridi. Doğru tepsiyi kullandığımı sanmıyorum. Fırının dibine damladı ve kapağı açtığımda..." Havluyu sallamayı bırakıp dik durdu. "Kabardı."

"Mm-hmm. İlk günden evimi yakmaya mı çalışıyorsun?" Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup eğlendiğimi gizlemeye çalışıyorum. "Bana böceklerle dolu cehennem çukuruna geri dönmek *istediğini* düşünüyorsun."

Harper gözlerini deviriyor. Bunu yapmasına bayılıyorum. "En azından orada fırın yok, böylece kendi aptal fikirlerimden korunmuş oluyorum." Sağ elini kavırıyor, dalgınca bir parmağına dokunuyor. "Ve kendimi yakmayı başardım. Harika."

Bir adım daha yaklaşıp elimi omzuna koyuyorum. " gel. Üzerine biraz soğuk su dökelim."

"Evet, bu iyi bir fikir..." Lavaboya doğru adım atıyor ve elim ait olduğu yere, yanıma düşüyor. "Kendimi çok aptal hissediyorum. Özür dilerim Nate, eve böyle gelmeni istememiştim. Evde olup olmayacağını bilmiyordum ve düşündüm ki... sadece çörek yapmayı denemek istedim." Ağır bir iç çekti. "Sanırım bir numaralı deneme pek iyi gitmedi."

Tezgâhın üzerine bırakılmış bir tepsinin üzerine dizilmiş küçük altın topaklara bakıyorum. "Güzel görünüyorlar."

"Berbat görünüyorlar."

"Yenilebilir ama."

Bana alaycı bir bakış attı. "Zar zor."

Adaya yaslanıp ellerimi taş yüzeyin kenarına koyuyorum. "Neden işten hemen sonra çörek pişirmeye karar verdin?"

Aklımda küçük bir şüphe var ve bu dün gördüğüm listeye ilgili. Çantasından düşen listeye.

30 Yaş Altı 30 listesi.

Bazen fotoğrafık bir hafızaya sahip olmak işe yarıyor. O elimden almadan önce ikinci sayfadaki kayıtların sadece yarısını taramıştım ama gördüklerimi anlamak için fazlasıyla yeterliydi.

Kendine deneyimleyeceği şeylerin bir listesini yaptı. Ve yedi numara *yeni bir tarif denemektir*.

Bu muydu? Çörek mi?

Harper iç çekti. "Bu aptalca." "Yine de söyle."

"Güleceksin," diye uyarıyor ama sesi de kuru bir şekilde eğleniyor. "Tamam, son birkaç haftadır çok fazla The Great British Bake Off izledim."

"Her nereye , bunu beklemiyordum," diyorum.

"Bu bir konfor gösterisi. Nadiren yemek yaparım, bu yüzden denemek istedim. İngiliz usulü bir şeyler yapmak istedim." Çöreklerle bakıyor. "Sanırım bir numaralı deneme partisi başarısız oldu."

"Mm-hmm. Tekrar deneyebilirsiniz."

"Neredeyse mutfağınızı yakıyor olmama rağmen mi?"

"Sonunda yakıp kül etsen bile." Eline doğru başımı salladım. "Yara bandı ister misin?"

"Hayır."

"Tıbbi müdahale mi?"

Kıkırdıyor. "Hayır."

"Yakındaki fırından sipariş ettiğiniz bir çörek?"

Gözlerini deviriyor. "Aşağılayıcı. Ve hayır."

"Tamam o zaman." Fırını kapatıyorum; duman artık yok. Temizlikçiler bir dahaki sefere uğradıklarında felaket bölgesini halledecekler.

Harper musluğu kapatır ve parmağını nazikçe kurular. Yanık küçük görünüyor. Şükürler olsun.

Küçük bahçenin arka kapısını kapattım ve ilkbaharın akşam serinliğini dışarıda bıraktım.

"Evde olacağını düşünmemiştim," diyor.

Doğru. "Tüm evin senin olmasını mı umuyordun?" Söylüyorum.

"Hayır, hayır, burası senin yerin." Benim daha önce yaptığım gibi o da tezgâha yaslandı. "Planların vardır diye düşündüm. Sen olduğunu düşünürsek, bilirsin işte... sen."

"Çünkü ben... ben olduğum için mi?"

"Evet." Dudakları bir gülümsemeye dönüşür. "Gidecek bir etkinlik yok mu? Kesecek kurdele, kur yapacak yatırımcı yok mu?"

"Contron'un yatırımcıları yok," diyorum. "Biz yatırım yaparız." Gülümsüyor. "Özür dilerim, benim hatam. Ne büyük bir gaf."

"Oldukça korkunç, aslında."

"Çok üzgünüm," diyor tekrar. "Yani kur yapılan sen misin?"

Bir kaşımı kaldırıyorum. "Genellikle, evet."

"Vay canına, nasıl bir hayatın olmalı," diyor. Ses tonunda bir alay var ve ben buna bayılıyorum. Londra'daki ilk buluşmamızdaki yapmacık gariplikten çok daha iyi, Dean aramızda bir gölge gibiydi ve gözlerinde güvensizlik vardı. "Ama biri olmalı, değil mi? Biriyle çıkıyor musun? Evden ne zaman çıkmam gerektiğini söyle."

"Harper," dedim.

Ellerini birbirine sürüyor. "Çünkü istersen bir akşamlığına gidebilirim ya da tüm hafta sonu burada olmayabilirim. Gelecek bir kız arkadaşın var mı? Ya da geceleri burada kalan biri?"

Sikeyim.

Yanlış izlenimler, diye tekrar düşünüyorum ve kendime teslimatta her zaman harika olduğumu hatırlatıyorum. "Bu hafta olmaz," diyorum. "Onlara biraz izin vermeliyim."

Kıkırdıyor. "Tabii ki. Ne kadar cömertsiniz."

"Deniyorum."

Parmakları taş tezgâha vuruyor ve dudakları düşünceli bir şekilde büzülüyor. "Belki de burada kalmama izin verdiğin için sana borcumu bu şekilde ödeyebilirim. Senin kanat kadının olabilirim."

"Harper," diyorum tekrar.

"Hayır, hayır, bunu bir düşün. Bu hafta sonu sana yemek ve birkaç içki ısmarlamama izin ver. Bu işte harikayımdır."

"Hiç birinin oldun mu?"

"Evet! Üniversitede her zaman bir kanat kadınıydım. Elbette her zaman başarılı olamıyordum ama bunda benim suçum olduğunu sanmıyorum. Bir erkeğin arkadaşım yerine ondan hoşlandığımı düşünmesini sağladığım zaman hariç, ama aslında, her neyse hakkında konuşarak ona yağ çekiyordum. Önemli değil." Bana parlak bir gülümseme veriyor. "Hadi yapalım şunu. Yarın akşam, eğer bir planın yoksa."

Sürdürülebilir Teknolojiler Vakfı'nın bağış toplama galasına katılımımı da iptal etmek için zihnime bir not düşünüyorum.

"Elbette. Ama benim bir ekibe ihtiyacım yok, Harper."

Başını sallıyor ve gülümsemesi biraz mahcubiyete dönüşüyor. "Bundan zerre kadar şüphem yok. Ben sadece... iyiliğinin karşılığını ödemeye çalışıyorum. Bir şekilde."

Haklısın. Başımı sallıyorum ve eline, sol işaret parmağındaki yanığa bakıyorum. Sanırım *bana iyilik yapan sensin*.

"Taze pişmiş çörekleri de eklersek anlaştık demektir."

Bana gerçekten ısıltılı bir gülümseme gönderiyor. "Tamam. Harika. Yarın o zaman."

"Yarın."

Chapter 8

Header

Üst üste ikinci gece, dev yatakta prensesler gibi uyudum. Duş alıp güne hazırlandığımda ve aşağıya indiğimde, o çoktan gitmişti. Tıpkı bir gün önceki gibi.

Ve tıpkı bir gün önce olduğu gibi, mutfak adasında geniş bir kahvaltılık yelpazesi var.

Çörekler dahil.

Pastalara kaşlarımı çatıyorum. Bunu her gün yapıyor mu? Birine bir şeyler mi teslim ettiriyor? Dün artanları dondurucuya koymuştum ama neredeyse dolmuştu. Bugün de aynısını yapmak için uğraşacağım.

Daha uzun süre kalsaydım ve onu daha iyi tanıyor olsaydım, onunla gıda israfı hakkında konuşurdum.

İşime doğru yürürken Londra'da güzel bir gün. Güneş parlıyor ve etrafımdaki her yerde ağaçlar ve çalılıklar yapraklarla patlamaya başladı. Kiraz çiçekleri açmış, yanından geçtiğim ağaçların dallarını ağırlaştırıyor, pembe yaprakları mavi gökyüzüne karşı çok güzel.

Yeni bir tarif denemek başarılı olmadı.

Ama en azından listemdeki şeylerden birini yapmaya çalıştım. *Bütün gece dışarıda kalmak* ya da *tarot falı* baktırmak gibi diğerlerinden birkaçı hala çok

ürkütücü, ama dün gece yatakta araştırma yapmak onları daha gerçek hissettirdi. Her türlü olasılığı daha gerçek hissettirdi.

Aadhya iş yerinde neşeli. Galeri birkaç ay içinde dev bir yaz başlangıcı kokteyli düzenliyor ve o zamana kadar yapmamız gereken her şeyi bana anlatıyor.

Sonunda, sanırım. Gerçek riskleri olan bir iş; düşünmemi, hareket etmemi ve yaratıcı olmamı gerektiren bir iş. Günün yarısını mekanın organizasyonunu planlayarak, geri kalanını da alıcıları ağırlayarak geçiriyoruz.

Eve doğru yürürken bir telefon geldi.

Uzun saniyeler boyunca ekranımdaki isme bakıyorum. Panik midemde yayılıyor, göğsümü kavırıyor ve nefes almamı zorlaştırıyor. İçgüdüsel olarak telefonumu tamamen kapatıyorum. Onu yere düşürmek ve çatlayıp parçalanmasını izlemek.

Ama e-postaları ben de görmüştüm. Düğüne bu kadar yakın bir zamanda mekanımızın iptal edilmesi... Depozitomuzu geri alamayacağız. Ne mekan için ne de yemek şirketi için.

Ve bununla başa çıkmamız gerekiyor.

Derin bir nefes alıyorum ve telefonu kulağıma götürüyorum. "Alo."

"Harper," diyor. Dean'in sesi kızgın değil ve savaş ya da kaç tepkilerim yavaşça azalıyor. "Nasılsın?"

"Ben iyiyim. Sen nasılsın?"

"Harika, evet. Ofisten arıyorum. Şu anda öğleden sonra, değil mi?"

"Evet. Benim akşam 5."

"Harika." Bir duraklama oluyor ve bu hiç de rahat değil. "Sanırım e-postaları görmüşsünüzdür."

"Evet. Sana , kendi ödeyeceğim. Bana sadece birkaç ay ver-"

"Harper," dedi. "İptal etmek zorunda değiliz."

Gözlerimi kapatıyorum ve kaldırımın yanındaki ferforje çite yaslanıyorum. Bu olmaz. Bir daha olmaz. Bu tartışmayı tekrar yapamam, yalvarmayı, suçlamayı, öfkeyi kaldıramam. Birçok taktiği var ve hepsi de sinir bozucu.

"Bunu konuşmuştuk."

"Siz konuştunuz ama ben aynı fikirde değilim," diyor. Bu kez sesi daha sert. "Ben diyorum ki rezervasyonlar kalsın-"

"Mekâna iptal etmelerini söyledim bile. Tüm ayarlamaları yaptım ve kendi payımı kısa zamanda ödeyeceğim, Dean." Sesim sert. Bunu yapmak daha kolay.

Telefonda, karşımdayken olduğundan daha sert davranıyor, gözleri sertleşiyor ve öfkesi yükseliyor.

"Para umurumda değil," diyor ve ben bunun yalan olduğunu biliyorum. Çünkü her zaman umurundaydı. Önemli olduğunda, yaşadığımız dairenin *kendi* dairesi olduğunu, ailesinin sahil evi olduğunu yüzüme vurmaktan mutluluk duydu. Ama ben de katkıda bulunmaya çalıştığımda beni hep geri çevirdi.

Bir daha asla böyle yaşamayacağım.

"Bak, en azından annemi arar mısın? Kendini açıklamak için? Kalbi kırık," diyor Dean. "Neden öylece gittiğini anlamıyor. Seni kızı gibi görüyor, biliyorsun. Geçen Noel sana o aile elmaslarını verdi."

"Onları geri verdim," diye fısıldıyorum. Tüm taktikler arasında en zor bulduğum suçluluk duygusu. Ona karşı hiçbir savunmam yok.

"Harper," diyor. Sesi ikna edici ama altında öfke var. "New York senin evin. Ne yapıyorsun, başka bir ülkeye mi kaçırıyorsun? Yirmi sekiz yaşında stajyerlik mi yapıyorsun? Sen-"

"Gelecekte, düğün lojistiği hakkında bana mesaj at," diyorum. Elim telefonun etrafında titriyor. "Hoşça kal Dean."

"Ha-"

Telefonu kapattım ve hemen telefonumu uçak moduna aldım. Başka bir arama ya da mesaj istemiyorum, hiçbir şey. Nefes almakta zorlanıyorum. Yürümeye devam ediyorum. Hâlâ göğsümü sıkan paniğe değil, birbiri ardına attığım adımlara odaklanıyorum.

Ne zaman bitecek? Onu hatırlamak, iptal edilen düğün düzenlemeleriyle ilgili e-posta yağmuru, arkadaşlarımın ve ailemin bana ne olduğunu sorması...?

Suçluluk duygusu midemi bulandırıyor. Annesi harikaydı. Oğlunun bir ödülünden başka bir şey olmadığını asla anlamayacak, asla göremeyecek. Birçok yönden, o harika bir adam. Ta ki benim için olmadığını anlayana kadar.

Benim sığmamı beklediği kalıp çok dardı.

Saran Wrap gibi olana kadar etrafımda küçülmüştü, görünmezdi ama bir ilmik gibi sıkıca sarılmıştı. Ve hiçbirini dinlememişti. Endişelerimi, düşüncelerimi.

Dean'le çıkmaya başlayana kadar bir ilişkide yalnız olunabileceğini düşünmemiştim. Ta ki bir gün uyanıp yatağa baktığımda onun benim içsel düşüncelerim hakkında hiçbir şey bilmediğini fark edene kadar. Ve daha da kötüsü, umursamıyordu.

Son darbe kulak misafiri olduğum bir konuşma oldu. Benden daha erken kalkmıştı ve telefonla konuşuyordu. Her zaman yüksek sesle konuşurdu. Bu sabah sessiz olmaya çalıştığını bile sanmıyorum; duyup duymamam umurunda değildi.

Sonradan kadarıyla kardeşiyle konuşuyormuş.

Kariyerimin düğünden sonra bitmesini planladığını söylemişti. *ocuklarımız olduğunda, kesinlikle.* Bir duraklama oldu ve midemin bulandığını hissettim, çünkü bu daha önce de yaptığımız bir konuşmaydı. Evde kalmamı istiyordu. Ben ise mümkün olduğunca çalışmak istediğimde kararlıyım.

Ve sonra içimde bir şeyleri kıran o şeyi söyledi. *Başlangıçta pek bir kariyeri yok gibi. Sanat diploması oldua dekoratif bir şey.*

şimdiye kadar söylediği en kötü şey değildi. Ama kendi kuşkularımın, düğüne yaklaştıa hissettiğim paniğin ve Londra'daki galeriye onun haberi olmadan gönderdiğim başvurunun üzerine yığılmıştı...

Benim yetenekli olmadığımı düşündüğü acı verici bir şekilde belli olmuştu. Kontrol edilmesi, yönlendirilmesi, eşlik edilmesi gereken biriydim. Gerçek bir ortaktan çok bir evcil hayvan.

Hemen bavulumu hazırlamıştım.

Nate'in evine doğru son blokları yürürken kendime tüm bunları hatırlatıyorum. Kendime nerede olduğumu, kurtulduğumu, şimdi daha iyi olduğumu hatırlatıyorum. Doğru kararı verdiğimi. Seimlerim için kendimi suçlu hissetmek zorunda olmadığımı. Onu incitmek harika değildi ama içinde bulunduğum durumda onunla evlenmek çok daha kötü olurdu.

Umarım bir gün bunu görür.

Nate'in büyük şehir evinin önünde duruyorum. Ceketimin cebindeki anahtar ağır geliyor ve bir, iki kez çeviriyorum.

Sonra da küçük avlulu parkın kapısına kadar yürüyorum. Eğer Nate çoktan eve geldiye, onunla konuşmaya hazır değilim. Gğsmdeki düğümler zlmeye başlayana kadar kimseyle konuşmaya hazır değilim. Ya da en azından şu anda olduğu gibi ağrımayana kadar.

Ferforje kapıda durup iterek amaya çalışıyorum. .
bir kilit var.

Kapının ötesinde, çitlerle çevrili küçük imenli bir meydana giden dolambaçlı yolu görebiliyorum. Arkalarında bir eşme var.

Kilitli.

Bunun olacağını tahmin etmemiştim. Birkaç uzun saniye boyunca öylece durdum ve yakındaki bahçeye baktım. Çok yakın, ama kilitli.

Bir an sonra bir köpek havlıyor ve ardından ayaklarımın etrafında bir hareketlilik oluyor. Aşağı baktığımda ayaklarımın dibinde benekli bir dachshund görüyorum; dans ediyor, kulakları sallanıyor.

"Merhaba," diyorum.

Köpeğe kısa süre içinde başka bir kahverengi dachshund katıldı. Tasmalarını duran, muhtemelen yetmiş yaşlarında bir adam tutuyor. Küçük bir şapka, tüvit bir ceket ve bir çift yeşil chino pantolon içinde ağırbaşlı görünüyor.

"Merhaba," diyor. Aksanı tamamen İngiliz üst tabakasına ait. "İçeri girmeye mi çalışıyordunuz?"

"Evet, özür dilerim, öyleydim. Özel bir ihtiyacınız olduğunu fark etmemiştim. Senin için yoldan çek." Uzanıp benekli köpeğin başını okşadım. Ön patileri kaval kemiğimin üzerinde, kuyruğu hızla sallanıyor. "Güzel köpekler."

"Öyleler, değil mi?" diyor adam. ", nerede yaşıyorsun?" "Sekiz numarada."

"Ah," diyor. Bu tek kelimenin içinde koca bir dünya varmış gibi görünüyor. "Ben dokuzda yaşıyorum."

"Gerçekten mi? O zaman komşuyuz," diyorum.

Başını sallıyor. "Öyle görünüyor. Arabaları olan o Amerikalı adamla yaşıyorsun."

Yanaklarımda bir kızarıklık belirliyor. "Evet. Biz arkadaşız ve bir süre onun evinde kalmama izin veriyor."

"Hmm. Peki, bu durumda..." Anahtarını gösterişli bir şekilde uzatır ve kapının kilidini açmak için kullanır. "Ev anahtarlarının hepsi kapıya gider."

"Oh, gerçekten mi?"

"Evet, burada Clarence Meydanı'nda yaşayanlar için ayrılmıştır." Köpekler önden koşarak bahçenin içindeki çimleri kokluyor. "Şu anda sen de öylesin, aşkım."

Ona gülümsedim. "Teşekkür . Ben Harper Elliot."

"Richard Edwards," diyor.

Kendisinde, tüm tavırlarında ve iki dachshund'da harika bir resmiyet var. Her birinin ekose desenli güzel bir tasmaları var.

"Tanıştığımıza memnun oldum, canım. Ve lütfen komşuma harika bir Aston Martin'i olduğunu söyle."

"Kesinlikle yapacağım."

Bir beyefendinin bir hanımefendiye veda edişi gibi bana tekrar başını sallıyor ve köpekleri de yanında koşturarak bahçeye doğru yürüyor. Kapı arkasından kapanıyor ve ben ceketimin cebinde kendi anahtarımı arıyorum.

Tam oturdu.

Kilitli bir bahçe. Bunu daha önce hiç duymamıştım. Bir banka oturup ağaçların ve çimenlerin kokusunu içime çekiyorum, kendimi yeniden kendim gibi hissedene kadar fiskiyedeki suyun şırlıtısını dinliyorum.

Nate evde değil. Merdivenlerden yukarı çıkarken ona seslendim ama cevap gelmedi. Akşam yemeğimiz için hazırlanmaya odaklandım. Saat neredeyse yedi olduğunda, ona bir mesaj attım.

Garip hissettiriyor.

Çok fazla düşündüğümde garip geliyor. Dean'in arkadaşının evinde kalmak. Arkadaşıyla yemeğe gitmek. İçki içmek. Ama kendimi fazla düşünmekten alıkoyduğumda... eğlenceli oluyor.

Heyecan verici.

Onun yanında hiç beklemediğim bir şekilde rahatım. Onunla alay etmek kolay ve aldığı kadar iyi veriyor. Ve aramızdaki hafif iletişim bana huzur veriyor.

Telefonum bir mesajla titriyor.

"Ben aşağıdayım. Sen hazır de hazırım."

Ne? Ne zaman geldi?

Bu kadar büyük bir evde yaşamanın sorunu da bu. Olan biten hiçbir şeyi duyamazsınız.

Aynada kendime son bir kez bakıyorum. İpek etek, kaşkorse ve elimde büyük boy bir blazer ceket. Bana geri bakan yansıma iyi görünüyor. Bunu hep sevmişimdir, giyinme sanatını. Vintage mağazalarında bulduğum şeyleri karıştırmayı. Saçlarım kıvrıcık ama azından bir şekilde kontrol altında ve kütlesini yerinde tutmak için bir sa bandı takıyorum.

Nate girişte, merdivenlerin dibinde duran koltukta uzanıyor. Bir kolunu arkaya atmış, uzun bacaklarını uzatmış, mindere yaslanmış. Kaşlarını çatarak telefonuna bakıyor.

Geçen geceki şık takım elbisesi ortalıkta yok. zerinde bir çift gri pantolon ve keten düğmeli bir bluz var, st iki düğmesi yine açık.

Beni duyunca başını kaldırdı.

Çatık kaşları kayboluyor, yerini dudaklarındaki hafif kıvrım alıyor.
"Merhaba." "Merhaba. Uzun zamandır mı bekliyordun?"
Gözleri uzun bir an boyunca kıyafetimin üzerinde geziniyor. "Sonsuza
diyor kadar," dedi.

Ses tonundaki bir şey yüzümü kızartıyor.
Evden yürüyerek çıktık. Bana nereye gittiğimizi sordu, ama ben
Bu bir sır.

"Ve yürüyor muyuz?" diye soruyor.
Bu beni kıkırdattı. "Hem evet hem hayır. Senin arabalarından biri yardımcı
olmazdı. Daha sonra bir şeyler içeceksek olmaz. Burası yakın."
"Şimdiden gidilecek restoranları nereden biliyorsun? Londra'ya geleli beş
dakika oldu."

"Bu noktada neredeyse iki hafta oldu."
Kaşları oynar. "Ben de onu diyorum."
"Hadi ama, şüpheci olma. Seni götüreceğim yer harika görünüyor." "Eminim
öyledir," diyor. Ama biraz gülümsüyor ve heyecanlı.
adımlarımı hafifletiyor. Son birkaç haftadır bir arkadaşımın olmasını ne kadar
özlediğimi fark etmemiştim. Karar verdiğimden beri, hayatımı toparladığımdan
beri, lojistik ve suçluluk duygusundan başka hiçbir şeye zaman kalmadığından
beri.

Mediterranean Grill restoranının önünde duruyoruz. Büyük pencereler iç
mekanın, sandalye yerine yastıklarla çevrili alçak masaların geniş bir
görüntüsünü veriyor. Her masanın ortasına bir ateş çukuru yerleştirilmiş, böylece
yemek yiyenler kendi etlerini ızgara yapabiliyor.

"Burada mı?" Nate soruyor. Ama sesi
eğleniyor. "Evet. Havalı görünmüyor mu?"
"Öyle. Ayrıca görünüşe göre yangın tehlikesi senin işin, Harp."
Kıkırdıyorum ve kapıya doğru uzanıyorum. "İyi ki buradasın o zaman.
Yangın alarımını kapatabilirsin. Hadi gidelim."

Köşede bir masa bulduk. Işık loş ve karşılıklı yastıkların üzerine çöküyoruz.
Nate biraz homurdanıyor. Ama yüz ifadesinden içten içe eğlendiğini anlamak
kolay ve içimde bir şeyler yumuşuyor. İyi oldu. Burası Dean'i gitmeye ikna
edebileceğim türden bir yer değil.

Sipariş veriyoruz ve kısa süre sonra önümüze bir sürü yemek geliyor. Nate'e
iş hakkında sorular soruyorum. Yavaşça, isteksizce ve kuru bir şekilde anlatıyor.
Üçüncü kez ayak işlerine baktığını söylediğinde gözlerimi deviriyorum.

" bu doğru değil. Doğru olmadığını biliyorum."

Şarap bardağına uzanıyor. "Peki sen nereden biliyorsun?"

"Bazı şeyler duydum. Yaptığınız iş hakkında. Şirketi Avrupa'da genişletmek."

"Evet. Diğer şeylerin yanı sıra. Ama çoğunlukla New York bana ne yapmamı söylüyorsa onu yapıyorum." Yine de gözlerinde bir parıltı var.

"Bu bana neden *asla* sana söyleneni tam olarak yapmadığını düşündürüyor?"

"Hayır, bazen olur. Eğer soran doğru kişiye." Şarap kadehini rahatça tutuyor - sapı parmaklarının arasından sarkıyor - ve yastıklara yaslanıyor. "Peki ya sen Harper?"

"Peki ya ben?"

"Sen hiç sana söyleneni tam olarak yapar mısın?" diyor. Loş ışıktaki yüzünün yarısı gölgede kalıyor ama gözlerindeki kıvılcımı hâlâ görebiliyorum.

Yutkunuyorum. "Bazen. Ama bu alışkanlığımdan kurtulmaya çalışıyorum." "Mm-hmm. Bir asi olmak."

"En deniyorum."

Başını sallıyor. Şarabından bir yudum alır. "Bu yüzden yapılacak şeylerin bir listesini yaptın. Yeni bir tarif denemek ya da bütün gece dışarıda kalmak gibi."

Gözlerim büyüdü. "Seni piç!"

Sırıtmaya başladı. "Ben kör değilim, Harp." "Ne kadar okudun?"

"Fazla değil. azından o zamanlar." "Ne?"

Hâlâ gülümseyerek başını sallıyor ve şakağına vuruyor. "Fotoğrafik bir hafızam var. Listeniz burada kayıtlı."

"Dalga geçiyorsun benimle." Yüzümü ellerimin arasına gömüyorum ve bu güzel desenli yastıklara bataabilir miyim diye merak ediyorum. "Tamam. Beni yargılayacaksan, sessizlik içinde yargıla."

"Neden yapayım ki?" diyor rahat bir ses tonuyla. "Eğlenceli görünüyordu. En azından bazı noktalar. *Bütün gece dışarıda kalmak* güzeldi. Hiç bütün gece dışarıda kalmadın mı?"

Ellerimi indiriyorum ve onu şarabından uzun bir yudum daha alırken buluyorum. "Hayır, içmedim."

"Bunu kolayca ." Aramızda duran uzanıyor ve bir parça koparıyor. Yemeğimizin geri kalanı masada katledildi, ızgara yapıldı ve yarısı yenildi. Lezzetliydi. "On üç numara özellikle ilgi çekici."

"On üç numara," diye tekrarlıyorum ve kanım buza dönüşüyor. "Bu o mu..."

"Öyle," diyor. "*Sizin için yanlış olan biriyle yataın.*"

Yanaklarım bir kez daha kızarıyor ama parmağımı ona doğrultuyorum. "O listenin kimse tarafından okunmaması gerekiyordu."

"Mm-hmm. Bunu da kutuya koyalım mı?" diye soruyor, sanki dalga geçtiği için onu azarlamam önemli bir şey değilmiş gibi. Umursamadan uyacağı bir sınır koyarsam.

Ama ben sadece şarabıma uzandım. "Hayır. Sorun değil. Ne de olsa oldukça uçuk bir liste. Ben sadece... konfor alanımın dışında şeyler yapmak istiyorum."

"Mm-hmm. Mutfağımı yakmaya çalışmak gibi."

"Kesinlikle benim konfor alanımın dışında."

Ağırlaşmış gözlerle beni izliyor. Gözlerinde tanıdığım bir hesaplama var ama geçmişte onu sadece birkaç kez böyle görmüştüm. Dean'le iş ya da yatırımlar hakkında konuşurlarken.

"Daha önce konfor alanınızda olduğunuzu hissediyor musunuz?"

"Bir bakıma," diyorum dişlerimi alt dudağıma geçirerek. "Sanki bir gün uyandım ve fark ettim ki... Yıllardır kendim için hiçbir karar vermemiştim. Anlarsın ya? Yirmi sekiz yaşıma girdim. Otuzuma sadece iki yıl kaldı... ve bir şekilde, insanların yirmili yaşlarında yaşadıklarından bahsettikleri o çılgın deneyimleri yaşamayı atladım. Ya da bir noktada onları yaşamayı bıraktım." Sanki bu duygudan kurtulabilirmişim gibi başımı sallıyorum. "Hiç büyük bir müzede staj yapmadım. Hiç yurtdışında yaşamadım. Sadece Dean'in hayatına uyum sağladım ve onun... Üzgünüm. Bu kutunun içinde."

"Özür dileme," diyor Nate. "Bu senin seçimin, o kutu."

"Benim seçimim mi?"

"Evet. Açsak da açmasak da."

Başımı sallıyorum ve parmağımı aramızdaki alçak masanın ahşap kenarında gezdiriyorum. "Geleceğimden sorumlu olmak istiyorum sanırım. Kontrolü geri almak. Ama sorun şu ki, geleceğimde ne olmasını istediğimi gerçekten *bilmiyorum*. Dolayısıyla... liste."

"Ergo," diyor, ağzının kenarında gizlenen bir gülümsemeyle. "Anladım. Mantıklı geliyor."

"Böyle düşünmene sevindim, çünkü bana pek mantıklı gelmiyor. Ama aklıma gelen en iyi şey bu," diyorum.

Başını sallıyor. Yastıklara doğru kayıyor ve bana bir sır saklıymış gibi bakıyor. Gözlerimi ona dikiyorum. "Şimdi ne düşünüyorsun?"

"Hiçbir şey," diyor. "Sadece Pazar günü atletik kıyafetler giyip öğlen benimle oturma odasında buluşman gerektiğini düşünüyorum."

Kalp atışlarım hızlandı. Liste için beni yargılamıyor. Listeye katılıyor mu? Arkadaşlığa, onaya, beni gerçekten dinleyen birine ne kadar aç olduğumun bir işareti mi bilmiyorum ama ona gülümsemekten kendimi alamıyorum. Ve ona takılıyorum.

"Hey, on üç numara *teknik olarak* bizim için geçerli olsa da, böyle bir şey olmayacak."

Kıkırdıyor. "Hedeflediğim şey bu olsaydı, senden spor kıyafetleri giymeni ister miydin?"

"Zengin bir playboy yatakta neyi tercih eder bilmiyorum. Belki atletizm gereklidir."

"Oh, öyle," diyor, elindeki şarap bardağına bakarak. "Ama kıyafetler kesinlikle değil."

Göğsümde bir şey sıkışıyor. "Ne yapıyoruz o zaman?"

"Eğer seks yapmıyorsak?" Kelimeyi öyle lakayt bir ses tonuyla söylüyor ki bakışlarımı kaçırıyorum. Kendi şarap kadehime doğru. "Listedeki bir maddeyi daha kontrol ediyoruz."

"Hangisi?"

"Bu bir sürpriz," diyor.

Gözlerimi deviriyorum.

"*Gerçekten mi?*"

"Evet. Maceracı yaşa, değil mi?"

"Haklısın." Boş tabaklarımıza ve sonra pencereden dışarı bakıyorum. Ötede, Londra ve Nate'e söz verdiğim şey beni çağırıyor. Uğruna dışarı çıktığımız şey. Tekrar Nate'e bakıyorum ve ona en geniş gülümsememi veriyorum. "Maceradan bahsetmişken... Londra'nın en iyi kanat kadını yanında görmeye hazır mısın?"

Sesi kuruyor ve gözleri benimkilerde kalıyor. "Sabırsızlanıyorum."

Chapter 9

Harp

Ben tuvaleti kullanırken o yemeğin parasını ödedi.

"Hayır, Nate," diyorum döndüğümde ve hesabı elimde bulduğumda. "Bunun benim ikramım olması gerekiyordu. Seninle kalmama izin verdiğin için bir teşekkür olarak."

"Kanatçım olmanın benim için bir zevk olduğunu sanıyordum," dedi. diyor

"O da var. İki ikram alabilirsin."

Başını iki yana sallar. "Hayır, yapamam. Ayrıca... eğer bu kadar kararlıysan beni yemeğe çıkarırsan, Harp, ileride sana izin veririm."

Restorandan çıkıp işlek bir caddeden geçiyoruz. Chelsea'de bir Cuma günü ve enerji yüksek. Benimki de öyle. Hayatın, bir kadeh şarabın ve fırsatların bolluğunun etkisindeyim.

Burada insanları izlemek bambaşka bir şey.

Bar lüks bir yer, terasın etrafı çitlerle çevrili ve fedailer içeri girenleri sıkı bir şekilde kontrol ediyor. Köşede, kalabalık mekâna bakan bir yer buluyoruz. Etrafımıza gizlenmiş hoparlörlerden hafifçe müzik çalıyor.

Nate cin tonik sipariş etti, ben de bir kadeh beyaz şarap istedim. Bu sefer kartımı bırakmama izin verdi. Ama garson gittiğinde homurdanıyordu.

Bacağını masanın altından itiyorum. "Hadi ama, egon o kadar da kırılgan değildir herhalde."

"Kırılgan mı?" Kaşları kalkıyor ve dudaklarında yine o belli belirsiz gülümseme beliriyor. En samimi hissettiren gülümseme. "Beni bu şekilde gördüğünü bilmiyordum, Harp."

"Yapmadım, en azından bir kadının akşam yemeği ve içkiler için ödeme yapmasına izin vermenin seni rahatsız ettiğini öğrenmeden önce yapmadım." Şarap kadehimin kenarından gülümsüyorum. "Zengin olduğunu zaten biliyorum. Bunu gördüm. Bana kanıtlaman gereken bir şey yok."

"Belki de," diyor masaya doğru eğilerek, "bu küçük fikrin beni mutsuz etmesinin nedeni bu değil."

"Öyle mi? O zaman ne?"

Parmağını bardağının kalın kenarında gezdiriyor. "Belki de kendin için harcadığın para daha değerliken benim için para harcaman beni rahatsız ."

Gözlerimi ona dikiyorum ve yanaklarım kızarıyor. Bu bir hakaret gibi geliyor. Onunla kıyaslandığımda ben fakirliğin ta kendisiyim. Ve bana böcek istilasına uğramamış bir oda ve mükemmel su basıncına sahip bir duş teklif etmeden önce nerede kaldığımı görmüştü.

Dean ile yaptığım konuşma bana ağır geliyor. Onun yorumlarından sıyrılmam her zaman biraz zaman alır.

"Harper," diyor iç çekerek. "Bir arkadaşım benim için para harcadığında hep rahatsız olurum."

Bu itiraf başımı sallamamı sağlıyor ve utanç acımı hafifletiyor. "Bu kadar çok şeye sahip olmanın bir parçası mı?"

"İnsanların zor kazandıkları paralarını kendi başıma halledebileceğim şeyler için harcamalarını istemiyorum."

"Belki insanların seninle ilgilenmesinden hoşlanmıyorsa da."

Kaşları birbirine yaklaşıyor ve yüzünde gülümsemeye dair hiçbir belirti yok. Sadece yoğun bir odaklanma. Sözlerime gülümseyeceğini sanmıştım. Bütün akşamki şakacılığımıza geri dönecekti.

"Belki," diyor sonunda. Ve sonra gülümsüyor, geniş, büyüleyici bir gülümseme ve koltuğunda geriye yaslanıyor. "Ama sonunda başardın. Seni mutlu etmek için bu içkiye katlanacağım."

"Çok cömertsiniz."

Başını eğiyor ve kadehini kaldırıyor. "Biliyorum, ."

Potansiyel partnerler aramak için odaya göz gezdirmem sadece birkaç dakikamı alıyor. Burada çok sayıda güzel kadın var; çoğu benim yaşlarımda, birkaçı daha genç ve bazıları da belki daha yaşlı. Nate otuzlu yaşlarının sonunda. Ama otuz sekiz değil de otuz yaşında biri gibi görünebilir ve merak ediyorum...

"Tamam," diyorum ona.

Sessiz bir kahkaha atıyor. "Tamam mı? Şimdi ne oluyor?"

"Biraz keşif yaptım. Hostes içeri girerken kesinlikle sizi kontrol ediyordu."

Nate'in sesi tizleşiyor. "Şimdi miydi?"

"Evet. Ve burada seninle ilgileneneğini düşündüğüm en az üç kadın var. Birkaç masa aşağıda, büyük içkili olan mı? On dakika içinde sana iki kez baktı."

"Kahredici kanıt" diyor.

"İstedığınız kadar gülün ama ben kadınları tanırım."

"Mm-hmm," diyor tekrar. Sandalyesinde hafifçe dönerek barı gözden geçirir. Burası oldukça kalabalıktı. Nate'in düzenli olarak uğrayacağı türden bir yer gibi geliyor. Ya da işten Aadhya'nın. Görmek ve görülmek için bir yer.

Aramıza zayıf bir sessizlik giriyor.

Ve kendimi birazcık aptal gibi hissediyorum. Bana karşı hep nazikti. İyi anlaştık. Ama şimdi burada oturuyoruz, benim isteğimle, sadece cömertliği için ona teşekkür edebilmek için. Tanrı biliyor ya, muhtemelen benimle burada oturmak yerine yapacak on tane daha iş vardır.

Evi çok güzel. Daha fazla minnettar olamazdım... ve bir parçam ona çevresel görüşümden bakarak sözünü tutup tutmadığını merak ediyor. Ya da Dean tam olarak nerede olduğumu biliyor mu?

Şarabımdan uzun bir yudum daha alıyorum. "Peki ne tür kadınlarla ilgileniyorsun? Ya da erkekler, belki? İkisile de mi? Bu bana iki kat fazla seçenek sunar."

Gözleri eğlenen bir sabırla parlıyor. "Kadınlara ilgi duyuyorum."

"Tamam o zaman, bundan şüphelenmiştim ama kimse varsayımda bulunmamalı." Parmağımı şarap kadehimin kenarına vuruyorum. "Peki sen ne arıyorsun?"

"Sana baktığımı düşündüren ne?" diye soruyor.

Yutkunuyorum. "Belki de bakmıyorsun. Bu da tamamen sorun değil."

Dudakları kıvrılıyor. "Bak ne diyeceğim, nasıl bir erkek aradığını anlatırsan, ne tür kadınlarla çıkmak istediğimi sana söylerim."

Kaşlarım havaya kalktı. "Ben mi?"

"Evet. Adil olan bu," diyor. "Eğer benim kanat kadınımla olacaksan, bir gün bu iyiliğinin karşılığını vermem gerekecek."

Başımı salladım. "Biriyle çıkmak istemiyorum."

"Belki şu anda değil," diyor ve cin tonağından uzun bir yudum daha alıyor.

"Ama gelecekte olacaksın."

Bu düşünce doğru. Şu anda çok uzak gibi gelse de. Gelecekte.

Dişlerimi alt dudağıma geçiriyorum. "Tamam. Sen ideal kadınınlı tarif et, ben de aynısını yapayım."

Gözleri parlıyor. "Ve ilk benim mi gitmem gerekiyor?" "Evet! *Seninle* çıkmaktan bahsediyoruz."

Nate kıkırdar. "Neden bana ne istediğimi *düşündüğünü* söylemiyorsun? Eğer o kadar iyi bir kanat kadınıysan."

Gözlerimi deviriyorum. "Biliyor musun, bazen gerçekten sinir bozucu olabiliyorsun." Eğri büğrü sırtıyor. "Biliyorum. Hadi, şimdi bana bırak."

Bacaklarımı çapraz yapıyorum. Ona iyice bakıyorum, değerlendiriyorum. Acele etmiyorum. "Bu bir tuzak gibi geliyor," diyorum sonunda. "Ama tamam. Senin hakkında bildiklerime ve duyduklarıma bakılırsa... pek çok güzel kadınla çıkıyorsun. Sanırım en az iki model ve bir C-listesi oyuncusu vardı."

Dudakları seğiriyor.

"Doğru." "Özür dilerim.

B-listesi mi?"

Ellerini kaldırıyor, teslim olmuş gibi avuçlarını açıyor. "Hey, bölmeme izin verme. Devam et."

"Doğru. Yani güzellik önemli." Ama sonra kaşlarımı çatıyorum çünkü bundan daha fazlasını bilmediğimi fark ediyorum. Dean ara sıra Nate'in flört hayatından bahsediyor, ben işe girmeden önceki on beş yıllık arkadaşlıklarından hikâyeler anlatıyordu. Başarısız nişanı ve kısa bir süreliğine bağlandığı emlak varisi.

"Şimdiye kadar biraz yüzeysel göründüm," diye yorum yapıyor.

"Evet, düşünüyorum da. Sanırım esnek bir programı olan birini istersiniz."

Nate'in gözleri büyür. "Bunu beklemiyordum. Tamam."

"Evet, böylece seyahat ettiğinizde veya ülke değiştirdiğinizde size katılabilir. Ayrıca kendi kariyeri olan bir kadından hoşlanacağını düşünüyorum. Elbette çok fazla değil," diyorum gülümseyerek, "böylece onu senden uzaklaştırmaz. Sadece doğru miktarda tehditkâr olmayan hırs."

Gözleri kararıyor ama çarpık gülümsemesi hâlâ yerinde. Biraz donmuş gibi görünse de. Söylediği tek şey "Anlıyorum," oluyor.

Omuz silkiyorum. "Sadece senin gibi erkekler hakkında gözlemlediklerim... şey, senin gibi. Bence sen de sosyalleşme konusunda harika olan, ne söyleyeceğini ve kimi davet edeceğini bilen bir kadın istiyorsun. Bilirsin, seninle galeri etkinliklerine ve bunun gibi şeylere gelebilecek biri."

"Mm-hmm," diyor. "Kişiliği yok gibi görünüyor."

Bu beni güldürüyor. "Tamam, ama işte burada cevaplarına ihtiyacım var! Sana sadece temel bilgileri, olmazsa olmazları verdim. Şimdi bana nelerden hoşlandığını söyle."

"Doğru. Bir kadının güzel, sürekli ulaşılabilir, hırslı olmayan ve çene çalmada iyi olması gerekliliği bir yana... Sanırım beni şaşırtabilen kadınlardan hoşlanıyorum."

Bu beni daha dik oturttu. "Seni kim şaşırttı?"

"Evet." Dudakları çarpık bir şekilde kıvrılıyor. "Beklenmedik şeyleri severim." "Tamam. Bu iyi bir ölçüt... tanımlaması biraz zor olsa bile."

"Öyle, zaten mesele de bu. Ben de komik olanları severim."

Kıkırdıyorum. "Tabii ki senin esprilerine gülmek zorunda kalacaklar."

Başını sallıyor ama gözlerinde eğlence parıldıyor. "Seyirciye ihtiyacım yok."

"Doğru, doğru. Erkekler hep böyle der." Elimi sallayarak bunu geçiştiriyorum, hâlâ gülümsüyorum. "Bence sen de kadınlarını zeki seviyorsun."

"Tabii ki biliyorum," diyor.

Ona verdiğim değer artıyor. Bir kadının bu özelliğini talep listesinde alt sıralarda değerlendiren yeterince zengin erkek gördüm. Bunu bir gereklilikten ziyade güzel bir bonus olarak görenler.

Bana doğru eğiliyor, ellerini aramızdaki masaya dayıyor. "Bence senin soruların benim cevaplarımdan çok daha açıklayıcı."

Midemde bir şeyler ters dönüyor. "Öyle mi?"

Nate sadece bana bakıyor. "Senin ideal erkeğin kim, Harper?"

"Bilmiyorum. Neden bana söylemiyorsun? İyiliğime karşılık vermiyorsun?"

Dudakları kuru bir eğlenceyle seğiriyor. "Bahse girerim seni etkinliklerde bir kol şekerinden daha fazlası için isteyen biri vardır."

Şarabımdan bir yudum alıyorum ve devam etmesini işaret ediyorum.

Gülümsemesi tekrar parlıyor. Bu sefer daha tehlikeli görünüyor. "Bunu sen istedin, gerçekten ne düşündüğümü duymaya hazır mısın? Bence o adam senin

sorular benim asla çıkmak istemeyeceğin biri olduğumu ima ediyor. *Tekrar soruyorum. İşin bitti. Bu sefer sonsuza dek.*"

İçimdeki her şey durur. Soğuyor ve sonra kaynıyor. Isı yanaklarıma kadar yükseliyor. *Az önce bir şey mi ima etti?*

Gözlerinin tehlikeli bir şekilde parıldamasına bakılırsa, öyle.

Çünkü servetine, işine, geçmişine bakarak onun olduğunu varsaydığım adam, Dean'in olduğu şeydi. Ve Nate'in ilgisini çektiğini hayal ettiğim o sığ kadın, Dean'in olmamı istediği kişiydi.

Ve doğru düzgün nefes alamayana kadar boğan şey.

"Belki de," diye devam ediyor, sesi karanlık, "hırsını bir sorun ya da tehdit olarak görmeyen bir adam istiyorsun. Sosyal etkinlikler için uygun bir partner istemeyen, senin programının onunkine zahmetsizce uymasını bekleyen biri."

İçimi yakıyormuş gibi hissetmeme rağmen bakışlarını kaçıramıyorum. Hayali rafında, kutunun tıkırtısını duyabiliyorum.

"Belki," diyorum sessizce. "Bu konuda sana katılıyorum."

İçkisinden bir yudum daha alıyor. Sandalyesinde arkasına yaslanıyor, sanki boşluğa ihtiyacım olduğunu fark etmiş ve bunu bana veriyor. Ama kalbim hâlâ hızlı atıyor. Nate düşündüğümünden daha anlayışlıymış.

"Yine de güzelliği takdir eden bir erkek istiyorsun." Kelimeler kolay, hafif. Bunu söylerken pencereden dışarıya, lüks bara girmeye çalışan insanların oluşturduğu sıraya bakıyor.

Büyüleyici kişiliğine geri dönmesi beni kıkırdatıyor ve havadaki gerilim azalıyor. Bu benim tanıdığım Nate.

"Onu bana tarif et," diyor eğlenerek. "Senin mükemmel erkeğin. Bir ressam olabilir mi? Bir sanatçı? Sanat tarihi hakkında konuşabileceğin biri mi?"

Gülümsemem artık daha kolay. Daha güvenli bir zemindeyiz. "Bu mantığı kullanırsak, senin mükemmel kadının Contron'da her ne yapıyorsan... onu anlayan biri olmalı."

Bir kahkaha attı. "Eğer kriterlerden biri buysa, ömür boyu bekâr kalırım."

"Belki de o kadar kötü değildir. Son zamanlarda bunu düşündüm. Belki de görkemli bekarlığımda sana katılırım. Kariyerime, dostluklarıma ve sanat koleksiyonuma odaklanırım." Gülümseyerek içkimi kaldırdım.

Şüphyle bakıyor ama sonra başını hafifçe sallayarak kendi kaldırıyor. "Bu," diyor, "şimdiye kadar kadeh kaldırdığım en aptalca şey."

Kadehlerimizi tokuşturuyoruz.

"Neden?"

"Çünkü belli ki hayatının geri kalanında bekar olmayacaksın. Hostesin beni süzdüğünden bahsetmiştin. Odanın karşısında bir grup erkek var ve içlerinden en az ikisi, eğer ilgilenmiyorlarsa sana bakmaları gerekenden daha uzun süredir bakıyorlar."

Refleks olarak, bakışlarının kaydığı yere doğru bakıyorum.

"Gerçekten mi?" Homurdanıyor. "Ömür boyu bekârmış, hadi oradan."

İçkimi alıp masanın onun tarafına geçiyorum ve salondaki kanepede yanına oturuyorum. "Daha iyi bir manzaraya ihtiyacım var," diyorum ona.

"Sen görevdeki bir kadınsın."

"Tabii ki öyleyim. Tamam... Barda arkadaşıyla konuşan kadını görüyor musun? Simli el çantası olan esmer kadın. Biz içeri girerken sana baktı."

"Vay canına," diyor. "Gururum okşandı."

Gözlerimi deviriyorum. "Ne yapmalıyım? Gidip sipariş vermeyi düşünüyorum ve içki beklerken onunla konuşacağım. Dostça bir sohbet başlatırım, sonra sen de bize katılırsın." Bu düşünceyle damarlarımda adrenalin dolaşmaya başladı bile. Üniversite öğrencisiyken sık sık böyle şeyler yapardım. İnsanların ne düşündüğünü daha az önemserdim.

Nate'in kalçası benimkine dayanıyor. "Seni daha önce hiç böyle görmemiştim." "Ne gibi?"

"Aptalca bir fikir üzerinde çok kararlısın." Ses tonunda isteksiz bir eğlence var. "Neredeyse bundan zevk alıyorum."

"Neredeyse mi?"

"Neredeyse sonuna kadar," diyor. "Biraz daha delirirseniz ikna olabilirsiniz."

Kalbim . "Belki de ihtiyacım olan budur. Daha da delirmek. Ailem zaten delirdiğimi düşünse bile."

"Öyle mi?" diye soruyor. "Bana gayet mantıklı görünüyorsun."

Göz ucuyla ona bakıyorum. "Bunun iğneleme olup olmadığını anlayamıyorum."

"Sana söyledim, beni şaşırtan kadınları severim," diyor. "Kesinlikle öyle, Harp. Her zaman. Şimdi gel bakalım. Gidelim buradan."

"Şimdiden mi?"

Son içkisini de bitiriyor. "Bu gece rastgele bir kadınla flört etmeyeceğim, Harper. Seni mutlu etmek için bile."

Yanaklarım kızardı. "Özür dilerim, öyle demek istemedim-"

"Özür dileme," diyor ve o geniş gülümsemesi geri geliyor. "Sadece, bir yabancıyla havadan sudan konuşamayacak kadar arkadaşlığınıza keyif alıyorum."

Bu iltifat, ona gülümsemeden önce birkaç kez göz neden oluyor. "Öyle mi?"

Gözlerinde bir şey parlıyor. "Ah evet," diyor. "Şimdi bana şu son çılgınlığından bahset."

Chapter 10

Na te

Pazar günü yağmur tehdidi havada asılı duruyor. Londra'yı artık çok tanıdık gelen bir griliğe bürüyor ve havayı nemli bırakıyor. Sokaklar hafta içi trafiği olmadan sakin ve sessiz ve ayağımın gaza normalde basabildiğimden daha sert basmasına izin . Hız arttıkça içimde bir şeyler rahatlıyor.

Harper yolcu koltuğunda sessiz.

Atletik bir kıyafet giymiş - tayt ve yalıtımlı bir ceket - ama saçları açık. Yumuşak altın dalgalar halinde omuzlarına dökülüyor ve siyah bir saç bandıyla geriye doğru itiliyor.

Onu üniversitenin barında ilk gördüğümde taktığına benzeyen siyah bir saç bandı.

Ona bir göz attım. Pek çok açıdan tıpkı o gece olduğu gibi görünüyor. Meraklı. Dalgın. Ön camdan dışarı bakıyor, ağzı hafifçe ayrılmış, elleri kucağında kenetlenmiş.

Diğer yönlerden... o zamandan beri her şey değişti.

Başparmağımı direksiyona vuruyorum. Dün onu görmemiştim. Günümün çoğunu iş meşgul etmişti ve o da ayak işleriyle uğraşıyordu. Çıkamadığım bir etkinlikten eve döndüğümde oturma odası karanlıktı ve yatak odasının kapısı kapalıydı.

Katıma çıkarken yanından geçtim. Ellerimdeki hafif karıncalanmayı görmezden gelerek onları yanımda yumruk haline getirdim.

Barda söylediği şey.

Siyah saç bandını takıp Dean'le tanıştığı ve aşk hikâyelerinin başladığı geceden beri beslediğim şüpheleri doğruluyordu. Kendi kıskançlığımdan asla ayırt edemediğim ama göz ardı da edemediğim şüpheler.

Onun için harcandığını.

Sonra nasıl bir kadın istediğimi tarif etti. Harper pencereden dışarı baktı. "Çok uzağa gitmiyor muyuz?"

"Hayır," dedim. "Çok yakın."

Sesi eğlenceye dönüşüyor. "Ve hala ne yaptığımızı bilmeme izin yok mu?"

"Listende olmayan bir şey olduğunu biliyorsun," diyorum.

"Evet, ama otuz şey var," diyor. "Üzerindeki her şeyi bir saniye içinde ezberlemiş olmanı sorun edip etmediğime hâlâ karar veremedim."

Bu beni sırttırdı. "Kararını vermen ne kadar sürer sence?"

"Emin değilim. Sanırım bugün ne yapacağımıza bağlı."

Başımı sallıyorum ve gülümsememi gizliyorum. "Elbette." Liste inişli çıkışlı bir karmaşa içindeydi. Okçuluktan bütün gece dışarıda kalmaya, tarot falı baktırmaya ve üçlü seks yapmaya kadar.

Kensington Gardens'ın yanındaki kırmızı ışıktaki arabayı yavaşlatarak duruyorum ve arabadaki sessizlik gerginlikle doluyor.

İkimiz de onu gördüğümü biliyoruz. Ve ne anlama geldiğini.

"O kutuya ait," diyorum. Sözlerim bizi saran gerginliği hafifletmiyor. Aksine, daha da kötüleştirdi ama yine de kelimeler ağzımdan kaçmıştı. Kulağa olması gerekenden daha sert geliyorlardı.

Çünkü bu Dean hakkında da bir şeyler söylüyor.

"Fotoğrafik hafızaya sahip olmak nasıl bir şey?" Harper'ın sesi normalden biraz daha yüksek çıkıyor. Ona baktığımda yanaklarının pembe olduğunu görüyorum.

Acaba o geldiğinde bu renkte mi oluyorlar? Sesi neye benziyor? Nasıl görünür? Bukleleri yüzünün etrafında dağınık ve ağzı yarı açık mı olurdu?

Elim deriyi sıkıca kavırıyor. "Görüntüleri büyük bir netlikle hatırlayabiliyorum."

Kıkırdıyor. "Evet, sanırım işin özü bu. Ama hep böyle miydiniz? Başkalarının yapamayıp senin yapabildiğin bir şey olduğunu ne zaman fark ettin? Ve okul çocuk oynucağı mıydı?"

Dudaklarımda bir eğlence beliriyor. "Beni daha yakından tanımaya bu kadar meraklı olduğunu bilmiyordum, Harp."

"Hadi ama. Bu çok havalı. Fotografik hafızası olan biriyle hiç tanışmamıştım."

"Çok yaygın değil. Çok iyi çalışılmış bile değil." Parmaklarımı tekrar direksiyona vuruyorum ve göz ucuyla ona bakıyorum. "Benim için görsel bir şey. Bazı nedenlerden dolayı, hafızamdaki ayrıntıları zahmetsizce ve çok canlı bir şekilde hatırlayabiliyorum."

"Okul senin için nasıldı?"

Kıkırdıyorum. "Sınavlara çalışmak oldukça kolaydı, eğer düşündüğün buysa."

Arabada bana doğru eğilmiş, dudakları gülümsemek için gerilmişti. "Peki ne zaman fark ettin? Nasıl anladın? Yani, herkesin bunu yapabileceğini varsaymış olmalısın."

"Evet. Normal olduğunu sanıyordum." Önümüzdeki yol kıvrılıyor ve arabayı sol şeride alıyorum. Neredeyse . "Dokuz yaşındayken fark ettim."

"Bu oldukça genç."

"Mm-hmm."

"Bunu nasıl anladın?"

Bunca zaman sonra bile görüntü zihnimde canlanıyor. Annem içeri girip bizi dışarı çıkarmadan önce Alec ve ben onun makyaj masasının üzerinde beş şişe hap görmüştük. Üzerinde minyatür uyarı yazıları olan ve denemeye benzeyen etiketler.

Kardeşim hatırlayamazken ben her birinin adını hatırlayabildiğimi fark ettim.

Bana bunları yazdırdı. Ertesi gün okuldan sonra ne olduklarını sormak için eczaneye gitti. Annemin hasta olduğunu böyle anladık.

Kısa bir süre sonra vefat etti.

Arabayı park yerine çeviriyorum. "Kardeşimle oyun oynuyorduk ve ondan daha fazla şey hatırlayabildiğimi fark ettim."

Harper'ın sesi yumuşak. "Oh. Kışkandı mı?"

"Kıskanç bir tip değil," diyorum. En azından beni kıskanmaz. Bunun için fazla hırslı, fazla mükemmel ve fazla disiplinli.

Bir yere çekip motoru kapatıyorum ve arabaya temkinli bir sessizlik yerleşiyor. Bir an için ona gerçek cevabı söylemeli miyim diye düşündüm. Hap şişelerini. Ölüm cezası.

Ama bu anın değerini düşürmek istemiyorum. *Bir hafta sonra* tekrar düşünürüm,
ve yarısı çoktan geçti.

"Bu... Aman Tanrım. Okçuluk mu deniyoruz?" Harper'ın sesi şaşkınlıktan neşeli. "Bu yüzden mi piste çıkacakmışız gibi giyinmem gerekti?"

"Evet."

Arabanın kapısını açıyor, aceleyle park yerine gidiyor. Yanaklarına renk gelmiş ve yüzünde geniş bir gülümseme var. Bir an için arabanın kenarına yaslanıp ona bakıyorum.

"Sürprizleri seviyorsun," diyorum yüksek sesle.

Harper'ın gülümsemesi bana dönüyor. "Tabii ki var. Bazı insanların bunlarla mücadele ettiğini biliyorum ama ben hiç mücadele etmedim. Hadi gel. Şunu deneyelim. Önceden haber verdin mi?"

"Evet. Bir eğitmen bizi bekliyor."

Hedeflerin eşit mesafelerde sıralandığı alana doğru yolu yarılarmış bile. Alanın kenarında küçük ahşap bir bina duruyor ve birkaç kişi etrafta dolaşıyor. İçlerinden biri atış pozisyonu alıyor.

"Nate," diye sesleniyor Harper. Sesi sabırsız ve heyecanlıydı. " gel."

Arabayı kilitliyorum ve gülümsememi gizlemeye çalışıyorum.

"Geliyorum."

Eğitmenimizin adı Calvin. Kırk sekiz yaşında ve okçuluğu seviyor. Tüm bunları bize yayı nasıl tutacağımızı göstererek ve çekişin fiziğini açıklayarak yaptığı küçük girişte açıkça belirtiyor. Yaylar hafif metalden yapılmış ve benimki elimde neredeyse hiç ağırlık yapmıyor.

Harper yanımda sünger gibi. Hissedebiliyorum, eğitmenin söylediği her şeyi içine çekiyor.

Nihayet sıra bize geldiğinde Calvin yanıma geliyor ve vurmamız gereken hedefleri tek tek işaret ediyor.

Üstümüzde gökyüzü grinin daha da koyu bir tonuna dönüştü.

Harper'a "Önce sen git," dedim.

Omzunun üzerinden küçük bir gülümsemeyle bana bakıyor. Taktığı siyah saç bandı vahşi buklelerini yüzünden uzaklaştırıyor ama bir tanesi kaçıp alınaya düşmüş.

Yayı sıkıca kavırıyor. "Muzaffer olmamı izle," diyor.

Sırıttıyorum. "Devam et."

Oku serbest bırakıyor. Ok düz uçarak büyük bir saman balyasına sabitlenmiş hedefin dış halkasına isabet ediyor.

"Ben vurdum!"

"Elbette," diyorum.

O da Calvin'e sırtıyor ve hızla bir ok daha yerleştiriyor. Calvin onun formunu birkaç kez düzeltiyor ve sonra yeni başlayan biri için istikrarlı bir tempoda atış yapıyor.

Harper'ın sırtı dönükken ve hedefine odaklanmışken birkaç kez ateş ediyorum. Calvin beni onaylarcasına başını salladı ve kenara çekildi.

"Bana ihtiyacın olursa hemen şurada olacağım," diyor. Harper omzunun üzerinden bana bakıyor. "Bahse girmek ister misin?"

"Oh, şimdi kendinden emin hissediyorsun, öyle mi?"

"Bu hayal ettiğimden çok daha eğlenceli. Bak, çemberi sadece iki kez kaçırdım."

"Çok etkileyici."

Hedefime bakıyor ve dış kenarda yarım daire içine yerleştirilmiş üç oku görüyor. "Sen de hiç fena görünmüyorsun, Connovan."

"Büyük övgü."

Tekrar pozisyon alıyor, ayakları omuz genişliğinde açık, omuzları aşağıda, kolları gergin. Ateş ederek en dıştaki daireye bir ok daha isabet ettiriyor.

Şimdi poligonda yalnızız ve arka planda Calvin'in alçak sesle biriyle konuştuğunu duyuyorum. Ona doğru küçük bir adım atıyorum. "Evet, hadi bahse girelim Harp."

Başını sallıyor, bukleleri zıplıyor. "Kazanırsam ne istediğimi zaten biliyorum." "Neymiş o?"

"Bir soruya dürüstçe cevap vermenizi istiyorum."

Anlık bir korku. Sanki kalbime uzanmış ve sıkılmış gibi. Ama birkaç mantıklı düşünceyle geri çekiliyor. Bilmesine imkan yok.

Hiçbir belirti göstermedim.

Yayımı kaldırdım ve kasten merkezin dışına nişan aldım. Okum hedefi tamamen ıskalıyor. "Sorunun ne olacağını bile bilmiyorken olasılıkları kabul etmemi mi istiyorsun?"

"Evet." Sesi hâlâ heyecanlı, enerji yüzeyin altında dolaşıyor. "Yoksa korkuyor musun?"

"Beni yemliyorsun ama itiraf etmeliyim ki ilgimi çekti." Bir atış daha hazırladım ve bunu kasten hedefin dibine koydum. Dış çembere zar zor isabet etti. "Pekâlâ. Kazanırsan dürüstçe cevabını alacaksın... ama kazanırsam," diyorum yayımı indirerek, "hafta sonunda taşınmıyorsun."

Harper şaşkınlıkla kendi yayını indirir. "Ne?"

Hissetmediğim bir sakinlikle başka bir oka uzanıyorum. "Eğer kazanırsam, taşınmak için acele etmeyeceksin."

"Nate... Seni sonsuza dek zorlayamam."

"Bu bir dayatma değil." Yayımı tekrar kaldırıyorum ve üzerimde durduğunu bildiğim yeşil gözlere değil, hedefe odaklanıyorum. Bu sefer hedefin üst kenarını vuruyorum. Hâlâ hedeften çok uzaktayım. "Eğer kazanırsam, kendine bir hafta yerine bir ay verirsin."

"Bir ay," diye nefes alıyor.

"Evet. konusunda stres yok."

Harper dişlerini alt dudağına geçiriyor. Aşağı çekilmiş kaşlarının arasında küçük bir çatlak var ve düşünceli gözlerinin üzerine bir gölge düşüyor. Beni anlamaya çalıştıklarını hissediyorum.

"Neden?"

"Neden olmasın?" Cevap olarak soruyorum. Parmaklarım başka bir oku kavıyor ve tüy kadar hafif olan oku havada tutuyor. "Çoğu gün evden dışarı çıkıyorum. Yanında onunla ilgilenecek birinin olması iyi oluyor."

"Bitkileri sulamak gibi mi?" Sesi o kadar kuşkulu ki kıkırdamama neden oluyor.

Oku elimde döndürüyorum. Bakışlarını kendi sabit karşılıyorum. Pek çok müzakerede bulundum. Garip durumları yumuşatma ve insanları istediğim şeyi yapmaya ikna etme konusunda fazlasıyla yetenekliyim. Şirketin ihtiyacı olanı... ailenin ihtiyacı olanı.

"Suç oranıyla bilinen bir bölgede, işe gidip gelmenin bir saat sürdüğü bir apartman çöplüğüne daha girmeni istemiyorum." Oku yaya yerleştiriyorum, nişan alıyorum ve derin bir nefes alıyorum. Atış.

"Lanet olsun," diye mırıldanıyor.

Evet. Tam istediğim yerden vurdum. Kağıdın kenarından. Hedefe bile değil.

"Erken ölümünden ben sorumlu olamam," diyorum ve yayı indiriyorum. "Eğer ben kazanırsam, bir ayını alırsın ve güvenli ve rahat bir yer ararsın."

Gözleri kısılıyor ama sonra yayla gösterdiğim berbat performansla bakıp başını sallıyor. "Pekâlâ. Bahse varım."

"Güzel."

"Harika."

gülümsüyorum. "Üç atış, en yüksek toplam puan kazanır?" "Kulağa hoş geliyor," diyor.

Daha önce attığımız okları geri alıyoruz ve başlangıç pozisyonlarımıza geri dönüyoruz. Üzerimden atamadığım bir enerji akımı var. Tenimi gergin hissettiriyor ve parmaklarım yayın hafif sapını sıkıca kavlıyor.

"Önce bayanlar" diyorum.

Orta halkaya vuruyor ve kendi başarısı karşısında şaşkınlıkla sırtıyor. Bu coşkuyu görmek bulaşıcı. Birkaç gece önce Londra Modern'deki sergi etkinliğinde de aynı yoğunlukta idi.

Mutluyum.

"Devam et," dedi bana.

Atışımı hizalıyorum. Nefes al, odaklan... ve oku bırak. Donuk bir sesle hedefi vurdu.

Keskin bir şekilde nefes alıyor. "Vay ."

"Şanslısın," diyorum ve yayımı indiriyorum. "Senin sıran."

Bu sefer dış halkayı vuruyor ve puanları sayarken usulca küfrediyor. İkinci atışımı yaptığımda da onun ağır gözlerini üzerimde hissediyorum. İlkini yanına, hedefin tam kenarına düşüyor. Ama sayılır.

Adrenalin beni sırttırıyor.

"Nate," diyor. "Bunu arka arkaya iki kez nasıl yaptın?"

İki elimi yayın tepesine koyup ucunu yere dayıyorum. "Ben çocukken, erkek kardeşim ve ben düzenli olarak çeşitli yaz okullarına ve yaz kamplarına gönderilirdik."

Bizi şehirden ve babamın gözetiminden kurtaracak herhangi bir şey. Annemin ölümünden sonraki ilk birkaç yıl boyunca küçük kız kardeşim ve tüm hayatını adadığı şirketiyle yeterince uğraşmıştı.

Kederinden bahsetmiyorum

bile. "Ve sen okçuluk yaptın."

"Üst üste dört yaz, evet."

"Senden nefret ediyorum." Nefes alıyor. "Yani daha önce yaptığın atışlar, onlar... neydi? *Tuzak mı?*"

"Bu benim tarafımdan kasıtlı bir yanlış yönlendirme olabilir." Öfkeli bakışı beni güldürüyor. "Yanlış izlenimlere aldırmadığımı zaten biliyorsun."

"Açıkça." Önce hedefine, sonra da benimkine bariz bir dehşetle bakıyor. "Kazanma şansımın olması için senin hedefi ıskalaman, benim de hedefi on ikiden vurmam gerekiyor."

Etrafıma bakıyorum. Calvin neredeyse gözden kaybolmuş, elinde termosuyla kenarda durmuş, sakallı bir adamla sohbet ediyor.

Harper'a yaklaşarak, "Duruşun iyi. Tam olarak söylediği şeyi yapıyorsun... ama şu kolunu indir. Yay çek."

Tam olarak bunu yapıyor, öğretilmiş şekilde tutuyor. Sol dirseği çok yukarıda. Arkasına geçiyorum ve bir elimi sol pazusunun üstüne koyuyorum. Omuzları düz bir çizgiye gelene kadar yavaşça aşağı doğru itiyorum.

"İşte bu," diyorum. Saçının bir tutamı yanağımı okşuyor ve ben onu görmezden gelmeye çalışıyorum. Başarısız. "Geri çek, ağzının yanına yerleştir... hedefe bak ve derin bir nefes al..."

Derin, yumuşak bir nefes alıyor ve diğer elimin sağ omzunu sabit tutmasına izin veriyorum. Ona bu şekilde dokunmak kötü bir fikir.

Ama bunların hepsi kötü bir fikir. "Nişan al... ve bırak."

Uçmasına izin vermeden önce bir saniye daha tutuyor.

Ok keskin bir sesle hedefi vuruyor ve saplandığı yeri titretiyor.

Harper yayını bırakıyor ve kollarımda dönüyor. "Aman Tanrım!"

"Başardın," diyorum.

Hedefe bakıyor, yanakları kızarıyor. Ve ben hala omuzlarını tuttuğumu fark ediyorum. Yavaşça, isteksizce ellerimi indiriyorum. Yanlarıma düşüyor ve onları sıkıca yumrukluyorum.

"Az önce nasıl bir sihir yaptın bilmiyorum ama teşekkür ederim," diyor bana bakarak. Yeşil gözlerinin içinde küçük altın benekler var. Bunu daha önce hiç fark etmemiştim ve ben her şeyi fark ederim. Gözden kaçmış gibi hissediyorum.

Gülümsemesi yumuşar. "Biliyor musun, az önce bir rakibine yardım ettin." "Mm-hmm. Biliyorum. Kötü bir fikirdi."

"Korkunç. Şimdi hedefi ıskalarsan, artık seninle yaşamamı *gerçekten* istemediğini anlayacağım," diye takılıyor.

Bir kaşımı kaldırıyorum. "Gerçeklik anı." "Evet."

"Bana sormak istediğin soru nedir?"

"Kazanmazsam sana söyleyemem," diyor.

Bir adım geri atıp yayıma uzandım. Onu ve onunla birlikte seçeneklerimi elimde tartıyorum.

Ama ne kadar meraklı olsam da, onun güvenliği dengeyi değiştiriyor. Ve benimle yaşamak güvenli. Onu aynı şehirde ama ışık yılı uzaktaki bir apartman dairesine geri götürmek bir seçenek değil.

Hedefe doğru yürüyorum ve çoktan bullseye saplanmış okları . "Yer açmam lazım," diye omzumun üzerinden ona sesleniyorum.

Kıkırdıyor. "Kendine bu kadar mı güveniyorsun?"

Ben oynuyorum. Çünkü uzun zamandır ilk kez, gerçekten önemli olan bahislerle kazanmak için oynuyorum.

giriyorum. Omuzlarımı geriye çekiyorum, yayı çekiyorum. Nefes al... bırak. Ok hedefi vuruyor.

Yumuşakça nefes veriyorum. "Şuna bak. Bir süre daha benim ev arkadaşısın, Harper."

İşte o zaman ilk yağmur damlaları düşer. Gökyüzü ve hafif çiseleyen yağmur hızla sağanağa dönüşür.

Harper gülüyor. "O atışı yaptığına inanamıyorum. Bunu en son ne zaman yaptın?"

"Sanırım on beş yaşındaydım, yani... yirmi üç yıl önce."

"Senden nefret ediyorum," diyor tekrar. Ama tekrar ateş etmek için yayını kaldırmaya başlamıştı bile. "Bana onu tekrar nasıl sabit tutacağımı öğret."

Onun kararlılığına, dudaklarındaki nazik gülümsemeye ve yağmurdan kararmış saçlarına bakıyorum. Ve o hiç umursamıyor.

Ona sırtarak yaklaşıyorum. ". böyle..."

Arka arkaya birkaç ok atıyor, çoğu zaman orta halkayı ve bir kez de dış halkayı vuruyor. Ama atışları artık daha istikrarlı.

Yağmur yüzüme vuruyor, çenemden damlıyor. Alnından aşağıya ve yanaklarına doğru akıyor.

Sonunda ona "Yağmur yağıyor," diye haber verdim.

Harper dönüp bana bakıyor. Gülümsemesi geniş ve bakarken acı veriyor. "Biraz sudan korkuyor musun?"

"Hayır. Ama sanırım diğer herkes öyle." Artık tamamen terk edilmiş atış poligonuna anlamlı anlamlı bakıyorum.

"Bizim deli olduğumuzu düşünüyor olmalılar," diyor Harper.

Tüm oklarımı topluyorum ve ona bakıyorum, o da aynı şeyi yapıyor. Birkaç dakika önce ona dokunduğumda ellerim hâlâ karıncalanıyor. "Üzgün müsün?" Ona soruyorum.

Bana bakıyor ve küçük bir omuz silkme hareketi yapıyor. "Hayır. Çok güzel bir evin olduğunu itiraf etmekten gurur duymuyorum. Yatak şahane, su basıncı... Orada bir ay boyunca yaşamak zor olmayacak."

Kelimeler dudaklarımı titretiyor. "Güzel."

"Ama kafam karıştı." Son oku saman balyasının derinliklerine gömülü olduğu yerden çıkardı. "Keşke bu soruyu sorma hakkını kazanmış olsaydım."

Hedefime doğru eğildim. Islak saman kokusu havada hafifçe asılı duruyor ve yağmur soğuk, ama hepsini görmezden geliyorum. "Soruyu sor, cevaplayabileceğim bir şey olup olmadığına ben karar veririm."

Harper sol elinde üç ok tutarak yaklaşıyor. Uçları doğrudan bana dönüktü.

Gözleri kısıldı. "Pekala. Nate Connovan... bana neden bu kadar iyi davranıyorsun?"

Beklediğim soru bu değildi.

Ama kesinlikle cevap verebileceğim bir soru değil.

Bir kaşımı kaldırarak elimi çenemde gezdiriyorum. Ona sert bir bakış atıyor ve hızla atan kalbimi sakinleştirmeye çalışıyorum. "Bilmek istediğin bu mu?"

"Evet. Bir şüphem var ama doğru olmasını istemiyorum." Başını yavaşça sallıyor. "Bu yüzden bana gerçeği söylemeni istiyorum."

Gözleri delici. Talepkâr. Başka tarafa bakmalı, lanet gerçeği yutmalı ve bir şaka yapmalıyım. *Bunun doğru olmasını istemiyorum.* Şüphelenmiş olamaz. Bilemez, tahmin edemez.

Dean hiç yapmadı.

Ama Dean'in hiç kadar gözlemci.

"Bunun doğru olmasını istemiyorsun," diyorum onun yerine. Kelimeler olması gerekenden daha yumuşak bir şekilde çıkıyor ve aramızdaki nemli havada asılı kalıyor.

Harper başıyla onaylıyor. "Eğer Dean sana bunu söylediği için, ikimizin tekrar bir araya gelmesine yardım edebileceğini düşündüğün için yapıyorsan, bu arkadaşlığı istemiyorum."

Rahatlama bir an için başımı döndürüyor. İçimden o kadar hızlı geçiyor ki gülümsüyorum ve onun yüzündeki karşılık gelen kaş çatmayı izliyorum.

"Değil," diyorum. "Tekrar bir araya gelmenize yardımcı olabileceğimi sanmıyorum."

İnanın *bana*, suçluluk duygusu bağırsaklarımda asit gibi hissederken bile eklemek istiyorum.

Bu istediğim son şey.

Başını sallıyor ama kaşlarının arasındaki çatıklık tamamen kaybolmuyor.

"Tamam. Durum bu olduğu sürece."

"Endişelenecek bir şey yok." Bir oku kaldırıp etrafında döndürüyorum.

"Bana karşı kazanmak dışında."

Tekrar gülümsüyor. "Getir bakalım."

Yarım saat sonra arabaya döndüğümde, yağmurdan sıırılsıklam olmuş bir halde Harper'ın bu deneyimle ilgili mutlu düşüncelerini dinlerken, ona doğruyu söylemediğimi fark ettim.

Dean ona göz kulak olmamı istedi.

Ama kabul etme sebebimin onunla hiçbir ilgisi yoktu.

Chapter 11

Ha rper

Bugün Perşembe, Nate'in evinde neredeyse tam bir hafta geçirdim ve sonunda işe yarayan rutin buldum. Bunun büyük bir kısmı onun evinin sağladığı konfora dayanıyor. Cennet gibi hissettiren yatak, odamdaki pelüş halı, kendi küçük ev ofisim olarak kurduğum küçük masa. Londra'nın merkezindeki küçük bir kırtasiyeden yeni bir günlük aldım. Deri ciltli ve geniş çizgili sayfaları var ve aynı akşam ona yazmaya başladım.

Günlük tutmak on iki yaşımdan beri yaptığım bir şey.

Eylemin kendisi rahatlatıcıydı ve rutini sürdürmek öz bakım gibi hissettiriyordu. Bu alışkanlığı sürdürmek, kendime dönmek ve sesli düşündüğümü duymak gibiydi. Düşünceleri yazıya dökmek çoğu zaman onları gerçekten anlamamın ya da değiştirmemin ilk adımıydı.

Meydana bakan iki penceremi ve Nate'in tüm komşularıyla paylaştığımız bahçeyi seviyorum. İşe gitmek için yürüdüğüm yol çok güzel, kilometre taşı olarak kullanmaya başladığım evlerin yanından dolambaçlı bir şekilde geçiyorum. *Mavi kapılı ev - bu sadece altı dakika uzaklıkta olduğum anlamına geliyor...* İşin kendisi, Aadhya'nın bana ısınması, galeriye gelen yeni sanat akını ve etkinlik planlamasıyla heyecan verici ve zorlayıcı.

Her şey iyi hissettirmeye başladı. Doğru ya. Londra'daki ilk zamanlarımın hiperaktivitesi, sinirlerimin yıprandığı ve bir devlette yaşadığım zaman

sürekli uyanıklık, yavaş yavaş tükeniyor.

Yavaşça.

Ben market alışverişimi yaparken annemin telefonda söyledikleri de bunu doğrular nitelikte.

"Sesin daha sakın geliyor," diyor canlı Boston aksanıyla. "İş iyi o zaman?"

"Öyle. New York'taki pozisyonumdan çok daha heyecan verici."

"Mm-hmm." Sesi söylenmemiş düşüncelerle dolu ama ben hepsini biliyorum ve duymak istemiyorum. Annem inanılmaz biri. Destekleyicidir. Ayrıca sevgisini sözlerden ziyade eylemlerle gösterir ve şu anda yapabileceği hiçbir eylem yok. Yani şefkatli doğasını ifade etmek için hiçbir yolu yok.

Ondaki bu eğilimi anlamak yıllarımı aldı.

"Ben iyiyim. Söz veriyorum. Üzgün olduğum tek şey değişimin bu kadar hızlı olması." Marketin süt ürünleri reyonuna ulaşıyorum ve geçen hafta keşfettiğim yeni yoğurt çeşidini arıyorum. Doğruca sepetime atıyorum. "Greg'le seni şaşırttığını biliyorum."

"Sürpriz," diye tekrarlıyor. "Evet, kesinlikle öyle oldu. Dean'den başka bir şey düşündüğünüzü bilmiyorduk."

"Uzun bir süre kendimi tanımadım, bilinçli olarak değil."

"Mm-hmm," diyor tekrar. Bu sefer daha düşünceli. "Peki dairen hâlâ iyi mi? Ev sahibi pencere sorununu çözdü mü?"

"Yaptılar, evet. Burası gerçekten güzelleşiyor," diyorum. Bu tamamen yalan. Daha önce yaşadığım yere girdiğim anda, aileme gösteremeyeceğimi anladım. Asla anlamazlardı.

"Güzel, güzel. Biliyorsun Greg ve ben seni ziyarete gelmeyi çok isteriz."

Gülümsüyorum. Tahmin edilebilir olsa bile kalbimi ısıtıyor. Eylemlerle destek göstermek. "Belki bir ya da iki ay içinde, tamamen yerleştiğimde."

"Bize ne zaman olacağını söyleyin, biz de rezervasyon yapalım," diyor. Hatta kısa bir sessizlik oluyor. Bir kutu basmati pirincine uzanıyorum ve gelecek kelimeleri bekliyorum.

"Dean bu hafta sonu aradı."

Sözleri beni şok etti, her ne kadar kendimi o ölü hava aralığında *bir şeylere* hazırlamış olsam da.

Gözlerimi kapatıyorum. "Öyle mi yaptı?"

"Evet. Dürüst olmak gerekirse, sanırım sadece kontrol etmek istedi. Ama bir şeyden bahsetti... Tatlım, iptal işlemini onun yapmasına izin vermeyeceksin."

ücretleri?"

"Hayır. Ben kendi payımı ödeyeceğim."

"Büyük bir düğün için ısrar eden oydu," diyor annem. "Eğer o-"

"Ben kendi payımı ödeyeceğim," diyorum. Sesim sert çıkıyor ve inatçı olduğumu da biliyorum ama Dean'e borçlu olduğumu hayal bile edemiyorum. Artık değil. Bunu aramak, rahatsız etmek, dırdır etmek ve suçluluk duymak için bir bahane olarak kullanmasına izin vermeyeceğim. Kendimi onun etkisinden tamamen uzaklaştırmak istiyorum.

Ve şimdi ona *hayır* dediğim için... onun yerine anneme gitti. O da en az benim kadar biliyor ki, düğünün iptal masrafları onun bana attığı son kazık.

"Tamam," diyor annem iç çekerek. "Anlıyormuş gibi yapmayacağım ama kendini fazla zorlamayı da istemiyorum. Tamam mı?"

"Biliyorum anne. Ben ."

Tekrar iç çekiyor. Bu daha yumuşak bir ses. "Arkadaşı da Londra'da yaşamıyor mu? Dean'in bahsettiği şu zengin varis; bir keresinde Noel partinize gelen? Adı neydi? Greg partiden sonra eve döndüğümüzde internette ailesini araştırdı."

Bir paket tavuk göğsü aldım. Fiyat etiketine baktım ve anneme aradığı şeyi verdim. "Nate Connovan."

" bu. Londra'da değil mi?"

"Sanırım öyle, evet."

Annem kıkırdar. "Belki onunla karşılaşırın. Sence seni sokakta tanır mı?"

"Dört yıl boyunca onun en yakın üniversite arkadaşlarından biriyle çıktığımı düşünürsek, cevabın evet olduğundan şüpheleniyorum."

"Evet, o tür şeyleri bilirsin. Dean öyleydi. Ama adamın, bu tür bir kibri destekleyecek daha büyük bir banka hesabı vardı. Hayır, bence bu tür adamları geride bırakmalısın."

"Sanırım bir süre yalnız kalmam gerekiyor."

"Elbette tatlım. Bu şu anda harika bir fikir olabilir. Ama sen olmadığında... biliyorsun, benim bir sürü öğretim asistanım var-"

"Anne."

Kıkırdıyor. "Tamam, duracağım. Sadece eve dönmeni istiyorum."

"Biliyorum," diyorum. Kesinlikle suçluluk duygumun bir parçası, ailemin tüm Londra maceramla ilgili açık isteksizliği. Ani kararımın birden fazla kişiyi hayal kırıklığına uğrattığımı biliyordum.

"Gitmeliyim tatlım, üzgünüm. Öğle arası bitti ve beşte dersim var."

Bir paket linguine aldım. Taşan sepete bakıyorum ve hepsini eve taşımakta zorlanacağımı fark ediyorum. "Sorun değil. Bugün hangi konuda ders veriyorsun?" diye sordum. Annem bir İngiliz edebiyatı profesörü ve programında neler olduğunu duymak her zaman hoşuma gider.

"Birkaç haftadır Viktorya dönemi edebiyatını işliyoruz. Bilirsiniz, Dickens, Hardy, Tennyson. Bugün, bir bakalım. Sosyal normlar ve cinsiyet rolleri ve yazarların on dokuzuncu yüzyılın hızla değişen toplumunu nasıl yansıttıkları."

"Kulağa sürükleyici geliyor," dedim ve ciddiye dim.

Annemin sesi memnun. "Teşekkürler tatlım. İyi akşamlar." "İyi günler," diyorum ona.

"Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum."

Büyük market alışverişimin parasını ödüyorum ve onu zaten taşıdığım diğer iki poşete ekliyorum. Benim yaptığım gibi her şeyin merkezinde çalışmak tehlikeli. Öğle tatilinde ya da eve dönerken uğrayabileceğim çok sayıda eğlenceli dükkan var.

Nate'in evine yürüyüş uzun değil, ama ağır çantalar sonsuzmuş gibi hissettiriyor. Dinlenmek için iki kez durmak zorunda kalıyorum ve sonunda eve vardığımda, biraz sinirli olmaktan çıkıp öfkeleniyorum.

Ailemi aramaya hakkı yok.

Onlara özel işimizden, parayla ilgili tercihimden bahsetmeye ya da kararımı etkilemeleri umuduyla aileme durumu anlatmaya hakkım yok.

Midem sıkı bir düğümle bağlı. Geçtiğimiz hafta boyunca yavaş yavaş gevşeyen bu düğüm, şimdi beni ve yıpranmış sinirlerimi yeniden sarmaya başladı. Belirsizlik bir soru işareti gibi üzerimde asılı duruyor.

Nate'in evinin kapısını açtım. "Alo?" diye seslendim. Ama ev boş, ışıklar kapalı ve tıpkı bu sabah ayrıldığımda olduğu gibi görünüyor.

Okçuluktan ve yağmurdan beri evde olduğundan daha fazla dışarı çıktı. Arkadaş olmaya başladığımızı hissettiğim zaman. Son üç sabahtır ben mutfığa inmeden gitmiş oluyor ve ben yatak odama gidip kapımı kapattıktan ve dizüstü bilgisayarında en sevdiğim dizinin tekrarını izledikten ya da günlüğüme yazdıktan sonra eve dönüyor. Yürüdüğünü duydum. Bir sonraki merdivenlerden en üst kata çıktım, hiç çıkmadığım kata.

Neredeyse burada yalnız yaşıyormuşum gibi geliyor.

Market poşetlerini büyük mutfak adasının üzerine koydum. Poşetlerden biri devrildi ve iki portakal taş tezgâhın üzerine yuvarlandı.

Gerçekçi olmanın zamanı geldi.

Eğer bir ay daha burada yaşayacaksam, kendim için gerçek yemek pişirmeye başlamalıyım. Kileri malzemelerle doldurmalı, biraz yemek hazırlamalı ve belki işe götürmek için öğle yemeği paketleri yapmalıyım.

Bir ay.

Bahse girdiği şey buydu. Boğazıma düğümlenen yumrunun bu bahsin arkasındaki *sebeple* hiçbir ilgisi yokmuş gibi davranamam. Nate'e sordum ve o karardı. Bu Dean *için* yaptığı bir şey değil ve Dean'in emriyle de değil.

Sanırım ona

inanıyorum. Ona

inanmak istiyorum.

Bu da başka sorulara yol açıyor. Esas olarak...

O zaman neden?

Buzdolabını açtım ve eve getirdiğim dört market poşetinden birini açmaya başladım. Soğanlar, havuçlar, büyük bir kabak... Buzdolabı neredeyse tamamen boştu. Aynı zamanda kocaman ve aldıklarım bu genişliği zor dolduruyor.

İşte o zaman ön kapının açıldığını duydum.

Nate'in sesi boğuk ama ses tonundaki gerginliği duyabiliyorum. Başımı eşikten uzatıp girişe bakıyorum. Telefonla konuşuyor.

Beni gördü. Bir kez başını salladı, yüzü gergindi.

Mutfağa geri döndüm. Sessiz konuşmasına rağmen, bir şeyler yakalamamak zor.

Ona bunun bir başlangıç olmadığını söylediğini sanıyordum... Ne? Paskalya'yı hiç birlikte kutlamadık... Evet. Bu da bir seçenek... Bunu düşüneneğim.

Ve sonra, mutfağa çok daha yakın, son sözler. *Yakında konuşuruz.*

Hızla açık buzdolabına ve elimdeki patates torbasına dönüyorum. Arkamdan ayak sesleri koridorda yankılanıyor ve ardından şaşkın bir alay geliyor.

"Tesco'yu boşalttın mı?"

Buzdolabının kapağını kapatıyorum. "Neredeyse. Burada daha uzun süre kalacaksam, kendimi adamam gerektiğine karar verdim. Ve paket servisle yaşamaktan yoruldum."

Pahalı da.

Nate başını sallıyor ve mutfak adasına yayılmış çantalara bakıyor. Her zamanki gibi takım elbise giymiş ama kravatsız. Saçları her zamankinden daha dağınık görünüyor ve çenesinde, ağzının etrafında sık görmediğim bir gerginlik var.

"Söz veriyorum mutfağını yakmayacağım. Yine."

"Devam et. Hepsini yak."

Bir torba pirince uzanıyorum ve sesindeki acılık karşısında kaşlarımı çatıyorum. "Sen iyi misin?"

Bir elini saçlarının arasında gezdiriyor. "Evet. Tabii ki."

"Meşguldün," diyorum omuz silkerek. Dolaplardan birini açtığımda alt rafın tamamen boş olduğunu görüyorum. Harika. "Evden çok çıktım."

"Evet. İş yerinde işler çok yoğundu." "Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

"Hayır," diyor basitçe. Ama bu bir reddetme gibi gelmiyor. Daha çok dürüstlük gibi. "Satın aldın... bu nedir?"

Nate Connovan'ın güzel ve lüks mutfağında elinde bir şalgamla durduğu yere bakıyorum. Her zamanki çekici haline hiç benzemiyordu.

Gülmekten kendimi alamıyorum.

"Ne?" diyor. "Çok mu belli?"

"Şöyle diyelim, bence çok fazla yemek yapmadığınız çok açık."

"Eğer bu sadece şimdi aklına geldiyse, buzdolabımın ne kadar boş olduğunu görmemişsindir." Kökü ters çeviriyor. "Kafası karışmış bir havuç mu?"

"Bir şalgam," diye açıkladım. "Buraya at."

Kaşlarını kaldırıyor ama dediğimi yapıyor, şalgamı tezgâhın üzerine fırlatıyor. Yakalıyorum ve ona gülümsüyorum. "Bu akşam yemek için sebze ve tavuk kızartacağım. İster misin?"

Şimdi iki kaşı da kalkıyor. Hayır diyeceğinden emin olduğum kısa bir duraksama oluyor ama sonra başını sallıyor. "Evet. Teşekkür ederim."

"Tabii ki."

İki elini de adaya yaslıyor. "Benim bilmediğim bir orduyu beslemeyi mi planlıyorsun?"

"Hayır, ama yemek hazırlamayı planlıyorum." Şalgamı ona doğru tutuyorum, dünyanın en önemsiz silahı gibi. "Yemek hazırlamaktan bahsetmişken. Bu kahvaltılıklar için bir çeşit teslimat hizmeti mi kullanıyorsun?"

Gözleri kısıldı. "Evet. Bir şey daha ister misin?"

"Hayır, daha az istiyorum." Dondurucuyu açıyorum ve ona son birkaç gündür araya sıkıştırdığım dağ gibi hamur işlerini gösteriyorum. "Hepsini asla yiyemeyiz!"

Sonunda gülümsemesini sağladı. "Sanırım bunu düşünmemiştim." "Ve ben aşağı indiğimde hep el değmemiş oluyor. Hiç yemek yiyor musun?"

"

Bir elini ensesinde gezdiriyor. "Bazı günler." "Savurgan," diyorum yumuşak bir tsk ile.

Başını sallıyor ve başka bir torbaya uzanıp un paketini çıkarıyor. "Yani sen, ne? Ek iş olarak profesyonel bir şef misin?"

"Hiç de değil. Ben sadece karnını doyurmaya çalışan ve bu arada birkaç beceri edinmiş sıradan bir insanım."

"Otuz sekiz yıldır hayattayım ve hiç yemek pişirme becerisi edinmedim," diyor. Çantalardan birini karıştırmasını dinliyorum. "Krakerler. Peynir. Elmalar. Bu..."

"Ev içi mi?" Ben soruyorum. "Evet."

Dondurucuyu açıyorum ve aldığım devasa dondurulmuş brokoli torbası için bir yer buluyorum. "Burnumu sokmak istemem ama eve geldiğinde telefonda sesin biraz sinirli geliyordu. Her şey yolunda mı?"

tam bir sessizlik var.

Dondurucuda bir çekmece açtım ve tavuk göğüslerini koydum. "Haddimi aşmak istemedim, biliyorsun. *Yorum yok* diyebilirsin. Sadece nasıl olduğunu sormak istedim."

"Harper," diyor.

Gülümseyerek omzumun üzerinden bakıyorum. "Aman Tanrım."

Elinde ince, mor bir kutu tutuyor. Lüks bir mukavvadan yapılmış, üstünde altın harflerle yazılmış bir yazı var. Bana neredeyse yüz yirmi sterline mal olmuştu ve buna değip değmeyeceğini henüz bilmiyorum. Chelsea'deki küçük seks dükkanındaki görevli bana degeceğine dair güvence vermişti.

"Bunun buzdolabına ya da dondurucuya gireceğini sanmıyorum," diyor sakince, gözleri hala ambalajda. *Okuyorum*.

Öfkeli bir kızarıklık yanağıma yayılıyor. "Kiler olabilir mi?" diye soruyor.

"Nate, bu... ateş etmek değildi. Bunu görmek zorunda kaldığın için üzgünüm."

"Değilim," diyor. Yüzünde çok kontrollü bir şey var ve gözleri yavaşça vibratörden kalkıp benimkilerle buluşuyor. "Ben bilmiyordum

bunu Tesco'da sattı."

"Hayır, öğle yemeği sırasında bir dükkâna gittim." Hâlâ elinde duran karmaşık pakete bakıyorum, iri parmakları kutunun üzerinde kıvrılıyor. Utancımdan sesim normalden daha yüksek çıkıyor. "Bunu mu inceliyorsun?"

Nate'in ağzının kenarları sonunda küçük, gerçek bir gülümsemeye dönüşür. Kutuyu kaldırır ve okumaya başlar. "Eğlenceyi ikiye katlayın, orgazmı ikiye katlayın. Uzatılmış uç, G noktasının içten uyarılması için tasarlanmıştır."

"Nate!"

Sesi derinleşiyor. "Esnek ikinci kol klitoral stimülasyon için idealdir ve her vücut tipine uyum sağlar."

Yüzümü ellerimin arasına gömdüm. "Evet. Seks oyuncakları böyle yapar."

"Mm-hmm. Sensation Siren 3.0. Oh, ve şuna bak. Tıbbi sınıf silikondan yapılmış."

Ona bakmak için iki parmağımı açtım. Hâlâ seks oyuncağını kutusunda çeviriyor. Kaşları gergin olsa da gülümsüyor. "Artık bakmana bile gerek yok. Muhtemelen ambalaj metninin tamamını çoktan ezberlemiştir."

"Elbette aldım." Kutuyu yumuşak bir gümbürtüyle yere bırakıyor ve bana bakıyor. "Her kadının kişisel ihtiyaçlarına hitap eden on iki titreşim ayarı var. Kim bilebilirdi ki? *On iki tane.*"

Sonunda çatladım ve zayıfça güldüm. "Evet. Yirmi dört tane olan bir tane vardı ama o da fazla gibi geldi."

"Yirmi dört," diye tekrarlıyor usulca. Sonra başını öne eğiyor. "İnsan ölümlülerin nasıl rekabet edebileceğini merak ediyor."

"Mm-hmm. Belki de buna alışmak benim için tehlikelidir," diyorum. Beynim evdeki kız arkadaşlarımdan biriyle konuşmadığımı fark etmeden önce bu yorum ağzımdan kaçıyor.

Başka bir kaş kaldırmayla ödüllendirildim. "Ya da daha iyi erkeklerle çıkman gerekecek. Titreşimli olanlarla," diyor Nate.

"Hiç biriyle tanıştın mı?"

"Büyük hayal gücüne sahip olanlar her şeyi yapabilir" diyor. Şimdi dudaklarında bir kıvrım ve gözlerinde bir parıltı var. Midemde bir şeylerin kasılmasına neden oluyor. "Oyuncaklar sadece tek başına oynamak için olmak zorunda değil."

Başka bir market poşetine uzanıyorum çünkü bana bakışı çok fazla. Parmaklarım karton bir yumurta paketini sıyrıyor. "İlginç. Marketin o bölümüne çok fazla bakmadım. Çiftler... bölümü."

Gözümün ucuyla Nate iri görünüyor. Uzun boylu. Elinde bir patlıcanı çeviriyor, tıpkı benim vibratörüne yaptığı gibi. "Çok yazık. En eğlenceli bölüm orası."

"Öyle mi? Belki de keşfetmeliyim. Gelecekte."

"Gelecekte," diye tekrarlıyor. "Başarılı bir şekilde senin ekürin olduğumda."

Bir elimi saçlarımda gezdirip gevşek dalları geriye itiyorum. "Mağazanın o tarafına aşına biri gibi konuşuyorsun."

Omuz silkiyor ve patlıcanı diğer eline atıyor. "O vibratör benim ilk seks oyuncağı alışım olmazdı."

"Bunun benim olduğunu mu ima ediyorsun?"

Eğri büğrü ve biraz da kurt gibi sırtıyor. "değil miydi?"

Öne doğru uzanıp iri ellerinden sebzeyi kapıyorum. "Evet, ama bu kadar açık olmasından hoşlanmıyorum."

Nate kıkırdar. "Şanslı bir tahmindir."

"Tabii, tabii," diyorum. Ama kendimi çok sıcak hissediyorum; yanaklarıma allık yayılıyor.

Ben yemek pişirirken ve sohbet ilerlerken, aramızdaki mutfak adasında suçlayıcı mor kutu duruyor.

Chapter 12

Na te

Uyuyamıyorum.

Işıkları kapatıp gözlerimi kapattığım anda, daha önce yaptığımız konuşma kafamda yeniden canlanmaya başladı.

Akşam yemeğindeki tartışma. Kolay sohbet ve onun meraklı soruları. Bana daha önce hiç sorulduğunu hatırlamadığım şeyler sordu. Londra'da yaşamayı seviyor muydum? New York'ta en çok neyi özlüyorum? Patates yemenin en sevdiğim yolu.

Son soruyu, çatalını fırında kızarmış bir patatese saplarken ve üzerinde çok düşündüğü belli olan birinin tüm yoğunluğuyla sormuştu.

Ama her şeyden önce vibratöründen bahsetmesi... Saklamak için çok uğraştığım duygularımı harekete geçirmişti.

Bu geniş yatakta sırtüstü uzanmış, tavana bakıyor ve onun vibratörünü düşünüyordum. Uzunluğunu. Enini. Enini.

Lanet titreşimler.

Ve şu anda kullanıp kullanmadığını merak ediyorum.

Sadece bir kat , tek bir merdivenle ayrılmış, o taşınmadan önce milyonlarca kez ve milyonlarca sabah önünden geçtiğim misafir yatak odasında.

Gözlerimi sıkarak kapatıyorum ama bu zihnimdeki görüntüyü yok etmek için hiçbir işe yaramıyor. Hayal gücüm Harper'a takılıyor, dağınık bukleleri yastığa yayılmış, dolgun dudakları yumuşak bir iç çekişle ayrılmış.

Çıplak.

Dizleri bükülmüş, hafifçe yayılmış ve eli kalçalarının arasında çalışıyordu. Belki de önce vibratör olmadan kendini ısıtmalıydı. Sonra vibratörü açacak, cihazı karnının yumuşak derisi üzerinde kaydıracak ve klitorisine bastıracaktı...

Sinirli bir nefes veriyorum ve bir kolumu başımın altına koyuyorum. Bunu hayal etmemeliydim.

Aklımın bu yöne ilk kez gittiğinden değil.

Eskiden kendimi suçlu hissederdim. Suçluydum çünkü onu bu şekilde hayal etmemi istemeyeceğini biliyordum ve suçluydum çünkü bu Dean'e en büyük ihanetti. Bu suçluluk duygusu öfkemden, hayal kırıklığımdan ve ona olan boşa giden ihtiyacımdan daha güçlüydü.

Her zaman ona duyduğum ihtiyaç.

Ve şimdi benim evimde. Hemen alt katta. Bu akşam bana yemek pişirdi, benimle birlikte gülümsedi ve güldü. Artık arkadaşız. Dean ile olan ilişkisinin dışında arkadaş olduk.

Ama hain benliğim bununla yetinecek gibi görünmüyor.

Benden hoşlanmasını istiyorum. Gerçek . En azından bunu kabul edebilirim. O yüzden deniyorum. Bunun olması için elimden geleni yapıyorum.

Ama bunun doğru bir hareket olmadığını da biliyorum. O bir şey aramıyor. Dean tarafından incitildi ve *daha yeni* ayrıldılar. Tabii ki hala ona karşı hisleri var. Bu düşünce midemi bulandırıyor.

O bekar. Artık ona bağlı değil. Ama bu onu hala benim yapmaz.

Yine de bunu bilmek zihnimdeki görüntüyü ortadan kaldırmıyor, çünkü hiçbir zaman , mi? Ayrıca onun varlığıyla daha önce hiç bu şekilde mücadele etmek zorunda kalmamıştım.

Şu anda vibratör kullanıyor mu?

Daha önce hiç seks oyuncağı kullanmadığına inanamıyorum. Eğer onun erkek arkadaşı olsaydım, eğer Dean olsaydım, onu orgazmlarla şımartırdım. Onu boşaltmanın her yolunu keşfederdim.

Yatak odasında oyunu vazgeçilmez kılın.

Ama belki Dean ve Harper'ın bunu renklendirmeye ihtiyacı yoktu. Belki onlar-

Bu düşünceyi bastırdım ve tanıdık kıskançlığı bastırdım. Harper'a karşı beslediğim duyguların en çirkini hep bu olmuştı ve bunun hiç de hak edilmediğini biliyordum. Londra'ya taşındığımda çoğunu serbest bıraktım. Dean'i ve dolayısıyla ikisini birlikte çok daha az görür olmuştum.

Yine de ona olan ihtiyacım bitmiyor. Aldıklarının arasında o vibratörü bulduğumdan beri vücudumda dolaşıyor, sadece sohbetimiz, yemekleri ve Harper'ın yanında normal davranma zorunluluğuyla yatışıyor. Ama şimdi yalnızım ve yataktayım, hissettiğim tek şey bu *ihtiyaç*.

Ben sertim.

Bir eli yatak odasının kapısındaiken diğer eli büyük çantasını tutmuş bir şekilde iyi geceler dilediğinden beri.

O çantada ne olduğunu biliyordum.

Etrafımda mutlak bir sessizlik var. Aşağıdaki odasından tek bir ses bile duymadım ama yine de dinlemeye çalışıyorum. Sanki onun yumuşak iniltilerini tahta, tuğla ve harçtan duyabilecekmişim gibi.

Sağ kolumla aşağı uzanıyorum ve teslim oluyorum.

Sikim öfkeli bir aceleyle karnıma dayanıyor ama ona istediğini vermiyorum. Yavaşça okşuyorum. Cazibeye teslim oluyorum ve hayal gücümün çılgınca çalışmasına izin veriyorum.

Harper'ın tanıdık şekli, göz kapaklarımın önünde çiçek açıyor. Kıyafetlerinin altında nasıl görünebileceğini.

Göğüslerinin yumuşak kabarıklığı, pembe meme uçları. Karnı. Bacaklarının tepesindeki eli. Vibratör klitorisine bastırılmış ya da içinde... Sonuna kadar ittiğini, uzunluğunun amının içinde kaybolduğunu ve küçük titreşimli çıkıntının zonklayan tomurcuğunun üzerine geldiğini hayal ediyorum.

Nefes alış veriş ağırlaşıyor. Vibratör ateşinin içine yerleşirken bir inilti kaçıyor.

Terlediğini hayal ediyorum. Cildi kızarmış ve parlıyor.

Ve elim vibratörü kontrol ederken gözlerinin üzerimde olduğunu hayal ediyorum. Bana güveniyor. Beni istiyor. Gelmesine izin vermem için yalvarıyor.

Elimi şaftımın etrafında sıkıyorum. Zaten çok uzun süredir devam eden şeyi uzatmak için birkaç saniyeliğine tüm hareketi durduruyorum.

Yıllardır.

Kendimi vibratörü çevirirken hayal ediyorum, merkezini zonklayan bir nabzın sürekli saldırısından kurtarıyorum. Zihnimde miyavlıyor ve vibratörü parmaklarımla değiştiriyorum. Şişmiş klitorisinin üzerinde hafifçe dans ediyorum.

Yorganı geriye atıyorum ve hava sıcak tenime karşı serin geliyor. Başparmağımı kullanarak başımın hassas alt tarafında, tam damarın birleştiği yerde hafif daireler çiziyorum. Harper'a vermek istediğim hissi taklit ediyorum.

Eğiliyor, gözleri kapanıyor... ağzı hafifçe aralanıyor. Keşke elimdeki sert et onun yerine amının yumuşak, ıslak kıvrımları olsaydı. Adımı söylerdi. Serbest kalmak için yalvarırdı.

Dişlerimi sıkıyorum ve vuruşlarımı hızlandırıyorum. Zevk neredeyse acı verici olana kadar artıyor, o kadar güçlü ki tıslamama neden oluyor. Aletim tutuşumdan yumuşak bir şekilde kayıyor ve sonra patlıyorum, beni inleten spurts'larda karnıma ateş ediyorum.

Sikeyim.

Ayağa kalkıp ortalığı temizlemeden önce, sadece kalbimin çarpıntısının bozduğu şaşkın bir sessizlik içinde yatıyorum. Yorgunluk sonunda uzuvlarıma yerleşiyor ve artık uykunun daha kolay geleceğini düşünüyorum.

Ama öyle değil.

Karanlıkta uzanmış, bedenim doymuş ama zihnim yarışıyor, Harper'ın yeni vibratörünü kullanırken kimi düşündüğünü merak ediyorum.

Çalan telefonumun bangır bangır sesiyle uyanıyorum. Tanıdık zil sesi uykunun sisini yarıp geçiyor.

Odam hala zifiri karanlık.

Ama hala cızırdayan telefonun ekranına hızlı bir bakış saati gösteriyor. Normalde kalktığımdan bir saat sonra. Asistanım arıyor, muhtemelen nerede olduğumu merak ediyor. Programdan saparsam aramasını istemiştim.

Cevap , kısa bir *süre geleceğim diye* bağıriyorum ve yorganı fırlatıyorum. Karartma perdelerini açmak için kumandaya basıyorum ve oda ışıkla dolmaya başlıyor. Duşum rekor sürede bitiyor ve bulduğum ilk pantolon ve beyaz düğmeli bluzu giyiyorum.

Otuz dakika içinde kaçırmamam gereken bir toplantı var. Japon müteahhidimizle yapacağımız anlaşma çok önemli ve kardeşim neredeyse bir yıldır bunun üzerinde çalışıyor. Zamanında video konferans odasında olmam gerekiyor.

Merdivenlerden hızla iniyorum. Telefon pantolonumun cebinde. Girişten bir ceket almam gerekecek.

... Birisi ikinci katın sahanlığına çıkıyor.

Çıplak omuzlarına dökülen ıslak sarı bukleleri ve vücuduna sarılmış yemyeşil havluyu bir an için görebiliyorum.

Harper.

Bir çılgılık atarak geri çekiliyor. Havlunun köşesi çözülür ve kenarları ayrılır. Yerçekimi kontrolü ele alır. Yıldızlar çarpışıyor. Nasıl nefes alacağımı unutuyorum.

Pembe, soluk bir ten.

Göğüslerinin kabarıklığı. Pembe, dik meme uçları.

Yumuşak karnı, belinin kıvrımı ve onun başlangıcı... Havluyu kalçalarının üzerinden düşmeden önce geri alıyor. "Nate?!"

Ayaklarım merdivenin son basamağına yapıştı. "Evet. Günaydın."

"Lanet olsun, beni korkuttun." Gözleri kocaman, elleri havluya sıkıca sarılmış. "Bu saatte asla evde olmazsın!"

"Fazla uyudum." Sesim amaçladığımdan daha hırçın çıkıyor ve bir elimi enseme gezdiriyorum. *Odaklan Connovan*. "Seni korkutmak istememiştim."

Başını sallıyor. Saçlarını daha önce hiç ıslak görmemiştim. Bukleler iyice nemli, esmer görünmesine neden olacak kadar koyu. Yüzü kızarmış. "Burası senin evin. Yapmamalıydım... Genelde havluyla dolaşmam."

"değil," diyorum odun gibi bir sesle.

"Evet, bu bir yalandı. Genelde öyle yaparım. Duştan sonra aşağı inip kahveyi koymayı severim, böylece ben giyinene kadar bitmiş."

"Akıllıca."

Çabucak başını sallıyor. Bana belli belirsiz bir gülümseme veriyor. "Bunun için özür dilerim.

Sana çaktırmak istemedim, söz

veriyorum." "Biliyorum. Sorun

değil."

"Bir şey gördüğünü unut, mı?" Boğazımı

temizliyorum. "Çoktan unuttum."

Bu ona son iki hafta içinde söylediğim ikinci yalan. Çünkü ne kadar denersem deneyeyim, o görüntüyü unutamayacağım.

Bana tekrar gülümsüyor. "Teşekkür ederim. Kahvaltı istersen dolapta yoğurt var. Üstümü değiştireyim... Aşağı geliyorum."

Merdivenlerden aşağı iniyorum. "Acele etme," diyorum omzumun üzerinden.

Mutfakta onun varlığından uzakta yalnız kalana kadar tuttuğum nefesi serbest bırakıyorum. Tezgâha tutunurken parmak eklemlerim bembeyaz oluyor.

Bunu görmemeliydim. Onu korkutmamalıyım.

Hayal gücümde çoktan aşılmış pek çok sınır var, ama şimdi onu gerçekten gördüğüme göre... daha fazla görünmez çizginin üzerinden geçmeyi durdurmak imkansız olacak.

Düşünceyi uzaklaştırıyorum. Daha önce birçok kez yaptığım gibi onu derinlere gömüyorum. Onun yerine Harper'a odaklanıyorum.

Utanmıştı.

Utanacak hiçbir şeyi olmamasına rağmen. Bu kadın mükemmel. Bunu hep biliyordum ve onu şimdi görünce...

Mükemmellik çok hafif bir kelimeydi.

Köşedeki dev kahve makinesine yöneldim. Flat white'dan latte'ye ve espresso'ya kadar her şeyi yapabilen özenli, pırıl pırıl metal bir alet. Geçen yaz satın aldığım ve nadiren kullandığım bir alet. Ofisime kahve getirtmek daha hızlı.

Neyi sevdiğini bilmiyorum.

Ama açtım ve hem cappuccino hem de espresso yaptım. Buzdolabını açınca bir kap portakal suyu buluyorum. Dolu bir bardağı boşalttıktan sonra boynumu kıvırıyorum. Telefonuma uzanıyorum.

Gitmem gerek.

Ama önce bir şey söylemeliyim. Ona sorun olmadığını söylemeliyim. Üzgün olduğumu. Utanmaması gerektiğini. Ama kelimeler zihnimde yapmacık ve rahatsız edici duruyor ve mutfaktan çıkarken onun aceleci ayak sesleri merdivenlerde yankılanıyor.

Şimdi giyinmiş. Büyük boy baskılı bir elbise, tüvit bir ceket ve bir çift babet.

Saçları geriye doğru toplanmış. "Hey," diyor.

Ben de gülümserim. Bu otomatik.

"Merhaba." "Kahve gibi kokuyor.

Sen...?"

Ellerimi ceplerime soktum. "Evet."

"Oooh, cappuccino fonksiyonunu kullanıyorsun. Bunu henüz denemedim. Normalde bunu mu içiyorsun?"

"Evet," diyorum. Sabahın ikinci yalanı ve saat daha sekiz bile değil. Bir adım daha yaklaşıyorum ve özür dilemek için ağzımı açıyorum.

"Kullanıldığını bile görmedim." Sözlerimi tamamlayamadan sözümü kesti. "Sabahları kahve mi yapıyorsunuz? Eğer öyleyse, işiniz bittiğinde iyice temizlemelisiniz."

"Nadiren kullanıyorum." İşte. Biraz gerçek.

Gözleri büyür. "Yapmalısın! Bu... kahve makinelerinin Rolls-Royce'u gibi."

"Biliyorum. Satın aldım."

Kıkırdıyor ve espressoya uzanıyor. "Bunu içebilir miyim?" "Senin için yaptım."

Aydınlık mutfağında duruyorum, bahçeye açılan Fransız kapılardan içeri güneş ışığı süzülüyor. Sessizlik dakikaları uzatırken bir kapuçino yudumluyorum ama saatin tik takları durmuyor. Geç kalacağım ve...

Ben .

Fincanının kenarından bana bakıyor. "Yukarıda olanlar için üzgünüm. Gerçekten."

"Özür dileme," diyorum. "Gerçekten. Özür dileme." Biraz gülümsüyor. "Tamam. Özür dilemeyeceğim."

"Güzel."

Bakışları gömleğime düşüyor ve sonra tekrar kahve fincanına bakıyor. "Bugün sakın bir gün mü?"

"Hayır. Pek sayılmaz. Uyuyakalmışım ve günün büyük bölümünde arka arkaya toplantılarım var. Ve bu gece..." İçimi çektim. "Bir hayır etkinliği. Gitmek zorundayım."

"Oh. Ne için?"

"Dürüst olmak gerekirse hiçbir fikrim yok. Eminim asistanım beni önceden bilgilendirecektir, böylece kendimi rezil etmekten kaçınabilirim."

Kıkırdıyor. Yumuşak, mutlu bir ses. "Umarım öyledir."

"Bu gece ne yapıyorsun?"

"Aslında iki arkadaşımınla dışarı çıkıyorum. Aadhya, galerimde çalışıyor. Hatırladın mı onu? Ve onun ev arkadaşlarından biriyle. Eğlenceli olacak."

"Dikkatli ol, tamam mı?"

"Tabii ki. Ben her zaman güvendedeyim."

"Daha önce yaşadığın yeri gördüm. O- Harper değil miydi?" Fincanını bıraktı ve yaklaşıyor, *çok daha yaklaşıyor*, gözleri gömleğime kilitlenmiş. Cappuccino'mu bir kenara bıraktım.

"Bunu yanlış iliklemişsin." Elleri gömleğimin kumaşını buluyor ve küçük düğmeleri çözmeye başlıyor. Gömleği doğru şekilde iliklerken parmakları göğsüme bir, iki kez dokunuyor.

"İşte," diyor usulca.

Elim tezgahın kenarını buluyor. Onu bir tarafa hapsediyorum. Bu toplantıya gerçekten geç kalacağım ve Alec sinirlenecek.

olsun. Genelde

öyledir.

"Teşekkürler,"

diyorum.

Hafifçe başını sallayarak çenesini eğiyor. İkimiz de tek kelime etmeden birkaç uzun saniye öylece duruyoruz. Tek ses kahve makinesinden gelen yavaş damlama sesi.

Telefonum çalıyor ve o anı bozuyor. Harper gözlerini kırpıştırıp yere bakıyor, ben de bir adım geri çekilip cihaza bakıyorum. Ekranda Trish'in adı yanıp sönüyor. *Reddet* tuşuna bastım.

"Ofis mi?" diye soruyor.

"Evet. Gitmem gerek."

"İş yerinde iyi günler," diyor elindeki espresso bardağını kavrayarak. Pembe yanaklı ve parlak gözlü görünüyor, saçları hala nemli, yüzü makyajsız.

"Sen de Harper," diyorum.

Ve böylece, sabah kahvelerini birlikte yeni rutinimiz haline getiriyorum.

Chapter 13

Harper

"Sen yapmadın," diyor Aadhya. Mayfair'deki lüks barda yan yana oturan arkadaşı Tamsin ile aynı heyecanlı ifadeyi takınıyor.

Başımı salladım. "Oh, kesinlikle yaptım. Havluyu falan bıraktım."

Tamsin elleriyle yüzünü kapatırken, Aadhya arkasına yaslanır. Ağzı O şeklinde. "Bu çok utanç verici."

"Teşekkürler!" Diyorum ama kıkırdıyorum. "Biliyorum. Yüzü dehşete kapılmıştı, görmeliydin."

"Tamam, bahse girerim aslında *dehşete* düşmemiştir," diyor Tamsin.

"Hayır, öyleydi. Yasal olarak." Omuz silkiyorum, paylaştığımız şarap kadehlerinden dolayı kendimi sıcak ve mutlu hissediyorum. Aadhya'ya bu akşam işten sonra bir şeyler içmek için dışarı çıkmayı teklif ettiğim için çok mutluyum. Ve onun aracılığıyla, şehirde moda tasarımı okuyan neşeli bir kız olan ev arkadaşı Tamsin'le tanıştım.

Bar canlı, bölge hareketli ve enerji derimin altına sızmış gibi hissediyorum. Bu yüzden taşındım. İstedğim şey bu.

Yeni deneyimler. Yeni insanlar. Yeni bir şans.

Aadhya, "Hiçbir erkek fit bir kızı çıplak gördüğünde dehşete düşmemiştir," diyor. Minik, ışıltılı bir hırka ve beline kadar uzanan bir pantolon giymiş. Uzun, siyah saçları yandan örülmüş. Her zamanki gibi vahşi. "Senden hoşlanmadığına *emin* misin?"

Başımı salladım. "Hayır, hayır, öyle bir şey değil."

"Doğru," diyor Tamsin. "Az önce sana evinde kalmanı teklif etti."

"Arkadaşlar böyle yapar," diyorum. Yeni oda arkadaşımın *Nate* olduğunu bilmiyorlar. Aadhya onu bir galeri patronu olarak tanıyor. Onunla arkadaş olduğumuzu, "müşteri ve sanat simsarı" olmadığımızı anlamasını istemiyorum.

Ama bana nerede yaşadığımı sorduklarında da yalan söylemek istemedim. Bu yüzden gerçeği biraz değiştirdim.

Oda arkadaşım artık New York'tan isimsiz eski bir arkadaş.

"Bak, seni seviyorum," diyor Aadhya ev arkadaşına, "ama kira ödemededen taşınırsan... *Dostum, hadi* ama."

"Ben de," diyor Tamsin. Ama sonra yüzü düşünceli bir hal alıyor. "Eşcinsel mi?"

Başımı sallıyorum. "Hayır. Sadece benimle o şekilde ilgilenmiyor. Şey... Eşcinsel olduğunu *sanmıyorum*. Daha önce kadınlarla birlikte olduğunu çok duydum, yani biseksüel olabilir, sanırım."

"Hmm," diye mırıldanıyor Aadhya. "Formda mı? Havlunu bilerek düşürmedin, değil mi?"

"Hayır! Beni şaşırttı."

"Doğru. Çünkü bu klasik bir numaradır. Onlara kaçırdıkları şeye bir göz atmalarını sağlayın," diyor ve kaşlarını sallıyor.

"Bunu sık sık denedin, değil mi?" Soruyorum.

Tamsin dramatik bir iç çekiş yapar. "Bunu her sabah yapıyor. Çok seksisin ama her gün mükemmel göğüslerine ve kıkına bakmak yorucu olmaya başladı, Aads."

Hepimiz gülüyoruz. konuşmak kolay, Aadhya'yla ilk tanıştığım ve onun göz korkutucu olduğunu düşündüğüm zamandan çok daha kolay. Bazı açılardan öyle. Sert ve havalı ama aynı zamanda hepimiz gibi tamamen insan ve arkadaş olduğumuz için mutluyum.

Gece yarısına kadar içkilerimizi bitirip çıkıyoruz. Benim metro durağım onlarınkinin tam tersi yönde, bu yüzden Tamsin ve Aadhya'ya bardan çıktıklarında el sallayarak veda ediyorum.

Kulaklığımı bulmak için çantamı karıştırıyorum, parmaklarım cüzdanımın ve bir paket sakızın yanından geçiyor... ama dikkat çekici bir şingirti yok.

Anahtarlarım.

Çantamın derinliklerine bakınca zaten bildiğim bir şey ortaya çıkıyor. *Kahretsin*. Bara gitmeden önce onları galerideki iş çantamda unutmuşum. Ben de

clutch'ı bu özel amaç için getirdim ve sadece gecem için en önemli şeyleri attım. Cüzdan. Kulaklık. Sakız.

Ama anahtar yok.

Metro durağıma doğru yürümeye başlıyorum ama adımlarım yavaş. Nate bu gece ne kadar dışarıda kalacak?

Aklıma daha iyisi gelmeden parmaklarım telefonun üzerinde geziniyor. Adını bulup aramaya basıyorum. Sinemanın ve Michelin yıldızlı bir restoranın karşısında, gürültülü bir barın hemen yanındayım.

Bu şehri ve ikiliklerini seviyorum.

"Harper," diyor Nate. Sesi iş gibi. "Her şey yolunda mı?" "Evet, evet, iyiyim. Sadece bilmek istedim... evde misin?"

Cevap vermeden önce hafif bir duraksama oluyor.

"Hayır. Neden?" "Sanırım anahtarlarımı unuttum."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Şey, biliyorum. Özür dilerim, seni rahatsız etmek istememiştim. Ne zaman evde olacaksın? Ya da eve gelmeyi hiç düşünmüyorsan, bu da sorun değil. Seni... eğlenmekten ya da gecenin seni nereye götürdüğünü görmekten alıkoymak istemiyorum."

"Harper," diyor. Sesinde bir eğlence var ve bunu duymak hoşuma gidiyor. Tıpkı derin çekimi gibi. "Şimdi toparlanıyorum. Konser az önce bitti."

"Oh, bu mükemmel."

"Neredesin?"

"Mayfair. Dışarıda... The Black Swan." "Bu her barın adı."

"Hayır," dedim. "Bazılarına The White Horse, The King's Head, The *Queen's Head* ya da bazen The Red Lion da deniyor."

Kıkırdıyor. "İçiyordun." "Tabii ki içtim."

Sen içmedin mi?"

"Bir iki yudum içmiş olabilirim"

biri bağırlıyor ve bir grup adam gülüyor. Barın gürültüsünden birkaç adım uzaklaşıyorum.

"?" Nate tekrar sorar. "Sana söylemiştim. Siyah Kuğu'nun yanında."

"İki yıldır burada yaşamama rağmen Londra'daki her barı bilmiyorum," diye yanıtıyor. Şok edici, biliyorum."

"Endişelenme. Ben eve gideceğim ve biz-"

"Gelip seni bulacağım. Eve birlikte gideriz," diyor. "Bana yerini gönder."

"Tamam, tabii. Eğer bundan memnunsan?"

"Evet, . Güvenli bir yerde misin?"

Bu beni güldürüyor. "Nate, bir Cuma gecesi Londra'nın merkezindeyim.

Her yerde insanlar var." "Ben

bundan korkuyorum."

"Ben iyiyim. Gayet iyiyim. Beklerken burada bir bira bile içebilirim. Bu gece mükemmel kafa miktarını öğrendim."

Sessizlik hattı ele geçirir. Bir kalp atışı geçer. Bir kalp atışı daha. "Ne?" diye sorar sonunda kuşkulu bir sesle.

"Kafa! Biranın üstündeki köpük kısmı. Cidden, Nate, bu iki yıl içinde hiç İngilizce öğrenmedin mi?"

"Ben-" dediğimde neden beni aydınlatmıyorsun? Arka planda biri sözünü kesiyor, kadınsı bir ses, ama kelimeleri çıkaramıyorum. "Bunun için üzgünüm," diyor geri döndüğünde. "Şimdi konser salonundan çıkıyorum, sana doğru yürüyorum."

"Kulağa hoş geliyor. Pip pip!" Dedim.

"Sen delisin," diyor. Ama sonra nefesinin altında "cheerio" diye mırıldanıyor ve telefonu kapatıyor.

Yüzümde bir gülümsemeyle tuğla duvara yaslanıyorum. İnsanları izlemek mükemmel. Sinemaya girip çıkanlar, yandaki prestijli restorandan çıkanlardan çok farklı ve atmosfer enerjiyle dolup taşıyor. Bugün Cuma gecesi ve yepyeni bir hafta sonu başlıyor. Olasılıklar ve seçeneklerle dolu.

Nate geldiğinde, smokiniyle sokakta dolaşırken, ne yapmak istediğimi biliyorum.

Ve bu eve gitmeyi gerektirmiyor.

Sanki durduğum yerden birkaç adım ötede gürültü yapmaktan daha fazlasını yapmışlar gibi, barın dışındaki asi çocuklara onaylamayan bir kaşla bakıyor. Ama bana ulaştığında ağzı çarpık bir gülümsemeye dönüşüyor.

"Anahtarlarını unuttun, değil mi?"

"Evet. İşte. Pazartesiye kadar onları geri alamayacağım." "Sorun değil, hafta sonu onlara ihtiyacın olmayacak. Bende yedekleri var."

Sokağın etrafına bakıyor. "İyi bir gece geçirdin mi?"

"Evet, harikaydı. Sanırım yeni bir arkadaş edindim." "Öyle mi?"

"Evet." Başımı yana eğiyorum, içime heyecan doluyor. "Söyle bana, eve gitme havasında mısın? Dürüst ol."

Bir kaşını kaldırdı. "Bilmiyorum, Harper. Öyle ?"

Caddenin karşısındaki tabelayı gösteriyorum. *Gece yarısı gösterimi* yazıyor ve yanında en son aksiyon-macera filminin adı yazıyor.

"Film beş dakika önce başladı. Eminim hâlâ bilet bulabiliriz."

Nate uzun bir süre ona bakar. Profili -çenesinin keskin kesimi, yüksek alnının üzerine düşen kahverengi saçları- yakındaki sokak lambasının parlaklığında göze çarpıyor. Onu daha önce hiç smokin içinde görmemiştim.

Sadece takım elbise.

Bu onu seçkin gösteriyor. *Farklı*.

Yıllardır sinemaya gidip gitmediğini merak ediyorum. Barlara, lokantalara ya da az önce yaptığı gibi *yürüyüş* yerlerine gidip gitmediğini. Daha sonra eve gittiğimizde, metroya binecek mi? Bineceğini sanmıyorum.

Bana baktı. "Sinemaya gitmek istiyorsun, Harper."

Bu cümlede olması gerekenden daha ağır bir his var. Gözlerinde bir şey var.

Ama sonra sırtıttı. "Hadi yapalım şu işi."

Yedi dakika sonra, sinemanın en arkasına oturduk, aramızda dev bir patlamış mısır kutusu ve ellerimizde gazlı içecekler vardı. Ön gösterimler çoktan başlamıştı ama biz koltuklarımıza doğru ilerlerken kimse aldırıyor gibiydi.

Nate oturdu. *Ne olduğunu* sorana kadar ona birkaç kez baktım.

Ekrana bakmadan nefesinin altında.

"Smokin giyiyorsun," fısıldadım, "*bir sinema salonunda*."

Patlamış mısıra uzanıyor. "Bir erkeğe kıyafetini seçmesi için yeterince zaman böyle olur."

Elimin tersiyle gülüyorum. Saat gece yarısını çeyrek geçiyor, üzerimde anahtar yok ve yabancı bir şehirde film izliyorum.

Ve bunun altı ay önce yapabileceğim bir şey olmadığını hiç şüphem olmadan biliyorum. Dean'in iyi bir fikir olduğunu düşüneceği bir şey değil. Onunla geçirdiğim aylar ve yıllar boyunca bu düşünceler içime sızdı. Bana ait oldu.

Gerçekte hiç olmamış olsalar bile.

Nate beklediğimden daha fazla patlamış mısır yedi. Bir avuç daha almak için uzandığımda, tam da ekrandaki kahraman uçaktan atlarken, Nate'in eli benimkine değiyor.

İkimiz de geri
çekiliyoruz. "Özür
dilerim," diye
fısıldıyorum.

Kafasını sallıyor. Kovayı bana doğru eğiyor. "Önce bayanlar."

Uzanıyorum ve kulağıma yakın bir şeyler mırıldanıyor. Zar zor seçebiliyorum. "En son ne zaman sinemaya gittiğimi hatırlamıyorum," diye tekrarlıyor.

Bu beni gülümsetiyor. "Belki de daha sık gitmelisin," diye fısıldıyorum.

Bacaklarımı altıma alarak kıvrılıyorum. Nadiren arka sırada otururum. Burası şaşırtıcı derecede güzel ve özel, iki yanımızdaki koltuklar boş.

Nate'in eline birkaç kez bakıyorum. kolçağın üzerinde duruyor, avuç içi kenara doğru kıvrılmış. Sol yüzük parmağında yüzük yok. Sadece ceketinin kolunun altından görünen bir kol saati var.

Güzel elleri var.

Sırtları geniş. Uzun parmaklar. Kör tırnaklar.

Film bittiğinde, gece yarısı gösterimi için gelen diğer iki düzine insanla birlikte sinemadan çıkıyoruz. Esniyorum ama hemen bastırıyorum.

Nate yine de yakalar. "Umarım yorgun değilsindir."

"Değilim. Şey, birazcık. Ama buna değer. Daha önce hiç gece yarısı sinemasına gitmemiştim." Onu dürtüyorum. "Sen gittin mi?"

Bir elini saçlarının arasında gezdiriyor. "Hayır."

"Peki, en son ne zaman sinemaya gittiniz? Rakamları alalım."

İki kaşını da kaldırıyor. "Beni utandırmak istiyorsun."

Onu tekrar dürtüyorum. "Soruya cevap ver, Connovan."

"Muhtemelen... beş yıl önce. Sinemaya giderim. Sadece çok sık değil." "Her beş yılda bir."

Burnumu cımbızlıyor. Bu o kadar şaşırtıcı ki ona göz kırpıyorum. "Evet, ukala, her beş yılda bir. Şimdi gel bakalım. Bir fikrim var."

"Eve gitmiyor muyuz?"

Benim için binanın kapısını tutuyor. Mayfair sokakları öncekinden daha sakın ama hiç de sessiz değil.

Mayıs başında hava ılık ve saatin geç olmasına rağmen üşümüyorum. Nate'in kaldırıma doğru geri geri yürümesini izlerken de.

"Ne planlıyorsun?" Ben soruyorum.

Yüzüne çarpık bir gülümseme yayılıyor ve gözleri kırışıyor. "Listenizdeki on iki numaralı madde nedir?"

Ne sorduğunu anlamam bir anımı alıyor, ama sadece bir an. Az önceki aynı enerji, olasılık ve heyecan, uzuvlarıma yayılıyor.

"Bütün gece dışarıda kal."

Chapter 14

Na te

Londra uyumuyor, henüz değil, ama uyumaya başlıyor. Saat neredeyse sabahın üçü ve sokaklar başka hiçbir yerde bulamayacağınız çeşitlilikte insanlarla dolu. Sarhoş turistler. Parti müdavimleri. Spor kıyafetler giymiş ve caddede yarışan rastgele bir grup bisikletçi.

Harper yürüyor, adım adım. Enerjisi yüksek. Sinemadan çıktığımızdan beri öyle.

"Ne yapacağız?" diye soruyor. "Aç mısın? Şu tavuk dükkanlarından birine gidebiliriz. Ya da belki bu sana göre değildir?"

"Neden olmasın?"

"Smokin giymişsin."

Kıyafetlerime bakıyorum. "Evet. Ne olmuş yani?"

Harper kıkırdıyor. Bu ses içimi ısıtıyor ve yumuşak bir dalga gibi üzerimden geçiyor. "Bu kadar soğukkanlı olacağını düşünmemiştim."

"Mm-hmm. Her zaman gergin göründüğüm için mi?"

"Hayır, hayır, hiç yapmadın." Hafifçe omuz silkiyor. Elbisesi vücudunun etrafına düşüyor, ışıltılı kumaşı sokak lambalarının ışıklarını ince bir oyunla yakalıyor. "Sadece seni her zaman böyle şeylerin biraz *üstünde* gördüm."

"İkinci seferde daha mantıklı gelmiyor."

"Tamam. Dean'in otuz beşinci doğum günü partisine geldiğin zamanı hatırlıyor musun?"

Tabii ki biliyorum.

Manhattan'da bir gökdelenin kırk ikinci katında bir Asya Füzyon restoranı kiralamış, tanıdığı ve tanımadığı pek çok insanla doldurmuştu. Harper altın rengi bir elbise giymiş, dumanlı bir göz farı sürmüştü ve bukleleri başının üzerinde yukarı doğru yığılmıştı.

O gece yanlış bir hareket yaparsam her şeyi mahvedebileceğimi fark etmiştim. Kimliğimi açığa çıkarabilir, çok fazla şey ifşa edebilir ve ikisinden de sonsuza dek kopabilirdim.

Yanlış bir hareket yaparsam, ona olan ilgim her ikisi için de apaçık ortaya çıkacaktı.

"Ne olmuş ona?"

"Nate," diyor anlamlı bir şekilde. "*Helikopterle* gelmişsin."

Bu beni kıkırdattı. "Evet. Sanırım bu beni oldukça soğukkanlı yapıyor."

"Hayır, bu delilik! Normal insanlar bunu yapmaz."

"Ve ben normalde yapmam. Bu özel bir durumdu." Ayrıca buna mecburdum, yoksa zamanında yetişemezdim. Helikopter beni bıraktı ve kardeşim içindeyken yoluna devam etti. Temelde bir araç paylaşımı.

"Hiç helikoptere bindin mi?" diye sordum.

Başını sallar. "Hayır. Yükseklik korkum var." "Gerçekten mi?"

"Ölümcül. Bu benim tek kusurum. Zırhımdaki tek çatlak."

"Bu da listenizde neden bungee jumping, paraşütle atlama ya da ölmeden önce yapılacaklar listesindeki maddelerden hiçbirinin olmadığını açıklıyor."

Bir nefes üflüyor. "Çünkü otuz yaşına ve ötesine *ulaşmak* istiyorum."

Tekrar kıkırdıyorum. "Helikopterler

güvenlidir." "Aksini gösteren çok sayıda kanıt

var." "Buraya nasıl uçtun?"

"Uçaklar farklıdır."

Gökyüzüne bakıyorum. "Anlamlı hale getir."

Kıkırdıyor ve omzumu kendi omzuyla dürtüyor. Bu bizi tekrar yakın temasa getiriyor ve lanet olsun, bunu şimdi bu kadar rahat, bu kadar zahmetsizce yapmasından hoşlanmamalıyım, ama hoşlanıyorum.

Gerçekten istiyorum.

"Bu *farklı*. Her zaman koridor tarafında bir koltuk seçerim ve pencereden dışarı bakmam. Biraz endişelendiğimde dikkatimi dağıtırım. Kötü filmler izlerim ya da kitap okurum."

"Mm-hmm." Kırmızı ışıkta durduk. Kavşanın karşısında Hyde Park'ın kenarı ve onun ötesinde Green Park var. Wellington Kemerı her şeyin üzerinde yükseliyor. Ağaçlar, yayalar, arabalar. "Bu mükemmel bir bilgi."

"Neden?" diye sorar. "Peki nereye gidiyoruz? Gece parka gidebilir miyiz?" Sonra heyecanlı sesi şüpheye dönüşüyor ve beni tekrar dürtüyor. "Beni öldürmeye falan çalışmıyorsun, değil mi?"

"Öyleyim aslında, sorduğın için teşekkürler. Son bir sözün var mı?"

"Evet. Sadece düşünmem için bana birkaç dakika ver." Başımı salladım. "Acele etme. Acelem yok. Şuraya bakar mısın?"

İşaret parmağımı takip ederek uzakta yükselen bir binayı gösteriyor. "Buckingham Sarayı'na yakınız," diyor yavaşça. "Değil mi?"

"Evet. uğrayalım dedik."

"Daha önce buraya hiç gece gelmemiştim." Adımları hızlanıyor ve buklelerinin nasıl görüp gülümsüyorum. Harper elinin tersiyle bir esnemeyi bastırıyor ama hız kesmiyor. "Burası çok güzel. Dışarıda neredeyse hiç araba yok."

"Daha sık yürüyüşe çıkmalıyız... üç yirmi."

Saraya varıyoruz ve halkı dışarıda tutan ferforje çitin dışında duruyoruz. Devasa, dikdörtgen bina arka plana hakim. Süslü dış cephe yumuşak bir ışıkla aydınlatılmış.

"Sadece devriye gezen birkaç muhafız görüyorum," diyor sessizce. "Hepsi bu kadar mı?" "Bahse girerim kameralar, kızılötesi sensörler ve çok sayıda Yan binalarda ağır silahlı askerler var ve elimizi çitlerden içeri soktuğumuzda saldırmaya hazırlar."

Bana sırtıyor. "Denemek ister misin?"

Ellerimi omuzlarına koydum ve onu çitten uzaklaştırdım. "Hayır, hiç sanmıyorum. Buraya vizeyle geldik."

Harper kıkırdar. "Vahşi olanın sen olduğunu sanıyordum. Senin hakkında hikayeler duymuştum, biliyorsun. Üniversiteden."

Gözlerimi deviriyorum. "Çok abartılı, şüphesiz."

"Gerçekten mi? Babanın Rolls-Royce'uyla plansız bir yolculuğa çıktığınızı, Dean'le birlikte New Mexico'da cüzdanlarınızın çalındığını ve görünüşe göre kötü bir-"

"Sakın ."

"-rashes."

İnledim. Elimi yüzümde gezdiriyorum. Ama dudaklarındaki alaycı gülümsemeyi görmezden gelemiyorum. "En gurur duyduğum an değil. Kendimi savunmam gerekirse, on dokuz yaşındaydım."

"Oh, tabii ki. Ben de on dokuz yaşındayken bunu yapmıştım," diyor donuk bir sesle. "Baban ne dedi? Dean hikayenin o kısmını hiç anlatmadı."

Çok sinirlenmişti.

Ama hayal kırıklığına uğramış bir şekilde öfkeliydi. Sanki benden başka bir şey beklemiyordu ve sanki tüm bunlar finallerden kaçmak için bir bahaneydi.

Sonra da benim vakıf fonumdan aldığı parayla ona yepyeni bir Rolls-Royce almamı sağladı. Geriye dönüp baktığımda, kesinlikle doğru bir karar olduğunu görüyorum. Eğer birisi benim eski Aston Martin'imi çizseydi, ne yapardım bilmiyorum-

"Nate," diye soruyor Harper.

Meraklı bakışlarını karşılıyorum. "Benden pek memnun değildi."

Gülümsüyor. "Sanmıyorum."

"Bu çok uzun zaman önceydi. Ben..." "Genç mi?"

"Bir aptal," diyorum. "Yirmili yaşlarımda büyük bir bölümünde tam olarak öyleydim. Öte yandan siz çok etkileyicisiniz."

Gözlerini deviriyor. "Yirmi sekiz yaşındayım."

"Ama seninle ilk tanıştığımda yirmi dört yaşındaydın ve kesinlikle üniversite kütüphanesinde yanlışlıkla kitapları ateşe vermiyor ya da bütün gece alem yapmıyordun."

Aklım hala Dean'in ona başka neler söylemiş olabileceğini düşünüyor. Benim hakkımdaki izleniminin ne kadarının onun sözlerinden süzüldüğünü.

"Bunu nereden biliyorsun?" diye soruyor geniş bir gülümsemeyle. "Bunlar varsayım."

Bir kaşımı kaldırıyorum. "Oh, başka şekillerde de vahşi olduğunu biliyorum. Her zaman öyleydin. Ama aptalca değil."

"Sanırım orada bir yerde bir iltifat var."

"Var." Saatime bakıyorum ve onun çok parlak gözlerinden uzaklaşıyorum. Beni başka hiçbir şeyin çekemediği kadar çekiyorlar. "Haydi. Hala gidecek yolumuz var ve bunu başarmak için sadece kırk dakikamız var."

"Nereye gidiyoruz?"

"Filmi sen seçtin," diyorum. "Bırak bunu ben seçeyim. Hoşuna gideceğine bahse girerim."

"Yolu göster o zaman. New Mexico'ya çalıntı bir Rolls-Royce ile gitmediğim sürece..."

Gülüyorum. "Bu sefer değil, Harper."

Nehre doğru yürüyoruz ve nehri geçip Battersea'ye giriyoruz. Etrafımızdaki şehir giderek sessizleşiyor, durgunluk sadece ara sıra bir araba ya da gürültülü bir bağırışla noktalanıyor. Yanımızda birden fazla taksi duruyor ama hepsini reddediyorum.

Harper'ın daha önceki enerjik, şarap destekli sohbeti yerini daha yumuşak bir havaya bıraktı. Bana iş arkadaşından ve iş arkadaşının arkadaşından, galerinin planladığı yeni sergiden bahsediyor ve iş yerinden bir blok ötede denemek istediği bir restorandan söz ediyor.

Sonra o da bana aynı şeyleri soruyor.

İş arkadaşlarımı sevip sevmediğim, hangi arabamın en sevdiğim olduğu ve ofiste ne yaptığım.

"Bugün ne yaptığınızı anlat. İşe geldiğiniz andan itibaren adım adım. Gerçek görevler nelerdi?"

Gülümsememi elimin tersiyle gizliyorum. Ama dediğini yapıyorum ve o da gerçekten umursuyormuş gibi beni dinliyor.

Sanki gerçekten bilmek istiyormuş gibi.

Bu nedenle, bölgesel ekip toplantısını nasıl yönettiğimi, kilit müşterilerle yapılan iki toplantıya nasıl katıldığımı, dosyaları New York'a göndermeden önce finans ekibimin raporlarını nasıl iki kez kontrol ettiğimi ve kardeşimle gelecekteki büyüme fırsatlarımız hakkında nasıl bir strateji oturumu yaptığımı ayrıntılarıyla anlatıyorum.

dinliyor. Devam soruları soruyor. Sonunda "İlginç" diyor.

Sırıtiyorum. "Yalan söylemek zorunda değilsin."

"Hayır, öyle. Yani, söylediğiniz her şeyi anlamıyorum, en azından henüz, ama sanırım oraya geliyorum."

"Zorunda değilsin," diyorum ve telefonumdaki harita uygulamasına bakıyorum. Vardığımızı söylüyor. "Geldik."

Harper duran mütevazı metal binaya bakıyor. "Ve bu...?"

Kapıya uzanıyorum ve araştırmamı doğru yaptığım için dua ediyorum. "Hadi, Harp. İçeri gir."

"Harp," diye tekrarlıyor ve bana doğru yürüyor. "Bana neden böyle seslendiğini hep merak etmişimdir. Enstrüman gibi."

"İnsanlar size genellikle hangi lakaplarla seslenir?"

"Benim hiç lakabım olmadı. Benim adım gerçekten- oh. *Vay be.*"

Onu içeri kadar takip ediyorum ve serin, yoğun kokulu hava beni ilk etkileyen şey oluyor. Bunu *çiçeksi* olarak tanımlamak yetersiz kalır. Kesilmiş bitki sapları, yapraklar ve açan çiçekler kokuyor.

Satıcılar tezgahlarını kurmuş, büyük salonda demet demet kesme çiçekler sergileniyor. Parlak renkler ve koyu yeşillerin karışımı güzel bir goblen oluşturuyor.

"Aman Tanrım," diye nefes alıyor Harper. "Çiçek pazarı mı?" "Evet. Sabah 4'te açılıyorlar."

Ona bakıyorum. Şaşkın görünüyor ve yüz ifadesinin ne anlama geldiğini merak etmekten kendimi alamıyorum. *İyi bir fikir mi?*

Yüzü yavaşça geniş bir gülümsemeye dönüşüyor ve huşu içinde ilerliyor; iki yanında çeşitli renklerde ortancalar var. "Bu inanılmaz bir şey. Bunun var olduğunu bilmiyordum!"

"Sanırım bu bir toptan satış pazarı. Öncelikle diğer perakendecilere, otellere, film setlerine, bu tür şeylere satış yapılıyor." Onu takip ediyorum ve birkaç satıcının meraklı bakışlarını fark ediyorum. Doğru.

Smokin giyiyorum.

Harper dev palmiyeler satan tezgâhta duruyor ve elini parlak yeşil yaprakların üzerinde gezdiriyor. "Hepsini istiyorum," diyor.

Papyonumu yavaşça çözüp boynumda asılı bırakıyorum. Gömleğimin üst iki düğmesini açıyorum. "O zaman hepsini alacağız."

Kıkırdıyor ve büyük bir eğrelti otuna doğru ilerliyor. "Evin büyük Connovan, ama o kadar da büyük değil. Oh, bak!"

Mümkün olan her tonda lalelerin olduğu bir tezgâha doğru ilerliyor. Onu pazar boyunca takip ediyorum. Geniş bir ortanca seçkisi dikkatini dağıttığında, şakayık satan bir satıcıya yaklaşıyorum.

"en büyük demeti bana verin," diyorum.

"Onları suya sokmak kaç saat sürer?" Kahretsin. Saatile baktım. "En az dört."

Başını sallıyor ve çiçekleri sıkıca sarıyor. Arkamdan Harper'a bakıyor ve bana gülümsüyor. "İyi iş, dostum. Kız arkadaşını gece gezmesinden sonra çiçek pazarına götürmek."

Harper'a dönüp bakıyorum. Kulak misafiri olmamış, başka bir tezgâhı işleten bir kadınla hararetle bir şekilde konuşuyor. Mutlu görünüyor.

Kızım benim.

Satıcıya "Teşekkürler," diyorum. O benimmiş gibi davranmak işkencenin en tatlı şekli olsa bile onu düzeltmiyorum.

Buketi ona uzattığımda Harper'ın gözleri açılıyor. Bakışları çiçeklerden bana ve tekrar bana hızlıca dönüyor.

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten mi?" diyorum. Bir elimi saçlarımda gezdiriyorum ve sanki hiçbir şey olmamış gibi başka tarafa bakıyorum.

Kokuyu içine çekerek derin bir nefes alıyor. Işıltılı gözleri benimkilerle buluşuyor. "Bunlar benim en sevdiğim çiçekler."

"Biliyorum," dedim. Kelimeler kaçıyor ve planladığımdan çok daha fazlasını açığa çıkarıyor. Ama oradaydılar. Aramızdaki mis kokulu havada asılı kaldılar.

Tekrar bukete bakıyor. "Öyle mi?"

Yutkunuyorum. "Bir kere bahsetmiştin. Josh'un düğününde."

"Doğru ya."

Üç yıl önce üniversite arkadaşımızın düğününde Dean'in kolundaydı. Dean'in yanına taşındıktan kısa bir süre sonraydı ve ona sanki tüm dünyası oymuş gibi bakıyordu. Sanki o mihrapta ikisi yan yana duracakmış gibi.

Tören sırasında el ele tutuştuklarını gördüm, Harper'ın gözlerindeki yaşları sildiğini gördüm. İşte o zaman kardeşimi zorlamaya karar verdim. Elimden geldiğince ona Londra'da güvenebileceğimiz bir kişiye ihtiyacımız olduğunu tekrar tekrar söyledim. Sonra da rahatlıkla bu pozisyon için gönüllü oldum.

Ama o bunların hiçbirini bilmiyor.

"Onlar sadece çiçek," diyorum hoyratça. Ama hâlâ çok yakın duruyoruz, elleri çiçeklerin saplarına sıkıca sarılmış, gözleri benimkilere dikilmiş.

"Nate," diye mırıldanıyor. "Yapmak zorundaymışım gibi hissediyorum-"

Yanımızdaki satıcı bir diğerine bağırarak anı bozuyor ve ikimiz de bir adım geri çekiliyoruz. Boğazını temizliyor. "Teşekkür ederim. Tüm bunlar için."

Ona geniş bir gülümseme veriyorum, beni mekânlarda ve etkinliklerde sıralardan geçiren ve müşterilerimizi büyüleyen gülümseme. "Ne zaman istersen, Harp."

O da gülümsüyor, ama gözlerindeki düşünceli ifade, bir şekilde hayal kırıklığına uğrayıp uğramadığını merak etmeme neden oluyor. Sanki cevabım yanlışmış gibi.

Ama yine de ziyaretimizin geri kalanında şakayıklara sıkı sıkı sarılıyor.

Chapter 15

Ha rper

Bunu fark etmeye başladım. Diğer insanların ondan beklediğini düşündüğü şey olmak için taktığı maske. Cazibesine kapılmak için yaptığı gülümseme. Eskiden yanında olmayı kolay bulurdum. O geniş gülümseme beni rahatlatırdı. Ama şimdi...

Gerçek gülümsemesinin bu olup olmadığını sorguluyorum.

Çünkü savunmasızken nasıl gülümsediğini gördüm. Kendine rağmen eğlendiğinde küçük, çarpık olanları. O gülümsemelerin gözlerine nasıl ulaştığını ve onları nasıl sıcak gösterdiğini. Bunlar benim istediğim gülümsemeler.

Bana şakayık verdi. Önümüzdeki günlerde tamamen açılacak olan güzel, dev tomurcuklar. Cesur, gösterişli çiçeklere dönüşecekler.

Tuhaf. Kelime bu. Nate Connovan'ı bir tür sihir sayesinde bu şekilde tanımış olmak garip hissettiriyor. Beklenmedik bir şekilde.

Onu daha iyi tanımak için.

Çiçek pazarından ayrıldığımızda güneş henüz doğmaya başlamamıştı. Ufku hemen altında geziniyor ama gökyüzü şimdiden bir saat öncesine göre daha aydınlık. Karanlık, yerini aydınlanmaya devam edecek olan koyu mavi bir tona bıraktı.

Başımızın üzerinde bir bulut yok.

"Aç mısın?" Bir elektrik direğine yaslandığı yere, ona dönüyorum. "Evet. Bütün gece süren bu maceranın mükemmel bir sonu olurdu.

eve gidip sipariş verebilir ve-"

"Sipariş vermiyoruz." Bir elini çenesinde gezdiriyor ve Thames Nehri'ne bakıyor. "Güneşin doğuşunu izlemeye ne dersin?"

"Bunun benimkinden çok daha iyi bir öneri olduğunu düşünüyorum."

Gözleri bir gülümsemeyle parlıyor. "Bu konuda kendini çok üzme."

"Etmemeye çalışacağım. Nereye gidelim?"

"Oh, mükemmel bir yer biliyorum." Telefonunu açtı ve parmakları ekranda gezinmeye başladı. "Bize bir taksi çağıracağım. Burası yürümek için çok uzak."

Birkaç dakika sonra bir araba geliyor ve tekrar yola koyuluyoruz. Yorgunluk göz kapaklarımı ağırlaştırıyor ve Londra taksisinin arka koltuğunda uyuyakalmamak için çaba sarf etmem gerekiyor. Sallanma hareketi bunu neredeyse imkansız kılıyor, ta ki bir el koluma değene kadar.

"Harper?"

"Uyandım."

"Güzel," diyor. Kalın sesi eğlendirici. "İşte geldik."

Bir gökdelenin önündeki neredeyse ıssız kaldırıma çıkıyoruz. Dış cephesi neredeyse tamamen cam, renkli ve temiz. Girişte bir fedai var ve yanında birkaç kişi dolaşıyor; birkaçı sigara içiyor.

Herkes şık giyinmiş.

Nate'e "Tamam, burada smokinle garip görünmeyeceksin," diyorum.

Elini sırtımın küçük kısmına koyuyor. Orada geziniyor, zar zor dokunuyor.

"Bir asansör yolculuğumuz kaldı ve sonra yemek olacak."

"Burası neresi?"

"Duck and Waffle. Yirmi dört saat açık" diyor. Korumaya başıyla selam veriyor ve sonra işimiz bitiyor.

En üst katta, restoran ve barın zarif bir karışımı. Etrafımızda Londra manzaralı cam pencereler var. İlk ışık huzmeleri ufku öpüyor, şafağın söküşünü müjdeliyor.

"Vay canına," diye nefes alıyorum. "Bu gerçekte dışı."

Nate'in sesi yine eğleniyor. "Hadi gel. Manzaralı bir masa kapalım. Güneş tam şuradan doğacak. Tower Bridge'i iyi göreceğiz." Camın hemen önündeki küçük masaya doğru ilerliyor. Garson birkaç dakika içinde yanımızda oluyor. Gülümseyerek bize menüleri uzatıyor. "Uzun bir geceyi mi bitiriyorsunuz?"

"Onun gibi bir şey," diyor Nate. "Ama çoğunlukla yeni bir güne şık bir şekilde başlıyoruz."

Sonunda yemekle birlikte içki de sipariş ediyoruz. Burası kokteylleriyle meşhur ve özel içeceklerin listesine bir göz atmamla başka bir şey almanın israf olacağını anlamam bir oldu. İçkiler çabucak geliyor ve Nate cin tonik içerek sandalyesinde arkasına yaslanıyor. Papyonunu çözmüş, gür saçları ve gözlerindeki ışıltıyla neredeyse tehlikeli görünüyor.

Bir mutfak kazasından sonra mutfağındaki dumanı dışarı atmama yardım ederken ya da sabahları kahve yaparken Nate'in kim olduğunu unutmak kolay. Ama bunun farkına tekrar varmak da benim için bir o kadar kolay.

Ve şu anda, vurulmuş durumdayım.

Normal bir günde, Nate benden o kadar da yaşlı görünmüyor, ama şu anda, bu on yıl belirgin; alnındaki soluk çizgiler onu farklı gösteriyor.

Dean'in bana anlattığı şeyler zihnimde dönüp duruyor. Ama şimdi, Nate'in bizzat kendisinin ilk elden verdiği bilgilerle zenginleşiyor, değişiyor. Güzelce yenilenmiş Kensington konağı. Arabalara olan bağlılığı. İş, ailesi ve kendini nasıl taşıdığı.

Dean sayesinde başka erkeklerle de tanıştım ama hiç biri Nate gibi değildi. Dean'in bu kadar hayranlık duyduğu ve kışkırdığı başka kimse yoktu.

Kimse daha zengin ve daha güçlü olamaz.

"Bana bakıyorsun." Nate'in sesinde artık eğlence izi yok, sadece sessiz bir gözlem var. "Sanki bir bilmeceyi çözmeye çalışıyormuşsun gibi."

"Belki de öyleyimdir. Belki de çok etkileyici bir insansınızdır."

Kaşlarından biri kalkıyor. "Sanırım beni gözünde çok büyütüyorsun."

"Hayır, sanmıyorum." Başımı yavaşça sallıyorum. "Bir sürü sana sormak istediğim şeyler var. Eğer yapabilseydim."

Nate pencereden dışarı bakıyor. Bakışlarını altın rengi güneşin yavaşça yükseldiği yere kadar takip ediyorum. "Sor o zaman," diyor. Sesi biraz hırçın.

İçkimden bir yudum alıyorum. Tadı çarkıfelek meyvesi ve vanilya gibi, içinde alkol varsa da zekice gizlenmiş. "Bu seni rahatsız edebilir."

"Sana hiç kolay kırıldığım izlenimini verdim mi?" Başını sallıyor, bana bakıyor ve büyük bir elini doğrudan kalbinin üzerine koyuyor. "Bu, söyleyebileceğin herhangi bir kelimedenden daha fazla acı veriyor."

Gözlerimi deviriyorum. "Eğer bir gün üzülürsen bunu sana hatırlatacağım."

"Lütfen yap. Ben sözümün eriyim." Başını bana doğru eğdi, gözleri hâlâ parlıyordu. "Elinden gelenin en iyisini yap."

Alkol, adrenalin ve yorgunluk sistemimde bir araya gelerek baş döndürücü bir kokteyle dönüşüyor. Gerçeklikle ilgili hiçbir şey tam olarak *gerçek* hissettirmiyor. Ne bar, ne şehir manzarası, ne de güneşin doğuşu. Ne geç bir gecenin ardından gelen erken saat ne de önümde oturan adam.

"Sen... ben... nasıl *normal* oldun?" İki kaşı da havaya kalktı. "Ne?"

"Zengin olarak yetiştirildiniz, değil mi? Her zaman bu tür deneyimler yaşadın. Okçuluk kampı ve... güzel arabalar. Uluslararası seyahatler ve harika okullar. Nasıl büyüdün ve kesinlikle çekilmez biri olmadın? Kibirli, küçümseyici, kendini beğenmiş olabilirsin. Öyle olan bir sürü insanla tanıştım."

Elini çenesinde gezdiriyor. Bunun gülümsemesini gizlemek için olduğunu anlamam bir saniye sürüyor.

Bu beni güldürüyor. "O kadar da tuhaf bir soru değil!" "Hayır, tam sana göre" diyor.

"Çok mu ben?"

"Mm-hmm. Aynı zamanda gurur verici. Sen izlemediğin zaman kibirli, küçümseyici ve hak sahibi olmadığımı nereden biliyorsun?"

Başımı eğiyorum. Onu inceliyorum. "Sanırım öyle olabilirsin. Evet, bu mümkün, özellikle de iş yerinde. Elimde çok küçük bir örneklem var. Ama bence kibirliysen, bu şaka yolludur. Eğer küçümsüyorsanız, bu kasıtsızdır. Ve eğer haklıysanız, bu... şey. Doğuştan bir kaza."

"Şu anda bana çok fazla lütufta bulunuyorsun."

"Ve sen de soruma cevap vermekten kaçınıyorsun," diyorum. "Ben sadece... aileniz hakkında duyduklarımı biliyorum. Eskiden aile tatillerine özel bir jetle gittiğiniz doğru mu?"

Bir elini yüzünde gezdiriyor. "Bu küçük haber kulaklarına kadar ulaştı, ha?"

"Evet. Üzgünüm."

"Birkaç kez oldu, evet. Ama çok sık aile gezilerine çıkmazdık." İçkisinden bir yudum alıyor ve beni hâlâ izlediğini görünce bir nefes veriyor. "Gerçekten bir cevap istiyorsun."

"Senin hakkında daha fazla şey bilmek istiyorum."

"Talepkar," diye azarlıyor. Ama koltuğuna yerleşir gibi arkasına yaslanıyor. "Kardeşlerim ve ben rahatlık içinde büyüdük. Bunu ilk kabul eden ben olacağım. Bize her türlü fırsat verildi. Yaz kampları, özel öğretmenler,

Stajlar... Taş döşeli bir yoldu. Ama annem babamla aynı dünyadan gelmiyordu. Görgü kurallarını, empatiyi ve nasıl eğleneceğimizi öğrenmemiz konusunda çok ısrarcıydı."

Sesim tereddütlü çıkıyor. "Onu duydum. Gerçekten üzgünüm, Nate."

Dudakları pek de eğlenceli olmayan yarım bir gülümsemeyle yukarı doğru kıvrılıyor. "Teşekkürler, ama bu uzun zaman önceydi."

"Yine de. Bu tür şeyler söz konusu olduğunda zamanın pek önemi yoktur." Gözleri keskinleşir. "Elbette. Babanı kaybettin."

"Evet, ben üç yaşındayken. Onunla ilgili hiçbir anım yok. Üvey babam Greg, tanıdığım tek baba." Başımı salladım. "Bu benimle ilgili değil."

"Hayır, çünkü o kadar kolay olamaz." Tekrar bardağına bakıyor. "O öldükten sonra babam bizi yalnız büyüttü ve dersler değişti. O her zaman daha çok başarıya odaklıydı. Her şey için çalışmanız gerektiğinde kendinizi hak sahibi hissetmek zordur. Maddi şeyler ya da fırsatlar değil belki ama bir çocuk için önemli olan diğer tüm şeyler. İlgi. Sevgi. Onaylanma."

"Bütün A'lar," diye mırıldandım.

Bir kakhaha attı. "Evet. Bütün A'lar."

"Senin de bir ağabeyin var," diyorum. "Rekabetçi mi?"

"Korkunç bir şekilde," diyor kolayca, kelime yarı gülümseyen dudaklarından dökülüyor. "Ta ki mücadeleyi bırakmaya karar verene kadar. Hak ederek kaybetmektense yürüyerek kaybetmeyi tercih ederim."

"Zekice."

"Bu benim için iyi olan tek şey. Ya da en azından ben öyleydim." İçkisini kaldırıyor ve tamamen boşaltıyor. "*Genelde* iyi kararlar veririm."

Ona gülümsüyorum. "Genellikle mi? Ne yaptın- oh!"

Yemekler geldi. İki büyük tabak, iki meze ve küçük bir kase ekmek. Bu gerçek bir yayılma ve hesabın da bir o kadar büyük olacağını biliyorum, ama bu bir macera. Aramızdaki havada , trüflü patates kızartması ve biftek sürgülerinin kokusu dolaşıyor.

"İşte hayat böyle yaşanmalı." Birkaç patates kızartmasına uzanıyorum ve tadı sihir gibi geliyor. İkimiz de afiyetle yiyoruz ve birkaç dakika boyunca hiç konuşmuyoruz.

"Bana aileden bahset," diyor. "Annen ve üvey baban."

Başımı tekrar sallıyorum. "Bu benim sana daha sonra hatırlamayacağın invaziv sorular sorma zamanım olmalıydı."

Bu onu güldürüyor. "Ben o kadar sarhoş değilim, sen de değilsin, artık değilsin. Hadi ama. Anlat bana."

"Annem İngiliz edebiyatı profesörü. Greg muhasebeci olarak çalışıyor. Çok sıradan, sıkıcı insanlar ve bana çok istikrarlı bir yetiştirme tarzı sundular."

"İngiliz edebiyatı mı?"

"Evet. Beni Jane Austen, Brontë kardeşler ve Dickens ile büyüttü... Aslında bu işin Londra'da olmasından bu kadar heyecan duymamın bir nedeni de buydu. Dönem dizilerini, tarihi ve güzel mimariyi seviyorum. Annem daha sonra ziyarete gelebilir ve şu turlardan birini yapmayı düşünüyoruz. Hani şu Shakespeare'in doğduğu yerde ve Jane Austen'in evinde falan duran turlardan."

"Böyle turlar var mı?"

"Nate," diyorum ona ciddiyetle, "*her şey için turlar var.*"

Bardağına gülümsüyor. "Tabii ki var."

"Ben de bunu yapmaya çalışacağım. Annem... iyi." Dean'in onunla nasıl konuştuğu ve fikrimi değiştirmesi için onu nasıl etkilemeye çalıştığı hakkındaki son konuşma heyecanımı biraz azaltıyor. Destekleyici oldu. Çoğunlukla. Sadece anlamıyor ve başlangıçta, kendi kararından hala şüphe duyarken bu çok zordu.

Yemek, penceremizin dışında yükselen güneşin hızıyla kayboluyor. Altın ışınlar Londra'yı aydınlatıyor ve yılan gibi kıvrılan Thames Nehri'nin binaların arasından görüldüğü her yerde ışıldamasını sağlıyor.

Birkaç uzun dakika boyunca oturduk ve her şeyi içimize çektik. Ayrılana kadar hiç fotoğraf çekmediğimi fark ettim. Ama güzel anları fotoğraflamayı unutmak en iyi işarettir.

Tekrar kaldırıma çıktığımızda saat altı buçuktu. Yorgunluk üzerime bir battaniye gibi çökmüş, ağır ve davetkâr; Nate bile biraz kestirebilirmiş gibi görünüyor. Taksiyi beklerken elini birkaç kez saçlarında gezdiriyor.

Bazı insanlar bize meraklı bakışlar fırlatıyor. Cumartesi olduğu için oldukça ıssız, ama önümüzden geçen birkaç kişi takım elbiseli. Hafta sonu olmasına rağmen burada, finans bölgesinde çalışıyorlar.

Nate smokini ve çözülmüş papyonuyla, ben de altın rengi elbisemle sabaha kadar parti yapmışız gibi görünüyoruz. Kalmış bir çift

Bütün gece dışarıda.

Bu düşünce beni kıkırdatıyor.

Nate omzunu benimkine sürüyor. "Şimdi ne düşünüyorsun, Harpy?"

"Harpy?"

"Daha önce hiç lakabın olmadığını söylemiştin, ben de birkaçını deniyorum."

Tekrar kıkırdıyorum. "*Harpy* korkunç bir şey. Ben de şu anda yanımızdan geçen insanların bizim hakkımızda ne düşünüyor olabileceğini düşünüyordum."

Nate eğiliyor, nefesi kulağımın dibinde. "Ne kadar çok olmak istedikleri hakkında

bize

."

 Gözlerimi deviriyorum. "Hayır, değiller."

"Elbette öyleler. Sence ben kibirli, küçümseyici ya da hak ediyor musun?" Bakışları midemi bulandırıyor. "Sana tam olarak ne gördüklerini söyleyeyim. Hayatlarının gecesini geçirmiş iki insan görüyorlar. Anlamsızlığı ve aşırılığı, bir gecelik partinin sonucunu görüyorlar. Ve eğer erkekseler, şey..." Dudakları o çarpık gülümsemeyle kıvrılıyor, gerçek gülümsemeyle. "Şu anda benim yerimde olmayı çok istiyorlar."

Boğazım kurudu. "Benimle eve gideceğini için mi?" "Öyle düşünüyorlar."

Kıkırdıyor ve midemdeki gerginlik kırılıyor. "Ve ben

Ben. Sadece bu şekilde değil."

Gülümsemem genişliyor. "bir şey gelmesin." "etme," diyor kuru bir sesle.

"Endişelenmeyeceğim."

Takside uyanık kalmayı başarmam bir mucize. Sessizlik içinde konağın merdivenlerinden yukarı doğru yürüyoruz. Güneş artık çatıların üzerinde ve kuşlar bahçe duvarlarının arkasından mutlu bir şekilde cıvıldıyor.

"Dün sabah saat kaçta uyandın?" diye soruyor.

"7:15." Saatime baktım. "Kahretsin. Bütün gece çalışmış sayılmak için yirmi dakikam daha var."

"O zaman önümüzdeki yirmi dakika boyunca seni uyanık tutmamız gerekecek." Nate kapıyı arkamızdan kilitliyor ve ben de onun alanını düşünerek istediğim kadar kullanmadığım oturma odasına geçiyorum.

Şimdi kendimi dev kanepeye atıyorum.

Kıkırdıyor. "TELEVIZYON MU?"

"Lütfen, yoksa gözlerimi açık tutamayacağım. Ve çok ama çok gürültülü olsun."

Açtı. Kanepeye, benim yayıldığım yerin yanına oturuyor ve yorgunluktan yumuşak minderin içinde eriyor. Her an

Sanki mutluluk dolu boşluğa düşecekmişim gibi.

"Göz kapaklarım ağırlaştı," diyorum.

Nate'in eli üst koluma kondu. "Uykuya dalma."

"Yapmayacağım," diye mırıldanıyorum. Dokunuşu iyi hissettiriyor. Sıcak. Başım kalçasının yan tarafına değene kadar daha da yaklaşıyorum. "Bu kanepe... güzel."

Kıkırdıyor. "Uyumana izin vermeyeceğim."

"Güzel," diye mırıldanıyorum.

"Bana en sevdiğin sanatçıdan bahset."

"Anlatmak zorunda mıyım?"

"Evet," diyor. "On altı dakikanız daha var."

Esniyorum ve zihnimde en sevdiğim diyebileceğim bir ressam ya da heykeltıraş arıyorum. Ki bu çok zor. Kimsenin bir *favorisi* yok ve bunu ona söylemek için ağzımı açıyorum.

Saçmalamamın yarısında kıkırdadı. "Anladım. Favori olmak zordur."

"İmkânsız. Ama bir tane var... Biraz aptalca." Esniyorum, çenem çatırdıyor. "Ben... bilmiyorum, belki sekiz yaşındayken? Büyükkannemin evinde bir Toskana manzarası resmi gördüm. Gözlerimi ondan alamadım."

"Bir Toskana manzarası mı?" diyor.

"Evet. Manzara resimleri sanat tarihinin eski bir parçasıdır, ancak onları bugün üst düzey galerilerin hiçbirinde göremezsiniz. Yine de. Tepelerin üzerindeki güneş ışığı... Bir hikaye anlatıyordu."

"Büyükkannende hala var mı?"

Başımı sallıyorum ve bir esnemeyi daha bastırıyorum. "Bir gün aynı ressamdan başka bir tablo almak... hayalim. Hala aktif, kontrol ettim. Sanat okulundaki arkadaşlarım dehşete düşerdi." Yastığıma gömülerek biraz kıkırdıyorum. Eserlerini duvarlarımda görmek isteyeceğim pek çok sanatçı var. Tabloları bu evde olan sanatçılar. Ama o, Toskana manzarası... Benim için her şeyi o başlattı.

"En çok nesini seviyorsun? Şu tabloyu mu?" Nate soruyor. Eli kolumun üzerinde bir daire çiziyor.

"Sanırım sanatın bir amacı olduğunu fark etmemi sağladı. Bir hikayesi olduğunu. Yeni dünyalara, yeni perspektiflere açılan bir pencere olduğunu. Anlıyor musun?" İçimden bir ürperti geçiyor ve dizlerimi göğsüme doğru çekiyorum.

Nate fark etti. Başımı iterek arkasına uzanıyor ve battaniyeyi kapıyor. "Biliyorum," diyor ve binlerce kiloluk yumuşak bir yünü üzerime seriyor. Sonra eli tekrar omzuma gidiyor.

"Elini sevdim," diye mırıldanıyorum başımın altındaki yastığa. "O da neydi?" Nate soruyor. Kanepeye doğru kaydı, uzun bacakları Ayaklarını üstüne koyarak öne doğru uzandı. "Bunu sevdim."

"Mm-hmm," diyor. "Bütün gece dışarıda mı kalacaksın? Bunu alışkanlık haline mi getireceksin, Harp?"

Kıkırdıyorum. Kastettiğim bu değildi. "Belki."

"Dramatik olmak istemem ama bu düzenli bir şey haline gelirse bana kalp krizi geçireceksin."

Gözlerimi kapatıyorum. Onları açık tutmak çok acı veriyor. "Burada daha sık takılmalıyız. Kanepede. Dev televizyonunu hiç açık görmedim."

Omzumda, kumaşın üstünde nazıkçe kayıyor. Onun eli gibi hissediyorum.

Sonunda cevap verdiğinde neredeyse uyuyordum. "Gitmeliyiz. Bu haftayı önerirdim ama çoğunu seyahatte geçireceğim." Sesi alçaktı. Biraz boyun eğmiş.

Bu haber kaşlarımı çatmama neden oldu. "Öyle mi? Nereye?"

"Salı günü Stockholm'de, Perşembe günü de Berlin'de olmam gerekiyor." "İş için mi?"

"İş," diye tekrarlıyor. Eli hâlâ kolumda geziniyor. "Bütün ev sana ait olacak."

"Bir kişi için çok büyük."

Nefes verişini duyulabilir. "Evet. Ben de bunu öğreniyorum." "Ne zaman dönüyorsun?"

"Cuma günü," diyor. "Sana bunu da söylemedim ama önümüzdeki Cumartesi gecesi burada bir parti veriyorum."

"Sen mi? Burada mısın?"

"Evet. Planlar daha önce yapılmıştı... bundan önce."

"Benden önce," diye mırıldandım.

"Evet."

O kadar geniş esnedim ki çenemde bir patlama oldu. "Eğer evden çıkabilirsem-"

"Tabii ki hayır. Burası senin evin," diyor. "Partiye gel."

Yastığa doğru başımı sallıyorum. Dilim konuşamayacak kadar geliyor, tıpkı geri kalan her şeyim gibi ve Nate'in nefes alışını duyuyorum. Sabit ve derin ve eğer izin verirsem beni kolayca uyutabilir.

Ve buna izin vermeyi çok istiyorum.

"Şu an saat kaç?" Ben soruyorum.
Duyduğum son şey Nate'in sesi. "Artık uyuyabilirsin." Ve
uyudum.

Chapter 16

Harper

Harper: Şu anda ne yapıyorsun?

Sadece birkaç dakika sonra bir fotoğraf alıyorum. Yarı içilmiş bir kahve fincanı, kapalı bir dizüstü bilgisayar ve ortasında bir sepet hamur işi olan büyük bir konferans masası. Arka planda, bir pencereden bir Avrupa şehrinin şehir manzarası görünüyor.

Toplantılar.

Harper: Toplantılarınız sırasında mesaj atmayın! Dikkatinizi verin.

Deniyorum ama biri bana mesaj atmayı bırakmıyor.

Telefonuma bakıp gülümsüyorum ve cebime geri koyuyorum. Nate'in seyahat haftasının üçüncü günündeyiz ve her nasılsa o ilk *uçuşun güvenli geçmesi* mesajı hiç bitmeyen bir sohbeta dönüşmüş durumda.

Cumartesi sabahı olanları da unutmak zor. Öğlen uyandığımda aydınlık bir oturma odasıydım... Nate'in kolu bana sarılıydı.

Bana yaslanmıştı, yüzü dingin ve uykuda rahatlamıştı. Hareket etmeye isteksizdim ama sol kolum uyuşmuştu. Küçük bir hareketle o da uyandı.

Sıcak bakışlarından ve dağınık saçlarından uzaklaşıp sehpaye ve orada duran unutulmuş çiçeklere doğru baktım. Yanaklarım kızarmıştı ve aklıma gelen ilk şeyi söyledim.

Şakayıklarım! Onları suya koymayı unutmuşum.

Nate'in sesi uykudan kısılmış ve biraz boğuk çıkmıştı. *Merak etme, Harp. Sana daha fazlasını alacağım.*

Şimdi, günler sonra ve Nate telefonumda sürekli bir varlık olarak... market alışverişi, uzun çalışma saatleri ve mahallede akşam yürüyüşleri boyunca, nihayet dilimin ucundaki doğru kelimeyi buldum.

Ben *mutluyum*.

Kelime bu ve ben de o gece onunla böyle hissettim. Mutluluğu çok derin bir şekilde yaşadım. Adrenalinin, olasılıkların ve Nate'in getirdiği.

Kendimi ona daha fazla şey sormak isterken buluyorum, her türlü şeyi, ama o hiçbirine cevap vermek için burada değil. Kendisi hakkında pek konuşmaz. Yüzeysel seviyenin ötesinde değil.

Altında ne yattığını merak ediyorum. Taktığı maskenin altında kim saklanıyor.

Telefonum tekrar çalmadan önce birkaç saat geçti. Başka bir fotoğraf; bu sefer su kenarında güzel bir yaz şehri. Şimdiye kadar bana Stockholm'den birkaç fotoğraf göndermişti, her biri bir öncekinden daha güzeldi.

■

Nate: İnsanlar şehrin içinde yüzüyor. Bu çok vahşi. Daha Mayıs ayındayız!

■

.

■

Takım elbise giyiyorum. Ayrıca. Hayır.

■

Harper: Bana macerayı kucaklamamı söyleyen sendin.

■

Nate: Bunu yaparsam ne elde edeceğim?

Dişlerimi alt dudağıma gömüyorum ve Aadhya'ya bakıyorum. Bilgisayar ekranına odaklanmış, galerinin iki ay sonra düzenleyeceği yaz etkinliği üzerinde harıl harıl çalışıyor. Eitan'ın gözetimi altında, planlama konusunda bize çok fazla hareket alanı verildi. Hostesler, catering, açık bar. Bu iş, eski işimde yapmama izin verilen hiçbir şeye benzemiyor.

Bunu yapmaya geri dönmeliyim. Ama önce...

Harper: Ya oradadır ya da hiç beklemediğin bir anda Thames nehrindedir. Ben iyi bir kürekçiyim.

Tehdit mi? Harper Elliot'tan mı? Gerçekten yeni bir insan oluyorsun.

Telefonuma bakıp gülümsüyorum. En azından deniyorum. "30 Yaş Altı 30" listemi artık benim olan güzel misafir odasındaki masanın üzerine astım. Artık *bütün gece dışarıda kalma* hedefi parlak mavi bir fosforlu kalemle işaretlenmiş durumda. *Okçuluğu denemek* de öyle.

Harper: İş hayatında acımasız olan bir arkadaşım var. İstedğini elde etmek için yalan söylemekten çekinmez. Yani öğreniyorum, evet.

Nate: Sanırım söylediğim şey "yanlış izlenimler" idi.

Harper: Neden senden bahsettiğimi düşündün?

Telefon sessizleşiyor ve Nate'in dolu bir arabaya bindiğini hayal ediyorum. Kendisinin araba kullanmasına izin verilmediği için homurdanıyor ve bir gün yürümeyi çok istediğim sokaklardan hızla geçiyor. Mahallede bulduğum bir akşam pilates kursuna gittiğimde de sessiz kalıyor. Hatta yanımda egzersiz yapan kadınla biraz garip de olsa arkadaş olmayı deniyorum. Konuşmalarımın rahatsız olmuş gibi görünmüyor, ki bu da İngilizler için harika bir başlangıç, bunu öğrendim.

Ders bittiğinde matın üzerine oturup bacaklarımın ve uzaktaki aynanın fotoğrafını çekiyorum. Nate daha birkaç gün önce spor salonu üyeliği alıp sonra da hiç kullanmayacağını söyleyerek benimle dalga geçmişti.

Harper: İkinci kez derse girdim, bilginiz olsun. Kesinlikle sağlam bir yatırım.

Tepkisi anında oldu.

■

Bunlar senin egzersiz taytın mı?

■

Hayır, bu benim balo elbisem aslında.

■

Nate: Çok komik.

■

Bir ara seninle Pilates'e gelmeliyim.

Bu beni güldürüyor.

■

Harper: Bir kez olsun bir şeylerle mücadele ettiğini görmek isterim.

■

Nate: Her bir şeylerle mücadele ediyorum. Sadece bunu saklamakta çok iyiyim. olarak.

Lüks bir restoranın fotoğrafını ve hiçbir şeyin İngilizce yazılmadığı büyük bir menü gönderiyor.

■

Harper: Bunu nasıl çözeceksin?

■

Nate: Şef ne tavsiye ederse onu sipariş edeceğim ve yüzümde bir gülümsemeyle yiyeceğim. Ringa balığı turşusu olsa bile.

■

Harper: Geldiğinde bana yemeğin resmini gönder.

■

Nate: Kesinlikle olmaz. Bu bir iş yemeği. Fotoğraf çekmem gerektiği için insanlara yemekten önce beklemelerini söylediğimi düşünebiliyor musunuz?

Bu beni yine güldürdü.

■

Harper: Şimdi onlarla mısın? Onlarla konuşmalısın! Benimle değil!

Nate: Merak etme. İlgisiz ve meşgul görünmeme yardım ediyorsun. Sana New York'taki kardeşim diye hitap ettim, bu arada, Contron'un CEO'su. Çok etkilendiler.

Git biraz balık ye.

Sonraki birkaç gün karşılıklı mesajlaşmalarla geçer. Nate ara sıra seyahatinden fotoğraflar gönderiyor -şu anda Berlin'de- küçük güncellemeler ve şakalar.

Onu özleyeceğimi düşünmemiştim. Ama özlüyorum.

Devasa şehir evi sessiz ve tamamen bana ait, ama o olmadan lüks aynı hissettirmiyor. Boş hissediyorum, onun dönmesini bekleyen bir kabuk gibi.

Cuma günü işten aceleyle çıktım, sonunda Nate'i tekrar göreceğim için heyecanlıydım. Ama eve geldiğimde... o burada değildi. Boş odalar benimle alay etmeye devam ediyor ve sessizlik sağır edici.

Sahanlığında duruyorum ve onun katına çıkan dar merdivenlere bakıyorum. En üst kat, bu devasa ve zarif mekânda gitmediğim son yer.

Ama cesurca kendimi burnumu sokmaktan alıkoyuyorum.

?

Berlin'de bir gece daha kalmak zorundayım. Tedarikçiyle ilgili bir sorun çıktı. Sinirlendim.

Alt dudağımı ısırıyorum ve aynı duyguyla mücadele ediyorum. Bu gece onu göreceğimi sanıyordum. Umut etmişim... Sipariş verimiz, belki bir film izlerimiz diye düşünmüştüm...

Umarım çözülür!

Daha iyi.

Onun yerine dışarı çıktım ve Chelsea'de bir bara gittim.

Listemde *tek başıma bir içki içmek* de var. İçimdeki her şey barda tek bir kadeh şarapla ve konuşacak kimse olmadan oturmanın ne kadar *garip* olduğunu haykırsa da, ilk on beş dakikanın derin garipliğini atlatmak için kendimi zorluyorum.

Öz-bilincimi aştığımda, inanılmaz bir şey oluyor. Eğlenceli hale geliyor.

İnsanları izliyor, gecenin nabzını hissediyor ve beyaz şarabımı içiyorum. Telefonumun dikkatimi dağıtmasına da izin vermiyorum. Çok uzun zamandır olmadığım bir şekilde sadece o anın içindeyim.

Listemdeki bir işi daha halletmiş olarak eve yürürken, yeni bir güçlenme duygusu hissediyorum.

Dean *saçma* derdi. Kullandığı tonu da duyabiliyorum, sanki fikirlerim hayali ve çocukçaymış ve bir yetişkinin hayatında yeri yokmuş gibi.

Bu merak duygusunu her seferinde bir adım geri kazanıyorum ve bununla birlikte kendimi de. Kaprislerimi şımarttığımda, istikrar yerine *eğlenceye* odaklandığımda eskiden olduğum kişi. Olmak istediğim kadına doğru küçük hareketler. Yaşamak istediğim hayata doğru.

Mutfakta amaçsızca yürüyorum ve elimi taş tezgahın üzerinde gezdiriyorum. Pencereleden dışarıya, hâlâ hiç oturmadığım karanlık bahçeye bakıyorum. Bunu yakında değiştirmem gerekecek.

Belki de başka bir nedenden dolayı Berlin'de kalması gerekiyordur. Paylaşmak istemediği bir sebep. Otuzlu yaşlarının sonundaki bekâr ve varlıklı bir adamın her hafta sonunu evde ya da işte geçirmesini beklemek benim için mantıksız olurdu.

Muhtemelen bir kanat kadınına ihtiyacı yoktur. Zaten biri olabilir.

Ne kadar çok düşünürsem, o kadar çok belli oluyor. Tabii ki .

Bu da beni neden bunu söylemediğini merak etmeye itiyor.

Belki bunu da kendine saklıyordur. Kolayca ya da hiç paylaşmadığı bir başka şey.

Haftalardır hiç olmadığım kadar kederli hissederek yatıyorum. Ancak, muhteşem yatağımın konforu bile dinlendirici bir uyku için yeterli değil.

Cumartesi sabahı erkenden uyanıyorum, Nate'in konağında bir parti vermesi gereken gün.

Ama hala evde değil. Ev hala boş.

Mahallede yürüyüşe çıktım. Bahar havası çok güzel, gökyüzü masmavi ve Kensington'daki mimariye bayılıyorum. Nate'den bir mesaj aldığımda neredeyse öğlen olmuştu.

■

Nate: Sonunda bir uçak buldum. Burası berbat bir yer. Asistanım ve parti planlayıcıları her şeyi ayarlamak için yakında evde olurlar. Merak etme, birinci katta kalacaklar.

Lanet olsun. Bu onu partiye kadar göremeyeceğim anlamına mı geliyor? Ne zaman geleceğine dair bir soru yazıyordum ki iki enerjik havlamayla bölündüm.

Stanley ve Quincy, iki dachshund ve Richard bana doğru geliyorlar. Richard'ın başında yine düz bir şapka var ama bu sefer ceket yok, sadece yelekli bir elbise gömleği var.

"Günaydın," diyor bana. Quincy kibarca onun ayaklarının dibine otururken Stanley benimkinin etrafında dolanıyor. "Ne güzel bir gün, değil mi?"

Sonunda bahçede birlikte yürümeye başladık. Artık buraya nasıl ulaşacağımı bildiğim için, yerel sakinlere ayrılmış bu güzel ve dingin alana daha sık geliyorum. Ortadaki çeşme mutlu bir şekilde fokurduyor ve Stanley küçük kuyruğunu sallayarak benim evcil hayvanlarımla eğleniyor. Sarkık kulakları ipek gibi.

"Buralarda bir yerde bir topum var," diye mırıldanıyor Richard ve yeğinin ceplerine uzanıyor. Düğümlenmiş eliyle topu bana doğru tutuyor. "Eğer onu eğlendirmek istiyorsan."

Richard'la sohbet ederek ve köpeklerle oynayarak tam bir saat geçirdim. Kendisi İngiliz, neredeyse agresif bir İngiliz, ama benim havadan sudan konuşmamı ve amaçsızca gezinmemi umursuyor gibi görünmüyor. Tam tersine.

Sonunda eve gittiğimde, konağın parlak siyah kapısı ardına kadar açıldı. İki adam aralarında dev bir soğutucu taşıyarak merdivenlerden yukarı doğru yürüyor.

Hazırlıklar başladı.

Oturma odamda -Nate'in oturma odasında- duran ve yemek servisi yapanlara, hamallara ve diğer her türlü personele emirler veren orta yaşlı kadına el sallıyorum.

Herkesin yanından gizlice odama çıkıyorum. Sinirlerim beni öğleden sonra boyunca orada tutuyor. Kitap okuyorum, potansiyel yeni bir daire arıyorum ve ertesi gün gitmek istediğim iki sanat müzesini seçiyorum.

Öğleden sonra ilerledikçe, bu gece giymek için bir elbise seçiyorum, ancak fikrimi değiştirip başka bir elbise seçiyorum ve sonra bir başkasını. Sonunda bir elbisede karar kıldım.

ayak bileklerime kadar inen siyah bir elbise. Çok şey örtüyor... ama vücuda oturuyor ve bu da onu aynı şekilde açıkta bırakıyor. Genelde üzerine büyük boy bir blazer ceket giyerim ama banyodaki devasa aynanın önünde dururken blazer ceketini atlamaya karar veriyorum.

Eski ben örtbas ederdi. Yeni ben değil. Londra'daki ben değil.

Alt katta müzik çalmaya başlıyor ve odamın dışındaki merdivenlerden inen bir çift aceleci ayak sesi duyuyorum.

Nate.

Eve geldi.

Bu partide ondan başka kimseyi tanımıyorum. Ne tür bir parti olduğunu bile bilmiyorum.

Yatak odamın kapısını kırarak açtım ve aralıktan baktım. Aşağıda sesler var. Bir sürü ses ve bir an için kapıyı kapatıp saklanmayı düşünüyorum. Belki de eski ben bunu yapardı.

Bir kitapla geri çekildi.

Ama olmak istediğim kişi bu değil. Olmak için gerçekten çok çalıştığım, içinde yaşadığım, fırsatlar geldiğinde onları kucaklayan kişi.

Merdivenlerden iniyorum.

Nate'in konağının birinci katı şık bir bara dönüştürülmüştür. İnsanlar ellerinde şampanya kadehleriyle etrafta dolanıyor. Ön kapı açık ve dışarıda bir adam duruyor. Bu bir fedai mi? Bir *ev partisinde* mi? Göremediğim hoparlörlerden müzik çalıyor. Gizlenmiş olmalılar.

Merdivenlerin dibine yaklaşırken adımlarım yavaşlıyor. Odayı tarıyorum, birinden diğerine bakıyorum. Kimseyi tanıyamıyorum. Çoğu benim yaşında görünüyor, bazıları daha yaşlı, birkaçı da daha genç.

İyi ki blazer ceketimi giymemişim. Ama belki de babetlerim yerine topuklu ayakkabı giymeliydim. İnsanlar şık giyinmiş.

Elimi tırabzanda gezdiriyorum. Şimdiye kadar onu göremedim. Ne oturma odasında, ne de bitişikteki mutfakta.

Ama sonra onu fark ettim.

Çalışma odasının kapısında duruyor, elleri ceplerinde, yüzlerini göremediğim iki adamla konuşuyor. Her ne söylüyorlarsa başıyla onaylıyor ama gözleri bana kilitlenmiş.

Merdivenlerden inişimi izliyor.

Ona gülümsüyorum, heyecanım damarlarımda dolaşıyor. Onsuz uzun bir hafta oldu.

Dudakları tepki olarak kıvrılıyor. Küçük bir tepki ama orada. Sessiz bir merhaba.

Genellikle kahvaltımı yaptığım mutfak adasına doğru ilerliyorum. Şu anda mekân insanlarla dolup taşıyor. Önlüklü bir kadın daha fazla şampanya kadehi dolduruyor ve pahalı taş tezgah kanepeler ve atıştırmalıklarla dolu.

Ev partileri söz konusu olduğunda, bu Dean ve benim verdiğimiz küçük akşam yemeği partilerinden çok farklı.

Bir flüt şampanya ve üzerinde bir çeşit ezme olan küçük bir kraker alıyorum. Etrafımdaki konuşma parçacıklarını yakalıyorum. *Yatırım sezonunun bitmek üzere olduğu ve hisse senetlerinin bir kış sporu olduğu gibi bir şeyler* aklımdan geçiyor ve bahçeye açılan arka kapıya doğru ilerliyorum.

Kendimi nasıl tanıtacağımı bilmiyorum. *Merhaba, ben Nate'in arkadaşı mıyım?*

Sanat danışmanı. Galeride bana böyle seslendi ve bu yanlış değil. Yanlış izlenimler falan. Belki de onları kendi avantajıma kullanmayı öğrenmemin zamanı gelmiştir.

"Sen geldin," diyor Nate.

Döndüğümde onu yanımda, elinde kendi şampanya kadehiyle buluyorum. Sakin, hatta dingin görünüyor, yüzü hoş bir şekilde nötr.

Sanki izlendiğini biliyormuş gibi.

"Dönmüşsün," diyorum. "Ve tek yapmam gerekenin merdivenlerden inmek olduğunu düşünürsek, zor olmadı."

Elbiseme bakıyor ve dudaklarında bir gülümseme beliriyor. "Muhteşem görünüyorsun."

"Teşekkür . Tüm bu insanlar kim?" "Hiçbir fikrim yok" diyor.

Gözlerimi deviriyorum. "Tamam, bu doğru olamaz. Konuk listesini kim hazırladı?"

"Asistanım, parti planlayıcısı ve kardeşim," diyor. "Birkaç ekleme yaptım."

"Gerçekten mi?" Omzumun üzerinden bakıyorum, gözlerim yemek masasının yanında duran bir grup güzel kadına takılıyor. "Kim?"

"Sen ve birkaç kişi daha."

Omzunu dürtüyorum. "Bunun için teşekkürler bu arada." "Seni yatak odana hapsedmeyecektim."

Bakışlarım onunkilerle buluştu. "Seni bütün hafta görmedim."

"Hayır. Bunun için üzgünüm. Yolculuk uzamak zorunda kaldı." İç çekiyor, kaşları birbirine çarpıyor. "Berlin'deki tedarikçimiz toplantıya gelmekte gecikti ve çözüme ulaşamadık. Çözmek için daha fazla kalmam gerekti."

Yüzündeki hoş ifadeye rağmen, gözlerinin altında belli belirsiz halkalar ve çenesinde gerginlik var.

Maske takıyor.

"Sen yokken buralar çok sessizdi." "Öyle miydi?"

Özür dilerim."

"Öyle olmalısın. Hedeflerimin birçoğuyla tek başıma mücadele etmek zorunda kaldım."

Gözleri kararıyor. "Hangileri?"

"Tek başıma bir bara gittim. Ayrıca Perşembe günü işten sonra tek başıma sinemaya gittim."

". İyi iş çıkardın," diyor. "Eğer on yedi numarayı yaptıysan, bana bundan bahsetme. Misafir yatak odasını bir daha asla aynı gözle göremeyeceğim."

İçimden bir kahkaha kaçıyor ama ona bakamıyorum. "Bunu görmüş olman hâlâ çok utanç verici."

Düşüncesizce listeye koyduğum *üçlü*.

"*Utanç* verici kelimesini kullanacağımı sanmıyorum," diye mırıldanıyor. İçkisinden uzun bir yudum alıyor, gözleri düşünceli. "İki erkek mi? Bir erkek ve bir kadın mı?" Kaşları havaya kalkıyor. "Ya da başka iki kadın?"

Omzumun üzerinden bakıyorum. "Bunu *burada* tartışamayız." "Neden?" diye soruyor. "Bu bir parti, değil mi?"

"Bu o tür bir parti değil." Ama sonra etrafıma bakıyorum; şık elbiseler ve takım elbiseler içindeki güzel insanlara. Gizli hoparlörlerden çalan mırıltılı müziği dinliyorum. Akan barı inceliyorum. "Bekle. *Öyle değil, değil ?*"

Homurdanıyor. "Bir seks partisi düzenleyip seni davet edeceğimi mi sanıyorsun?" "Seks partisi düzenleyip beni davet *etmeyecek* misin?"

"Öyle olsaydı," diyor sakince, sanki bu şimdiye kadar yaptığım en aptalca konuşma değilmiş gibi, "önce seni uyarırdım. Şimdi gel bakalım." Daha yakına eğiliyor, gözleri benimkilerde. "Ne tür bir *üçlü* istiyorsun?"

"Nate!"

"Ne? Önce benim gitmemi mi istiyorsun?"

Gözlerim parlıyor. "*Üçlü* yapmak ister misin?"

"Ben denedim." Kelimeler dilinden çok rahat, yumuşak bir şekilde dökülüyor, gözleri benimkilerden ayrılmıyor. Sanki bunu söylemek gayet normal bir şeymiş gibi.

"Var," diye nefes alıyorum. "Ne tür?" "Sen

bana seninkini söylersen ben de sana

benimkini söylerim." "Bu hiç adil değil."

"Bu tamamen adil," diyor. "Sadece hoşunuza gitmiyor."

Bu beni sırttırdı. "Yanlış bir izlenim vermeye çalışıyordum."

"İyi deneme, ama ben onların efendisiyim," diyor. Gözleri kısa bir süreliğine dudaklarıma kayıyor, sonra uzaklaşıyor.

"Bu gece bunu mu yapacaksın?" Ben soruyorum. "Yanlış bir izlenim vermek mi?"

Gezgin bakışları bir anlığına donuyor. Ama sonra bana bakıyor ve gülümsüyor, sadece dudaklarında minik bir kıpırdanma oluyor. "Bu partiyi gizli bir nedeni var."

"Bana ne olduğunu söyle ki yardım

edebileyim." "Keşke yapabilsen,

Harp." "Sorun nedir?"

"Davet edilen kişilerden bazıları diğerlerinden daha önemli, bu Hepsi."

Bir adım daha yaklaşıyorum, omuzlarımız birbirine değiyor... ve kalabalığa bakıyorum.

Hepsine hızlıca bir göz at. "Kim?"

"Onları tarif etmek imkansız."

"Neden?"

"Çünkü hepsi birbirine benziyor," diyor kuru bir sesle.

Bakışlarım yemek masasının yanında duran bir grup kadına takılıyor. Hepsi güzel görünüyor, ama aslında oldukça benzerler. Elbiseler, topuklu ayakkabılar, fönü saçlar.

"Anlıyorum." Ağzımın kenarları kaşlarımı çatıyor. Belki bu sefer yardım etmeme izin verir? Burası kesinlikle daha kolay bir ortam, daha az riskli, kendimi tanıtmak daha kolay. "Özellikle ilgilendiğiniz biri var mı?"

"Ne?" Nate dönüp görüş alanımı takip ediyor. Nereye baktığımı görünce sessiz bir iç geçirdi. "Ah. Hala benim kanat kadını olmaya kararlısın."

"Kastettiğin bu değil miydi?" Ben soruyorum.

Gözleri yarıklara dönüşüyor. "İyiliğine karşılık vermemi ister misin? Burada bir sürü uygun erkek var. Bekar. İstikrarlı işleri olan. *Müsait*."

İçkimden uzun, yavaş bir yudum alıyorum. Bu berbat bir fikir. Henüz biriyle çıkmaya hazır değilim... ama vahşi olmak, olması gerekenden daha fazla içmek ve yeni beni kucaklamak istiyorum.

Kötü kararlar vermek hiç bu kadar eğlenceli olmamıştı. "Anlaştık" diyorum.

"Bir anlaşma," diye mırıldanıyor, sesi kulağıma yakın. "En iyi eküri kazansın."

Chapter 17

Na te

Harper merdivenlerden inerken nefesimi kesti.

Bunu düzenli olarak yapıyor ama benim alıştığım şekillerde, karnıma bir yumruk yemekten ziyade iğne ucu kadar bir acı hissetmek gibi. Bu gece de başka bir yumruk oldu. Tıpkı onu o üniversite barında ilk gördüğümde olduğu gibi, yalnız oturuyordu ama yalnız değildi, çevresini analiz ediyormuş gibi bakıyordu.

Merdivenlerden yere kadar uzanan, kıvrımları saran bir elbiseyle iniyor, vahşi bukleleri omuzlarına dökülüyordu. Oturma odasına bakarken dudaklarında yumuşak bir gülümseme ve gözlerinde hülyalı bir ifade vardı.

Kısa bir için, sanki yukarıdan geliyormuş gibi hissettim-
Bizim üst kattaki partimize. Ev sahibime karşı ev sahibesi.

İçtiğim Negrone'den derin bir yudum daha alıyorum. Bu üçüncü yudumum ve yavaşlamalıyım. Bu eskiden verdiğim partiler gibi bir parti değil. Arkadaşlarla, pokerle ve nihai amacımız sarhoş olup kığımızla gülmekle. Bu partinin bir amacı var.

Harper'ın bana bir randevu bulması değildi.

Ve onun için de bir tane bulamayacağı kesindi.

Ama işte buradayım, gözlerindeki gülümseme ve sesindeki muziplik beni içine çekiyor, yine de yapıyorum. Tekrar eden bir kalıp gibi geliyor.

Odanın öbür ucunda, şöminenin yanında duran esmer bir kadınla konuştuğunu görüyorum. İkisi de gülümsüyor. Temkinli, çekingen, *merhaba yeni tanıştık* gülümsemeleri.

Arkamı dönüyorum. Boynumu büküyorum ve tüm bu gösteriyle etkilemem gereken kişiyi bulmaya çalışıyorum. Buradaki pek çok insan tanıdık, evet, birkaçı da arkadaş. Ama burada bağlantı kurmam gereken bir kişi var. Mads Knudsen.

Onu bahçede sigara içerken görüyorum. Sigara parmaklarının arasından gelişi güzel sallanıyor, bakışları konuştuğu genç adama kilitlenmiş. Mads'in metresinden dönme ikinci karısı da buralarda bir yerde olmalı. Onlara bir davetiye göndermek için çok uğraşmıştı; kabul edeceklerinden emin olmak için daha da fazla.

Negroni'mi boşaltıyorum ve arka bahçeme çıkıyorum. Knudsen, Kuzey Avrupa'nın en büyük enerji şirketlerinden birinin en büyük hissedarı ve bu hisseyi kardeşim de almak istiyor. Bu bize Contron'un bölgedeki gelecekteki genişlemeleri için mükemmel bir altyapı ve kurumsal bir dayanak sağlayacaktır.

Sorun şu ki, adam satmak istemiyor.

Çok parası olan insanlar iki kampa ayrılır. Hiç bitmeyen bir açgözlülük döngüsü içinde *daha fazla paradan* başka bir şey istemeyenler. Onlarla çalışmak kolaydır.

Ama bir de sadece parayla satın alınamayacak zengin insanlar var. Onları deneyimlerle, vaatlerle, statüyle kandırmanız gerekir. Limitsiz kredi kartlarını kullanarak elde edemeyecekleri şeylerle.

Bu daha yavaş oyun.

Knudsen geldiğimde beni karşıladı. Beni konuştuğu adamla tanıştırdı, benden on yaş daha genç biriydi. Bu adam o kabarık saçlı, temiz traşlı, tiki çocuk tarzında yakışıklı biri. Bu tipleri iyi bilirim. Bir zamanlar o bendim.

Contron'a katılmadan ve on yıl yaşlanmadan önce. Bu adamdan ilk görüşte nefret ediyorum.

Harper'ı tanıştırmam *gereken* adamın o olmasından nefret ediyorum -eğer onun oyununu oynuyorsam, onun düşündüğü türden arkadaşlar olsaydık, olmamız gereken türden arkadaşlar olsaydık.

"Bu benim yeğenim," diyor Knudsen ve pop-star özentisinin omzuna bir tokat . "Willard."

"Benim için bir zevk," diyorum. "Umarım ." "Kesinlikle eğleniyorum."

"Söylesenize," diye devam ediyor Knudsen, "birkaç hafta önce hatırı sayılır bir sanat koleksiyonunuz olduğundan bahsetmemiş miydiniz?"

"Olabilir, evet." Ona geniş bir gülümseme veriyorum. "Benden satın almak için mi geldin?"

"Hayır, hayır, benim gözlerim iyi değil ama bu adamın var." Yeğenini işaret ediyor. "Londra'nın en büyük ve gelecek vaat eden sanat tüccarlarından biri."

"Öyle mi?" Yeğenine bir kaşımı kaldırıyorum. "Serbest çalışan mı?"

"Robert Asher galeriler zincirine bağlıyım ama biraz da serbest çalışıyorum." Dar bir çenesi, kalın kaşları ve biraz fazla kendini beğenmiş görünen bir ağız var. "Ne tür sanat eserleri koleksiyonu yapıyorsunuz?"

"Çoğunlukla modern ve birkaç soyut dışavurumcu."

Willard elini çenesinde gezdiriyor. "Büyüleyici. Zamanım olduğunda koleksiyonunuza bir göz atmak isterim."

Knudsen bana sert bir bakış attı. *Yeğenime göz kulak olacaksın, değil mi Connovan?*

Yavaş bir oyun.

Hem de uzun.

Pip gıcirtısına gülümsüyorum. "Benim için zevktir. Sanat danışmanım da bu akşam burada."

Kaşları havaya kalktı. "mı? İsimleri ne?" "Harper Elliot."

"Bu ismi tanımıyorum," diyor, "ama onunla konuşmaktan mutluluk duyarım."

Mads Knudsen sigarasından bir nefes daha çekiyor. "Harika, değil mi?" diyor bana doğru, "İnsanların ne kadar iyi bağlantıları olabiliyor."

"Bizim gibi insanların ne kadar iyi bağlantıları olduğunu kastediyorsunuz."

Kıkırdıyor. Knudsen'in zaman zaman oldukça karanlık olan iyi bir mizah anlayışı olduğunu erkenden öğrenmiştim ve buna tamamen eğildim. Zaten alaycılığı kullanmak bana daha çok yakışıyor.

"," diyor kolayca. "Peki, bu gece buradaki güzel kadınlardan hangisi senin eşin?"

"Kathleen derdim, ama onun alındığını biliyorum."

Yine kıkırdıyor. "Karımdan uzak dur, Connovan." "Uzak duracağım, ama bunu yapmak bana acı verecek."

"Eğer bonus puan istiyorsan bunu seni duyabileceği bir yerde söyle," diyor kolayca. "Senin gibi bir adam bekâr olamaz. Bunu biliyorum. Willard da biliyor. Bu evrenin yasalarından biri. Hadi, söyle bana."

Bağlantı kurmaya çalışıyor. Benim de ona duymak istediği şeyi söylemem gerekiyor.

Benden beklenen rol bu, her zaman gibi.

Ona sinsi bir gülümseme verdim. "Bugün bir randevuyla *gelmedim*."

Sırıttıyor. "Ah, ama bir tane ile ayrılabilirsin. Güzel, güzel. Bu-oh?"

Hem Mads hem de Willard duran iki kadına dönüyor. Bir Onlardan biri Harper ve görünce içimden bir sarsıntı geçiyor.

Gözlerinde bir gülümsemeyle bana bakıyor. "Böldüğüm için özür dilerim beyler. Acaba Nate'i bir dakikalığına çalabilir miyim?"

Mads bana doğru sinsi bir bakış atarak, "Elbette," diyor.

İşte o zaman Harper'ın yanında duran esmeri fark ettim. Boğazımı temizliyorum. "Aslına bakarsanız, siz ikiniz neden bize katılmıyorsunuz?"

Harper'ı iki adama sanat danışmanım olarak tanıtmam uzun sürmedi. Willard'ın gözleri parlıyor ve hemen onu köşeye sıkıştırıyor. Beni gülümseyen Mads Knudsen'e başımı sallayarak veda ederken ve çok konuşkan bir esmerin yanında dururken bırakıyor.

Harika.

Mads mutlu. Harper'a kelimenin tam anlamıyla kankalık yaptım. Herkes heyecanlanmış olmalı.

Ben hariç herkes.

Esmer olanın adı Lucy Simmons. Harper'a bu güzel partinin ev sahibiyle tanışmak istediğini söylemiş. Görünüşe göre Bayan Simmons'ı buraya davet eden arkadaşı partiyi kimin düzenlediğini bilmiyormuş ve ben olduğumu öğrenince çok heyecanlanmış.

Gözleri uzun, ustaca kıvrılmış kirpiklerle çevrili. Güzel bir kadın. Birkaç yıl önce, onunla konuşmak, ortak bir nokta bulmak ve birkaç kahkaha paylaşmak ilgimi çekmişti. Numarasını istemek ya da onu bir gece içkisi için kalmaya davet etmek ve bunu takip edebilecek ve genellikle takip eden başka şeyler hakkında iki kez düşünmezdim.

Ben Lucy Simmons'dan hoşlanırdım, o da benden hoşlanırdı. Ama birkaç yıl önce öyle bir şey oldu ki

Ben.

Yine de... Harper böyle oynamaya karar verdi.

Elimdeki taze içkinin de etkisiyle karanlık ve öfkeli bir yanım, onun gerçekten bu kadar az umursayıp umursamadığını merak ediyor. Eğer bunu gerçekten görmek istiyorsa... *Beni* ve benim için seçtiği bu kadını.

Arka bahçeye bakıyorum. Harper Willard'ın yanında oturuyor, ikisi de hararetli bir şekilde konuşuyor. Elinde bir kadeh şampanya, başını sallıyor.

Beni izlerken yakalamış olmalı çünkü bakıyor.

Bakışlarımız çarpıştı.

İlk gülümseyen o oldu. Ama sonra Lucy oturmamı istedi ve ben başka tarafa baktım. Benimle konuşan kadına yeniden odaklanıyorum.

Ben de onunla oturdum. Ona bir içki ikram ettim ve işi, geçmişi, hobileri hakkında sorular sordum. Çabuk gülüyor iyi bir hikâye anlatıcısı; ben de başımı sallayarak eşlik ediyorum.

Bir Negroni daha içiyor ve Harper ile Willard'a göz ucuyla bakıyor.

Konuşmalarına dalmış görünüyorlar. Kadın saçlarını geriye atmış, adamın söylediği her neyse başıyla onaylıyor ve kadın güldüğünde arka bahçeden gelen sesi duyuyorum. Diğer insanların konuşma seslerinin ve çalan müziğin üzerinde.

Göğsüm çirkin bir şeyle daralıyor.

Lucy elini koluma koydu. "Londra'yı nasıl buldun?"

Ve böylece gece uzayıp gidiyor. Ama içimdeki çirkin şey bir kaçışa ihtiyaç duymadan önce sadece bir saat dayanabiliyorum.

"Dürüst olmak zorundayım," diyorum Lucy'ye. Kaşları havaya kalktı ama başını salladı. konuşmak şaşırtıcı derecede kolay oldu. "Arkadaşım Harper, çöpçatanlık yapma umuduyla bizi tanıştırdı."

Lucy gülümser. "Düşündüm de, evet."

"Çok nazikti. Sorun şu ki, ben ona umutsuzca aşığım."

Kısa bir sessizlik olur ve sonra Lucy küçük bir *ooh* sesi çıkarır. Gözleri parlıyor. "Gerçekten mi?"

Tepkisine kıkırdıyorum. "Evet. Bu iyi bir şey mi? Çünkü dört yıldır kendimi berbat hissediyorum."

"Heyecan verici. Belli ki senden hoşlanıyor. Daha önce senden övgüyle bahsetti."

"Bunun nedeni oynadığımız küçük bir oyunu kazanmak istemesiydi. Buna 'en iyi eküri kim' denir."

"Anlıyorum. Kazanmak istemiyor musun?"

"Kesinlikle yok," diye mırıldanıyorum ve Willard'ın kolunu kanepenin arkasına sardığı yere doğru bir bakış fırlatıyorum. Harper'ın omzunun arkasında kayboluyor.

Hâlâ konuşuyorlar.

"Anlıyorum," diyor Lucy ve sonra başını sallıyor. "Tamam. Sohbetimizden keyif alıyorum. Neden oyunu oynamaya devam etmiyoruz? Bağlanmak yok."

Kaşımı kaldırıyorum. "Bunu yapar mıydın?"

"Para babalarının gevezeliklerini dinlemekten daha heyecan verici, burada diğer adamlarla konuşurken yapacağım şey de bu," diyor ve omuz silkerek bir omzunu kaldırıyor. "Yani. Evet."

Aslında buna gülüyorum. "Tamam, haklı olabilirsin."

Lucy gülümsüyor ve elini dizime koyuyor. "Bana Harper'dan ve sonunda onu nasıl kazanacağından bahset."

Sohbetimizi tamamladığımızda saat neredeyse sabahın biri olmuştu. O zamana kadar, çözülmesi zor birkaç siyasi sorun ve ulusal borç dışında güneşin altındaki neredeyse her şey hakkında konuştuk ve ben de Harper ve Willard'ın aynı şeyi yapmasını izledim.

Bu kadar uzun süre ne hakkında konuşabilirler ki?

Parti misafirlerinin çoğu dağıldı. Arka bahçeden ayrılmak istemiyorum ama yine de yapıyorum, Harper'ın tüm gülümsemesini Knudsen'in yeğenine verdiği yere dönüyorum. *Bu ilişkide bir adım ileri*, diye düşünüyorum sefilce. Kendi ilişkimde bir adım geri.

Harper'la lanet olası bir ilişkim olmadığını kendime hatırlatıyorum. Barmen gitti ama tezgâhta hâlâ ustalıkla sergilenen bir dizi içki var, ben de kendime bir cin tonik daha dolduruyorum. Bana borcu yok. Bunu hiç düşünmemiştim.

Ama bu acıtmadığı anlamına .

Koridora çıkıp çalışma odasına gitmeden önce içkinin yarısını boşaltıyorum. Kapıyı arkamdan kapatabileceğim ve Harper'ın gülümsemesinin başka bir adam için harcanmasını daha fazla izlemeyeceğim bir yere.

Dean ile yeterince gördüm zaten.

Ama biri beni durdurdu, eli kolumda. Harper'ı görmek için aşağı baktım. Yanaklarında belirgin bir kızarıklık var. O da içiyordu. "Nasıl gidiyor?" diye soruyor.

"Ne ile?"

"Lucy ile tabii ki." Bakışları birkaç kişinin kendilerine içki doldurduğu mutfağa kayıyor.

"Oh. O."

"Evet, o," diyor Harper. Gözleri benimkileri delip geçiyor. "Ondan burada kalmasını istememelisin bence."

"Peki neden?"

Başını sallıyor ve eli hâlâ bileğimde sıkı sıkı duruyor. "O... o... bu çok hızlı olur."

"Birini bulmamı istediğini sanıyordum. Bundan sık sık bahsediyordun." Daha da yaklaşıyorum, göğsümdeki o iğrenç şey kanatlarını açıyor. "Willard'la nasıl gidiyor, erkek grubu taklitçisi harika sanat simsarı?"

Gözleri kısıldı. "İyi. O... iyi." "Lucy de iyi."

"Hâlâ bunun kötü bir fikir olduğunu düşünüyorum."

"Tekrar soruyorum..." Kısık bir sesle söyledim. "Nedenmiş o?"

"Akustiği test etmedik," diyor. Gözleri benimkileri delip geçiyor, sesi titriyor. "Bütün gece ikinizin sesini duymak istemiyorum. Bu beni uyutmaz."

"Seni ve *Willard*'ı dinlemek istediğimi mi sanıyorsun?"

"Doğru. Bunu enine boyuna düşünmedik," diyor, sanki bu çok mantıklı bir şeymiş gibi. Eli bileğimin etrafında sıkılaşıyor. "Önce ses deneyleri yapmamız gerekiyor."

"Ses deneyleri," diye mırıldandım.

Bedenlerimizin arasında sıkışmış bileğime bakıyor. Hâlâ avucunun içinde. *Ses deneyleri*. Boştaki elimle çenesini kaldırıp gözlerini benimkilerle buluşturuyorum.

Bakışlarında, içimde kaynayan duyguların ikizi olan bir kızgınlık var. "Buraya bana Lucy ile yatmamamı söylemeye geldin," diyorum. "Kıskanıyor musun, Harp?"

Gözleri parlıyor. "Saçmalama."

"Saçmalıyor muyum? Onu benimle tanıştıran, bu fikri ilk ortaya atan sendin. Şimdi de seviştiğimizi duyma ihtimalinden mi endişeleniyorsun?"

Sertleşti, zor yutkundu. Bu terimi kasıtlı olarak kullanmıştım ve hedefi vurmuştu. "Uykuma değer verdiğim için özür dilerim," diye neredeyse hırlayacaktı.

"Bütün akşamı Lucy ile konuşarak geçirdiğim için üzgün olmadığına emin misin?"

Gözlerinde öfke var. "Eğer ben kabul etmek zorundaysam, sen de Willard'dan hoşlanmadığını kabul etmek zorundasın. Bütün gece bize baktın."

"Tamam." Daha yakına eğildim. Parmaklarım hâlâ çenesini tutuyor, eli hâlâ bileğimi kavıyor. "Ondan *nefret ediyorum*."

"Kıskanıyorsun," diye nefes alıyor.

"Tabii ki kıskanıyorum. Eğer onu merdivenlerden çıkarıp yatak odana götürmeye karar verirsen..."

"Ne?" diye soruyor. Nefesi dudaklarımda ılık. "Sen olsan ne yapardın?"

Elim çenesinden boynunun arkasına doğru ilerliyor, parmaklarım ipeksi buklelere kayıyor. Aramızdaki hava sıcak ve ben yaklaştıkça elektrikleniyor.

Çok yakın.

Bu gece bastırılmış tüm öfkelerim o anda açığa çıkıyor. O kırılgan, gergin anda dudaklarım onunkine kıl payı yaklaşıyor. Küçük bir kıvılcım bir süpernovayı ateşliyor. Öfkem mi, kıskançlığım mı, yoksa ona olan bitmek bilmeyen ihtiyacım mı bilmiyorum ama bir şey beni uçurumun kenarına itiyor.

Onu öperim.

Dudakları benimkilere karşı yumuşak ve uysal ve küçük bir ses çıkarıyor. Hafif bir şaşkınlık iç çekişi. Sonra o da beni öpüyor. Ağzı benimkine doğru eğiliyor, dudakları ayrılıyor ve her şey oluyor.

Her şeyi.

Tadı ılık şampanya gibi. Dilimi alt dudağına sürüyorum. Ağzının sıcaklığına doğru süpürüyorum. Duygusal diline doğru kayıyorum.

Bir anlığına bileğimdeki tutuşu kayboluyor ve gömleğimin yakasında yeniden . Bana doğru sallanıyor, beni kendine doğru çekiyor ve serbest kalan kolum beline dolanıyor.

Kafam iyi.

Harper'ın kollarımda olması, dudaklarımın altında erimesi, çıkardığı yumuşak sesleri duymak, öpücüklerinin tadına bakmak... Yirmili yaşlarımda denediğim tüm ilaçlardan daha iyi. İş yerinde milyonlarca dolarlık bir sözleşme kazanmanın verdiği mutluluktan daha iyi. Önceki tüm cinsel deneyimlerimin toplamından daha iyi.

Eli yakamdan enseme doğru kayıyor. Parmakları saç tellerimin arasından geçiyor. Sonra tırnaklarını kafa derimin üzerinde gezdiriyor ve omurgamdan aşağıya doğru kıpkırmızı bir ateş yayılıyor.

Kanım da onunla birlikte akıyor. Bir anda sertleşiyorum. Hay sikeyim. Bu hayal ettiğim her şey ve daha fazlası. *O* her şey.

Harper kendini göğsüme bastırıyor ve ben de onu sıkıca çekerek kıvrımlarını kendime bastırıyorum. Parçalanmış, kaleydoskopik karmaşanın içinde bir yerlerde

Sadece onun var olduğu zihnimde, onu çok sert öptüğümü fark ediyorum.

çalışıyorum. . Daha incelikli olmaya.

Ama elini saçlarımdan bir kez daha çekince, o niyetler de kırılıyor. Onu duvara yaslayana kadar beni koridorda sürüklüyor, dudaklarımız teması hiç kesmiyor.

Nelerden hoşlandığını bilmek istiyorum. Teninin tadının neye benzediğini bilmek istiyorum, bu yüzden başını geriye yatırıp dudaklarımı çenesi boyunca kaydırıyorum. Boynunun yumuşak derisine kadar.

Yumuşak bir nefes veriyor ve bir arzu dalgası daha yayılıyor. Kemerimin metal tokasına karşı o kadar acı verici bir şekilde sertleştirdim ki, aletim her an patlayacakmış gibi hissediyorum. Yine de önemli değil. Harper kollarımdayken olmaz.

Tırnaklarını bir kez daha kafa derimin üzerinde gezdirirken "Nate," diye fısıldıyor.

Sikeyim.

Omzunu hafifçe ısıyorum ve uyandırdığı hisle ürperiyorum. Harper kıkırdıyor ve ben de dişlerimin onu sıyırdığı yeri öpüyorum. Boğazının yumuşak sütununu öperek kıkırdamalarının bir başka yumuşak iç çekişe dönüşmesini sağlıyorum.

"Nate," diye tekrar fısıldıyor. "Lucy... hala burada mı?"

"Hayır," diye mırıldandım. "O gitti."

Harper yutkunuyor. Boğazına bastırduğım dudaklarımı hissediyorum.

"Güzel.

Willard da artık burada değil. Onu eve gönderdim." Elim

belinde sıkışıyor. "Aferin kızıma."

İçinden bir ürperti geçiyor ve sonra başka bir öpücük için yüzümü aşağı çekiyor. Açlıktan kıvranan bedenim onu bir kez daha duvara yapıştırana kadar bir öpücük birkaç öpücüğe dönüşüyor. Sağ eli gömleğimin yakasından içeri kayıyor, parmakları sıcak tenimi okşuyor. Dokunuşu, içimde yükselen ateşle kıyaslandığında serin geliyor.

Kırılan camın gürültüsü ikimizi de irkiltiyor. Gürültülü ve yakındı ve hemen ardından sesler yükseldi. Mutfaktan. Dışarıda kalanlar.

Birbirimizden ayrılıyor, ikimiz de ağır ağır nefes alıyoruz. "Kulağa hiç hoş gelmedi," diye fısıldıyor.

Tutduğum bukleleri bıraktım. "Hayır. Öyle olmadı."

Sertçe yutkunuyor ve ellerini de bırakıyor. Bir kez daha, karanlık bir koridorda birbirine çok yakın duran iki kişiyiz.

"Bunu kontrol etmeliyim," diyorum.

Ağzının kenarları gülümsüyor ve ben onun öpücükle şişmiş dudaklarını ve kalbimin gümbürtüsünü fark etmekten kendimi alamıyorum.

"İyi fikir," diye mırıldanıyor. "Sevmeye başladığım mutfağı mahvetmelerine izin verme lütfen."

Bir adım geri çekiliyorum. Kendimi ondan uzaklaştırmak, içimdeki şiddetli ihtiyacı yatıştırmaya çalışmak fiziksel olarak acı veriyor. "Tabii ki hayır. O senin."

Biraz gülümsüyor ve merdivene doğru geri geri gidiyor. Odasına doğru gidiyor. Dudaklarındaki o gülümsemeyi sonsuza dek hatırlayacağım.

"İyi geceler, Connovan," diyor. "İyi geceler, Harp."

Chapter 18

Chapter

"Demek dün geceden beri konuşmadınız," diyor Richard. Sesi düşünceli geliyor, bakışları yeşil bahar çimenlerinde yuvarlanan Stanley'de kalıyor, İngiliz aksanı keskin.

"Hayır, günün çoğunda ve onun ev ofisinden aldığı bir toplantısı vardı." Ellerimi Quincy'nin yumuşak, sarkık kulaklarında gezdiriyorum. Sevimli böcek, kucağıma alınmak istemedi önce on beş dakika boyunca etrafta koşturmakla yetindi ve şimdi parktaki bankta Richard'la benim aramda oturuyor.

"Doğru. İlginç," diyor Richard. Sıcaklığa rağmen ceket giymiş ve kravat takmış, ancak her zamanki düz kasketini güneş ışığından korunmak için daha uzun kenarlı bir kasketle değiştirmiş. "Ve şimdi de benimle konuşarak o adamdan kaçıyorsun."

Kıkırdıyorum. "Harika vakit geçiriyorum."

"Yaşlı bir adamı pohpohlamaya gerek yok," diyor ama sesi yatıştırıcı. "Sanırım bu biraz muamma. Bu konuda duygularınız açıkça bölünmüş durumda."

"Evet. Pişman değilim ama bu bir daha yaşanmaması gereken bir şey."

"Ortak arkadaşınız yüzünden," diyor. "Bana anlattıklarına bakılırsa, eski nişanlının eski rolünü hak ediyor gibi görünüyor."

"Katılıyorum. Nate'le takılma konusunda tereddüt etmemin nedeni de oydu. Planım her zaman eski sevgilimden mümkün olduğunca uzaklaşmaktı. Ama şimdi..." Başını kucağıma yaslamış, gözleri kapalı, akşam güneşiyle birlikte sevgiyi de içine çeken köpeğe bakıyorum. "Artık biz de gerçek arkadaş olduk."

"Tabii ki öyle," diyor Richard. "Sanırım bu senin bir hünerin." Boğuk bir iniltiyle bacaklarını uzatıyor ve ayaklarının dibinde sırtüstü yatan Stanley'e bakıyor. "Gençlikte arkadaşlığı hafife almak kolaydır. Çoğu zaman kolayca gelir ama öylece de gidebilir. Hayatınız yoğun ve günleriniz uzunken yeni arkadaşlar edinmek için pek çok fırsatınız olur. Ama yıllar geçtikçe, yeni arkadaşlar edinmek çok zorlaşır ve gerçek dostlara çok kibirli davrandığınızı fark edersiniz... ve onları kaybedersiniz."

Richard'ın bakışlarını Stanley'e ve onun usulca sallanan kuyruğuna doğru takip ediyorum. "Birini kaybettiyseniz üzgünüm."

"Hepimiz arkadaşlarımızı kaybederiz," diyor. "Sadece onları kaybetme nedeninizin iyi olduğundan emin olun. Bunu iyi dostunuzla konuşmamak bence bir hata olur."

Yavaşça başımı sallıyorum. "Haklısın. Tabii ki haklısın. Bu konuyu hiç konuşmadan birlikte yaşayamayız."

"Yapabilirsin. Ama yetmiş sekiz yıl yaşamış biri olarak söylüyorum, eğer bazı şeyleri gerektiği gibi ele almazsanız, asla *gerçekten* yok olmazlar."

Gülümsüyorum. "Yakışıklı ve bilge mi?"

Richard bir kahkaha atar. "Siz Amerikalılar ve iltifatlarınız." "Benim için daha İngilizce ne söylenebilir ki?"

Düşünceli bir şekilde kaşlarını çatıyor. "'Bu bilgece bir tavsiye,' belki. Ya da hiçbir şey."

Sadece bir onay işareti."

"Bunu bir dahaki sefere yapacağım." Quincy'nin yumuşak başına bir öpücük kondurmak için eğildim. Çimen ve köpek gibi kokuyor, hem de en iyi şekilde. "Dinlediğin için teşekkür ederim, gerçekten minnettarım."

"Quincy ve Stanley iyi birer dinleyici," diyor Richard. İltifatımın aslında kime yönelik olduğunu ben de o da biliyor olsak da. Vedalaşıyoruz ve onu köpekleriyle birlikte en sevdiği bankta otururken ve ben geldiğimde bıraktığı kitaba uzanırken bırakıyorum.

Kapıdan içeri girdiğimde ev sessizdi. Ben ayrıldığımda temizlikçiler hâlâ özenle çalışıyorlardı ama şimdi gittiler ve onlarla birlikte dün geceki partinin tüm kanıtları da yok oldu. Oturma odası, mutfak, yemek odası, her yer birkaç hafta önce buraya geldiğimde tanıdığım o güzel lüksüne kavuşmuş.

Sinirlerim midemi sıkıştırıyor. Odama kaçma dürtüsüne karşı koyuyorum ve bunun yerine mutfığa giriyorum. Bugün pazar gecesı ve her zamanki rutinim yemek hazırlamak. Ben de tam olarak bunu yapmaya başladım. Aklım inatla önceki gecedan kalan havuç ve kabakları kesmeye odaklanmakta zorlansa da.

Çok fazla içmişim. Sanırım o da öyle. Olanların nedeni bu olmalı ve bunu *biliyorum*, ama bu anının ağırlığını azaltmıyor.

Ayak sesleri oturma odasında yankılanıyor, ayakkabılar parke zemine vuruyor. Elim tuttuğum bıçağın etrafını sıkıyor, havuç bıçağın altında unutuluyor.

Nate mutfığa girer.

Antrenman ve siyah bir tişört giymiş, saçları şakaklarına kadar dağınık ve nemli. Yanaklarında yüksek renk var. Bodrumdaki spor salonundan gelmiş olmalı.

Beni görünce durdu. Benden mutfak adasında önümde duran yiyecek ve kap kacağa bakıyor.

Bir saniye geçer. Bir saniye daha.

"Hey," dedim. "mı?"

Başını sallıyor ve bir elini saçlarında gezdiriyor. Yüzünde dün gece fazlasıyla bolca kullandığı o rahat, çekici gülümseme yok. Ben ona *sahte demeye* başladım.

"Evet." Sesi yumuşak ama dikkatli bir nota taşıyor. "Bugün seni pek ortalıkta göremedim."

"Aslında British Museum'a gittim. Listemde bir onay işareti daha ve sonra parkta yürüyüş yaptım."

"Doğru. Hoşuna gitti mi?"

"Evet, müze harikaydı. Gerçekten büyüktü. Tekrar gitmem gerekecek," diyorum. Gerginlik yoğun hissediliyor, sanki yeterince uğraşırsam elimdeki bıçakla kesebilmişim gibi. Nabzım hızla atıyor. "Dün geceki parti eğlenceliydi."

Nate tek bir adım daha yaklaşıyor ama yüzü okunmuyor. "Evet. Öyleydi."

"Yemek firmaları, prosciuttoya sarılmış o muhteşem peynir dolgulu hurmaları yaptılar mı? O kadar güzellerdi ki, kendim yapmayı deneyebilmek için Google'da tariflerini araştırdım bile. Sence de harika değiller miydi?"

"Onları denediğimi sanmıyorum."

"Çok yazık." Sertçe yutkunuyorum ve dolmalık biber torbasına uzanıyorum. Ellerimin yapacak bir şeye ihtiyacı var. "Sanırım içkiyi biraz fazla kaçırdım."

Nate'in gözleri üzerimde. "Yaptın mı?"

"Evet, birçok de öyle yaptı. Bütün bir Dom şişesini mutfakta yere düşürdüklerine inanamıyorum."

Nate'in gözlerinde bir şey parıldıyor. Dom, biz onun hemen arkasındaki koridordayken bizi ayıran kazaydı. Bu sabah temizlikçilerden biri bana ne olduğunu söyledi.

Onu okuyamıyorum.

İnce beyaz gömleğimin altında, onun bakışları altında kendimi çok sıcak hissediyorum. "Sanırım zil bizi kurtardı," diyorum gülerek.

Bir kaşını kaldırıyor ve sonunda, *nihayet, başka tarafa* bakıyor. Aldığım kırmızı elmalardan birine uzanıyor ve elinde evirip çeviriyor. "Evet, olaylara bakmanın bir yolu da bu," diyor.

Belki o da kendini suçlu hissediyordur. Bu düşünce aklıma gelir gelmez, bunu daha önce düşünmediğim için utanç duyuyorum. *Tabii ya*. Dean onun en iyi arkadaşı ve Nate beni sarhoşken bir anlık hüsrarla öptü. İstemiş olsa bile... Kendini...

Hemen başımı sallıyorum. "Çok özür dilerim. Niyetim asla bu değildi... Seni nasıl bir duruma soktuğumu düşünmemiştim."

Nate'in gözleri tekrar benimkilere kayıyor. "İçinde bulunduğum durum," diye tekrarlıyor. "Dean'le ilgili olarak mı?"

"Evet." Elimi kaldırıyorum ve dudaklarımı kilitliyormuş gibi yapıyorum. "Bundan kimseye bahsetmeyeceğim, söz veriyorum. İstersen bunu da konuşulmayanlar kutusuna ekleyebiliriz."

Başını sallıyor ama çenesi sıkılıyor. "Sence bu kutu ne kadar ağırlık taşıyabilir?"

"Çok, umarım." İki elimi de taş tezgâha bastırıyorum, mermer terli avuçlarımın altında serinliyor. "Arkadaş olduk, değil mi? Sen ve ben? Bunu hiçbir şekilde riske atmak istemiyorum."

Nate'in dudakları o çarpık gülümsemeye, gerçek gülümsemeye dönüşüyor ve göğsümde sıkı bir şey gevşiyor. "Bunu riske atmadın."

Rahatlayarak iç çektim. "Tanrıya şükür. Dün geceyi unutabilir miyiz? Her şeyin eski haline dönmesi mi?"

gözlerinde sıkı bir şey var. Ama başını sallıyor. "Kesinlikle. Unutulmuş say."

Alnımı siliyormuş gibi yapıyorum. "Bütün gün ne söyleyeceğin konusunda gergindim."

"Benimleyken asla gergin olmana gerek yok," diye garanti veriyor. Ama sonra sırtıyor. "Tabii bu senin listenle ilgili değilse. Çünkü tüm dileklerini gerçekleştirmek planlarım olduğunu biliyorsun."

"Hepsi mi?"

"Şey, bir tanesi hariç tabii. Ne tür bir üçlü seks istediğini hiç öğrenemedim." Elmadan bir ısırık alıyor ve kapı pervazına yaslanıyor. "Önümüzdeki hafta sonu arabalarımдан biriyle bir tur atmam gerekiyor."

Kıkırdıyorum. "*Gerek var mı?*"

"Evet. Motorun sağlığını korumak için düzenli olarak uzun mesafeler sürülmeleri gerekiyor. Geçen gün söylediklerinizi düşünüyordum. Filmlerin çekildiği ya da kitaplardaki öykülerin geçtiği yerleri ziyaret etmek istemen hakkında. Benimle gel, gününbirlik bir gezi yaparız."

İçimdeki rahatlama ve mutluluk o kadar hızlı akıyor ki neredeyse başım dönecek. *Vay be*. Hiçbir şeyi mahvetmemiştim. Bu zor kazanılmış, karmaşık olmayan, rahat arkadaşlığı mahvetmemiştik. Ve bozmayacağız da. Koridordaki olay ait olduğu yerde, o kutunun içinde gömülü kaldığı sürece.

Nate'i öpmek ne kadar harika hissettirmiş olursa olsun.

Chapter 19

Na te

İngiltere'nin kırsal kesimi ve yolları artık bana tanıdık geliyor. Sürüşün belli bir ritmi var - iki yanında uzun çitlerin bulunduğu dar şeritlerde ilerlerken ara sıra geçen yüksek hızlı arabalarla başa çıkmak.

Otoyoldan çıkıp köy yoluna girdiğimizde traktörleri saymaya başlıyoruz. Ancak kısa bir süre sonra Harper bunun yerine çamurlu Land Rover'ları saymakta ısrar ediyor ve arka arkaya beşincisini geçtiğimizde gülüyor.

"Gördün mü?" diye sorar. "Bu spor arabayı değil, Land Rover'ını seçmeliydin."

"Bu Aston Martin," diyorum ve direksiyonu okşuyorum, "bu yolların üstesinden gelebilir.

Ve sıra ondaydı." "O mu?"

"Evet. Motorun iyi bir çalışmaya ihtiyacı var yoksa paslanacak." Bir dönüş yapıyorum ve önümüzde uzun bir düz yol uzanıyor. Tepemizde uçsuz bucaksız gökyüzü ve etrafımızda sadece yeşil tarlalar vardı.

Gaza bastım.

Harper'ın nefesi bir kıkırdamaya dönüşüyor ve ben bu sestten zevk alıyorum.

Hız patlaması çok uzun sürmüyor. Bir sonraki viraj çok geçmeden karşıma çıkıyor ve ben de ağırdan alarak yavaşlıyorum. Zaten bir saattir

Londra'nın bir buçuk kilometre dışında.

"Daha ne kadar var?" Ben soruyorum.

Güvenilir GPS'imiz olan telefonuna bakıyor. "Um... çok değil.

Görünüşe göre varana kadar bu köy yollarında olacağız."

"Güzel," diyorum. Kendimi onun bacaklarını görmekten alıkoyuyorum. Üzerinde dizlerinin hemen üzerinde biten beyaz bir elbise var ve süt gibi teninin genişliği ve sandaletlerinin arasından görünen soluk pembe ayak tırnakları dikkatimi dağıtmaya devam .

"Neden arabalar?" diye soruyor. Yolcu koltuğunda arkasına yaslanmış, bacaklarını . Birden fazla kez elimi uzatıp çıplak dizine koyma dürtüsü yaşadım.

Sanki bu benim hakkımmış gibi, sanki bu hareket hoş karşılanacakmış gibi.

Her seferinde, Pazar günkü sözlerini hatırlayarak onu söndürdüm.

Dün geceyi unutabilir miyiz?

Yapacağıma söz vermiştim. Bu da başka bir yalandı. Onları biriktiriyorum ve her yenisi beni bok gibi hissettiriyor.

Dean'den bahsetti ve daha fazla suçluluk hissetmediğim için, dudaklarının tadına ve o anda onu düşünmeyecek kadar söyleyebileceği sözlere odaklandığım için bir pislik olduğumu biliyordum.

Geçtiğimiz hafta bunu düşündüm.

Gerçekten düşündüm.

İş o noktaya gelirse Dean'in arkadaşlığını kaybetmeyi kabul eder miydim?

"Nate," diye ısrar ediyor Harper. Sesinde bir gülümseme var. "İyi misin?" "Evet. Özür dilerim. Sadece düşünüyordum."

"Son birkaç gecedir dikkatin dağınıktı," diyor. "Perşembe gecesi filme bile dikkatini vermedin."

Homurdanıyorum, onunla aynı fikirde değilim. Gerçi odaklanamamamın derin düşüncelerle pek ilgisi yoktu, daha çok yanımdaki dev kanepede kısa bir şort ve dar bir tişörtten başka bir şey giymeden oturmasıyla .

"Emin misin? Ben... şey, dün tartıştığınızı duydum," diyor. "Lütfen kızmayın, ben odamdaydım ve siz de üçüncü kata doğru yürüyor olmalıydınız."

. "Sanırım artık odaların ne kadar ses geçirmez olduğunu biliyoruz.

vardı

r." Kısa bir duraklama olur ve sonra kıs kıs güler. "Evet. Pek değil." "Bunu bilmek güzel."

"Evet. Ama... sen iyi misin?"

"Elbette öyleyim." Gözlerimi ona çevirdiğimde gözlerinin ciddi, sıcak ve düşünceli bir şekilde benimkilere baktığını görüyorum. gereken yol olmasaydı, beni tamamen ele geçirebilirlerdi.

"Bana anlatabilirsin, biliyorsun. Komik, heyecan verici ya da çekici olmasa bile." bardaklıkta duran su şişesine uzanıyor. "Benim için performans sergilemek zorunda değilsin."

Buna ne diyeceğimi bilemiyorum.

Yönümü bulmam bir iki dakikamı alıyor. Yumuşak bir şekilde yutkunarak içkisini dinliyorum ve sözlerini anlamaya çalışıyorum.

"Bunu neden söyledin?"

"Mmm, bu sadece yaptığım bir gözlem," diyor, su şişesini yerine koyuyor ve iç çekerek tekrar uzanıyor. "İnsanları etkilemekte, onlara görmek istedikleri versiyonunu vermekte iyisin. Eminim bu, müzakerelerde ve iş yerinde insanları ikna etmek için iyi bir beceridir, değil mi?"

Parmaklarım sıkıca kavıyor. "Evet. Olabilir."

"Demek istediğim, bunu benimle yapmana gerek yok." Omuz silkiyor, ben de göz ucuyla hareketi yakalıyorum. "Ağır şeyler hakkında konuşsak bile seninle vakit geçirmeyi seviyorum. Ya da sessiz kalsak bile."

Bunu bir şakayla geçiştirebilirim. Anlık dürtüm bu, ama yutkunuyorum. Onun yerine başımı sallıyorum. "Anlaşıldı," diyorum. "Sen... Senin gibi birini tanıdığımı hiç sanmıyorum, Harp."

"Eminim yapmamışsınızdır," diyor kolayca.

Sözler o kadar kendinden emin söyleniyor ki beni güldürüyor. O da gülmeye başladı. "Ben öyle demek istemedim!" diye itiraz ediyor hemen.

"Tabii ki yapmadın."

"Hayır, hayır gerçekten. Daha çok muhtemelen zamanınızın çoğunu sosyal çevrenizdeki insanlarla geçiriyorsunuz, eğer bu mantıklı geliyorsa."

"Pek sayılmaz." Tekrar ona bakıyorum ve sonra yola geri dönüyorum. "Kardeşimle tartışıyordum."

"Ah, rekabet ettiğin kişi."

"Evet. Babam konusunda aynı fikirde değiliz. Daha doğrusu, onun hakkında ne yapacağımız konusunda."

Küçük bir *ooh* sesi çıkarır. "Bunun için özür dilerim."

"Sorun değil. Bugünlerde her şey normal." Başımı sallıyorum, sesim acılaşıyor. "Ağabeyimin babamla olan ilişkisi

ama son birkaç aydır gerginleşti. Ve babam kız kardeşimle aralarının tamamen bozulmasına izin verdi. Kız kardeşim babamın onaylamadığı biriyle evlendi ve babam bunun için bir özrü hak ettiğini düşünecek kadar inatçı. Yani geriye sadece ben kaldım."

"Çok mu ilgili?" Harper dikkatle soruyor.

Bu beni kıkırdattı. "Hayır, kastettiğiniz şekilde değil. Ama bilgeliğini ve tavsiyelerini aktarmayı seviyor."

"Zorba mı?"

"Bir şekilde zorba ve mesafeli," diyorum. "Sadece David Connovan'ın ustalaştığı büyümlü bir kombinasyon."

"Senden ve kardeşlerinden çok şey mi istiyor?"

"Her şeyi talep ediyor," diyorum eşit bir şekilde. "Ama artık onun emirlerine o kadar çabuk boyun eğmiyoruz. Ne de olsa biz onun çocuklarıyız ve o hayatında hiç kimseyi dinlemedi."

Düşünceli bir ses çıkarıyor. "Sanırım bu yüzden iş hayatında bu kadar başarılı oldu, belki de? Ama yaşamak için zor bir yol gibi geliyor. Ve çocuk yetiştirmek için çok sert bir yol."

Başımı sallıyorum. Bir traktörün yanından geçiyorum, çakıllı yolda gidebildiğim kadar hızlı geçiyorum. Bugün tartışacağımızı düşündüğüm son konu buydu. Ama gözlerim tozlu yoldayken, kelimeler tahmin edebileceğimden daha kolay geliyor. "Genelde Alec'e sakladığı azarları şimdi bana yöneltiyor. Komik, bir zamanlar babamın tüm ilgisini çektiği için kardeşimi kıskanırdım. Şimdi ona acıyorum, eğer her zaman bu kadar yoğun olsaydı."

"Belki de," diyor Harper, "çocuklarından hala onunla konuşan tek kişi sen olduğun için ısrarcı davranıyordur? Baban sana tutunuyor ve kardeşlerinle olan sorunlarını senin çözeceğini umuyor olabilir."

Ona tekrar bakıyorum. "Evet. olabilir. Daha önce hiç böyle düşünmemiştim."

"Bazen bir dahiyim." "Ve mütevazıyım da."

"Mm-hmm. Mütevazı kalmanın ne faydası var? Birisi bana 'başarana kadar numara yap' gibi bir şey ."

"Ne kadar klişe bir ifade. Umarım onu azarlamışsındır."

Gülüyor. "Denedi, ama kurşundan kaçtı. Bunu yapmanın bir yolu var."

Bir virajdan sonra, önümüzde başka bir açık yol uzanıyor. Bahar çiçekleriyle bezenmiş ve pırıl pırıl parlayan çayırları ve otlakları ikiye ayırıyor.

Sadece Mayıs ortasında yeşil renk alırlar. Uzakta, gri bir leke giderek büyüyor. Harper'ın ziyaret etmek istediği malikâneye yaklaşıyoruz.

"Sanırım eninde sonunda onu yakalayacak," diyorum ve gaza basıyorum. "Ama bugün değil."

Harper camını indiriyor ve hava arabanın içine doluyor. Bukleleriyle oynuyor, onları yüzünün etrafında savuruyor. Başımı koltuk başlığına yaslıyorum ve hıza, güneşe ve Harper'ın kahkaha sesine gülümsüyorum.

Tüm bunlar eninde sonunda beni de yakalayacak. Faturaların vadesi her zaman gelir. O gittiğinde, Dean arkadaşlığımızı öğrendiğinde, stajyerliği bittiğinde.

Ama bugün değil.

Birkaç dakika sonra çakıl taşlı otoparka giriyorum. Ev büyük ve heybetli, uzun bir yürüyüş yolunun sonunda yükseliyor. Gürcü mimarisi, sütunlar mülkün önünü kaplıyor. Etrafındaki arazi tertemiz ve bakımlı, uzakta parıldayan bir göletle tamamlanıyor.

Ön kapıya doğru yürüyoruz ve Harper kıkırdıyor. Ona bakıyorum. "Ne oldu?"

Gülümseyerek başını sallıyor. "Fark ettin mi *herkesin* nasıl arabana baktın mı?"

Arkama baktım. "Hayır. Onlar mı yaptı?"

"Evet, tabii ki öyle. Tanrım, bazen bu kadar kayıtsız olman iğrenç mi yoksa çekici mi bilmiyorum."

"Büyüleyici," diyorum kararlılıkla. "Cevap her zaman büyüleyici." Tekrar gülüyor.

Araziye giriyoruz, burada bize bir broşür veriliyor ve yolumuza devam etmemiz isteniyor. Harper'ın hayranlığı açıkça görülüyor. Onu takip ediyorum, burada yaşamış olması gereken insanlar, okumalarından öğrendikleri ve çok sevdiği belli olan eski BBC uyarlamaları hakkında heyecanlı konuşmalarını dinliyorum. Her şeyin, her odanın fotoğrafını çekiyor.

"Annem için," diyor bana. "Elimden geldiğince çok şey belgeleyeceğime söz verdim."

Benim gözümünden kaçmış olabilecek birkaç sanat eserinin önünde durdu. Ona onlar hakkında soru sorduğumda, kocaman bir gülümsemeyle parlıyor ve bana her birinin arkasındaki hikayeleri anlatıyor.

Bir kompozisyon on yedinci yüzyıl sanatçıları için tipiktir, ancak diğer odalarda eserlerini gördüğümüz on sekizinci yüzyıl sanatçıları için değildir. Resimlerin hangi bölümlerinin usta tarafından değil de bir çırak tarafından tamamlanmış olması muhtemeldir.

Tutkuyla konuşuyor. Her şey hakkında ve onu izlemeye bayılıyorum. Gülümsemesi, kızarması, gözlerindeki heyecan.

Bu, pankartlarda yazılı küçük metinlerden çok daha sürükleyici.

Turumuzu evin dışındaki geniş bahçede bitiriyoruz. Güneş ılık ve uzaklarda bir yerde kuşlar ötüyor.

Elimi uzattım. "Telefonunu bana ver ve burada dur." Bana şaşkınca bakınca, "Annen için" diye ekliyorum.

Fotoğrafını çekerken kocaman gülümsüyor ve bir an için, acaba bunu kendime gönderebilir miyim diye düşünüyorum. Bu günün ve onun mutluluğunun bir hatırası.

Ama sonra telefonu geri alıyor ve parmaklarımız birbirine değiyor ve o an yok oluyor.

"*Gurur ve Önyargı*'nın uyarlamalarından birini burada çekmişler," diyor hülyalı bir şekilde. "Şuraya bakın, şu girişin dışına... Sahnenin nasıl geçtiğini neredeyse görebiliyorum."

"Bir ara bana o filmi göstermen gerekecek."

"Gerçekten mi?" Gözleri parlıyor. "Tamam. Evet, bunu çok isterim. Bir maraton yapabilir."

Dean'in onunla hiç böyle bir şey yapıp yapmadığını merak ediyorum. Küçük günlük gezilere çıkıp çıkmadıklarını, birlikte gülüp gülmediklerini, onun ilgi alanları üzerine bağ kurup kurmadıklarını. Kıskançlık içimi sıkarken karnım dönüyor, hemen ardından suçluluk duygusu ve en sonunda da karanlık bir tatmin duygusu geliyor. Çünkü öyle olsa bile... O şimdi burada.

Benimle yapıyor, onunla değil.

Çoğunlukla bulutsuz bir gökyüzünden üzerimize parlayan güneşle bahçelerde dolaşıyoruz. Eli benimkine değiyor, sadece bir kez ve parmaklarım yumruk şeklinde sıkılıyor. Elektrik akımı kolumda dans ediyor. O geceden beri, öpüştüğümüzden beri, onun etrafında olmak dayanılmaz bir eziyete dönüştü.

Bizim fikrimiz her zaman benim aptalca umudum olmuştu. Bir hayaldi. Ama şimdi onun tadının nasıl olduğunu, kollarımda nasıl hissettirdiğini biliyorum.

Eğer ona olan *ihtiyacım* önceden güçlüyse.

Gölete ulaştık. Park yerinden görüldüğünden daha büyük. Merkezin yakınında birkaç kuğu süzülüyor ve kenarlar boyunca uzun sazlar büyüyor.

Su karanlık ve küçük rıhtımda bağlı birkaç sandalın hareketiyle hafifçe dalgalanıyor ve iri yarı genç bir çocuk leylak ağaçlarının arasında gezinirken açıkta yalnız bir tekne hafifçe sallanıyor.

Yeni sakinlerini sabırla bekleyen sıra sıra teknelere bakıyorum.

"Sen ne düşünüyorsun?" Harper'a soruyorum.

Çoktan iskeleye doğru yürümeye başladı. "Sen ben de varım!"

On dakika sonra, sandalın arkasında oturmuş, bizi göletin ortasına doğru götürüyorum. Kürekleri sudan çıkarıyorum ve onun bazen takındığı o hülyalı, düşünceli bakışla etrafına bakmasını izliyorum.

Sanki gerçekten ve tamamen o anın içindeymiş gibi. Anın tadını sonuna kadar çıkarıyor ve işi, akşam yemeğinde ne yiyeceğini düşünmüyor ya da telefonuna uzanmıyor.

O sadece öyle ve ben onun öyle olmasını izlemeyi seviyorum.

"Sanırım," diyor, "bunu otuzlar listeme ekleyeceğim." "Geriye dönük olarak mı ekleyeceksin?"

"Evet. Bu benim listem, dolayısıyla benim kurallarım."

Kıkırdıyorum. "Tamamen onaylıyorum." Güneş çok sıcak ve beyaz düğmeli gömleğimin kollarına uzanıp onları kıvrıyorum ve alnımda boncuk boncuk ter hissediyorum.

"*Tam* da olman gerektiği gibi görünüyorsun," diyor. Kaşlarımı çatıyorum. "Bu ne anlama geliyor?"

Yanaklarında bir kızarıklık belirliyor. "Kitaplarda ve filmlerde erkekler böyle kabarık beyaz gömlekler giyerler. Gerçi seninkinde biraz daha az dantel var."

Kıkırdıyorum. "Birazcık. Evet."

"Ve sen Hessian giymiyorsun."

"Hessian ne?"

"Hessian botları. Ama gerisi oldukça doğru." Etrafına, araziye ve arazide yürüyen turistlere bakıyor. "Sanki tarihi bir romantizmin ya da Jane Austen'ın hikayelerinden birinin ortasındayız."

"Mm-hmm. Buraya gelmek için araba kullanmamız, giriş için para ödememiz ve uygun giyinmememiz dışında..."

Harper bir avuç su alıp birkaç damlasını bana doğru gönderiyor. "Anı mahvetme."

Kıkırdıyorum. "Peki. O zaman eski bir centilmen gibi tamamen sessiz olacağım." "Çok sessiz olduklarından emin değilim. Muhtemelen benim

"Eğer bu kurallara göre oynuyorsak, sessiz bir tane."

Ona bakıyorum, yanaklarındaki allığa ve sıcak gözlerine. Duymaktan asla bıkmayacağım sesini takdir etmek için bir an ayırıyorum. "O zaman değiliz."

Bana gülümsüyor. "Tamam. O zaman değiliz."

Göletin üzerinde yüzüyoruz. Mutluluk göğsümü ağzına kadar dolduruyor. Fark ettiğimden daha uzun süredir özlediğim bir şey, var olduğum ama pek gelişemediğim zamanlar.

Harper'ın yüzünde hâlâ bir gülümseme var. Pırıl pırıl yüzeye bakıyor ve parmaklarını azalan dalgaların arasında gezdiriyor. "Tarihi bir romanda yaşamamanın üstesinden gelebileceğimi sanmıyorum" diyor. "Her ne kadar rahat okuduğum kitaplar olsalar da, koşmayı özlerdim-"

Harper

Elim suyu kesen pürüzsüz bir şeye dokunuyor. Yüzeyde zarıfçe ve neredeyse fark edilmeden yüzen bir *yılan*. Çılgılık atarak teknenin kenarından uzaklaşıyorum ve bu sırada teknenin şiddetle neden oluyorum.

"Harper!" Nate diyor.

Kendimi toparlamak için çabalıyorum, bu da bizi bir yandan diğer yana sert bir salınımına daha sürüklüyor.

Nate kendini bana doğru attı ama artık çok geçti. Zaten çok geriye devrilmişim. Bana doğru hamlesi dengeyi bozdu, sandalın tahterevallisini izinli sarhoş bir korsandan daha kötü hale getirdi ve ikimiz de denize yuvarlandık.

Su serin ve bulanık. Sümüksü bir şey bacaklarıma dolanıyor ve ayaklarım göletin çamurlu dibine batıyor. Omuzlarıma kadar çamura batıyorum ve hemen tekmeliyorum. Bu bir içgüdü, çamurdan uzaklaşmak için. Daha fazla yılan mı?

Muhtemelen sadece *bitkiler*. Ama de. Buralarda bir yerde bir yılan var. İskeleden biri bağılıyor. Su sıçradı ve ben olduğumu fark ettim.

"Yüz, Harper," diyor Nate yanımda. Doğru ya. Göletin içindeyiz. İskeleyi hedefleyerek birkaç garip kulaç atıyorum. Daha önce hiç kıyafetlerle yüzmemiştim ve tenime değen kumaşın suda sürüklenmesi yanlış hissettiriyor.

İskeleye ilk ulaşan benim. Kenarından tuttuğumda ahşap şaşırtıcı derecede kuru ve ıslak ellerimin altında sıcak. Merdiven yok. *Yılandan uzak dur!* Şu anda tek endişem bu.

İnsanlar bu küçük gölette yüzmek için yaratılmamışlar.

Güçlü bir şey belimi kavıyor ve sonra Nate'in sesi kulağıma geliyor. "Seni kaldıracığım. Hazır mısın?"

"Evet," mırıldanıyorum.

Beni yarıya kadar sudan çıkardı ve ben de rıhtıma tırmandım. Sırılsıklam ve titriyordum.

Arkamda biri kıkırdıyor.

Nate.

Beline dolanan suyun içinde durduğu yere bakıyorum. Saçları başına yapışmış, beyaz gömleği geniş omuzlarına yapışmış ama yüzünü bir gülümseme aydınlatıyor. "İyi misin?"

"Evet," diyorum. Bu gülümsemeyle ilgili bir şey içimde bir şeyleri rahatlatıyor ve kıkırdıyorum. Adrenalinim yüksek. "Bunun olduğuna inanamıyorum."

"Ben de öyle. Siktir." Bakışları arkamdaki birine kilitleniyor ve elini kaldırıyor. "Merak etme! Tekneyi getireceğim."

Gölet boyunca sürünerek sandalımıza doğru ilerliyor. Ters dönmüş ve göletin ortasında sakın sakın sallanıyor. Sanki sadece bir suç mahalli değilmiş gibi.

Ayağa kalkıp küçük ipi yakalayışını ve kıyıya doğru sürükleyişini izliyorum. Bel derinliğindeki suyun içinde ilerliyor. Boştaki eliyle ıslak saçlarını geriye itiyor ve alaycı bir gülümsemeyle bana bakıyor.

Gülüyorum. İçimden taşıyor ve çok geçmeden o kadar çok gülüyorum ki elimi ağzıma götürmek zorunda kalıyorum. Şoktayım ve durumun saçmalığına tamamen inanamıyorum.

"Bundan keyif almana sevindim," diyor Nate. İskelede çalışan genç kız yanımdan geçip halata uzanıyor. Nate ipi ona atıyor ve o da kayığı çabucak bağlıyor, şimdi yine sağ tarafı yukarı bakıyor.

Ama Nate ellerini iskelenin kenarına dayadığında kıkırdamalarım kesiliyor. Güçlü kollarıyla kendini sudan çıkarıyor ve önümde durmaya geliyor.

Sırılsıklam ıslanmış. Beyaz gömleği vücudunun hatlarına yapışmış ve birkaç tutam saç alnına yapışmış. Hafif bronz teni kumaşın üzerinde güçlü bir şekilde göze çarpıyor.

Yazın yüzdükten sonra malikanenin lordu gibi görünüyor.

Gözleri vücudumda geziniyor ve yüzündeki gülümseme kayboluyor.

Bakışları hızla sol omzumun üzerinde bir yere sabitleniyor.

Aşağı bakıyorum. *Kahretsin*. Beyaz elbisem vücuduma yapışmış ve meme uçlarım açıkça görünüyor. Sütyen ve elbisenin içinden bile sert.

Kollarımı göğsüme doladım. "Whoops."

Gömleğinin düğmelerine uzanmadan önce bir saniye daha bana bakıyor. Hızlı hareketlerle birbiri ardına çözüyor.

"Ne yapıyorsun?"

"Al," diyor huysuzca ve sıırılsıklam gömleğini bana uzatıyor. Ben de aldım. "Bununla ne yapmam gerekiyor?"

"Bu da bir şeydir, en azından kendini korumak istiyorsan." Sesi hafif ama çenesi gözle görülür şekilde gergin. Islak giysiyi vücuduma sarıyorum ve soğuk ve sıırılsıklam halime rağmen yanaklarıma sıcaklık yayılıyor.

Artık gömleksiz.

Geniş göğüs - hafifçe kahverengi saçlarla dağılmış - ve gergin bir karın. Gösterişli karın kaslarıyla kaplı değil, düzenli egzersiz ve aktif bir yaşamla elde edilmiş sert ve düz kaslar. Omuzları güçlü görünüyor. Kolları da öyle. Ve pazıları. Sıcak güneşin altında, arka planda parıldayan su ile benden sadece birkaç metre uzakta duruyor.

Başka tarafa bakmalıyım.

Ve şimdi ikimiz de birbirimize bakmıyoruz.

"Telefonum," diyorum. "Kahretsin, yeni fark ettim."

Bir kahkaha atıyor ve saçlarını geriye itiyor. "Evet, benimki de. Bir kase pirinç ya da başka bir şey bulmalıyız."

"Etrafta hiç görüyor musun?"

"Hayır," diyor. Ama sesinde kuru bir mizah var. "Ne oldu?" "Çok özür dilerim, bir yılan gördüm. Hatta ona dokundum! Suyun içinde. Korktum. dışarı ve..."

"Ve bu oldu," diyor, gülümsemesi hâlâ yerinde. "Öğleden sonrayı daha ilginç hale kesin."

" da bir bakış açısı."

"Olaya ancak böyle bakılabilir," diyor kararlı bir şekilde. "Şimdi gel, muhtemelen kuru giysiler almaya çalışmalıyız."

"Belki hediyeelik eşya dükkanında dönem kostümleri vardır," diyorum.

Yarı kıkırdıyor ve elini omzuma koyuyor. "Sanırım en iyi ihtimalle bir önlük ya da kurulama bezi bulabiliriz," diyor. "Ama hadi gidip onları giyebileceğımız bir şey haline getirip getiremeyeceğimize bakalım."

Chapter 20

Na te

Hediyelik eşya dükkanında dönem kıyafetleri yok. Aslında hiç kıyafet yok, önlük bile yok. Çay havluları var ama büyük oturma odasında gördüğümüz duvar kağıtlarının rustik mavi-beyaz desenine uyan dev banyo havluları için onlardan vazgeçtik. Muhtemelen değer verilmek içindir... ve havuz pisliği tarafından kirletilmemek için.

Personel ve diğer turistler bize meraklı bakışlar fırlatıyor. Herkese geniş bir gülümseme veriyorum ve Harper'a yaklaşıyorum. Gömleğim omuzlarındayken bile elbise her yerine yapışıyor. Bakmamak için kendimi zor tutuyorum ama tabii ki her şeyi fark ediyorum; kıvrımlarını, kışının girintisini, transparan ıslak elbisenin içinden görünen iç çamaşırını.

Havluların parasını ödüyorum ve kasanın yanındaki bağış kavanozuna elli poundluk bir banknot atıyorum. Tezgâhtar gözlerini dikmiş gömleksiz ve sırlıslıklam halime bakıyor.

"Gölette bir kaza geçirdim," diyorum dükkândaki herkesin duyabileceği kadar yüksek sesle. Kavanoza bir elli daha atıyorum. "Bu arada su kalitesi mükemmel. İyi iş çıkardınız."

Kasiyer başını eğerek küçük bir selam verdi. "Uh-huh."

Harper'ın eli benimkine dolanıyor ve beni dükkândan dışarı çekiyor. "ama," diyor gülerek. "Yüzyıllar boyunca damlıyorduk-

eski taş zemin."

"Muhtemelen daha kötülerini de görmüştür," diyorum. "Aslında, *kesinlikle* daha kötüsünü gördü." "Evet, ama oradaki insanlar görmedi."

"Buraya dönmemize izin verileceğinden şüpheliyim," diyorum.

Havlulardan birini kendi etrafına sarıyor. Sırılsıklam elbisesini tamamen örtüyor. Saçları da ıslak, bukleler yüzünün etrafında yeni yeni kurumaya başlıyor. Gözlerinden birinin altında makyajından kaynaklanan hafif bir siyah leke var ve uzanıp onu silmek istiyorum.

"Ne utanç verici," diyor mutlulukla. "Spor arabasıyla gelip gölete düşen ve hediyelik eşya dükkanını yerle bir eden tuhaf Amerikalılar."

"Bu güzel mülkün devamı için bağışta bulunduk," diye düzeltiyorum onu. "Göletin pH seviyesini test ettik ve bu güzel insanlar üzerinde unutulmaz bir etki bıraktık."

Harper gözlerini devirir. "ama. İtalyan deri koltuklarınıza damlatalım."

"*Bu* fikir hoşuma gitmedi."

Gülüyor. "Daha iyi bir seçeneğin var mı?"

"Hayır," diyorum ve omzunu benimkiyle dürtüyorum. Şimdi ona bakmak daha güvenli, vücudunun şekli bu kadar parlak bir şekilde sergilenmediğinde ve beynime kısa devre yaptırmadığında. "Hadi gidip biraz pirinç bulalım."

Yerel süpermarkette de insanlar bize bakıyor. Küçük bir kız havlularla dolaşmamız hakkında yorum yapıyor ve ailesi tarafından hemen susturuluyor. Pirinç buluyoruz ve sonra Harper küçük bir kıyafet reyonuna takılıyor. Karton kutuda satılan bir çift çizgili pijama pantolonu alıyorum. "Mağazalarda hem yiyecek hem de giyecek satıldığını biliyor muydun?"

Harper bir kutu tişörtü karıştırdığı yerden kıkırdıyor. "Evet, buldum. Bunun gibi büyük mağazalar genelde öyle yapar."

"Huh."

"Bunu bilmemene şaşırmadım," diyor. Sesi yine alaycı ve havluyu yerinde tutmak için çekiştiriyor. "Ne sıklıkla market alışverişi yapıyorsun?"

"Asla."

"Mm-hmm, şaşırmadım." Sırıtarak küçük bir paket çıkardı. "Harika. Bu polar kazak bile indirimde."

"Bunu galeride giymeyi mi planlıyorsun?"

"Evet, topuklularla harika duracağını düşünüyorum." Elimdeki pijama pantolonuna bakıyor. "Bunu mu alacaksın?"

"Normal pantolon yok." "Yok mu?"

"Hayır." Bir paket kuru iç çamaşırı ve gri bir tişört aldım. "Hadi, buradan çıkalım. Şimdiye kadar üşümüş olmalısın."

Biraz omuz silkiyor ve çok rahatsız görünmüyor. Gözlerinde parlak bir ışıltı var. "Seni tartan desenli pijama pantolonla spor araba kullanırken görmeyi dört gözle bekliyorum."

On beş dakika sonra ikimiz de girişteki küçük tuvalette üstümüzü değiştirdik. Cep telefonlarımız kapalıydı ve nemi çıkarma umuduyla pirinç torbasının içine gömülmüştü. Telefonlarımızın aynı zamanda haritalarımız olduğunu düşünürsek, lanet olası bir rahatsızlıktı. Bu küçük oyalanma kesinlikle zamanın geçmesini sağladı ve dışarıya hala aydınlık olmasına rağmen saatim neredeyse yediyi gösteriyor ve Mayıs gün ışığı sonsuza kadar sürmeyecek. Londra'ya dönmek için iki buçuk saatlik bir yolumuz var.

Harper marketten aldığı granola çikolatayı çiğniyor. Bakıyor... Başka tarafa bakmak zor. Girişteki metal sandalyelerden birine oturmuş, saçları nemli ve yüzünün etrafında dağınık, çok büyük bir sweatshirt'ün içinde boğulmuş ve çikolatalı bir atıştırma çiklatası çiğniyor.

Çok sevimli görünüyor.

"Bir tane istemediğine emin misin?" Bir tane daha almak için pakete uzanıyor.

Bar.

"Eminim," diyorum. "Eve dönerken bir yerde durup yemek yiyebiliriz.

Uzun bir yol."

"Arabanızda GPS var mı?"

"Bu eski bir Aston Martin," diyorum kuru bir sesle.

Bir kaşını kaldırıyor. "Bunun evet mi hayır mı anlamına geldiği konusunda hiçbir fikrim yok."

"Hayır" anlamına geliyor. Ama yol işaretleri oldukça açıklayıcı olmalı. Bütün yollar Roma'ya çıkar ve bunun gibi şeyler."

Ayağa kalkıyor ve otoparka doğru gidiyoruz. Kolumu onun omuzlarına dolamam tamamen içgüdüsel. "Günlük gezinin böyle geçmesini beklemiyordun, değil mi?"

Harper omuz silkiyor. Bu hareket kolumu titretiyor. "Hayır. Ama... bu çok daha unutulmazdı."

"Teknenin devrildiği anın fotoğrafını çekememiş olmamız çok kötü. Annenin hoşuna gider miydi?"

Gülüyor. "Muhtemelen! Yapardım, orası kesin. Dürüst olmak gerekirse, bir su yılanı mı? Pastoral bir gölette mi? Bu çok kaba."

"Muhtemelen rahatsız ettik."

"Bu konuda haklı olabilirsin. Ama yine de tekneye bu kadar yaklaşmanın gereksiz olduğunu düşünüyorum." Yine titriyor. "Ona dokunduğuma inanmıyorum."

"Isırmadığı için şanslıyım," diyorum.

Beni gülerek itiyor. "Bu konuyu açma bile, yoksa uyuyamayacağım."

Arabaya binip yola çıkıyoruz ve Harper radyonun kadranıyla oynuyor. Kucağında bir paket cips var ve arada bir bana birkaç tane uzatıyor. Şaşırtıcı bir şekilde...

Yurtiçi.

Bir şekilde sık sık bu duruma düşüyoruz, o ve ben. *Arkadaşız*. Onun istediği de bu. Ama ikimizin sakın, rahat evcimenliğinde bundan çok daha fazlasıyla parıldayan bir şey var.

Uzun zamandır sahip olmadığım bir şeyle.

Harper eski rock müzik çalan bir istasyona yerleşiyor. Yol keskin bir dönüş yapıyor ve ben de alçak çitlerin yanından hızla geçerek onu takip ediyorum. Güneş batmaya başladı. Gökyüzünü turuncunun inanılmaz bir tonuna boyuyor ve gerçek karanlığın çökmesi için en az kırk dakika daha geçmesi gerekecek.

Umarım o zamana kadar otoyola varırız.

Ama umutlarım çabucak söndü.

"Bunun doğru yol olduğunu sanmıyorum," diyor Harper dikkatle. Küçük bir köyden geçiyoruz, yeterince şirin, ama bizi ana yola ya da Londra'ya geri götüren herhangi bir işaret yok.

Arabayı yavaşlatıyorum ve yoldan geçen var mı diye bakıyorum. Hiç kimse yok.

Mezra, İngiliz kırsalının çoğu gibi pitoresktir. Yıkık dökük tuğla çitler, sarmaşıklar, meşe ağaçları. Siyah ahşap çerçeveli beyaz kireç badanalı evler. Köyün merkezinde küçük bir kilise, o kadar küçük ki buranın tam nüfusunun üzerinde bir kişiyi bile barındıramazdı. Belki de hiç ihtiyacı olmadı.

"Kaybolmuş olabiliriz," diye itiraf ediyorum.

Harper kıkırdıyor. "Öyle olsaydık bile Dean bunu asla söylemezdi."

Dean'e benzetilmesi beni şaşırtıyor. Harper'a bakıyorum ama o son derece sakın görünüyor, öne doğru eğilip yol işaretlerini okumaya çalışıyor.

"Egom o kadar da kırılgan değil," diyorum temkinli bir şekilde.

Kıkırdıyor. "Hayır, hiç de kırılgan değil. Google Maps'i kontrol etmek için bir telefon açmayı *deneyebilir* miyiz?"

". Ama bu riske degeceğinden emin değilim, henüz değil. Bu köy boş görünüyor."

"Muhtemelen akşam yemeği vakti. Herkes içeride."

"Ya da yapacak bir şey yoktur. Burası terk edilmiş."

"Öyle değil. Bak, şurada çiçek saksıları var."

Bu beni kıkırdattı. "Doğru. Muhtemelen başladığımız yere, ana yola geri dönmeliyiz."

Küçük kasaba meydanının yakınında geri dönüyorum ve köy yoluna geri gidiyorum. Çakıllar lastikleri hafifçe patinaj yaptırıyor, sonra da yol tutuşlarını buluyorlar.

Bir virajda hızlanırken, arabanın içinde keskin, şiddetli bir sarsıntı oluyor. Hemen frene basıyorum. Harper küçük bir çığlık attı, ellerini uzatıp gösterge paneline dayadı.

"Bu da neydi böyle?" diye sordum. Araba en iyi durumda. Arabalarımın bakımı için birini tuttum. İki haftada bir gelip her şeyi kontrol ediyor. Sıvıları ve benzini tamamlar, dış kısımları yıkar ve parlatır, iç kısımları detaylandırır. Her aracın motoru her zaman sorunsuz çalışır - bakım elemanım yağ değişimleri konusunda titizdir - ve lastiklerimin iyi durumda olduğundan eminim.

"Bu kulağa hiç hoş gelmedi," diye nefes alıyor Harper.

"O bir lastikti," diyorum içime batan bir şüpheyile. Lanet olası çukur.

Biliyorum işte. Ama yolun ortasında durduk, bu yüzden dikkatlice biraz gaz veriyorum ve arabayı kenardaki çimenlik bir alana çekiyorum. Arkamızda bırakmaya hevesli olduğumuz evlerin hemen yanında.

Araba itiraz
ediyor. Ruhum
acıyor.

Ve koltuğumdan kalkar kalkmaz her şey doğrulandı. Bir zamanlar mükemmel durumda olan sağ ön lastiğin havası inmiş. Siyah kauçuk yırtılmış ve pürüzlü dikiş boyunca lifler yüzülmüş.

"Harper," diye sesleniyorum. İçimde yanan hayal kırıklığına rağmen sesim sakin. Ne de olsa Land Rover'ı seçmeliydim. "Bu küçük köyde bir han gördün mü? Çünkü geceyi burada geçirmek zorundayız."

Bir han var.

Harper arabayla geçerken gördü ve arabayı kilitleyip eşyalarımızı aldıktan sonra oraya doğru ilerledik. Küçük kilisenin hemen yanında yer alıyor.

The Crown Bed and Breakfast.

Dışarıda tek bir arabanın park ettiği eski bir taş yapı. Yani içeride *biri* olmalı. Ve gerçekten de... biri var. Geldiğimizi memnuniyetle haber veren küçük zile rağmen kapıdan içeri girdiğimizde başını kaldırıp bakmıyor.

"Percy, sen misin?" diye sorar kadın ve gazetenin bir sayfasını daha çevirir. Kısa gri saçları başının etrafında kıvrılıyor ve kırmızı çerçeveli bir gzlk burnunun üzerinde duruyor. İnişli ıkışlı aksanı Londra'da duyduğumdan daha gl. "Sanırım Harcourt'lar yarın yeni yatakla birlikte uğrayacaklar. Sarı odayı boşalttın mı?"

"zgnm hanımefendi," diyor Harper, "ama biz Percy değiliz."

Kadın ahşap tezgâhın arkasındaki yerinden başını kaldırıp bakıyor. Dekor, iekli duvar kâğıtları ve halı kaplı zeminiyle tam bir İngiliz kırsalı.

Gözleri büyür. "Aman Tanrım! Öyle olmadığını . Özür dilerim.

Bir oda için mi geldiniz?" Sesinde neredeyse umutlu bir nota var.

"Evet," dedim. "Kseyi dönünce bir kaza geçirdik, arabanın lastiği patladı. Yarına kadar değiştiremeyeceğiz."

Yaşlı kadın başını sallayarak, "Ah canım," der. "ok yazık. Sizin için yerimiz var. İsterseniz sıcak yemek de var ama bir şeyler almak için iki sokak ötedeki Ethan'a uğramanız gerekecek. Tabii bu gece mutfağı erken kapatmadıysa. Televizyonda iyi bir program varsa bazen böyle yapar."

Ona göz kırıyorum. Bir işi yürütmek için ne biçim bir yol. "Bunu daha sonra deneyebiliriz. Giriş yapabilir miyiz? Sanırım ikimizin de duşa ihtiyaı var. Telefonunuz da varsa ödünç almak ve araba için arama yapmak isterim."

"Tabii ki! Gel, gel, seni halledelim."

Kredi kartımı düz bir şekilde tezgâhın üzerine bırakıyorum. Harper o dipsiz gözleriyle etrafına bakıyor, resepsiyon alanını inceliyor, kapı aralığından yan taraftaki bir odaya bakıyor. Geleneksel bir şekilde dekore edilmiş... ama ortada yemek masası yerine endüstriyel bir masa testeresi var.

Renos mu?

Bayan arkasından bir anahtar aldı. "Sizin için en büyük odamız müsait."

Boğazımı temizliyorum. "İki odaya ihtiyacımız var, lütfen."

Duraklıyor ve kaşları çatılıyor. "Oh. Çok üzgünüm, canlarım, ama elimizde sadece bir tane var."

"Burası tamamen dolu mu?" Harper soruyor. Sesindeki güvensizliği saklayabilmesi bir mucize.

Burası terk edilmiş.

"Hayır, hayır," diyor hancı gülerek. "Tadilat yapıyoruz. Gördüğünüz gibi beş odamız var ama birkaç yıl önce su sızıntısı oldu ve sonra, şey. " Elini küçümser bir hareketle sallıyor. "İzinler, inşaat şirketleri, bilirsiniz. Her şey zaman alır. Şu anda tamamen hazır olan sadece bir tane var. Ben Edith, kocam da Percy. Burayı biz işletiyoruz." Kırmızı çerçevesinin arkasından bize göz kırpmıyor, gülümsemesi yerine geliyor. "En azından odayı görmek ister misiniz? Oldukça güzel ve geniştir."

Beynim yine kısa devre yapıyor.

Harper'ın etrafında o kadar hızlı ve o kadar sık oluyor ki, henüz tam olarak kontrol altına alamadım. Bunca yıldan sonra yapmalıydım ama şimdi parçalanıyor.

Geceyi birlikte geçirmek.

Bunu istemeyecektir. Ona bakıyorum, gözlerini görmek istiyorum. Ama o doğrudan bayana bakıyor. "Teşekkür ederim," diyor Harper sıcak bir şekilde.

"Görmeyi çok ve eğer sadece bir oda boşsa, onu alacağız."

Göğsümün içinde bir şey uzanıyor ve sıkıca kavıyor. Nefes almamı zorlaştırıyor.

Harper kadını takip ediyor, ben de klostrofobik dar koridorda ikisinin peşine takılıyorum. Duvarlarda tablolar asılı; at sırtındaki kadın ve erkeklerin ve İngiliz manzaralarının tuvaleri.

Oda büyük *değil*.

Ortada, örtüsü şal desenli sayvanlı bir yatak, çevredeki tarlalara ve batan güneşe bakan bir pencere ve banyo olması gereken bir kapı var.

Ve köşede tek bir sandalye.

"İşte burası," diyor hanımefendi sıcak bir şekilde. "Lütfen kendinizi evinizde hissedin. En az iki saat daha lobide olacağım, telefonu ödünç almak istediğinizde aşağıya gelin. Buralarda bir tamircimiz yok, yoksa şu anda bir tamirhaneyi arıyor olurdum."

"Teşekkür ederim," diyorum odun gibi bir sesle. Gözlerim yataktan başka bir yere bakamıyor.

"Gerçekten, çok teşekkür ederim," diyor Harper tatlı bir sesle. "Yardıminız için. Birazdan aşağıda olacağız."

Hancı dışarı çıkıyor ve arkasından kapıyı kapatıyor. Yumuşak, neredeyse sessiz bir tıkırtıyla kapanıyor ama ben bunu bir silah sesi gibi duyuyorum.

"Pekala," diyor Harper. Birkaç adım öne çıkıyor ve marketten aldığı küçük çantayı yere bırakıyor. "Sanırım bu gecelik ev burası."

Chapter 21

Ha rper

Önce duş alıyorum. Küvette ayakta durup el duşu başlığını kullanarak gölet kirinden arıyorum. Düşük su basıncı ve garip pozisyona rağmen, bütün gün yaşadığım en güzel şey bu. Nate'i iskelede gömleksiz ve bronz teninin üzerinden su akarken görmenin hemen yanında.

Bu da inanılmaz derecede kafa karıştırıcı.

Nate'in daha sonra duşa girmesi gerektiğini hatırlamadan önce ücretsiz numune şampuan şişesinin yarısını ve minyatür sabunun neredeyse tamamını kullanıyorum. Saçımı duruluyorum ve havuzdan eser kalmayana kadar cildimi keseliyorum.

Bakkal kıyafetlerini tekrar giymek o kadar tatmin edici değil ama giyiyorum. Bir çift temiz iç çamaşırı ve aldığım kaşkorse. Sonra odada asılı bulduğum bornozu üzerime sarıyorum. Daha önce giydiğim pantolon ve sweatshirt hafifçe gölet gibi kokuyor ve onları lavabonun yanına katlanmış halde bırakıyorum.

Odaya açılan banyonun kapısını araladığımda Nate'in köşedeki sandalyede oturduğunu fark ediyorum. Yanında bir tabak yemek vardı.

"Restorana mı gittin?" diye sordum.

Gözleri okunmuyor ve gülümsemesi hiçbir yerde görünmüyor. "Denedim ama kapalıydı. Edith bize tost ve çay yaptı."

"Oh, çok nazikti."

Ayağa kalkıyor ve elini saçlarında gezdiriyor. Kaşları hemen çatılıyor, sanki ne kadar kirli olduğunu fark etmiş gibi. "Evet. Al bakalım. Ben bir duş alacağım."

Banyo kapısı arkasından kapanıyor ve ben rahat otel odasının konforlu sessizliğinde kalıyorum. Burası çok güzel dekore edilmiş, dört direkli yatağın karşısında bir şömine var. Güzel yatak örtüsü ve uyumlu süslü yastıklar gözüme çarpıyor ve tost tabağını alıp bağdaş kurarak yatağın yumuşaklığına gömülüyorum.

Edith bizi bu odaya getirdiğinden beri sinirlerim tepeme çıkıyor. Ve şimdi, duştaki suyu duymak, Nate'in yıkandığını bilmek... çıplak... ve sonra buraya geleceğini...

Benimle aynı yatakta uyumak için.

Bu fikirden bu kadar hoşlanmamam gerekirdi. Buna hakkım yok, iddiam yok, terbiyem yok.

Küçük yan sehpanın üzerinde bir torba pirinç var. Telefonlarımız hâlâ pirinç tanelerinin içinde. Bir parça tost çiğniyorum ve benimkini tekrar açmayı düşünüyorum. Ama hâlâ ıslaksa, bu onu tamamen kızartabilir... hem telefonu ne yapacağım ki?

Sabaha kadar buradan çıkamayız.

Papatya çayı içiyorum ve düzenli nefes almaya odaklanıyorum. Geçen hafta sonundaki öpücükleri bugün görmezden gelmek yeterince kolaydı. Araziye, eğlenmeye, sonra da yola odaklandık. Şimdi tek düşünebildiğim onlarmış gibi hissediyorum.

Banyonun kapısı açılır. Nate sadece beline sardığı bir havluyla dışarı çıkıyor. O muhteşem geniş göğüsle karşılaştığımda boğazım kuruyor. Ve sonra arkasını dönüyor. Şifonyere bakıyor. Omurgası boyunca ve kürek kemiklerinin kasları boyunca uzanan su damlacıklarını fark ediyorum. Nemli saçlarından damlalar süzülüyor; bu ıslaklıkta kahverengi saç telleri neredeyse siyah görünüyor.

Nate omzunun üzerinden bakar. "Hepsini ye. Ben kendi parçamı çoktan bitirdim."

Yutkunuyorum. Zar zor. "Emin misin?"

"Evet." Plastik poşetlerden birini karıştırıyor. Aldığı ikili paketten bir tişört daha çıkarır ve giyer. Temiz bir çift boxer külot alır ve banyoya geri döner.

Mekanik olarak çiğniyorum. Tabağı kaldır.

Sonra, o tişört ve bir çift boxer külottan başka bir şey giymeden geri döner. Lacivert bir takım, sanki olması gerektiği gibi.

Bacakları kaslı görünüyor.

Tabii ki olurlar. Vücudunun üst kısmını gördüm.

Yatak örtüsüne uzanıyorum ve Nate'e bakmak bu tek harekete odaklanıyorum.

"Ben sandalyeyi alayım," diyor.

Pencere perdelerini indirdiği yere bakıyorum. "Ne? Bu çok rahatsız edici görünüyor."

"Her şey yoluna girecek."

I salla benim Başını. "Bu Gülünç, gel üzerinde. I yapamam olmadığını bilerek rahatça uyuyabilirsin. Burada ikimize de yetecek kadar yer var."

Duraklıyor, elleri yarı açık panjurların üzerinde hareketsiz duruyor. "Emin misin?" "Evet. Zaten sadece birkaç saatliğine."

Yorganın altına giriyorum ve bornozumu odanın diğer ucuna fırlatıyorum. Yatak biraz fazla yumuşak ama sıcak ve yastık başımın arkasında harika bir şekilde kabarık. Neredeyse tam bir dakikadır kendimi yerleştiriyorum ve odadaki sessizlik daha da belirginleşiyor.

"Tamam o zaman," diyor sonunda.

Nate yatağa tırmanırken tavana bakıyorum. Televizyon yok, telefon yok, kitap yok, ne yapacağımı bilmiyorum. Burada uzanmaktan ve o yerine yerleşirken yatağın dalgalanmasını hissetmekten başka.

An uzadıkça ikimiz de hiçbir şey söylemeden uzanıyoruz. Bir süre sonra "Burayı sevdim," demeyi başarıyorum.

Elini yüzünde gezdiriyor. "Sadece sen bunu söyleyebilir ve samimi görünebilirsin."

"musunuz? Çok şirin ve tarihi bir yer ve hanımefendi bize çok iyi davrandı. Taç pervazına bak."

"Burası parçalanmaya hazır."

"Hayır değil," diyorum. "Buranın dekoru güzel değil mi?" "Zamanın yaklaşık yetmiş yıl gerisinde görünüyor."

"Ama mesele de bu zaten." Yan dönüp ona bakıyorum. "Farklı bir dönemin anılarını çağrıştırması ."

"Burada kalan hiç kimse on sekiz ellili yılları *hatırlayamaz*."

Gözlerimi deviriyorum. "Ne demek istediğimi biliyorsun."

"Bunu yapman hoşuma gidiyor," diyor. "Ve evet. Ne demek istediğini anlıyorum."

Bu loş odada gözleri yine okunmuyor ama dudaklarında hafif bir eğilme var.

"Ben yaptığımda ne gibi?"

"Bana gözlerini devir."

Göz kırpıyorum. "Bunu ben mi yapıyorum?"

"Evet, aslında oldukça sık, öfkelendiğinizde." Yüz ifadem karşısında gülümsemesi genişliyor. "Bunu yapmayı bırakma."

"Vay canına. Öyle olduğumu fark etmemiştim."

"Daha da iyi oluyor" diyor. O da yan dönüyor ve şimdi aramızdaki yastığın genişliği boyunca birbirimize bakıyoruz.

Dudaklarımı ıslattım. Sessizliğin uzayıp bizi sarmasına izin verdim. "Araban için üzgünüm. Senin için çok şey ifade ettiğini biliyorum."

Gözleri kısıldı. "Evet. Benim hatamdı. Ama onu tamir ettireceğiz.

yuk

arı." "Ailenizdeki herkes araba sever mi?"

"Pek sayılmaz." Sesi sorgulayıcı. "Bu da nereden çıktı?" "Hiçbir yerden.

Sadece seni çalışıyorum," diyorum. "Belki de çünkü bu sadece kendiniz için yaptığınız bir şey. Sadece sizin sevdiğiniz bir şey?"

"Belki," diyor kolayca, "ya da belki de gerçekten çok hızlı gittikleri içindir."

Gülüyorum. Burada ona bu kadar yakın uzanmak bedenimi gergin tutan gerilimin bir kısmını kesiyor. Bir iki adım kıpırdarsam ona dokunabilirim.

"Evet, haklısın. Özür dilerim."

"Olma," diyor. "Beni anlamaya çalışman gidiyor."

Neredeyse karanlıkta kelimeler sessiz. Göğsümü sıcaklıkla dolduruyorlar ve o his bir kez daha içimin derinliklerine yerleşiyor. Kemiklerine kadar işleyen o bilgi -hayatında buna pek sahip olmamıştı.

"Belki söylediklerinizin küçük bir kısmı da doğrudur," diyor. "Babam arabaları yeterince seviyor ama asla *tam anlamıyla* değil. Tüm kalbimle değil. Onları gerçekten sürmeyi seviyorum. Babam, erkek kardeşim ve şimdi kız kardeşim de... Hepsi araba servislerini kullanıyor. Bu New York'ta bir dereceye kadar mantıklı elbette. Ama bağımsızlığımdan vazgeçebileceğimi sanmıyorum."

"Oh," diye nefes alıyorum. Bu çok mantıklı. Bana söyledikleri, ailesi hakkında duyduklarım. Elde edebildiği kadar çok kontrol istiyor.

Nate'in gülümsemesi eğiktir. "Evet, bunun kulağa ne kadar temassız geldiğini şimdi fark ettim."

"Bu ne değil... ailenizin özel şoför kullanması hakkında mı?" "Evet."

"Zengin olduğunu zaten biliyorum Connovan," diyorum alaycı bir şekilde. "Kedi çantadan çıktı."

O chuckles usulca. "Lanet olsun. İşte I düşündüm Ben de olmuştur iyi rol yapmakta."

"Sanırım ilk iki dakika içinde ele verdin." "Benimle tanıştıktan sonra mı?"

"Mm-hmm."

Sessiz ve sırt üstü yatmak için dönüyor. Güçlü profiline ve tavana bakan kırpışmayan gözlerine bakıyorum. "Üniversite barındaki ilk seferden mi bahsediyorsun? Dört yıl önce mi?"

"Evet," diyorum.

"O geceyle ilgili ne hatırlıyorsun?" diye soruyor.

Yutkunuyorum. O kutuya yaklaşıyoruz, kilitli olan ve bir rafta saklanan kutuya. Ama burada, karanlıkta, onunla konuşmak daha kolay geliyor. "Bize katıldığını hatırlıyorum... Dean ve ben... birkaç dakika sonra. Dean'den çok daha çekingendin."

Kuru bir kakhaha atıyor. "Evet. O gece keyfi yerinde değildi."

"Sen de daha kibardın. Ama şu zengin olayı... Takım elbiseleriniz her şeyi ele verdi," diyorum.

"New York barlarında takım elbise giyen bir sürü erkek var." "Seninki ve Dean'inki gibi değil."

Bana bakmak için başını çevirdi. "O gece büyüleyiciydin."

"Öyle miydin?" Kaşlarım kalktı. Yirmi dört yaşındaydım, büyük şehirde yalnız hissediyordum, bir sonraki kariyer hamlemden emin değildim ve dışarıda eğlenceli bir gece geçirmeye çalışıyordum. Dean bunun bir eğlence olmasını sağladı. O bir kasırğa gibiydi, hayatıma girip beni de kendisiyle birlikte sürükleyen bir kasırğa.

"Evet," dedi. "Kırmızı bir kazak ve siyah bir saç bandı giyiyordun. Müzik hakkında yorum yaptınız. Bir bar ortamı için doğru ritme sahip olmadığını söyledin. Söylediğin ilginç bir şeydi."

"Bunu hatırladığına inanamıyorum."

"Beni bilirsin," diyor sessizce. "Çok iyi bir hafızam vardır."

Aklıma beni üstsüz gördüğü sabah geldi. Gördüklerini unutması için ona ısrar ederken, aklımın bir köşesinde

fotoğrafik bir hafızası var. Isı göğsümden yayılıyor ve yanaklarımı yakıyor.

Gerçekten her şeyi hatırlıyor.

Karanlık odaya sessizlik çöküyor. Saatin kaç olduğunu bilmiyorum ama belki de uyumak kötü bir fikir değildir.

Ama yorgun hissetmiyorum.

Kendimi çok hareketli hissediyorum, sanki canlı bir kablo varmış gibi.

Ben.

Yatağın karşısında, Nate'in yumuşak ve sabit nefeslerini duyuyorum ve doğal olmayan bir durgunluk.

"Yoruldu mu?" Fısıldıyorum.

"sayılmaz," mırıldanıyor. "Uyumak ister misin?"

"Bence bu iyi bir fikir." Örtüyü daha yukarı, neredeyse çeneme kadar çekiyorum. Saçlarım hala nemli ve duşun sıcaklığı geçtiği için soğuk kafa derime baskı yapıyor. "Burası biraz serin."

"Cereyanlı. Tıpkı on sekiz ellili yıllarda olduğu gibi." "Nefret dolu," diye fısıldadım.

Kıkırdıyor. "Gidip daha fazla battaniye arayabilirim." "Hayır, değil. Yatak yakında ısınır."

"Mm-hmm. Öyle olmalı."

"Üşümüyor musun?"

Bir süre sessizlik oldu. "Hayır. Gerçekten değilim." "Oh."

Yine sessizlik ve sonra iç çekiyor. Ondan yayılan vücut ısısı eğilmekten kaçınılamayacak kadar lezzetli olana kadar yaklaşır. "Buraya gel. Isın."

"Emin misin?"

Cevabı omzuma bir el atıp beni yan çevirmesi ve ardından uzun bedeninin kayarak benimkinin arkasına düzgünce oturması oluyor. Aynı el daha sonra kalçama doğru iniyor ve orada duruyor.

"Evet," diyor boynuma karşı. "Bu iyi mi?"

Yanımda sıcak ve iri duruyor; baldırlarımızdan omuzlarımıza değene kadar kıpırdanıyorum. "Tanrım evet. Çok sıcaksın."

"Sana söylemiştim."

Sıcak nefesi boynuma çarpıyor. Uzanıp ıslak saçlarımı yastığın tepesine doğru itiyorum, onun sıcaklığına daha fazla ihtiyaç duyuyorum. Onun eli benim

Kalçam büyük ve kavurucu bir his veriyor ve pijama pantolon giymediğim, sadece külot giydiğim için yüzük ve serçe parmakları doğrudan uyluğumun çıplak tenine dayanıyor.

Bu küçük dokunuş volkanik hissettiriyor.

Birkaç uzun dakika boyunca bu şekilde yattık. Her yerimiz birbirine değiyor ve ikimiz de rahatlamaya yaklaşmıyoruz. Biraz kıpırdanıyorum, yastığa daha da gömülmeye ve sırtımdaki bedene daha da yaklaşmaya çalışıyorum.

"Hâlâ yorgun değil misin?" Nate mırıldanıyor. Nefesi kulağımın kabuğunda geziniyor ve kalçamdaki elin baskısı artıyor. Sadece birazcık.

"Oraya ulaşmaya çalışıyorum."

"Evde genellikle ne yaparsınız?"

"Kitap oku," diyorum. "Ya da... bazen..."

"Aldığınız vibratörü kullanın" diyor.

Kelimeleri duyunca içim ısınıyor. "Dizüstü bilgisayarımda televizyon izleyecektim." Fısıldadığım kelimeler nefes nefese geliyor. Sertçe yutkunuyorum. "Ama... evet. Bazen bunu yapıyorum."

Kalçamdaki el çok hafifçe tenimin üzerinde kayıyor. Ses aramızdaki boşlukta duyulabiliyor. "Anlıyorum."

"Ne iş yapıyorsun?" diye

sordum. "Bazen kitap

okurum."

"Ama genellikle değil."

"Hayır," diyor, parmakları şimdi karnımın üzerinde geziniyor. "Genelde değil." "Peki her zamanki rutin nedir?"

Sıcak kıkırdaması boynumu okşuyor ve ben bundan aldığım zevkle ürperiyorum. "Vibratöre ihtiyacım yok ama..."

"Oh."

"Mm-hmm."

Onu daha derinden kavırıyorum. Karnımdaki el yavaş, tembel daireler çiziyor. Tenimin her hücresi diken üstünde ve daha fazla yerime dokunmasını istiyorum. Başımı geriye yatırıyorum, ağzımı onunkine yaklaştırıyorum ve kaşkorsemi yukarı çekiştirmeye başlıyorum.

"Ellerin sıcak."

"Öyle mi?" Eli tişörtümün inen etek ucunu takip ederek kaburgalarımın yukarı çıkıyor, ta ki parmakları göğsümün alt tarafına değene kadar. Parmakları bir kez, iki kez, ta ki avucu sol göğsümün üzerinde tamamen kapanana kadar gezinirken nefesim .

"Çok sıcak," diye onaylıyorum nefes verirken.

"Hizmet edebildiğime sevindim." Sesi başıma doğru boğuklaşıyor ve başparmağı okşamaya devam ediyor. Meme ucumun tepe noktası. İki parmağının arasında sertleşiyor ve sıvı ateş dokunuştan yayılıyor, uyluklarımın arasına kadar iniyor. Karanlık ve sıcaklık beni tamamen sarıyor, ama sessiz odada çok yüksek sesle nefes aldığımı duyuyorum.

"Nate," diye fısıldıyorum.

Dudakları boynumu okşuyor, eli hâlâ meme ucumu sıkıyor. "Harper," diye fısıldıyor.

Arkamdan ona sürtünüyorum. Elinin devam etmesini istiyorum. Daha çok yerime dokunmasını.

Nate kıkırdar. "Anlıyorum. Vibratör rolünü oynamama gerçekten ihtiyacın var. Şey..." Eli göğüs kafesimde ve karnımda küçük daireler çizerek külotumun lastiğine doğru kaymadan önce bir kez daha göğsümün üzerinden geçiyor. Kalbim göğsümde gümbür gümbür atarken becerikli parmakları bir saniyeliğine bantla oynuyor ve sonra kumaşın altına dalıyor.

Parmakları bacaklarımın arasını okşuyor. Tüm dikkatim bu dokunuşa ve etimin üzerinde gezinen parmak uçlarının ardından yükselen tüylerime odaklanıyor.

"Oh," diye mırıldandı. "Anlıyorum."

Neyi görüyorsun? Ama elinin *oradaki* hissine çok odaklandım ve ona daha iyi erişim sağlamak için üst bacağımı kaydardım. Parmakları kıvrımlarımın tüm uzunluğu boyunca ilerliyor ve klitorisime dokunduğunda ürperiyorum.

"Sırt üstü dön," dedi bana. Sesi hırıltılı çıkıyor.

Yer değiştiriyor ve de sırtüstü yatıp bacaklarımı büküp ayaklarımı yatağa dayayana kadar onunla birlikte hareket ediyorum.

"İşte bu kadar." Serbest kalan kolu boynumun altından geçip ön kolunu göğsüme dayıyor. Ve tüm bunlar olurken bana dokunmayı hiç bırakmıyor. Parmakları külotumun kumaşının altında, beni haritalıyor. Benimle alay ediyor.

"Evde böyle mi yapıyorsun?" diye soruyor. "Misafir odasında..."

"Bazen," diye nefes alıyorum. Klitorisimin sert çıkıntısını buldu ve onu sert, sıkı dairelerle ovuyor. İçime bir sıcaklık yayılıyor ve onun dokunuşuna doğru eğiliyorum.

"Hoşuna gitti."

"Mm-hmm."

Derin, memnun bir ses çıkarıyor ve elini çekiyor. Protesto etmek için ağzımı açtığımda, onun yerine kalçamda kumaşı kavradığını hissediyorum. Külotumu aşağı indirmesine yardım ediyorum. Kalçalarımın yarısına kadar iniyorlar.

"İşte, bebeğim. Hepinize dokunabilmem gerek." Sesi boğuk ve bir şekilde daha derin, burada, yüzünü tam olarak seçemediğim karanlıkta.

Parmakları uzun süre daireler çiziyor. O kadar uzun ki kemiksizleşmeye başlıyorum, beni zirveye ulaştıracak kadar yoğun olmayan zevk dalgaları üzerinde yüzüyorum. Yüzümü omzuna çeviriyorum. Teni sıcak ve sert ve sabun gibi kokuyor. Neredeyse tükettiğim sabun.

"İçine girmem gerek. Etrafımda sıkıldığını hissetmek istiyorum," diye mırıldanıyor, parmaklarını hassas tenimde gezdiriyor. Bir tanesini içime doğru kaydırıp kıvrıyor ve ben de bu his karşısında iç çekiyorum. "Kahretsin, amın iyi hissettiriyor."

Yanaklarıma bir başka kızarıklık yayılıyor. Onun sesi, o çok iyi tanıdığım ses, bunları söylüyor... şakağıma karşı konuşuyor. İlkine bir parmak daha ekliyor. İçimi okşarken hissettiğim en lezzetli duygu, en hafif yanık.

"Titremiyorum, değil mi?" diye soruyor.

Bu o kadar şaşırtıcı ki içimden küçük bir kahkaha patlıyor. "Hayır. Ama yine de hoşuma gitti."

"Beğendin mi?" Başparmağını klitorisime bastırmak için kullanıyor ve benden küçük bir yelp kaçıyor. "Bundan daha iyisini yapmak istiyorum. Bana ne yapacağını söyle."

"Ben de... Ben de... senin yaptığını yapardım." "Öyle mi?"

Kelimeleri çıkarmak zor. Parmaklarıyla beni yavaşça becerirken, onları daha önce hiç deneyimlemediğim bir şekilde içimde kıvrırken ve başparmağını klitorisimde kullanırken zor. "Mm-hmm. Ben esas olarak... sadece..."

"Söyle bana, bebeğim."

Sözcük bir sessizlik içinde çıkıyor. "Klitorisim."

"Kendini boşaltmanın en etkili yolu." Sesi kulağımda ve orada olması çok lezzetli bir duygu. Her şeyde bana rehberlik ediyor.

Ayaklarımın tabanı şiltenin üzerine basıyor. "Evet."

"Sadece uyumak istediğinde."

"Oh... evet."

Kıvrılan parmakları içimde daha önce keşfedilmemiş bir parçayı çalıştırıyor. Hiç odaklanılmamış. Farklı, iyi ve tamamen egzotik hissettiriyor. Her nasılsa, şimdiye kadar hissettiğim tüm zevklerden daha derin. Her zaman klitorisimden yayılan türden.

"Burada çok yumuşaksın," diye mırıldanıyor. Nefesi de hızlı geliyor ve bunun sesini ve sesindeki törpülenmeyi seviyorum. Gözlerimi kapatıyorum ve hislerime odaklanıyorum. "İpek gibi yumuşak ve çok sıcak. *Kahretsin*, sıcacıksın. Bunu yapmayı seviyorum... klitorisini okşamayı. Çok şişmiş. Titreşemiyorum bebeğim, ama bunu yapabiliyorum ve yapabiliyorum-"

Orgazmım ikimizi de şaşırtıyor. Küçük bir nefesle başlıyor ve sonra zevk beni ele geçiriyor, onun dokunuşundan, parmaklarından, içimin derinliklerinden yayılıyor. Sürekli okşadığı yerden.

Sırtımı kamburlaştırıyorum ve göğsümün etrafındaki kol sıkılaşıyor beni sıkıca tutuyor ve inlememek için elimden gelen her şeyi yapıyorum. Çıkmasını engellemek için dilimi ısırarak zorunda kalıyorum.

Nate tüm bunlar boyunca beni okşuyor. Parmakları şimdi yetenekli ve kaygan, amım boyunca hareket ediyor, küçük elektrik enerjisi atışları cildim boyunca dalgalar halinde ilerliyor. Çok hassas.

"Bu iyiydi. Çok iyiydi," diye mırıldanıyor. Kulağıma değen onun dudakları mı? Dönüp bakmak, dönüp onlarla buluşmak istiyorum ama zar zor hareket edebiliyorum. Kendimi kemiksiz hissediyorum. "Çok güzel boşaldın. Boşaldığında parmaklarımı da sıkıca kavradın."

"Öyle mi yaptım?"

"Oh evet." Eli, külotumu bulana kadar iç uyluğum boyunca kayıyor ve bir kez daha örtülene kadar nazik hareketlerle yukarı çekiyor. "Çok iyiydin."

Övgü beni tekrar ateşli hissettiriyor. Dean asla şeyler söylemezdi. Daha önce birlikte olduğum hiçbir erkek böyle şeyler söylememişti.

Kalçamda sert bir şey var.

Farkına varır varmaz, *bundan* başka bir şeyi fark etmek imkansız. Orgazmımın sıcak ertesinde, düşünebildiğim tek şey o. *O*.

"Nate," diye nefes alıyorum.

Eli yine kalça kemiğimin etrafında yavaş daireler çiziyor, başlangıçta yaptığı gibi. Orijinal pozisyonuna geri döndü. "Evet?"

"Sertleşmişsin."

Uzun, hararetli bir an boyunca sessiz kaldı. Sonra yana kayıyor ve kalçamdaki baskı kayboluyor. "Evet. Bu genelde olur."

"Ben de sana yardım edeyim."

"Buna gerek yok."

Yanıma dönüyorum, onun yörüngesine giriyorum. Vücudunun benimkine değdiği yer sıcacık. "Sen de gelmek istemiyor musun?"

Keskin bir nefes veriyor. "Harper."

"Ne?" Dirseğimin üzerine kalktım. "Bu... rahat olamaz. Sertleşince ağrıyor mu? Hep merak etmişimdir."

"Harper," diye tekrarlıyor ama bu sefer kısık sesle kıkırdıyor. Bir kolunu yüzüne örtüyor. "Bunu bana şu anda ancak sen sorabilirsin."

"Merak ediyorum."

"Evet, ağrıyabilir. Şu anda gerçekten acıyor." Bir an için nefes aldığını sanmıyorum. Ben de emin değilim. Ama sonra tekrar konuşur. "Eğer gerçekten istiyorsan..."

Elim zaten omzunda duruyor. Elimi göğsünden aşağıya, tişörtünün yukarı kalktığı karnındaki gergin derinin üzerinden kaydırıyorum. Boxer külotunun lastiğine kadar.

Bandı aşağı katlayıp yoldan çekmeye yardım ediyor ve sonra parmaklarım onun uzunluğunu okşuyor. Kalın ve sıcak bir şekilde karnına yaslanıyor.

İçimde bir sarsıntı oldu.

Merak ve az önceki aynı sıcak, ağır his beni ele geçiriyor. Elimi ona doğru yaklaştırıyorum.

Tıslıyor ve başını yastığa geri itiyor.

"İyi misin?" Nefes alıyorum. Parmaklarım sikinin etrafına dolanıyor ve kadifemsi teninin altında nabzını hissediyorum.

"Evet," ısıırır. "Ben iyiyim."

"Emin misin?"

"Evet, Harp. *Lütfen*. Sana ihtiyacım var-" Ben okşamaya başlayınca sözleri kesiliyor. Nefes alış verışı hemen hızlanıyor. Ses sert ve ben bundan zevk alıyorum. Elimdeki güçlü uzunluğun, başının ipeksi yumuşaklığının keyfini çıkarıyorum.

Onu göremiyorum. Örtünün altında, karanlığa odada saklı. Ama yine de onu hissediyorum.

Ve bu heyecan verici.

Onu sıkıca okşuyorum ve keskin nefeslerini dinliyorum. "Sen de bana söylemelisin," diye fısıldıyorum. "Nelerden hoşlandığını. Normalde ne yaparsın."

"Bu... harika gidiyorsun, Harp. Mükemmelsin." "Seni daha sıkı tutmalı mıyım?"

"Yapabilirsin," diye , "ama bu beni öldürebilir." Bir dirseğimin üzerinde yükseliyorum. "Ne?"

Kısık sesle kıkırdıyor. "Yok bir şey. Bu gece çabucak geleceğim bebeğim."

Sevgi sözcükleri, eli kalçalarımın arasındayken olduğu gibi kolayca dilinden dökülüyor. Tıpkı o zaman olduğu gibi içime bir sıcaklık gönderiyor.

Aleti kalın ve şaftını okşarken uzun olduğunu hissediyorum. Baş kısmı inanılmaz derecede pürüzsüz. Taşaklarını bulmadan önce parmaklarımı damarı takip ederek aşağı indiriyorum.

Yanımdaki adam kaskatı kesildi.

Yavaşça onlarla oynuyorum ve yastığa yaslanıyorum. Teni yumuşak ve ılık, daha önce ağır olan nefesleri şimdi kesik kesik geliyor.

"Bu iyi mi?"

"Evet," diye . "Bununla eğleniyorsun." Karanlığa doğru gülümsüyorum. "Kesinlikle eğleniyorum."

Yutkunuyor. Sesi duyulabiliyor. Karnında titreyen şaftına dönmeden önce onu bir süre daha kızdırıyorum. Çok lezzetli bir ağırlık. Baştan çıkarıcı. Seksi ya da bir erkeğe böyle dokunmayı özleyeceğimi fark etmemiştim ama özledim.

Bu sefer onu daha sert okşuyorum. Daha sert. Nate'in nefes alış verişini daha da hızlanıyor ve ben onu dinliyorum, onu, şal desenli yatak örtüsünün altında ona sarılan elimin sesini. Sesi ölüyormuş gibi geliyor; ve sesi hiç durmamı istemiyormuş gibi geliyor.

"Konuş benimle," diye fısıldıyorum.

Kısık bir inilti çıkarıyor. "Harper, şu anda kendi adımları bile hatırlamıyorum."

"Oh."

"Yapmam gerek... *kahretsin*. Çok yaklaştım. Durma, bebeğim. Devam et... evet... Siktir." Tişörtünü tutup boynuna kadar çekiyor, hareket örtüyü bozuyor ve tam zamanında. *Hissedebildiğim* darbelerle boşalıyor; siki seğiriyor, karnından yukarı fişkırıyor.

Onu okşamaya ve acı dolu iniltilerini dinlemeye devam ediyorum, ta ki yanımda uyuşana kadar. Aleti hâlâ elimde ağırlaşıyor, hâlâ hafifçe titriyor. Nazik okşamalarımın devam ediyorum ve Nate boğuk bir kahkaha atıyor. Elimi çekmek için uzanıyor ama parmaklarını benimkilerle birleştirerek reddedilme darbesini yumuşatıyor.

"Hassas mı?" Ben soruyorum.

"İnanamayacağın kadar." Boştaki elini saçlarında gezdiriyor ve iç geçiriyor. "Lanet tişörtü son saniyede hatırlamam bir mucize. Bugünlük kazalarla işimiz bitti. Burada kal."

Banyoya giriyor ve ben suyun aktığını duyuyorum. Saniyeler sonra geri dönüyor ve yerine geçerken yatak bir kez daha dalgalanıyor.

Nate tereddüt etmedi. Hemen bana doğru dönüyor ve tıpkı daha önce yaptığı gibi elini kalçama koyarak arkama yerleşiyor.

Bu sefer hiç tişört giymemiş. Gövdesi, soğumuş sırtıma karşı sıcak.

"Şimdi sıcak mı?" diye mırıldanıyor kulağıma doğru.

Gözlerimi kapatıyorum. Baldırlarımdan dirseklerime kadar bana dokunan vücudunun sıcak kıvrımlarında rahatlıyorum ve hiç düşünmüyorum. "Evet," diyorum.

Uykuya dalmam uzun sürmüyor.

Chapter 22

Ha rper

Tenime vuran yumuşak bir güneş ışığıyla uyanıyorum. Nerede olduğumu ve çenemin altındaki pamuğun neden evdekinden biraz daha cızırtılı olduğunu tam olarak anlamam birkaç dakikamı alıyor. Yatağın neden daha yumuşak olduğunu... ve neden bu kadar sıcak olduğumu.

Arkamdaki büyük şekil tarafından sıkıca tutuluyorum.

Bacakları benimkilerin arasında ve kolları belime dolanmış durumda. Sabit nefesler şakağımı havalandırıyor ve birkaç saniyeliğine gözlerimi kapatıyorum. iyi hissettiriyor. Sıcak. Güvende. En son ne zaman olduğunu bilmiyorum... eğer olduysa bile. Bu şekilde değil. Dean hiç sarılan biri olmamıştı.

Dean.

Nate. Bu Nate. Tabii ki Nate. Ve dün gece, biz...

Komodinin üzerindeki sülün heykeline göz kırpıyorum. Perdelerin uyuyor. Nate beni boşaltmıştı, sonra ben de aynısını ona yapmıştım. Yorganın altında ve karanlıkta.

Isı ve utanç yanaklarıma doğru yükseliyor. Uyuduğu ve henüz onunla yüzleşmek zorunda olmadığım için mutluyum.

Bana sanki uzun zamandır istiyormuş gibi ve bunu yapmaktan tüm boyunca zevk alıyormuş gibi dokundu. Sanki yarışılacak bir bitiş çizgisi ya da aklında bir son hedef varmış gibi değil.

Gözlerimi sıkıca kapatıyorum ve kollarının beşiğine daha da yerleşiyorum. *Bunu tekrar yapabilir miyiz?* O bir bekar. Onu tanıdığımdan beri öyle. Ayrıca birkaç yüksek profilli kadınla da ilişkisi var, arada bir çeşitli etkinliklerde koluna giren güzel kadınlarla. Tabii ki sekste iyi. Benim de ondan zevk almam çok mu kötü olur? Birbirimizden zevk almamız?

Nate'in nefesi bir iç çekişe dönüşüyor ve hafifçe kayıyor, tüm dikkatimi kışkırmadaki belirgin ağırlığa veriyorum.

Yine sertleşti.

Hala uyurken, sabah ışığında ve içimdeki her şey bu farkındalıkla geriliyor. Dün onu görme şansım olmadı.

Kekeleyerek nefes alıyor ve sonra kolunu belime doluyor, boğazını temizliyor. Uyandı. Ya da olmak üzere.

Kıpırdamadan duruyorum. Bekliyorum.

Uyandığında ne yapacak?

Sıcak bir şey boynumu, omzumu dürtüyor. Dudakları mı? "Günaydın." Sesi kısık, uykudan dolayı sert.

"Günaydın," diye fısıldıyorum.

Boğazını tekrar temizliyor ve etrafımdaki kol daha da sıkılıyor. Bir saniye sonra sırtıma bastırdığı ereksiyon kayboldu. Sanki o da fark etmiş ve kalçalarını başka yöne çevirmiş gibiydi.

"İyi uyudun mu?"

"Yeni bir yatakta olması gerekenden daha iyi," diyorum.

Kolu hareket ediyor. Eli kalçama gidiyor ve ben daha az gergin hissetmiyorum. Ona bakmak her türlü sorunu çözebilir. Ama aynı zamanda yenilerini de başlatabilir ve şu anda neyi daha çok istediğimi bilmiyorum.

Oturmak için itiyorum. Kolu tamamen düşüyor ve bacaklarımı yatağın kenarına doğru sallıyorum. Çalar saate bakıyorum. "Saat... dokuz."

"Dokuz mu?" diye tekrarlar. "Vay be. Bunu beklemiyordum." "Önce duş alabilir miyim?"

"Elbette." Sesi hâlâ boğuk ama sakın bir yanı da var. Belki de şu anda hızla akan zihnimi sakinleştirmek için ihtiyacım olan şeyin bu olduğunu biliyor. "Hepsi senin."

"Teşekkürler. Sence telefonlarımız artık çalışıyor mudur?" Ayağa kalkıyorum ve üzerimde sadece külotum ve kaşkorsemler olduğunu, odanın sabah ışığıyla aydınlandığını fark ediyorum. Bir elimi kır saçlarımda üzerinde gezdiriyorum, aniden utanıyorum. Gece boyunca kurumuş ve neye benzediğini bilmiyorum.

Nate yatak başlığına yaslanmış oturuyor. Saçları dağınık, gözleri benimkilere dikilmiş. Örtü beline kadar inmiş ve göğsünün genişliğini gizleyecek tek bir giysi bile yok. Bütün gece karşısında uyuduğum göğüs.

Dizlerinden biri bükülmüş.

Acaba ereksiyonunu gizlemek için mi?

Ben duş alırken o ilgilenecek mi merak ediyorum.

Acaba bunu ona sorabilecek miyim yoksa hiçbir şey olmamış gibi mi davranacağız?

"Umarım. Sen duş alırken ben de tamircimi arayayım," diyor. "Bizi buradan hemen çıkaracağım. Söz veriyorum."

Başımı salladım. "Çok teşekkür ederim."

On beş dakika sonra banyodan çıktığımda ayaktaydı. Tamamen giyinmiş ve sırtı bana dönük bir şekilde ayakta duruyordu. Yatak hazır, ikimizin de telefonu yakınlarda şarj oluyor. Nate'in yatak odasının sessizliğinde ne yapıp yapmadığını bilmek imkânsız.

Saçımı at kuyruğu yaptım. Asi buklelerle yapabileceğim en iyi şey bu. Nate bana telefonumu uzattığında, parlak ekran karşısında irkilmemeye çalışıyorum. Bir kez bile bakmadan on iki saat geçirmek güzel bir şeydi.

"Şu anda yolda. Tamircim," diyor sessizce. "Bizi kontrol edeceğim."

"Kasabada biraz dolaşabilir miyim?"

"Elbette yapabilirsin, Harper. Ne istersen yapabilirsin." Bakışlarını üzerimde hissediyorum ve sesinin yumuşaklığı bana karanlıkta yapılan şeyleri düşündürüyor. *Ne istersen yapabilirsin.*

Sertçe yutkunuyorum. "Birazdan görüşürüz."

Ashcroft köyü küçük ama şirin bir yer. Evlerden birinin üzerindeki sazdan çatının ve köyün taş kilisesinin önündeki çayırdaki grup geyiğin fotoğraflarını çekiyorum. Artık açık olan şirin bir bakkalda durup bir somun ekmek ve bir şişe meyve suyu alıyorum. Dönüş için bir şeyler.

Döndüğümde Nate'i iki adamla birlikte Aston Martin'in yanında buluyorum. Arabanın yeni bir lastiği var ama üçü de patlayan lastik hakkında derin bir tartışmaya dalmışlar. Nate'in sağındaki sıırım gibi adam yıpranmış lastiğe bakıyor ve başını sallıyor.

Yakındaki taş çitin üzerine oturdum ve biraz ekmek yedim. Adamların tartışmasını izliyorum.

Yirmi dakika sonra, araba tekrar çalışır durumda. Ashcroft'a veda edip tekrar yola koyuluyoruz.

Arabadaki sessizlik bunaltıcı değil. Gergin değil. Ama dün olduğu kadar doğal da değil. Söylenmemiş kelimeler aramızda asılı kalıyor. Hızlanırken Nate'in vites kolundaki elini izliyorum ve dün gece nerede olduğunu düşünüyorum. O uzun parmakların içimde nasıl okşadığını, girip çıktığını ve kıvrıldığını ve bunun olması gerekenden çok daha iyi olduğunu.

Radyoyla oynuyorum. Bir şişe meyve suyunu paylaşıyoruz. Bir parça ekmek daha atıştırıyorum ve pencerenin dışında, güzel pastoral manzaralar yavaş yavaş şehir manzaralarına dönüşüyor. Köyler banliyölere dönüşüyor. Tarlalar üst geçitlere dönüşüyor.

"Harper," diyor arabayı Kensington'a doğru sürerken, eve varmadan hemen önce. Sesinin tonundan, söyleyeceklerinin şimdiye kadar yaptığımız konuşmalardan farklı olacağını anlıyorum.

Midem sıkışıyor. "Nate."

Kıkırdıyor. "Bu kadar resmi olmasını istememiştim." "Güzel.

Sanırım öyle olmak zorunda değil."

"Öyle değil," diye kabul ediyor. "Bence dün gece... şeydi. Partiden sonra yaptığın gibi yine bunun bir hata olduğunu düşünebilirsin."

Başımı sallıyorum. "Bu noktada bu biraz anlamsız geliyor. Sence de öyle değil mi?"

Nate bana bakıyor. İfadesi temkinli, gözlerindeki bakışı okumak zor. "Evet. Sanırım."

Derin bir nefes alıyorum. "Biz bir şeyler yapmaktan hoşlanan arkadaşlarız. Birbirimizi çekici buluyoruz." Tekrar ona doğru bakıyorum. Diğer iki değerli aracının hemen yanındaki yeraltı otoparkına geri geri girmekle meşgul, ama yine de gergin bakışımı yakalamış gibi görünüyor. "Sizin adınıza konuşmak istemem elbette."

Park etmeyi bitiriyor, motoru kapatıyor ve gözlerimin içine bakıyor. "Harp, tabii ki seni çekici buluyorum."

Boğazım düğümleniyor. "Doğru. Yani... bunu göz önüne alırsak... sanırım bazen pek de dostça olmayan şeyler yapmaktan hoşlanan arkadaşlar olmamızda bir sorun yok."

"Ya da çok dostça," diyor, "nasıl baktığınıza bağlı" Sözleriyle içimdeki gerginlik dışarı sızıyor. "Evet. Kesinlikle."

"Merak etme, Harp. Sana asla garip davranmayacağım." Orta konsola uzanıyor ve saçımın birkaç telini geriye doğru tarıyor,

kulağımın arkasına çentik attım. "Ne olmamızı istiyorsan o olabiliriz." "Oh," diye nefes alıyorum.

Bakışları saçlarıma kilitleniyor ve parmakları saçlarımdan geçiyor. Gözlerinde bir şey var. Tam olarak ne olduğunu anlayamadığım, çözemediğim bir şey-

Bana bakıyor ve çarpık bir şekilde gülümsüyor. "Baskı yok."

"Baskı yok," diye tekrarlıyorum. "Ve bağ yok mu?"

"Yok."

"Ve kutu kapalı kalır."

O da başını sallar. "Kutu kapalı kalacak," diye kabul ediyor. *Dean'in asla bilmesi gerekmiyor* ve içimde bir gün doğumu gibi rahatlama hissediyorum. "Hadi şimdi. Eve gidelim ve bu berbat kıyafetlerden kurtulalım. Bir daha asla pijama giymek istemiyorum."

"Özel yapım olmamaları berbat oldukları anlamına gelmiyor," diye takılıyorum.

Bir eliyle arabayı arkamızdan kilitliyor ve diğer kolunu omuzlarıma doluyor. "Ben sadece Savile Row'dan eşofman giyerim," diyor. "Bunu şimdiye kadar öğrenmedin mi?"

Konağı gördüğümde içimi huzurlu bir sevinç kapladı. *Ev*. Bu duygunun gücü beni şaşırttı. Geçtiğimiz haftalarda bir yerlerde, bu şekilde düşünmeye başlamıştım.

Nate'in kumar oynayıp kazandığı ay bitmek üzere. Yeni bir yer olmalıyım. Süreci yeniden başlatmalıyım. Ama gittiğimde burayı özleyeceğim.

Nate ön kapının kilidini açar ve alarmı kapatır. Sonra koridorda duran zarfa bakar.

Kapıdaki posta deliğinden içeri atılmış.

Üzerinde büyük harflerle yazıyor. Pul yok.

"Harper..." diyor ve onu almak için eğiliyor. "Çok ağır. Her neyse öyle."

Zarfa uzandım ve o da bana zarfı neredeyse isteksizce uzattı, sanki içinde gizli bir tehlike olabilir. Açtım ve içindekileri çıkardım.

Bir anahtarlık. Ve bir not.

"Harper," diye okudum. "Evde geçirdiğim küçük bir kazadan sonra acil servise gitmem gerekiyor. Sağlık görevlisine bu notu sana bırakması için verdim. Ne kadar bilmiyorum. Quincy ve Stanley ile ilgilenebilir misin?"

Benim için mi? Sonsuza dek sana borçlu kalacağım.' Oh, Richard'dan! Bu onun anahtarı olmalı."

Nate'in sesi karanlık. "Komşu arkadaşın mı?"

"Evet. Tanrım, umarım iyidir! Keşke ona mesaj atabilseydim. Telefon numaralarımızı hiç paylaşmadık." Richard'ı ve resmi tavrını ve acil yardım ekibinden mektupla birlikte buraya gelmesini istemek zorunda kaldığını hayal etmek çok kolay. Köpekler tüm bu yeni insanlarla birlikte heyecanla havlıyor olacaktı. "Köpekler! Bunu ne zaman bıraktığına bağlı olarak dünden beri yalnız olabilirler. Gitmemiz gerek."

"Richard," diye mırıldanıyor Nate. Ama arkamdan geliyor. "O... sence çok mu hasta?"

"Bana her zaman sağlıklı göründü. Ama bilirsiniz, o yaşta her şey olabilir. Umarım evde düşmemiştir..." Elimde anahtarlarla bir sonraki basamağa çıktım bile. "Hadi çocukları alalım. Zavallı Richard."

Nate'in sesi geliyor. "Onun yaşında mı?" "Evet. Yetmişlerinin sonunda."

"Oh," diyor. "Doğru ya. Onun daha genç olduğunu sanıyordum." "O senin kapı komşun!"

"Komşularımı tanımıyorum."

"Sizi kesinlikle tanıyor. Ve bana çok güzel bir Aston Martin'iniz olduğunu söyledi." Kapıyı açıyorum ve beni hemen iki dachshund karşılıyor. Quincy'nin kuyruğu, Stanley'nin helikopter hareketlerine kıyasla, seçkin bir yavru gibi hafifçe iki yana sallanıyor.

"Telefon numaramın yazılı olduğu bir not bırakacağım... onları eve götürmeliyiz. Keşke onu arayabilseydim."

"Doğru. Kahretsin. Evet... Bunu alabilirim." Tasmalarını koridordaki bir kancada asılı bulmamız ve Nate'in evine geri dönmemiz birkaç dakikamızı alıyor. İki koridor arasındaki fark çok keskin. Biri ustalıklı ve modern bir şekilde tasarlanmıştı; diğeri ise hafif sararmış duvar kâğıtları ve oryantal halısıyla yaşanmışlık hissi veriyordu.

Nate'in oturma odasında duruyoruz, iki köpek yeni yeri iyice kokluyor ve etraflarını inceliyor.

"Sorun yok, değil mi?" diye sordum. "Richard'a yardım etmeliyiz ve Quincy ile Stanley çok terbiyeli beyefendiler."

"Sanırım kahverengi olan az önce halıma işedi."

"Tamam, yani idrar kaçırma sorunları var. Belli bir yaşın üzerindeki beyler genellikle böyle yapar." Quincy'yi kucağıma almak için eğildim. Sarkık kulakları ipeksi ve küçük bedeni şaşırtıcı derecede sıcak. "Bunu belirtmeniz çok terbiyesizce."

"Harper," diyor Nate. "Eğer... bu iki sosisliye bakıcılık yapacaksak, malzemeye ihtiyacımız var. Bu evde evcil hayvanlar için tek bir şeyim bile yok."

"Biliyorum. Zihnimde bir liste yaptım bile."

Bir elini saçlarında gezdirir. Kuru kuru kıkırdıyor ama sonra omuz silkiyor. "Biliyor musun, sen taşınmadan önce burada çok düzenli bir hayat yaşıyordum. Ev her zaman sessizdi. İkinci katın sahanlığında neredeyse çıplak kadınlar yoktu, buzdolabında yemek hazırlama kapları yoktu ve kesinlikle köpekler yoktu."

Utangaç bir şekilde gülümsedim. "Biliyorum. Bunun için üzgünüm. Başka bir yer aramaya başlayabilirim, bilirsin, eğer sen-"

"Hayır," diyor. Oturma odasındaki halının saçaklarıyla kavga eden Stanley'i sevmek için eğiliyor. "Asla, Harper."

Chapter 23

Na te

Sıcak su başımdan aşağı ve sırtımdan aşağı akıyor ve buhar nefes alış verişimi ağırlaştırıyor. Bu duş için Tanrı'ya şükürler olsun. Burayı satın aldığımda, her banyoya tepe duşu takmak öncelikliydi. Küvetler hâlâ duruyor. Büyük. Lüks. *Kullanılmadı*. Bu alışkanlığı hiç edinmedim. Banyo yapmanın cazibesini hiç anlamadım.

Bir elimi fayanslı duvara dayıyorum ve fantezilerin beni istila etmesine izin veriyorum. Ama bugünlerde bunlar sadece fantezi değil.

Harper kollarımdaydı.

Ona dokundum, boynunu öptüm ve parmaklarımın etrafından dolanırken zorlukla aldığı nefeslerin tatlı seslerini dinledim.

Olay gerçekleştiğinden beri bu anı kafamda dönüp duruyordu. Dün sabah, uyandıktan sonra küçük B&B odasında. Londra'ya dönüş yolculuğumuz sırasında arabada. Dün gece kanepemde, oturma odamda, evimde kıvrılmış köpekleri kucaklamasını izlerken.

Dün gece uyumak imkansızdı.

Sadece bir kat aşağıda olduğunu bilmek her zaman işkenceydi. Ama şimdi. Onunla tekrar aynı yatakta olmak istiyordum.

Vibratörünü kullanıp kullanmadığını merak ederek dönüp durdum ve ilk defa bir parça silikon ve iki pili kışkandım. I

Şafaktan önce kalktım. Koşuya çıktım. Ama hiçbiri işe yaramadı, işte buradayım, su basıncını kötüye kullanıyorum ve Harper için ağrıyorum.

Onun dokunuşu, onun gülümsemesi, onun vücudu, onun dudakları.

Uzandım ve sikimi okşadım. Sıkıca kavradım ve gözlerimi kapattım, tıpkı onunla o yatakta yaptığım gibi, çok erken boşalmamak için.

Bunca yıl sonra ellerinin üzerimde olması.

Farklı türde bir işkenceydi. *Acı* akla geliyor, ama asla bitmesini istemediğiniz türden.

Yavaşça okşuyorum. Onu beline kadar indirdiği havluyla ve mükemmel çıplak göğüsleriyle hayal ediyorum. Meme uçları pembeleşmiş, yanakları kızarmış ve nemli bukleleri omuzlarına dökülmüş.

Ona unutacağımı söylediğim görüntü.

Ben bir piçim. Ama şu anda, içimde en ufak bir ahlak kırıntısı kalmadı, elim daha aceleyle hareket ederken ve onu zihnimin gözünde görürken değil.

Onu tekrar orgazm etmek istiyorum. Bu, şu anda boşalma dürtüm kadar ezici bir ihtiyaç ve dilimi sertçe ısıyorum. Hızlı vuruşlarımla birlikte nefes alışım da hızlanıyor. Su sürtünme için harika değil ve biraz acı verici, kavramam biraz fazla sıkı ve lanet olsun şu anda tam olarak ihtiyacım olan şey bu değilse.

Parmaklarımın etrafında o kadar ıslak ve ipeksi duruyordu ki, boşaldığında beni o kadar sıkı sıkıya sıkıyordu ki. *Sikeyim*. Söylediklerine bakılırsa, daha önce birinin G noktasına bu şekilde odaklanıp odaklanmadığını merak ediyorum. Eğer yapmadıysa lanet olası bir suç gibi hissediyorum.

Onun tadına bakmamış olmam büyük bir suç.

Duruşumu genişletiyorum ve sanki onun sıcaklığıymış gibi elime pompalıyorum. Harper'a olan ihtiyacım içime işlerken, avucum *onun* yerine çok yetersiz kalıyor. Ama bu bir şey; yapmam gereken bir şey çünkü günümü bu şekilde geçiremem. İşime odaklanamayacağım. O taşındığından beri odaklanamıyorum ama daha önce hiç *böyle* olmamıştı.

Ve şimdi onun amının parmaklarımın arasında nasıl hissettirdiğini biliyorum. Ve o uyurken onu tutmanın nasıl bir his olduğunu biliyorum.

Basınç arttıkça inliyorum, omurgamın dibinde kıvrılıyorum. Rahatlama sadece saniyeler uzaklıkta ve-

"Hayır, Stanley! Dur!" Ses, zevkin kör edici sisini yarıp geçiyor. Onun sesi. Yükselen zevk, serbest bırakılamamanın acısına dönüşürken başka bir iniltiyle kopuyorum. Cam duş kapısından banyoya bakıyorum.

Harper'da, büyük boy bir tişörtle orada duruyordu.

Kucağında yürüyen sosislilerden birini tutuyor, gözleri kocaman... ve bana kilitlenmiş.

"Merhaba," diyor çabucak. "Günaydın. Çok özür dilerim, onları besledim, sonra keşfe çıktılar ve o da koşarak buraya geldi. Yatak odanızın kapısı biraz aralıktı, o yüzden içeri girdi ve... ve... duş alıyorsunuz."

Onunla yüzleşmek için döndüm. Çırılçıplak. Sikim hâlâ acı verici bir şekilde sert, dimdik dışarı çıkmıştı ve bakışları ona kaydı.

Ve sonra hızla uzaklaşır.

"Evet."

Harper'ın yanakları yanıyor, saçları dağınık bir şekilde topuz yapılmış ve o kadar güzel ve şaşkın görünüyor ki bir iniltiyi daha yutmak zorunda kalıyorum.

Beni daha önce çıplak görmemişti.

Bırak baksın, diye düşünüyorum ve duştan çıkıp pelüş banyo paspasının üzerine bir adım atıyorum. Vücudumdan aşağı su damlıyor ve aletim havada sallanarak ağırlaşıyor.

"Bir saniye," diyor hızlıca, hâlâ gözlerini kaçırarak ve Stanley'i arkasına, yatak odama bırakıyor. Bir sonraki an, banyonun kapısını kapatıyor.

Odanın içindeyken. Bakışları

lavaboma sabitlenmişti.

"Tekrar özür dilerim. Daha iyi."

"Harper," diyorum. "Bana bakabilirsin. Eğer istersen."

Gözleri benimkileri buluyor. Parlıyorlar. Sonra aşağıya, göğsüme, karnıma bakıyor ve tam aletimin üzerinde duruyor.

Sistemimde dolaşan zevk-acı, düzgün düşünmemi zorlaştırıyor. Kendimi çalıştırmak istememiştim, ama yaptım ve lanet olsun ki aletim protesto etmiyor ve taşaklarım ağrımıyor.

"Vay canına," diye nefes alıyor. "Handa hava çok karanlıktı, göremedim..."

"Hayır. İkimiz de yapmadık," diyorum. "Bir dahaki sefere, hepinizi görebilmek için parlak güneş ışığı istiyorum."

Nefesi kesiliyor ve bir adım daha yaklaşıyor. "Duşta mastürbasyon mu yapıyordun?" Sesinde bir parça merak var.

"Evet."

"Bunun 'uyku öncesi' bir şey olduğunu sanıyordum."

"Son zamanlarda, 'her zaman' bir şey haline geldi," diyorum, beni izlemesini izliyorum. Bakışları gözlerimden sikime doğru kayıyor. Sarhoş edici.

Uzanıp kendimi tekrar kavriyorum. Aletime uzun, tembel bir vuruş yapıyorum. "İyi uyudun mu?"

"Evet," diye nefes alıyor. "Pek sayılmaz. Ama sorun değil." "Benim için de."

"Bu görünüyor..." Bir adım daha atıyor. "Bana izin verecek misin?"

İçimdeki her şey kasılıyor ve destek almak için duş kabininin çerçevesine uzanmak zorunda kalıyorum. Su şakağımdan aşağı vuruyor, saçlarımdan damlıyor ve söyleyecek tek bir şey bile bulamıyorum.

Gülümsemesi her şeydir.

Onu böyle göreceğimi hiç düşünmemiştim. Gözleri arzuyla sıcak, dudaklarında alaycı ve şehvetli bir gülümseme. Ama işte burada.

Hayallerim gerçek oldu.

"Nate." Bir adım daha yaklaşıyor. Sonra dizlerinin üzerine çöküyor ve sanırım bayılıyorum.

"Harper," diyorum, sesim hırçın çıkıyor. Onu burada, önümde diz çökmüş görmek ve ellerinin sikimi kavradığını hissetmek... "Sana yapmak istediğim şey bu."

"Sonra," diyor. Gözleri daha önce hiç penis görmemiş gibi beni inceliyor ve ben bunun doğru olmadığını biliyorum. Bunu çok iyi biliyorum ama yine de bana bir şeyler hissettiriyor. Onun yaptığı bir şey-

"Sen büyüksün. Geçen gece de böyle hissetmiştim," diyor. Sol eli sikimi sıkıca kavriyor, diğer eli başımın derisiyle oynuyor.

Nefes alabileceğimi sanmıyorum.

"Ama düzgün göremediğinizde bu çok zor," diye devam ediyor. "Ben istiyorum ki..."

Sonra ucu ağzına götürüyor ve içimdeki her şey kısa devre yapıyor.

Daha önce çok yaklaşmışım ve şimdi daha da yaklaştım ve aman Tanrım, ağzının sıcaklığı ve dudaklarının kavrayışı... ve *görüntü* - beynime kazındı. Güzel yüzü, güzel dudakları sikimin etrafında gerilirken bana bakan güzel gözleri.

Emmeye başlıyor, hafifçe sallıyor, elini ulaşamadığı yerlerde kullanıyor ve ben gözlerimi sıkıca kapatıyorum. Nefes almaya odaklanıyorum. Bir türlü kontrol edemediğim, iniltilerle kesik kesik çıkan seslerimi duymazdan gel.

Uzanıp parmaklarımı saçlarında gezdiriyorum. Ama yarardan çok zarar veriyorum, çünkü o dağınık topuz elimde çözülüyor ve vahşi bukleler etrafa yayılıyor. Bazıları kalçalarımı gıdıklıyor.

"Lanet olsun, Harp... Yapamam... Sen çok iyisin." Tekrar aşağı bakmaya cesaret ediyorum ve gördüğüm şey yüzünden neredeyse boşalıyorum. Hareketlerini hızlandırırken gözlerinde bir gülümseme var. Kıvranmak istiyorum, kalçalarım o tatlı ağzın derinliklerine itmek istiyor, ama elim düş çerçevesini o kadar sert acıyana kadar dürtüye direniyorum.

Bu onunla ilgili. Onunla ilgili . Onun zevki, ne istediği, onu boşaltmak. Bütün bunlarda onu ilk sıraya koymalıyım.

Ama her an parçalanacakmışım gibi hissederken bunu hatırlamak çok zor.

Dilini başımın etrafında döndürüyor ve içimde aniden yükselen sıcaklıkla inliyorum. Parmaklarım saçlarında sıkılaşıyor. "Kahretsin. Harper, bu..." Tekrar yapıyor ve kelimelerim çözülüyor.

Hepsini kaybettim.

Ta ki dilini başımın altındaki hassas noktada ileri geri oynatana kadar.

Görüşümün kenarları siyaha dönüyor. "Boşalacağım, yapamam-"

Durmuyor. Geri çekilmiyor. Dilini tekrar tekrar sokuyor ve ben kükrüyorum, zevk beni ezerken parmaklarım buklelerini sıkıyor. Omurgamdan aşağı vuruyor, taşaklarım geriliyor ve patlıyorum. Nabız üstüne nabız ve o ağzını benden hiç ayırmıyor.

Her şey boyunca bana bakıyor.

Bayılacağımdan korkuyorum. Belki de çoktan bayılmışımdır. Ama kendime geldiğimde, zevk hâlâ uzuvlarımı ağırlaştırıyor ve Harper yüzünde Cheshire gülümsemesiyle topuklarının üzerinde oturuyor.

Boğuk bir kahkaha attım. "Lanet . Bu gerçek dışıydı." "Öyle mi? Sağ elinden daha mı iyi?"

"Daha iyi demek hafif kalır." Nefesim hâlâ hızlı geliyor. "Yuttuğuna inanamıyorum."

Harper biraz utanmış görünüyor, ama bunun kendisini ele geçirmesine izin vermeyecek kadar da kendini beğenmiş. Omuz silkiyor. "Canım öyle istedi. Tadın güzel. Temiz."

"Beni duştan daha taze çıkaramazdın." Bir elimi saçlarımda gezdirdim. "Kahretsin, bu beklenmedik bir şeydi."

"Çok teşekkür ederim, Connovan."

Doymuş ve yarı sertleşmiş halde bacaklarımın arasında sallanan sikime bakıyorum. *Buna alışma*, demek istiyorum. Bunun yerine, bir havluya uzanıyorum ve damlayan suların en kötüsünü almak için saçlarımı başlıyorum. "Pek çok konuda yeteneklisin Harp. Beni şaşırtmaya devam ediyorsun."

Lavaboya yaslanıyor. "Arkadaşlar iyi bakar," diyor küçük bir gülümsemeyle. Yanaklarında renk var, sanki o da biraz utanıyor. "Senin duşun benimkinden daha büyük. Oooh, küvetin de öyle. Şuna bir bakın."

baktım. "Evet. Hiç değil."

"Ne? Burada haftada en az iki kez banyo yapıyorum. En iyisi bu."

"Berbat," diyorum ve ona sırtıyorum. "Ve iyi anlamda değil."

Harper gözlerini deviriyor ve makyaj masasını itiyor. "Vay canına. Zekânın zirvesi." "Saat daha erken ve aklım başımdan gitti. Bir erkeğe birkaç dakika verin." I

uzanıp tişörtünü avuçladı. "Peki sen nereye gittiğini sanıyorsun?"

"Köpekleri dışarı çıkarmak ve kahvemi içmek için."

Avuçlarımı onun etrafında kaydırıyorum, onu önüme doğru çekiyorum. Tişörtünün etekleriyle oynuyorum. Kalçalarının üst kısımlarına sürtünüyorum ve bahse girerim altında sadece külot giyiyordur. "Peki ya sen? Arkadaşlar... arkadaşlarına bakmazlar mı?"

Sesli bir şekilde yutkunuyor. "Duştan yeni çıkmadım."

"Bunu asla umursamayacağım," diyorum kulağına karşı. "Ama eğer istersen burada çok uygun bir yerde duş var."

Kollarımda dönmeye başladı. "Belki de-"

Yatak odamda bir telefon çalmaya başlıyor ve birkaç saniye sonra bir köpek havlıyor. Stanley. Odamda yalnız bırakıldım.

Harper kollarımdan kurtuluyor ve aceleyle yatak odasına gidiyor. Havluyu belime sarıyorum ve onu takip ediyorum.

Sosisli sandviç, telefonumun şarj olduğu komodinin etrafında zıplıyor. Yüksek sesle çalıyor. Elime alıyorum ve Harper'ın köpeği kaldırışını izliyorum; tehlikeli elektronik cihaza dikkatimizi bu kadar özenle çektiği için hemen sessizleşiyor.

Asistanım arıyor. "Selam," dedim. "Biletleri aldın mı?"

Harper yavru köpeği kendine yakın tutarak beni izliyor. "Evet," diyor asistanım. "Onca davetten sonra nihayet cevap vermenize şaşırdılar."

"Ve sende iki tane

var?" "Evet," diyor.

Harper'a bakıyorum. "Büyük mağazalardan birkaç randevu ayarla. Kuyumculardan da bir şeyler almam gerekecek. Bana kataloğu gönder."

Harper'ın kaşları kalkıyor. "Oh la la" , hâlâ gülümseyerek.

"Hallediyorum," diyor asistanım. "Başka bir şey var mı?"

"Bu gece için bir araba ayırt. Birazdan ofiste olacağım," dedim ve telefonu kapattım.

Harper kıkırdıyor, Stanley'nin öpücüklerinden kaçmaya çalışıyor. "Abartılı bir yere mi gidiyorsun?"

Bir kaşımı kaldırıyorum. "Ben . Ama biz . Bir film galasına katılmaya ne dersin?"

Chapter 24

Ha rper

Aynanın önünde dönüp zümrüt ipeğin tepedeki ışıkların altında nasıl parladığını izliyorum. Elbise vücudumu ikinci bir ten gibi sarıyor, alt kalçalarım kadar iniyor ve burada ince bir denizkızı eteği şeklinde genişliyor. Straplez korsaj göğüslerimin üzerine şaşırtıcı derecede iyi oturuyor ve belimi ancak harika tasarlanmış bir korsenin yapabileceği gibi kavıyor.

Hiç bu kadar karmaşık bir şey giymemiştim. Hiç bu kadar gösterişli bir davete katılmamıştım. Nate kıyafeti seçmek için benimle gelememişti ve doğru kararı verip vermediğim konusunda endişeliydim, ta ki görevli bana kesin bir dille bunun o olduğunu söyleyene kadar. Peri masalı elbisesinin yetişkin versiyonu gibi görünüyor.

Bana verdiği kredi kartını kullanmak da endişelenmem gereken başka bir şeydi.

Ancak masrafları kendisinin karşılamasının doğru olacağını savunmuş ve bunu da iyi yapmıştı. Beni bu etkinliğe davet etti çünkü yalnız gitmek istemiyordu. *Bana bir iyilik yapıyorsun*, demişti.

İşte buradayım, galadan bir saat önce, artık bana ait olan yatak odasında duruyorum. Küçük bir servete mal olan bir elbisenin içinde, makyajım yapılmış ve saçlarım çıplak sırtımdan aşağıya doğru şık bir at kuyruğu yapılmış. Bu durum için bukleleri düzleştirdim.

Aynaya bakıyorum. "Bir film galası," diyorum sessizce ve ellerimi yanlarımda gezdiriyorum. Şık kumaşın üzerinde. "Bunun benim hayatım olduğuna inanamıyorum."

"Kendi kendine mi konuşuyorsun, Harp?"

Omzumun üzerinden bakıyorum. Nate yatak odamın kapı çerçevesine yaslanmış, yine smokin giymiş. İyi görünüyor.

Smokin içinde her zaman iyi görünür, ama şimdi.

Onu görmek içimi ısıtıyor. Omuzlarına tam oturması ve bu kıyafetin içinde daha da uzun görünmesi gözümün önünden gitmiyor.

"Bana hayranlık duyuyorsun," diyor ve kendi gözleri, yanaklarımın kızarmasına neden olan yavaş bir hareketle vücudumun üzerinde geziniyor.

Boğazım düğümleniyor. "Sen de öylesin."

"Oh," diyor, dudakları , "kesinlikle öyleyim. Ve bunu inkar etmeyeceğim. Harikası."

Küçük bir dönüş yapıyorum. "Elbise seçimi iyi miydi?"

"Harika. Sadece orada olup diğerlerini denerken seni izleyemediğim için üzgünüm."

"Mm-hmm. Belki de olmadığın iyi oldu," diyorum. "Bu pek de ucuz sayılmazdı."

Sanki cevap vermeye değmezmiş gibi homurdanıyor ve yaklaşıyor. İşte o zaman kolunun altında lacivert bir kutu tuttuğunu fark ediyorum. "Senin için başka bir şeyim var."

"Öyle mi?"

"Evet. Bir aksesuar." Kutuyu tutuyor ve kilidini açıyor. Kapağı bana doğru açıyor... Nefesim ciğerlerimde düğümleniyor.

"Nate," diye fısıldadım. Sedefli kadife üzerine yerleştirilmiş elmas bir kolye. Mücevherler ışıpta parlıyor. Parlak standdan sarkan birkaç kolye ucu var. Her birinin merkezinde bir zümrüt var ama etrafı koyu yeşil ışıltıyı artıran küçük bir sıra elmasla çevrili.

Klasik film yıldızlarının takacağı türden bir kolye. Milyoner varisler. Kraliyet ailesi.

"Siz gittikten sonra mağaza görevlisini aradım," diyor Nate. "Yeşil bir elbise seçtiğinden bahsetti. Ben de ona uygun bir kolye seçtim."

Çekingen bir şekilde parmağımı uzatıp göz alıcı ekranın üzerinde gezdiriyorum. "Ödünç mü aldın?"

"Bu bir borç değil. Arkanı dön, Harp."

Yapıyorum ve aynadaki görüntümüzü yakalıyorum. O smokiniyle arkamda duruyordu. Ben yeşil ipek elbisemle.

Nate saçlarımı yana tarıyor, sırtımı açıkta bırakıyor ve kolyeyi boynuma takıyor. Ağır ve soğuk bir kolye ve yeşil rengi straplez elbisemi mükemmel bir şekilde tamamlıyor.

Tokayı kapatırken parmaklarını ensemden hissediyorum.

"Nate," diyorum tekrar. "Hiç bu kadar güzel bir şey giymemiştin."

Bir elini atkuyruğumun üzerinde gezdirerek saç tellerini tekrar yerine çekiyor. Parmakları kütlenin etrafını sarıyor. "Saçlarını daha önce hiç düz görmemiştin," diye mırıldanıyor.

Aynada onun bakışlarıyla buluşmaya çalışıyorum. Ama bana bakmıyor. Gözleri elindeki atkuyruğuna sabitlenmiş. "Sık sık düzeltmiyorum. Çok uğraştırıyor."

"Tahmin edebiliyorum," diyor kısık sesle. "Buklelerinin hepsi gitmiş. Çok güzeller."

Zayıfça kıkırdıyorum. "Geri dönecekler. Tek gereken bir sağanak ya da uygunsuz bir yağmur."

"Mm-hmm." Boğazını temizler ve saçlarının dökülmesine izin verir. "Hazırsan gidelim."

"Öyleyim."

Merdivenlerden inip gece için kiraladığı arabaya giderken yol boyunca kolyeye dokunup durdum. Kaç karat olduğunu sormak istemiyorum. Bunun ne kadar değerli olduğunu bilmek istemiyorum. Bu sadece bir borç ve sadece bu gecelik. Hayır, sadece bu anı olabildiğince dolu dolu yaşamak istiyorum, böylece daha sonra bittiğinde *yeniden* yaşamaya devam edebilirim.

Nate benim için arabanın kapısını açtı. "Bu gece kendin sürmeyecek misin?" diye sordum.

Pişman görünüyor. "Hayır. Düşündüm ama... Bir içki içmek istiyorum. Ya da iki tane."

"Güzel," diyorum. "İçtiğin zaman eğlenceli oluyorsun."

Gözleri benimkilerde oyalanıyor ve farkındalık orada kıvılcımlanıyor, aynı zamanda en son içtiğinde ne olduğunu fark ediyorum. Ben de içmiştim.

Biz, arkamızdaki evin karanlık koridorunda öpüşüyorduk.

O zamandan beri öpüşmedik. Handa mahsur kalmışken ve sonra banyosunun lüks sıcağında... başka şeyler yapmıştık.

Ama öpüşmedik.

"Arabaya bin," diye neredeyse hırlıyor.

Dudaklarım bir gülümsemeye dönüştü. "Evet, efendim."

Leicester Meydanı'na ve galanın yapılacağı sinema salonuna sessizce gidiyoruz. Göz ucuyla Nate'e bakıyorum. Onu daha önce de şık giyinirken görmüştüm. Ayrıca Londra'da bir gökdelenin tepesinde kahvaltı ederken o buruşuk bir smokin giymişti ve bu umurumda bile değildi. Ama şimdi... aramızda bu kadar şey geçtikten sonra onu tekrar smokinle görmek, onun kim olduğunu bir kez daha gözler önüne seriyor. Dünyalarımızın ne kadar farklı olduğunu.

Ne kadar heybetli olduğunu unutmuşum. Ne kadar zengin. Ama işte buradayım, muhtemelen birkaç küçük ulusun toplam GSYİH'sinden daha değerli bir kolye takıyorum ve kapıdan geçmek için paradan daha fazlasına ihtiyaç duyulan bir etkinliğe gidiyorum.

Nate'in telefonu çalıyor ve cevap vermeden önce benden sessizce *özür diliyor*. Sesinin tonunu dinliyorum ve pencereden dışarı, yanından geçtiğimiz şehre bakıyorum. Ayrıca başkalarının yanında sesi sadece benimle olduğundan daha farklı çıkıyor.

"Hayır, o hafta olmaz. Sonraki hafta olabilir. ... Hayır, yapmayacağım. ... Bu iyi bir fikir. "Şirket uçağıyla mı gidiyorsun?"

Zor yutkunuyorum. *Şirket uçağı. Doğru ya.* Contron'un kendi jeti var. Connovalılar için ne kadar ayrıldığını merak ediyorum.

Gözlerim tekrar ona kayıyor. Nate benden on yaş büyük. Aramızdaki yaş farkı hiçbir zaman göze batmadı ama onun şu anki gibi konuştuğunu duymak, sadece çalıştığım galeriye girerek bile saygı gördüğünü görmek ya da hafta sonu küçük handa bahşiş için iki yüz pound bırakabilmek...

farkları vurguluyor. Hayatta onun olduğu yerin yakınında bile değilim.

Yaş bunun bir parçası ama o benden farklı bir geçmişten geliyordu. Tıpkı Dean gibi. Benim hiç sahip olmadığım avantajlar. Nate'in hayatında da net bir yön var. Özgüven, kendinden emin olma, olgunluk... Birçok yönden, her şeyi çözmüş gibi hissediyor. Sanki bulunduğu yerden memnunmuş gibi.

Bahse girerim kendini yeniden bulmak için *Otuzun Altında Otuz* listesi yazmamıştır.

Yumuşak bir klik sesiyle telefonu kapatır. "Bunun için üzgünüm." "Önemli değil. Çalışıyor musun?"

"Kısmen. New York'ta daha öğleden sonra." Gözleri benimkilere takılıyor ve tereddüt ettiğini hissediyorum. "Ailem Londra'ya gelmeyi düşünüyor."

"Öyle mi?"

"Evet," diyor. "olmayacağını göreceğiz." "Bu eğlenceli olurdu. Kardeşlerin mi?"

"Evet, ve onların ortakları. Yeğenlerim ve yeğenlerim."

"Londra'yı seveceklerine eminim." Ama sonra kaşlarımı çattım. "Yine de, muhtemelen daha önce buraya gelmişlerdir, değil mi?"

"Hiç olmadılar, en azından hep birlikte olmadılar," diyor. "İş nedeniyle kardeşim gerektiğinde tek başına uçuyor."

Başımı koltuğa yaslıyorum. "Genelde benim odamda kalır, değil mi?"

Nate'in çenesi gerilir. "Evet. Öyle." Gözleri başka yöne, pencereye doğru kayıyor. "Neredeyse geldik... bana bu filmin ne hakkında olduğunu tekrar hatırlatır mısın?"

Gözlerimi deviriyorum. "Beni davet eden sendin!"

"Evet ama bu bir Jane Austen uyarlaması ve bu konuda uzman olduğunuzu biliyorum." "*Sense and Sensibility*'nin ilk büyük ekran uyarlaması Neredeyse otuz yıl içinde yapılmış," diyorum. Heyecan bir akıntı gibi bütün gün vücudumda dolaştı ve sesime sızdı. "Sence oyuncularını görebilecek miyiz?"

"İstersen onlarla konuşabilirim." Gözlerim büyüdü. "Ciddi olamazsın."

"Öyleyim," diyor çarpık bir gülümsemeyle. Kendinden emin. "Meşgul olacaklar ama denemekten zarar gelmez."

"Dünyayı böyle , değil mi?" diye sordum. "Tamamen temelsiz bir güvenle."

Bir kaşını kaldırıyor. "Tamamen temelsiz olduğunu söyleyemem."

Yanaklarımda bir kızarıklık oluşuyor. Bu bir anda oluyor, zihnim doğrudan onun uzun parmaklarının içimi okşarken hissettirdiklerine atlıyor.

Yüzümdeki düşünceleri okuyunca gülümsemesi kendini beğenmişliğe dönüşüyor. "Tamam," diye itiraf ediyorum.

"Belki tamamen temelsiz değildir."

"Bana şu filminden bahset," diyor. "*Sense and Sensibility* nedir? ne hakkında?"

"Pekâlâ, Elinor ve Marianne kardeşler ve anneleri ve küçük kardeşleriyle birlikte güzel bir malikânede yaşıyorlar. Babaları yeni ölmüş."

Nate'in dudakları seğiriyor. "Görüyorum ki en baştan başlıyoruz."

"Bu önemli," diyorum. Ama sonra, araba Leicester Meydanı'ndan bir blok ötede kırmızı ışıktaki durdu ve düşüncelerimi rayından çıkarmak için insan ve kaldırımlara dikilmiş metal barikalara tek bir bakış yetti. Bu bir...

"Nate," diyorum. "Kırmızı halıda falan yürümeyeceğiz, değil mi?"

"Ana giriş yolunun bu olması beni şaşırtmaz, evet," diyor. "Ama paparazziler ve hayran kalabalığı gelen ünlüleri görmeye odaklanacak. Bizi umursamayacaklar."

Göğsüm sıkışıyor. "Kırmızı halıda yürümek zorunda kalacağımızı mı düşünüyorsun?"

"Olabilir," diyor, kaşları aşağıya çekilmiş. "Merak etme Harp. Her şey yoluna girecek."

"Ünlülere *bu kadar* yakın tahmin etmemiştim."

"Onlar sadece insan." Aramızdaki orta koltuğa bir elini uzatıyor ve düşünmeden tutuyorum. Parmakları parmaklarımın üzerine kapandığında avucu sıcacıktı. "Bu bir macera olacak."

Başımı sallıyorum. Bu doğru. Ben de bunu istiyorum. Heyecanım kaybolmadı, sadece biraz gerginlik ve performans kaygısı var.

Fotoğrafımızı mı çekecekler?

"Bana *Sense and Sensibility*'den bahsetmeye devam et," diyor. Başparmağı elimin arkasında yavaş bir daire çiziyor. "Bana neler olduğunu anlat. Baba yeni öldü..."

Ona elimden geldiğince açıkladım. Willoughby hakkında olabildiğince çok şey söyleyerek dört ana oyuncu üzerinde duruyorum. Ona Marianne'den ve Albay Brandon'ın sabırlı sevgisinden bahsediyorum.

"Yine de benim favorim Edward ve Elinor. Edward'ın nasıl işkence , onu nasıl açıkça istediğini seviyorum," diyorum. "Ama onunla birlikte olamıyor ve bunun son ana kadar ikisini de nasıl yiyip bitirdiğini görebiliyorsunuz."

Nate'in alnı çatıldı. "Peki neden onunla birlikte olamıyor? Bu bana hiç mantıklı gelmiyor."

"Çünkü o zaten yıllar önce tanıştığı bir kadınla nişanlı ama bu bir sır."

"Bu çok aptalca," diyor Nate. Derin sesi gerçekçi. "Eğer Elinor'u gerçekten seviyorsa, bu ilişkiyi bitirir."

"Evet, ama bu onun onurunu kaybetmesi anlamına gelir. Söz vermişti!" "O zaman en azından ona nasıl hissettiğini söylemeli ki yanlış yönlendirilmesin."

"Ama bu onun onurunu da zedeler. Anlamıyor musunuz? Duygularını itiraf edemez, onu duygularına karşılık vermeye teşvik etmenin bir anlamı olmadığını bilir, çünkü evlenme teklif edemez. Bu da onurlu bir davranış olmaz."

Nate'in kaşları çatıldı. "Bundan hoşlanmadım." "Biraz eski moda görünüyor," diyorum.

Başını sallıyor. "Bana eski moda gibi gelmiyor. Ama yine de hoşuma gitmiyor."

"Merak etme," diyorum alaycı bir şekilde ve parmaklarımı onunkilerin etrafında sıkıyorum. "Mutlu bir son var."

"Bunun için Tanrı'ya şükürler olsun," diyor acı bir şekilde. "Hayali insanların acı çekmesine izin veremeyiz."

Önümüzdeki sprinter bakıyor. İçinden göz alıcı giyimli bir çift kadın iniyor ve kalp atışlarım hızlanıyor. Sıra bize geldi. Şoförümüz camını indirip güvenliğe isimlerimizi ve davetiyemizi vermek zorunda kaldı bile.

Sıcak bir şey tenime dokunuyor ve Nate'in elimin arkasını öptüğünü görmek için dönüyorum. Gözleri benimkilerin üzerinde. "Bu gece anılar biriktiriyoruz," diyor bana. "İyi eğlenceler, Harp. Bu anın *tadını çıkar*."

Korkularımı yutuyorum ve onun yerine heyecana odaklanıyorum. O haklıydı. Bu sonsuza dek hatırlayacağım bir gece. Anneme anlatmak için sabırsızlandığım bir gece. Öğrencilerinden bazılarını bu uyarlamayı izlemeye götürmeyi planladığını biliyorum.

"Hadi onu öldürelim," dedim.

Dudakları geniş bir gülümsemeye dönüşüyor. "İşte benim kızım."

Sözleri ve gözlerindeki duygu karşısında kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Ama sonra arabamın kapısı açılıyor ve koyu kırmızı bir halıya ve çevredeki kargaşaya el sallıyorum.

Nate bir saniye sonra yanıma geliyor ve bana kolunu uzatıyor. Kırmızı halıda birlikte yürüyoruz ve sanki bunu her gece yapıyormuşuz gibi ünlülerin, fotoğrafçıların ve şık giyinenlerin göz kamaştırıcı denizine giriyoruz.

Chapter 25

Ha rper

"Rüya mı görüyorum?" Fısıldıyorum. Nate tiyatronun muhteşem lobisinde yanımda duruyor, ikimizin de elinde birer kadeh şampanya var. Etrafımızda o kadar göz alıcı ve şık insanlar var ki, her açıdan zihinsel fotoğraflar çekmeye çalışıyorum.

En sevdiğim dönem aktrislerinden biri sadece otuz adım ötede duruyor. Konuşuyor, gülümsüyor, saçlarını dağınık topuz yapmış ve sarı bir elbise giymiş. Cildi hava ile fırçalanmış gibi görünüyor. Sosyal medyada duyduğum vücut makyajını yapıp yapmadığını merak ediyorum.

"Sanırım rüya görüyorum," diyorum. "Evet, görüyorum." Nate usulca kıkırdıyor.

"Görmüyorsun."

"Yapılacaklar listeme *bir film galasına katılmayı* eklemem gerekecek, sırf bunu işaretleyebilmek için. Bu inkar edilemez bir şekilde yeni ve çılgın bir deneyim olarak nitelendirilebilir."

"Sevindim," diyor ve sesi kendini beğenmiş gibi çıkıyor. "Bu geceyi seveceğini düşündüm. Ve asıl olay daha başlamadı bile."

"Buraya başka birini getirmeyi mi planlıyordun?" Tereddütle sordum. "Ve işler ters mi gitti?"

Kaşları çatıldı. "Şey... Hayır." "Buna nasıl bilet buldun?"

"Birkaç torpil yaptım," diyor.

"Sen... sen... zaten buraya gidiyordun," diye tahmin ediyorum. "Ve fazladan bir biletin mi vardı?"

Nate'in gözleri benimkilerde sabit.

"Hayır." Yutkunmak zorundayım. "Ah."

"Bu hikâyeleri çok seviyorsun, çekim yerlerini ziyaret etmek istedin." Omuz silkerek bir omzunu kaldırıyor. "Ayrıca smokin içinde çok iyi görünüyorum. İki taraf da kazanıyor."

Bu beni kıkırdattı. "Aslında var. Bu neredeyse suç sayılır." "Ve her zaman gölette bir kayıkta olamayız. Ya da göletin *içinde*."

Bazen böyle şeyler yaparız." Dudakları kıvrılıyor. "Merak etme Harp. Yarın Quincy ve Stanley ile birlikte konağa geri döneceğiz. Richard'dan haber aldın mı?"

"Evet, yarın eve geliyor. Onu görmek için sabırsızlanıyorum." Ama sonra başımı salladım. Eğer buraya gelmeyi planlamıyorsa, eğer başka bir randevusu yoksa, eğer bu bir son dakika olayıysa... Bunu sadece benim için mi yaptı? "Bekle, o zaman bu biletleri nasıl aldın?"

"İpler var. Onları ben çektim." "Bilmek istiyor muyum ki?"

"Tam olarak emin değilim," dedi ve şampanyasından yavaşça bir yudum aldı. "Bu seni bazı suç sırlarına bulaştırmak anlamına gelir ve ben-"

"Ne?"

Sırıttı. "Bir telefon görüşmesi yaptım ve bir hayır kurumuna biraz para bağışladım. Zor olmadı, Harper. Erişim sağlamak asla zor değildir."

"Nate Connovan olduğun zaman değil," diyorum.

Kolunu uzatıyor. "Benim sefil varlığımın bazı avantajları olmalı. Hadi gel. Odadaki en ünlü kişiye ulaşmaya çalışalım."

Ziller çaldığında ve herkes yerlerini almak üzere tiyatroya girdiğinde, neredeyse başım dönüyor. İkisini yıllardır sevdiğim üç aktörle konuştum. Her biri şahsen hem daha kısa hem de daha zayıftı. Sanırım kameranın birkaç kilo eklediği sözünde doğruluk payı var.

Neredeyse heyecandan titreyerek sağımda Nate'in oturduğu koltuğa yerleşiyorum. Filmin yönetmeni burada ve film başlamadan önce o ve oyuncular sahnede on dakika boyunca konuşuyorlar.

Biz izlerken birisi düzenli olarak şampanyamızı dolduruyor. Bize çeşitli atıştırmalıklar ve ordövrler sunuyor.

Bir daha asla normal bir sinemaya gidemeyeceğim.

Film bittiğinde herkes alkışlıyor. İnsanlar ayağa kalkıyor ve ben de hemen aynısını yapıyorum. Filmin sonunda akan gözyaşımı silmek için avucumu yanağıma götürüyorum. Elinor'un hikayenin sonunda Edward'a tepki beni her zaman duygulandırır.

"Bayıldın," diye mırıldanıyor Nate yanımda.

Çabucak başımı salladım. "Evet... Özünü çok iyi yakalamışlardı. Elbette bazı sahneleri kesmişler ama iki aşk hikayesini gerçekten iyi yansıtmışlar."

Bitişikteki balo salonunda bir after-party düzenleniyor. Duvarlar sadece eski Avrupa binalarının olabileceği şekilde güzelce süslenmiştir. Karmaşık avizeler ve yumuşak mum ışığı odayı aydınlatıyor ve aynı güler yüzlü garsonlar gelip daha fazla içecek sunuyor. Antrenmanlarım sırasında düzenli olarak dinlediğim bir şarkıcıyı görüyorum. Ve annemin en sevdiği filmi yapan bir yönetmen.

Diğer birkaç çiftle film hakkında sohbet ederken Nate tanıdığı birini fark ediyor ve dikkatini çekiyor. Birkaç dakikalığına tek başıma kalsam bile, kendimi bu muhteşem isimsiz insanlarla sohbetin tadını çıkarırken buluyorum. Tüm bunların tadını çıkarıyorum - atmosferin, arkadaşlığın - ve bunu yaparken bile kendime ne kadar inanılmaz bir hayat yaşadığımı hatırlatıyorum. Burada, bu şehirde olduğum ve Nate gibi iyi bir arkadaşına sahip olduğum için ne kadar mutluyum.

Tekrar kendi kadını olduğum için ne kadar mutluyum.

Kadınlardan biri grubumuza yeni katılan kişiye, "İşte buradasın," diye hitap ediyor. Kim olduğunu gördüğümde gözlerim açılıyor. Şaşkınlığımı gizlemeye çalışıyorum ama dünyaca ünlü aksiyon filmi yıldızıyla beklenmedik bir şekilde yüz yüze gelmek çok zor.

O bir B-lister değil. "Ünlü sayılır" da değil. Kelimenin tam anlamıyla dünyanın en büyük ünlülerinden biri ve filmleri kişisel zevkime göre olmasa bile, onu aniden şahsen gördüğümde hala hayranlık duyuyorum.

Ve bir şekilde tam duruyor. Benimle konuşuyor. Bana ne iş yaptığımı sordu.

"Demek bir sanat uzmanısın," diyor küçüklüğümde beri izlediğim sayısız film ve reklamdan aşına olduğum bir sesle. "Bana en sevdiğin tabloyu anlat."

Bu soru gözlerimi kırıştırıyor. Ama cevap vermek için elimden geleni yapıyorum ve o da başını sallıyor, dudaklarında tembel bir gülümsemeyle her kelimeyi dinliyor. Ekrandakinden daha yaşlı görünüyor. Daha zayıf ve kısa boylu, tıpkı buradaki diğer oyuncular gibi. Sanki beden dışı bir deneyim yaşıyormuşum gibi hissediyorum.

O kadar yakın ki tıraş losyonunun kokusunu alıyorum.

"Birkaç aylığına Pinewood'da çekim yapıyorum."

"Oh, gerçekten mi?"

"Evet. . Sana gezdirebilirim," diyor ve geniş gülümsemesi daha da genişliyor. Dişlerinin hepsi mükemmel bir şekilde düzgün ve o kadar beyaz ki göz kamaştırıcı. Acaba kaplamaları mı var ve özel yapım kabukların arkasına gizlenmiş gerçek dişler keskin vampir noktalarına kadar törpülenmiş mi?

"Uh, evet. Belki," diyorum. "Eğlenceli olabilir."

Şaşkınlık içinde ona numaramı veriyorum ve sonra bana doğru geniş bir gülümsemeyle uzaklaşıyor. Elimde bir kadeh şampanya ve *az önce ne oldu* duygusuyla Nate'in kalabalığın arasından yaklaşmasını izliyorum. Tıpkı onu her zaman gördüğüm gibi uzun ve geniş görünüyor, diğerleri gibi küçülmemiş.

Kaşları birbirine yaklaştı. "O Austin Silver miydi?" "Evet."

"Tanrım."

"Evet, biliyorum. Bir ara takılmak için numaramı istedi," diyorum gülerek. Her şey hâlâ gerçeküstü geliyor. "*Hayal* edebiliyor musun?"

Nate'in gözleri keskinleşir. "Ne yaptı?"

"Sanırım az önce bana asıldılar." Kıkırdarken başımı sallıyorum. "Vay canına. Bu yaşta kendini ne sanıyor bilmiyorum... Dürüst olmak gerekirse, ben onun kim olduğunu iyi biliyorum. Belli ki o da biliyor."

"Austin Silver ile mi çıkıyorsun?" Nate soruyor. Sesi gergin geliyor.

Gülüyorum. "Yüce Tanrım, hayır! Asla. O çok yaşlı ve üvey babamın en sevdiği aktör. İlk aksiyon filmini kaç yaşındayken izlemiştim? Dokuz yaşındayken mi? Kesinlikle olmaz."

Nate'in ağzı yumuşayarak isteksiz bir sırıtışa dönüşüyor. "Yaşlı mı?" "Evet."

Sesi tehlikeli bir hal alır. "Sanırım benden sadece yedi yaş büyük."

Oh.

"Bunu söylediğim için üzgünüm ama bu onu pratikte Mahzen Bekçisi yapar. *Eski haberler*. Benim için çok ama çok eski."

Nate'in ağzının kenarları yukarı kalkıyor ve gözleri parlıyor. "Öyle mi?"

"Evet. Bir cesedi öpmek gibi olurdu."

"Bir cesedi öpmek," diye tekrarlıyor ve bir adım daha yaklaşıyor. Yakınlığı karşısında ürperiyorum. "Bunu söylemen komik, Harp. Bu seni ne yapar?"

"Austin Silver'ı hiç öpmedim," diye nefes alıyorum.

"Hayır. Asla da öpmeyeceksin," diyor. "Ama beni öptün."

Nefesim kesiliyor. "Öptüm mü? Zar zor hatırlıyorum."

Gözleri eğlenerek parlıyor ve sonra elimi tutuyor. Beni kalabalığa doğru çekti. Ayak uydurmak için acele ediyorum. Güzel yeşil elbisem bacaklarımın etrafında genişliyor, ama sadece kalçalarımda genişlemeye başlıyor ve onun uzun adımlarına ayak uyduramıyorum.

"Nereye gidiyoruz?"

"Sizin için son bir aksesuarım var. Kıyafetini tamamlamak için," diyor. Tuvaletlere giden koridorun çıkışına yakın bir yerde gülen bir grup insanın yanından geçiyor. Yolumuza devam ettiğimizde, üzerinde *sadece personel* yazan bir tabela bulana kadar tabelalara bakıyor.

Sanki buranın sahibiymiş gibi kapıyı açıyor.

Burası bir temizlik dolabı ve Nate kapıyı arkamızdan sıkıca kapatmadan önce beni içeri çekiyor.

Kalbim heyecanla çarpıyor. "Sanırım yakalanacağız," diyorum. "Beş, dört, üç..."

Başını sallıyor ve sırtı kapıya dönük olacak şekilde dönerek herhangi birinin kapıyı açmasını engelliyor. "Açmıyoruz," diyor. Tepedeki loş ışıktan başka hiçbir şey yokken gözleri parlıyor. "Yani beni öptüğünü , değil mi?"

Hafifçe başımı sallıyorum. "Neredeyse hiç değil."

"Sanırım yalan söylüyorsun," diyor Nate, iri eli belimi buluyor. Elbisemin ipeği smokinine değene kadar beni kendine çekiyor. "Ama her ihtimale karşı sana hatırlatacağım."

Ağzı lezzetli bir saniye boyunca benimkinin üzerinde geziniyor. Sonra temas ediyor ve gözlerim kapanıyor. *Oh*. Beni sıcak dudaklarıyla, pratik hareketlerle öpüyor ve kolları belimi sarıyor.

Partisinin olduğu gece ikimizin de hissettiği o mantıksız öfke olmadan.

Ona karşı eriyorum. Bu işte, nefesimi tamamen kesen bu yavaş, derin, güçlü öpücüklerde çok iyi. Sıvı ısı aşağı dökülüyor

Dudaklarının baskısı, uzuvlarıma yayılıyor. Midemde birikiyor.

Nate eliyle yüzümü kavlıyor. Dili alt dudağımda geziniyor ve ben içgüdüsel olarak açılıyorum. Öpücüğü derinleştiriyor ve parmaklarımı saçlarında gezdiriyorum, büküyorum, kavrayışımı sıkılaştırıyorum.

Ağzımın içine doğru inliyor.

"Harper," diye mırıldanıyor dudaklarıma karşı. "Bana bu gece bir macera istediğini söyle."

Parmak uçlarımda yükseliyorum. Ağzımı çenesinin üzerinde gezdiriyorum. "Bu gece bir macera istiyorum."

Tekrar inliyor ve beni tutmayı bırakıyor. Ama gözleri bana bunun daha bitmediğini söylüyor. "Güzel," diye mırıldanıyor ve smokin ceketinin içine uzanıyor. "Senin için son bir aksesuarım var bebeğim."

Elindeki küçük kadife keseye bakıyorum. Zihnim bomboş hissediyorum.

Eşleşen küpeler mi? Bu da ne?

Ama sonra içindekileri avucuna boşaltıyor ve içimdeki her şey kasılıyor. Küçük silikon bir oyuncak.

Bir ucu şişkin, kıvrılan küçük uzun bir parça... "Aman Tanrım," diye fısıldıyorum.

Nate'in gülümsemesi parlıyor ve gözlerinde saf bir sıcaklık var. Önümde diz çöküyor ve elbisemin eteğine uzanıp yavaşça yukarı itiyor

-Alt bacaklarımı açarak. Dizlerimi. Kalçalarımı.

"Bana yaşlı dediğin için seni cezalandıracağım," diyor. Aşağı uzanıp elbisemin kalın bedenini tutuyorum ve kalçalarımın üzerinden çekmesine yardım ediyorum. Göğsümde ve boynumda şiddetli bir kızarıklık yayılıyor ve nefeslerim zor çıkıyor. Sanki koşuyormuşum gibi.

"Bunu yaptığina inanamıyorum," diye fısıldıyorum. *Ama lütfen durma.*

Nate ayaklarından birini arkasına destek yapıyor ve girişi kapalı tutmak için sıkıca kapıya dayıyor. Elleri kalçalarımın üzerinde sıcak ve hafif sert, giydiğim tangayı kavramak için yukarı kayıyor. Yavaşça, giysiyi kalçalarımın yarısına kadar çekiyor.

Eli bacaklarımın arasına girdiğinde nefesim kesildi.

"Şu amcığa bak," diye mırıldanıyor, bakışları çıplaklığıma kilitlenmiş. Daha önce kendimi hiç bu kadar açıkta hissetmiş miydim bilmiyorum. "Islanmışsın."

Sertçe yutkunuyorum. "Evet."

Beni öpmeye niyetliymiş gibi yaklaşıyor. İşte. Ama sonra omuzları geriliyor ve öpmemek için kendini zorluyor. Onun yerine oyuncağa uzanıyor.

"Bacaklarını benim için aç, bebeğim... işte böyle." Sonra eli orada, oyuncağı girişime bastırmadan önce hassas etimi okşuyor. Yerine oturuyor ve hafifçe gerilmesi beni ürpertiyor.

"Bu senin içinde titreşecek," diye mırıldanıyor, başparmağı klitorisimin etrafında daireler çiziyor. Gözleri üzerimde, sanki bir şaheser yaratıyormuş gibi. Uzun parçayı tam klitorisimin üzerine oturtuyor ve ben de aşağıya, yarığımın tepesinde duran o pembe silikona bakmak zorunda kalıyorum.

Tangamı yukarı çekip yerine oturtuyor.

Klitorisime yapılan baskı zaten lezzetli, içimdeki ağırlık ağır ve tamamen rahatsız edici değil.

Nate elbisemi indiriyor ve beni başka bir öpücük için kendine çekerek ayağa kalkıyor. seferki nefesimi kesiyor, kontrollü bir şey yok.

"Titreşimleri ben hallederim," diyor dudaklarıma karşı, "telefonumdan. Kimse onları duyamayacak." "Emin misin?"

"Kesinlikle," diye mırıldandı. "Böylece, bir dahaki sefere bir film yıldızı numaranı istediğinde, seni herkesin içinde neredeyse orgazm edecek kişinin kim olduğunu tam olarak bileceksin."

Kollarımdan aşağı bir ürperti iniyor. "Yine kıskanıyorsun."

"Hayır," diyor, ağzı boynumda geziniyor. "Onun gibi erkekleri kıskanmamam gerektiğini iyi biliyorum. Zaten onu istemiyorsun."

"Hayır," diye nefes alıyorum. "İstemiyorum."

Nate doğrulmadan önce boynumdaki nabızı öpüyor. Tekrar elimi tutuyor ve kapıyı açıyor. Parlak ışık, müzik ve sesler içeri doluyor ve zengin ve ünlüler için düzenlenen bir partiye geri dönüyoruz.

Elimi bırakıyor, onun yerine sağ kolunu belime doluyor. Sol kolunu da telefonunun kilidini açmak için kullanıyor. "Bu bana yaşlı dediğin için," diyor Nate ve bir saniye sonra oyuncak içimde hafifçe titreşmeye başlıyor... ve klitorisime karşı. "Kim demiş gerçek erkekler titreşemez diye?"

Bunun şoku neredeyse adımlarımı sarsacaktı.

Ama Nate orada, beni tutuyor ve ileri doğru itiyor. Ağzı kulağımda. "Burada konuşmam gereken bir yatırımcı var. Onu ve kocasını etkilememe yardım edebilir misin?"

"Senden nefret ediyorum," diye fısıldıyorum. Her yumuşak titreşimde içimdeki hisler dalgalanıyor, Nate'in dudaklarının dudaklarımda ve ellerinin bacaklarımda arasında olduğunu hatırlıyorum.

"Bence önemli olan da bu bebeğim. Hiç de değilsin," diyor çarpık bir gülümsemeyle. "Şimdi gel bakalım. Biraz eğleneceğiz."

Chapter 26

Na te

Harper'ın boynundan yanaklarına doğru süzülen kızarıklığı izlemek herhangi bir gişe filminden daha sürükleyici. Eli benimkini sıkıca kavlıyor, sanki destek için yakınımda olmamı istiyor. Titreşim düzenini değiştirdiğimde küçük bir ses çıkarıyor ve nefesi hafifçe kesiliyor.

Kahretsin, ama dolaptan beri yarı sertim ve durumumun azalacağına dair bir işaret yok.

Oyuncağı yerine yerleştirmek, küçük odanın loşluğunda Harper'ın parlayan amını görmek ve benim yüzümden sert ve hızlı nefes alışını duymak...

"Evet," diyor Harper. "O mahalleyi seviyorum. Kensington'da yaşıyoruz ve hemen yakınımızda." Bu gece geyik yapmam gereken bir yatırımcının kocasıyla konuşuyor. Sesi hoş, sakın. Sadece biraz gergin.

Cebime uzanıp titreşimlerin yoğunluğunu ayarlıyorum.
Deseni darbelerden biri olarak değiştirin.

Elinin şampanya kadehinin etrafında sıkılaşmasını izleyin.

"Birlikte mi yaşıyorsunuz?" Sarah Fulton öyle diyor. Mads Knudsen ile iyi arkadaş, Londra, Paris ve Berlin'i sık sık ziyaret eden zengin Avrupalılardan oluşan yarı enest bir grubun parçası. Hepsi de Contron için potansiyel önemli müttefikler.

Başımı eğiyorum. "Evet, Harper kısa süre önce Sterling Gallery'de çalışmak için New York'tan buraya taşındı."

"Biz arkadaşız," diye açıklıyor Harper.

Bu yorum üzerine oyuncağın şiddetini iki kat artırıyorum. Bir nefes nefese kalıyor ama hemen bir öksürükle bunu örtmeye çalışıyor ve boştaki elini yakındaki yüksek masaya dayıyor.

"Çok iyi arkadaşlar," diye ekliyor. "O en iyisidir."

Elimdeki telefonun arkasından sırtıyorum. Telefonu cebime geri koyuyorum ve Sarah'ya geniş bir gülümseme veriyorum. "Özür dilerim. New York'taki ekipten acil sorular var. Saat farkının nasıl olduğunu bilirsiniz."

Elinin tersiyle itiyor. "Tabii ki, tabii ki. Varlığımızın belası. En küçük kızımız Sydney'de bir sömestr geçiriyor. On bir saatlik fark var. Bu insanlık dışı."

"Sydney? Hoşuna gidiyor mu?" Harper soruyor. Bu konuda iyi. İnsanlarla konuşmak ve gerçek bir ilgi göstermek... Yüz ifadesi şu anda normalden daha sıkışık olsa bile.

"Evet, kesinlikle öyle. Biliyor musunuz, en büyük oğlumuz Mads'in yeğeni Willard ile çok iyi arkadaş. Birlikte okula gittiler," diyor Fulton.

Kocasını hızla başını sallıyor. "Evet, Willard sanat dünyasına yeni giren biriyle tanıştırıldığından bahsetti. Bu sen olabilir misin, Harper?"

"Öyle olmalı," diyor mutlulukla. "Aslında iki gün önce galeriye uğradı, elimizdeki Amerikan empresyonist seçkisine hayran kaldı ve patronumla konuştu."

"O iyi bir çocuk," diyor Sarah Fulton içtenlikle. "Çok zeki. Daha birkaç ay önce piyasaya daha önce bilinmeyen bir Covey getirdi. Bunu biliyor muydunuz?"

Harper, "Bana bundan bahsetti, evet," diyor.

Şerefsiz, sanırım. Partimde bütün bir akşam boyunca onun zamanını tekeline almıştı. Ortak noktaları sanat. Onun yaşlarında yakışıklı bir Avrupalı. Ve onu galeride mi ziyaret etti?

Yoğunluğu bir derece daha arttırıyorum.

Harper ayaklarının üzerinde sallanıyor ve bana ters ters bakıyor. Ben de sakince gülümsüyorum.

Mazeretlerimizi söylemeden önce beş dakika daha havadan sudan konuşuyoruz. Ben de onu takip ediyorum, bir gülümseme patlamakla tehdit ediyor.

Birkaç adım uzaklaşana kadar ön kolumu bir mengene gibi kavıyor. "Nate," diyor. "Lütfen. Yapamam... Daha fazla insanla konuşamam."

"Çok mu fazla oluyor?"

"Evet. Patlamak üzereymişim gibi hissediyorum."

Başparmağımı çenesinde gezdiriyorum, alt dudağında duruyorum. "Mesele de bu zaten, bebeğim."

Gözleri kısılır. "Buraya gelemem!" diye fısıldıyor. "Herkes görecektir."

"Mm-hmm," diyorum. Onunla biraz daha alay etme fikri eğlenceli... ama bunun gerçekleşmesi riskini almak istemiyorum. Daha önce yaşadığım kıskançlık hâlâ içimde. Bu asıl bir duygu değil. Ama orada ve şu anda, başkalarının onu geldiği gibi görmesi fikri söz konusu bile olamaz.

Kolumu beline doladım. "O zaman seni buradan çıkaralım."

Neredeyse yanıma yığılacaktı. "Tanrı'ya şükür. Sanki... sanki... elektrikten yapılmışım gibi hissediyorum."

Çıkışa doğru yürüyoruz, çalan grubun ve sabah saatlerine kadar akmaya devam edecek olan açık barın yanından geçiyoruz. Bu tür etkinliklerde her zaman çok ıslanma riski yüksektir.

"Zavallı kız," diye fısıldıyorum şakağına doğru. Ama telefonumda titreşimi salınımsız bir titreşimle değiştiriyorum.

Sabit bir zonklama.

Vücudu geriliyor. "Nate," diye inliyor. "Ne?" "Willard'ın seni ziyarete geldiğini söylememiştin."

"Ben değil," diye nefes alıyor. "Sanat galerisi. Önemli görünmüyordu." "Seninle ilgileniyor."

"İlgilenmiyor. Ona sunabileceklerimle ilgileniyor," diyor. Dili dışarı çıkmış, dudaklarını ıslatıyor. Neredeyse ateşli görünüyor ve şu anda evde olmaktan başka bir şey istemiyorum, bu elbiseyi üzerinden çıkarabileceğim ve boşalırken vücudunun eğilmesini izleyebileceğim bir yerde.

"Sanırım o... o... onda bir sorun var," diye fısıldıyor. "Bu bizim arabamız mı?"

"Evet." André sürücü koltuğundan indi. Araba servisini çok sık kullanmıyorum ama hep onu tutuyorum. Bizim için arka kapıyı açıyor ve Harper'ın araca binmesine yardım ettikten sonra ben de arkasından biniyorum.

Minderlere yaslanıp bacaklarını geniş alanda uzatıyor. "Aman Tanrım," diye fısıldıyor. "Oturmak... etkiliyor..."

Koltukta ona yaklaşıyorum. "Yakın mısın?"

"Evet," diye fısıldıyor. "Yapamam... Nate."

Anlık bir karar. Titreşimi kapatmak... ya da gelmesine izin vermek.

Bölmeyi yükselten düğmeye basıyorum ve bariyer hızla yukarı katlanarak ön koltuktaki André'yi dışarıda bırakıyor. O iyi bir adam. Nereye gittiğimizi biliyor ve oraya vardığımızda ona cömertçe bahşış vereceğim.

"Nate," diye fısıldıyor Harper yine. Elleri koltuğun kenarına kıvrılmış, gözleri yarı kapalı. Zor nefes alıyor. "Ben gidiyorum..."

Elbisesini yukarı çekiyorum. Arabada daha zor ama imkansız değil. Elbiseyle nereye gittiğimi anladığı anda bana yardım ediyor. Bir saniye sonra, elbisesi belinde düğümlendi ve tangasını yana doğru çekiyorum. Ağzımı yerleştirmek için eğildim.

Oyuncağın ucunu şişmiş klitorisinden itiyorum ve yerine

Dud

akla Harper'ın çıkardığı ses yarı çığlık, yarı soluk soluğa.

r. Teni sıcak ve güzel kokulu. Yumuşak. Ve ben bunu yapmak istedim
Haftalar. Aylar.

Yıllar, eğer kendime karşı dürüst olursam.

Geçen sabah, bana hayatımın en iyi oral seksini yaptıktan sonra, yapmak istediğim tek şey buydu. Yapmam *gerekiyordu*. Ama günün gerçekleri ve saatin hızla ilerlemesi onu düş almaya ve giyinmeye göndermişti.

Arabanın içi daha iyi bir poz vermem için çok dar, ama lanet olsun, dilenciler seçilemez. Oyuncak hala amının içinde titreşiyor, bu yüzden tüm dikkatimi onun klitorisine odaklıyorum.

Harper'ın genellikle kendine dokunurken odaklandığını söylediği yer.

Elleri saçlarıma kayıyor, sıkıca kavıyor ve yumuşak inlemelerinin sesini seviyorum. Kalçaları dokunuşlarımda altında hareket ediyor, onları koltukta yuvarlıyor ve dilimin etrafında dönüyor.

"Nate," diye nefes alıyor. Bir çığlık yarım ağızla söylediği bir sonraki kelimeyi kesiyor ve koltuktan kalkarak klitorisini dudaklarıma bastırıyor. Şişmiş tomurcuğu emiyorum ve zevk onu yıkarken yumuşak inlemelerinin ve ağır nefeslerinin sesini dinliyorum.

Bu şimdiye kadar yaşadığım en ateşli şey.

Onunla yaşadığım her şey şimdiye kadar yaşadığım en ateşli şeydi.

Orgazmı azalırken hâlâ titriyor, parmakları hâlâ saçlarıma dolanıyor. Cebime uzanıp titreşimleri kapatmak için dar alanda mücadele etmek zorunda kalıyorum.

"İnanamıyorum," diye fısıldıyor, "bu az önce oldu."

Elleri saçlarımdan kayıyor ve yüzünü kapatarak onu görüş alanımdan gizliyor. Amına veda öpücüğü konduruyorum ve oyuncağı yerine koyuyorum, ama şimdi açmadan. Tangayı sağa doğru çekiyorum.

Sonra yanına oturdum. Araba hareket ediyor, başından beri de öyle, ama trafik ilerlemeyi yavaşlatıyor.

"Dostlar dostların gelmesine yardım eder," diyorum elim kalçasının çıplak tenindeyken. Onu yanıma doğru çekiyorum.

Ellerinin içine doğru kıkırdıyor. "Bu seni şimdiye kadar sahip olduğum en iyi arkadaş yapıyor olmalı."

Sözleri çok tatlı. Ama bana hedeflerimizdeki farklılıkları hatırlatan her şey gibi canımı yakıyor. Birbirimizi ne kadar farklı gördüğümüzü.

"Harper," diye mırıldanıyorum, bileğini hafifçe çekerek. "Utanmana gerek yok."

Elleri yüzünden aşağı kayıyor. Sol gözünün altında küçük bir siyah rimel lekesi var ve teni kızarmış ve terli.

"Çok mu gürültü yaptım?" "Harikaydın."

Başını küçük hareketlerle sallıyor, gözleri hâlâ zevk sarhoşu ve yumuşak. "Gürültü yapabileceğimi biliyorum. Aman Tanrım. Şoför!"

"Hiçbir şey duymadı," diyorum. "O bölme ses geçirmez." "Emin misin?"

"Evet. Bu bir gizlilik özelliği, böylece insanlar buraya telefon edebiliyor." Bana karşı gevşedi. "Oh, Tanrı'ya şükür."

"Ve çok gürültülü değildin. Mükemmeldin," diyorum. "Ve bu hafta sonu geldiğinde, yatakta, hiç ses çıkarmadın."

"Yapmamak için çok uğraştım," diye itiraf ediyor, dudaklarında yumuşak bir gülümseme. Ama ben kaşlarımı çatıyorum. "Neden?"

Gözleri yakalarımına dalıyor ve papyonumun sateniyle oynamak için uzanıyor. Gözlerimle buluşmak yerine ona bakıyor. "Sana söylemeli miyim bilmiyorum," diye itiraf ediyor.

İçimde huzursuz edici bir his beliriyor. "Bunun kutuyla bir ilgisi var mı?" Başını sallıyor.

Tepki göstermemek için kendimi zor tutuyorum. " de anlat bana. Eğer istersen."

"Çok gürültücü olduğumu söylerdi," diye mırıldanıyor Harper, papyonuma alaycı bir şekilde gülümseyerek, "çok gürültücü olduğumu söylerdi. Ben de öyle olmamaya çalıştım."

Lanet bir heykel gibi donup kaldım. Kaşlarımı çatmamak, tıslamamak, itiraz etmemek için kendimi zorluyorum. Ama elimde değil. "Bu hayatımda duyduğum en aptalca şey. Lanet olası Dean. Bu hafta sonu bu yüzden mi sessizdin?"

Başını sallıyor ve yüzünde az önce yaptığımız şeyle, elim çıplak kalçasındayken, vücudu bana yaslanmışken çok çelişen utangaç bir ifade var. "Evet."

"Yapma," diyorum. "Benimleyken olmaz. Seni duymak istiyorum. Kahretsin Harp, bu beni tahrik ediyor."

"Öyle mi?"

"Tabii ki öyle, her normal kırmızı kanlı erkeğin yapması gerektiği gibi." Dean'in görüntüsünü gözümün önünden uzaklaştırmaya çalışarak başımı sallıyorum. Bunu ona söylemiş olması, bunu ima etmiş olması... bunu ona yapmasına -onu tatmasına, bacaklarının arasında ziyafet çekmesine- izin verilmiş olması ve boşaldığında ona sessiz olmasını söyleme cüretini göstermiş olması. "Dean'in bundan daha iyi bir adam olduğunu sanıyordum."

Kıkırdıyor. "Özür dilerim. İzleniminizi mahvetmek istemem-"

"Siktir et," dedim. "Senin sorumluluğun değil. Ayrıca, eğer seni kaybettiyse, yanlış bir şey yapmış olmalı."

Gözleri gözlerimde ve ben o yeşil derinliklerden başka bir yere bakamıyorum. İçlerindeki yumuşaklıktan ve içinde dönen tereddütlü duygulardan. Parmaklarım dış uyluğunun satenimsi derisini okşuyor. Sıcacık.

"Sanırım herkes bunun benim hatam olduğuna inanıyor," diyor sessizce.

"Onun değil."

"Sanırım *herkes* hikâyenin tamamını bilmiyor, değil mi?" diye sordum. "Hakkında bir bok bilmedikleri şeyler için seni suçlamamalılar."

Dudakları bir gülümsemeye dönüşüyor. "şeyler söylememelisin."

"Peki neden?" diye soruyorum. "Bu dürüst bir gerçek."

Harper'ın hızlı parmakları boynumdaki papyonu çözdü ve kumaşın içine kayarak boğazımın derisine sürtündü. "Bana karşı dürüst olman hoşuma gidiyor. Başkalarına karşı pek dürüst olmadığını hissediyorum."

Kaşımı kaldırıyorum. "Bu ters bir iltifat mı?"

"Hayır," diyor küçük bir kahkaha atarak. "Sadece bir gözlem. Bence çok fazla tanıdığın var... seni arkadaşısı olarak görebilecek insanlar. Ama bu duyguya karşılık vermekte o kadar hızlı olduğunu sanmıyorum. Aynı insanların çoğunu arkadaş olarak gördüğüne de inanmıyorum."

Sözleri ağır geliyor ve bir kez başımı sallamadan önce birkaç saniye bu ağırlığın altında eziliyorum.

"Belki de değil," diyorum. "Ama seni arkadaşım olarak görüyorum."

Umutsuzca, acı verici ve geri dönülmez bir şekilde aşık olduğum bir arkadaş.

Tüm yüzü, iliklerime kadar hissettiğim sıcaklıkla yumuşuyor. "Bunu yapmandan onur duyuyorum."

Kelimeler dilimin ucunda. Sıcak, çok basınçlı hissediyorlar ve her şeyi mahvedeceklerini biliyorum. Ama yüzündeki yumuşaklığa, gözlerindeki sıcaklığa bakınca...

"İstiyorum-"

Ön koltuktaki André'den mahremiyet bölmesine bir vuruş geliyor. Dışarı baktığımda tanıdık bir şehir evi görüyorum. Parlak siyah ön kapı, iki şimşir saksıyla çevrili ve ortasında altın bir sekiz rakamı var.

"Eve," diye nefes alıyor ve arabasının kapısını iterek açıyor. Onu takip ediyorum ve konuta girmeden önce André'ye teşekkür ediyorum.

Onu yavru köpeklerle oynarken, onları bahçeye çıkarırken, su kaplarını kontrol ederken izliyorum... İpek elbisesi ve pırlanta kolyesiyle, saçları hala o şık at kuyruğunda.

Onun hep burada benimle yaşadığını hayal etmek çok kolay. Burası bizim evimiz. Sosisli sandviçlerimiz. Hayatımız.

Karım.

Sözcük beklenmedik bir şekilde geldi. Onu mutfağımda bir film yıldızı gibi dolaşırken görene kadar sahip olduğumu fark etmediğim bir fantezi.

Geç oldu, gece yarısını geçti ve ev çoğunlukla karanlık. Hafta içi bir gece... yoksa ayakta kalmamızı önerirdim. Sipariş verirdik. Kanepeye yığılırdık.

Onu duşa çeker, oyuncağı içinden çıkarır ve ikimiz de uykuya dalmadan önce ona son bir orgazm yaşatırdım.

Ama bu bir hafta içi gecesi... ve Stanley'i evin içine taşırken yüzündeki yorgun gülümseme bana şu anda başka bir şeye ihtiyacı olduğunu söylüyor. Dinlenmeye.

Sahanlıkta iyi geceler diliyoruz, köpekler topuklarının etrafında volta atıyor ve rimeli hala sol gözünün altında lekeli. Uzanıp silmek istiyorum.

Başını geriye yatırıyorum, dudaklarımız neredeyse birbirine değecek kadar yaklaşıyorum... ve fısıldıyorum, "Oyuncağa iyi bak."

Birkaç kez göz kırpmıyor. "Yapacağım. Söz veriyorum."

Odama girdiğimde smokinimi yırtıp atıyorum. Altında tenim çok sıcak hissediyor. Sabahım çok erken başlayacak ama yine de duşa giriyorum ve son birkaç saatin anılarını tekrar ediyorum.

Şimdiye kadar yaşadığım en sıcak şey.

Çok oyunbaz, çok açık, çok istekli... çok mutlu. *Maceracı*. Onun gibi ciddi olan biriyle daha önce hiç tanışmadım. Hayattan zevk alma konusunda onun kadar ciddi olan biriyle.

Kim onun gibi küçük anlara değer verir ki?

Yatağında sırtüstü uzanıyorum ve tavana bakıyorum. Tanıdık geliyor. Ondan önceki şey değil.

Eski.

Austin Silver hakkında bunu söylerken ciddiydi. Konuyu açtığımda şaka yaptı ama... bu gece daha önce de bunu kastetmişti.

Belki de beni tam olarak böyle görüyordur. Dean benim yaşımda ama. Yani bu onu daha önce rahatsız etmemiştir. Şimdi rahatsız ediyor mu? Harper'a geçmişinin olduğu kutuyu asla açmayacağıma söz verdim. Ama bu onunla ilgili sorularım olmadığı anlamına gelmiyor.

Gerçekten ne oldu? Harper'ın bir ilişkide neye ihtiyacı var?

Ne istiyormuş?

Elimi yüzümde gezdiriyorum. Lanet olsun, *Dean*. Orosu çocuğunun ona seks sırasında çok gürültü yaptığını söylediğine inanamıyorum. Bu bilgi mideme bir tuğla gibi yerleşti ve Harper taşındığından beri boğuştuğum suçluluk duygusunu azalttı.

Önemli ölçüde azalttı.

Onu asla hak etmedi.

Onunla konuşmaya karar verdiği, yanına gidip yakışıklılığı, mizahı, parası ve o tam bir Amerikan gülümsemesiyle onu büyülediği ilk gece anlamıştım. Sarhoş özgüveni.

O artık benim, sanırım.

Beni nasıl isterse istesin, ne tür bir ilişki isterse istesin... arkadaşlar, çıkarları olan arkadaşlar ya da o zor olan daha fazlası. *Zor olan her şey.*

Telefonum çalıyor.

Sesi açık bırakmak istememiştım ama şimdi olduğuna göre... İç çekerek tamamen kapatmak için uzanıyorum.

Ekranda ismi görene kadar.

Burada uyumak ister misin?

Gözlerimi kapatıyorum. Nefes alıyorum. Nefes veriyorum. Ve sonra, yorganı fırlatıp merdivenlerden iniyorum. Kapıyı iki kez çalıyorum. Yumuşak sesini duyuyorum.

İçeri gel.

Yatakta doğrulup oturuyor, düz saçları omuzlarına dökülmüş. Görmek için hala yeni ve garip bir manzara. Üzerinde bir kaşkorse var. Ve boynunda, gece lambasının yumuşak ışığında parıldayan elmas kolye.

İki köpek yatağın yanında yatıyor. İkisi de bana bakıyor. Stanley'nin güdük kuyruğu usulca sallanıyor. Quincy daha az hevesli. Yaşlı köpek henüz benimle ilgili kararını vermedi.

"Hey," diye mırıldanıyor. "Sanırım... üşüyebilirim."

Yatağın diğer tarafına doğru yürüyorum ve tişörtümü çıkarıyorum. Sadece boxer külot yeterli olacak. "Buna izin veremeyiz."

"Hayır, pek sayılmaz." Saçlarını bir omzunun üzerinden çekiyor ve bana mahcup bir gülümseme veriyor. Gözleri yorgun ama mutlu. "Bu tokayı ben de açamadım. Sanırım bir çeşit güvenlik mekanizması var?"

"Evet, çift toka. Al." Yaklaştı ve ben de birkaç dakika içinde onu çıkarıp komodinin üzerine koydum.

Yorganın altına daha da gömülüyor. "Teşekkür ederim," diye mırıldanıyor ve ışığı kapatıyor. "Her şey için. Harika bir gece geçirdim."

Sadece bir saniye tereddüt ettikten sonra battaniyenin altından kayarak karanlığın içinde ona uzanıyorum. İç çekiyor ve bedenime yerleşiyor. Sanki orada olmaktan hoşlanıyormuş gibi.

"Geldiğiniz için teşekkür ederim," diye mırıldandım. "Siz gelmeden önce bu tür etkinlikler çok daha sıkıcıydı."

Zayıf bir şekilde kıkırdıyor ve ardından kocaman bir esnemeye dönüşüyor. "Eminim tüm randevularınıza seks oyuncakları veriyorsunuzdur."

"Daha önce hiç yapmadım," diyorum kulağına.

"Bunu sevdim." Sesinde bir gülümseme var. "Mm-hmm.

Senin tadını sevdim."

Bir yumuşak iç çekiş daha. "Ben de senin zevkini sevdim." "Ne kadar uygun o zaman."

"Arkadaşlar arkadaşlara yardım eder," diye mırıldanıyor. Bir esneme daha ve sonra daha da yakınına sokuluyor. Kolumu beline daha sıkı sarıyorum, elim karnında bir yer buluyor. Parmaklarım göğsünün alt tarafını zar zor okşuyor. "Kolyeyi bana ödünç verdiğin için teşekkür ederim. Hiç... bu kadar güzel bir şey takmamıştım."

Nefes alış verişı düzleşiyor ve derin bir nefes alıyorum. Güzel kokuyor.
Sıcak, çiçekli ve tam bir kadın.
"Borç değildi," diyorum.
Ama o çoktan uyudu.

Chapter 27

Ha rper

Richard hazırladığım çaydan uzun bir yudum aldı. Nefesimi tutarak bekledim.

Yutkunuyor. Bir kez başını sallıyor ve çay fincanını Nate'in arka bahçesindeki küçük yuvarlak masaya geri koyuyor. "Evet," diyor. "Çok iyi."

Rahatlayarak nefes veriyorum. "Bu sefer çok uzun demlediğimden endişelendim." "Hayır, tam kıvamında," diyor. "Yasemin mi?"

"Evet, birkaç sokak aşağıdaki dükkandan."

"Bu dükkânı seviyorum." Sandalyede arkasına yaslanıyor ve iç çekerek bacaklarını uzatıyor. Etrafımızdaki bahçe yemyeşil, güzelce düzenlenmiş yataklarda çiçekler açmış. Alan büyük değil ama çok tatlı, en sol köşede ahşap mahremiyet çitinin üzerine kadar uzanan tek bir meşe ağacı var.

"Sana biraz getirebilirim," diyorum. "Önümüzdeki haftalarda ihtiyacınız olursa arayıp haber vermeniz yeterli."

Richard'ın sol bacağı baldırından dizinin hemen altına kadar sargılıdır. Kucağında yatan Quincy'ye bakıyor. Burnu boyunca biraz gümüş rengi olan seçkin dachshund, saçlarında bolca gümüş rengi olan seçkin beyefendiyle eşleşiyor. Haziran ayının bu ikinci haftasında Londra'yı etkisi altına alan bunaltıcı sıcak hava dalgasına rağmen komşumuz uzun kollu bir düğme ve pantolon giymiş, ayağında renkli çoraplar ve mokasen ayakkabılar var.

Ve küçük düz bir şapka, her zaman mevcut.

"Teşekkür ederim," diyor ve yaşlı elini Quincy'nin ipeksi kulağının üzerinde gezdiriyor. "Çocuklarla ilgilendiğin için de teşekkür ederim. Ambulans görevlileri geldiğinde ne yapacağımı bilemedim."

"Ne zaman istersen."

Başını hafifçe sallıyor. "Tahmin ettiğinden çok daha fazla minnettarım. Çoğu insan... Onlara göz kulak olamasaydın ne yapardım emin değilim."

Kendi çay fincanına uzanıyorum. "Ailen yakınlarda mı yaşıyor?"

"Hayır," diyor. Quincy'nin sırtını okşuyor, Stanley'nin mutlu noktalarına kıyasla mat. "Benim bir kızım var. Ailesiyle birlikte Roma'da yaşıyor."

"Oh, bu harika."

"Öyle," diyor. "Ama çok uzak." "Elbette. Ziyaret ediyor mu?"

"Zaman zaman, evet. Ama eşim hayattayken çok iyi bir baba olduğumu söyleyemem. Ona izin verdim... Sosyal etkileşimlerin çoğunu onun halletmesine izin verdim." Omuz silkiyor ve bana hüzünlü bir gülümseme veriyor. "Helen'in yaptıklarını takip etmek. Bu tür şeyler."

"Aynı şeyi yapmayı öğrenmek için hiçbir zaman geç değildir," diyorum.

Kuru kuru kıkırdıyor. "Doğru. Şey... belki de değil. Benim de bir erkek kardeşim var. Brighton'da."

"Brighton mı? Orası çok daha yakın," diyorum. "Siz ikiniz yakın mısınız?"

Richard eve ve modern mutfığa açılan geniş Fransız kapılarına doğru bakar. Akşamın erken saatleriydi ve Nate birazdan işten dönecekti. Richard'la da tanışmak istediğini söyledi.

Richard sonunda, "Üzgünüm, hesap yapmam gerekiyordu," dedi. "Neredeyse on yedi yıldır konuşmuyoruz."

Gözlerim parlıyor. "Oh. Çok özür dilerim."

"Korkarım zamanın bir başka kurbanı. Bir tartışma gereğinden fazla büyüdü ve ikimiz de inatçı adamlarız." Çayına uzanıyor ve niyet ettiğinden fazlasını söylemiş gibi başka tarafa bakıyor.

Stanley'i okşamak için uzandım. "Sence düzeltilebilecek bir şey mi?"

"Belki. Ama bu noktada... Bilmiyorum." Boğazını temizliyor. "Nasıl Aston Martin'deki adamla aranız nasıl?"

Yanaklarımda bir kızarıklık beliriyor. "Daha da yakınlaştık." "Ah. Öyle olacağından şüphelenmiştim."

"Yaptın mı?"

"Tabii ki. Geçen sefer bana anlattığın kadarıyla birbirinizden hoşlanıyorsunuz." Yutkunuyorum. Bu kavram korkutucu geliyor. Ve doğru.
"Evet. Sanırım .

Ancak bunun bu kadar basit olduğundan emin değilim."

"Öyle," diyor Richard. Sesi son derece gerçekçi. "Olayların ortasındaiken basit görünmediğini biliyorum. Ama önemli zamanlara dönüp baktığında, geçmişte olanlara... Gerçek her zaman acı verecek kadar açıktır. Buna tutun."

Ona gülümsüyorum. "Her zaman ne söyleyeceğini biliyorsun."

Şaşırmış bir şekilde kıkırıyor. "Hayır, kesinlikle öyle değil. Kızım bunu söylediğini duysa gülerdi."

"Belki bir şans var-"

Ayak sesleri yaklaşıyor ve ardından Nate küçük bahçesinin yeşil çimleri üzerinden yaklaşıyor. Takım elbise giymiş, ceketsiz, kravatsız ve güneş gözlüklü. Evinin bariz lüksü karşısında bir an için yabancı gibi görünüyor. Yakışıklı. Zengin. Parlak bir gazetede bir resim.

Ama sonra gözlüklerini bana baktı ve yine Nate oldu.

Benim Nate'im.

"Siz Richard olmalısınız," dedi ve oturan beyefendiye elini uzattı. "Hayır, lütfen kalkmayın, zahmet etmeyin. Duyduğuma göre epey takla atmışsınız."

"Lanet merdivenler," diyor Richard. "Köpeklerimin burada kalmasına izin verdiğiniz için teşekkür ederim."

"Hiç sorun değil. Sanırım Harper'ın da hoşuna gidecektir." Nate karşımızdaki koltuğa oturdu. "Daha önce tanışma fırsatı bulamadığımız için üzgünüm."

Richard yine omuz silkiyor. "Seni arada bir görüyordum ama pek sık evde olduğunu sanmıyorum. Bir ay öncesine kadar yani."

Nate'e bakıyorum. Ama o Richard'a bakmaya devam ediyor, yüzüne bir gülümseme yayılıyor. "Evet. Harper taşınmadan önce burası pek eğlenceli bir yer değildi," diyor kolayca. "Eski model Aston Martin'imın hayranı olduğumu duydum."

"Vintage?" Richard diyor ki. "Elinizdeki modelin yepyeni olduğu zamanları hatırlıyorum."

"Hiç oldu mu?"

"Tanrım, hayır," diyor. "O zamanlar fiyatlar çok fahişti, şimdi ise tam anlamıyla suç teşkil ediyor. Alınmayın."

"Alınmadı," diyor Nate. "İçinde bir tur atmak ister misin? Bacağın tamamen iyileştiğinde."

Uzun bir saniye boyunca Richard hiç cevap vermez. Duymuş mudur? Nate'in teklifi onu bir şekilde gücendirdi mi? Bacağının acıyor olması gerektiğini biliyorum ve Quincy kucağında küçük ama önemli bir ağırlık.

"Bunu çok isterim." Richard sonunda söylüyor ve sesi duygusallıktan hafifçe titriyor.

"Bu da ne?" Nate birkaç saat sonra, Richard ve köpeklerin eve dönmesine yardım ettikten ve yarın akşam onları gezdirmek için geleceğime söz verdikten sonra soruyor. Nate dev bir yaban havucu tutuyordu.

Ona gözlerimi deviriyorum. "Tanrım, çok kültürsüzsün."

"Ve sen Michelin yıldızlı bir şefsın."

"Değilim. Sadece bazı çok temel ama faydalı becerilerim var."

Ocağın üzerinde duran büyük wok tavaya bakıyor. "Bu basit bir şey değil. Yine de kesinlikle kullanışlı. Sonsuza kadar burada yaşayabilir misin?"

Kıkırdıyorum. "Olabilir. Eğer bunlardan bazılarını öğrenmek senin için sorun değilse." "İstediğin her şeyi öğrenirim," diyor.

Ona büyük bir bıçak uzatıp ortadaki adayı gösterdim. "Çıldır." "Bütün bu sebzeler?"

"Hepsi. Küçük küpler halinde."

Mırıldanıyor ama tam olarak istediğimi yapıyor. Kısa süre sonra doğrama sesi odayı dolduruyor ve ben de makarnayı ölçmeye başlıyorum. Güneş büyük ölçüde kaybolmuş ve gece hızla yaklaşıyor olsa da kendimi hâlâ çok sıcak hissediyorum. Tenime dokunduğumda yapış yapış hissediyorum.

"İnanamıyorum," diyor aklımı okumuş gibi, "önceki sahibi tadilat sırasında klima taktırmamış."

"Anladığım kadarıyla Birleşik Krallık'ta büyük bir olay değil."

"Hayır. Ama bunu tahmin etmeliydim." Yüzünde çarpık bir gülümsemeyle bana bakıyor. "Daha az kıyafetle yemek yapabilirsin, biliyorsun. Benim için sorun olmaz."

Ona doğru uzun bir parça kuru linguine tutuyorum. "Bu her türlü sağlık ve güvenlik yönetmeliğini ihlal eder."

"Bu özel mülkiyet. Hiçbiri yok." Gözleri parlıyor. "Önlükten başka bir şey giymeden ne kadar seksi görüneceğini hayal et... ve ne kadar soğuk hissedeceğini."

"Sanırım bu senin için de geçerli dostum,"
diyorum. İki kaşım da havaya kalktı. "*Dostum*
mu?"

"Evet," diyorum, şimdi de gülümsüyorum. "Bununla ilgili bir sorunun mu var? Dostum." "Hiç de değil, şampiyon."

Kıkırdıyorum. "Tamam, bu berbattı. Eski spor."

Nate bir kabağa uzanıyor ve onu kesmeye başlıyor. Gülümsemesi yüzünü aydınlatıyor ve göğsüm ısınıyor, yanaklarım ağrıyor. Son iki gündür, film galasından beri böyle.

Benim yatağında uyuduğu gecedan beri... dün gece yine yaptığı gibi.

Ama hepsi bu. Tek yatakta uyumaktan başka bir şey değil. Daha fazlasına olan ihtiyaç, yüzeyin altında için için yanan bir ateş gibi her zaman mevcut olsa bile. Her etkileşimimizi noktılıyor. Beni sersemletiyor ve kalbimi hızlandırıyor.

Bunun ne olduğunu biliyorum, bu duygunun tam olarak ne olduğunu biliyorum ve bundan pişmanlık duymayı kendimde bulamıyorum.

"Old sport," diye tekrarlıyor. "Tamam, bu iyiydi. Seni yükselteceğim... dostum."

Makarnayı suya koyarken şaşkınlıkla gülüyorum. "Dostum? Ben Bunu uzun zamandır duymamıştım, kardeşim." "Kardeşim?" diye tekrarlıyor. "Nefret ediyorum-"

Telefonum çalıyor ve sesi mutfakı kesiyor. Linguine'nin suyunu kısıyorum ve mutfak adasının üzerinde duran cihaza uzanıyorum. Annem molasında tekrar arayacağını söylemişti, bu da benim akşamım olacaktı.

"Bir saniye," diyorum Nate'e ve kim olduğunu kontrol etmeden önce cevap düğmesine basıyorum.

"Hey, Harper."

Hattın diğer ucundaki Dean'in sesini duyunca içimdeki her şey donuyor. Çok yakın hissediyorum. Sanki tam yanımda duruyormuş gibi.

"Sana ulaştığıma sevindim. Orada akşam mı oldu?"

Nate'e bakamıyorum. "Evet. Yemek pişiriyorum."

"Ne yapıyorsun?"

Yutkunuyorum. "Linguine. Ne oldu?"

"Seni aramak için bir nedene ihtiyacım var mı?" diye soruyor kolayca.

"Aslında buna cevap verme. Bugün yemek şirketiyle konuştum."

"Yaptın mı? Ben zaten çalıştım-"

"Bir çeşit ödeme planı. Evet, bana söylediler," diyor. "Ama bu konuda endişelenmeni istemiyorum. Ben hallettim."

Dehşet, göldeki bir taş gibi içime çöküyor. "Sakın bana tamamını ödediğini söyleme."

"Yaptım," diyor Dean. "Onları bekletmek doğru değil, Harper."

"Onları bekletmeyecektim. Faiziyle birlikte dört ay içinde ödeyecektim ve onlar da bunu *sorun* etmeyeceklerini söylediler-"

"Ben halledebilirim," diye araya giriyor. "Kim bilir, belki onları tekrar işe alırsak gelecekte bir tür kredi bile alabiliriz. Genelde tamamen dolu oluyorlar."

"Dean, sana kendi payımı ödemek istediğimi söyledim. Bunu sana defalarca söyledim." Sesimi sabit tutmaya çalışarak elimi yüzümde gezdiriyorum. Mutfak adasının karşısında Nate kıpırdamadan duruyordu.

Lanet olsun. Bütün bunları duyuyor. Hepsini *görüyor*. Utanç içimde hayal kırıklığıyla karışıyor.

"Yapmak zorunda değilsin," diyor. "Ben sana sahibim, tatlım. Sana her zaman sahip olacağım." "Hayır, olmayacaksın. *Yapamazsın*. Bütün mesele de bu zaten, biz birlikte değiliz. artık."

"Hayır, değiliz," diyor. "Ve bu senin kararındı. Hâlâ anlamadığım bir karar. Aramızın iyi olduğunu sanıyordum. Sana iyi davranmadım mı?"

"Evet, sen... konu bu değil. Bunu sana açıklamaya çalıştım. O gece sana söyledim," dedim, "bu kararı tam olarak neden aldığımı. Düşün masraflarının yarısını da ben ödeyeceğim."

"Tamam," diyor Dean, ama bu onun en nefret ettiğim yatıştırıcı sesi. Sanki hiçbir şeyden anlamayan bir çocukla konuşuyormuş gibi. "Eminim anlayacaksın. Zamanı gelince. Aceleye gerek yok, Harper."

Sadece borcum ödenene kadar hayatıma girmeye devam edecek. Ve şimdi, alacaklılarım yemek şirketi ya da mekan değil. O alacaklı.

Tek istediğim kendi ayaklarımın üzerinde durmakken.

Ve Dean bunu biliyor, lanet olsun. Borcumu geri ödemek isteyeceğimi ve bunu yapmak için de onunla iletişim halinde olmam gerektiğini biliyor. Öfke beni o kadar sıcak ve hızlı vuruyor ki gözlerim yaşarıyor.

"Dean," diyorum. "Birkaç hafta önce annemi aradın. Bunu bir daha *asla* yapmanı istemiyorum."

Sesi sahte bir incinmişlik tonuna bürünüyor. "Biz neredeyse bir aileydik, Harper. Anneni önemsiyorum. O ve Greg ne olduğunu anlamıyor."

oldu."

"Onları bir daha arama. Ciddiyim."

"Bu sözü veremem."

Hayal kırıklığı beni telefona doğru inletiyor. "Bunu neden yapıyorsun? Neden gitmeme izin vermiyorsun? Ne *anlamı* var Dean?"

Uzun bir süre sessiz kaldı.

Sanki onu bir kez olsun şaşırtmışım gibi.

"Beni terk ettin," diyor. "Ve bu yanlış bir hareketti." Sesi kendinden emin geliyor ama sözlerinde bir parça yalpalama var.

"cehenneme," diye fısıldadım. "Ne yaptığını çok iyi biliyorsun."

"Londra'da iyi geceler Harper," diyor. "Yemeğin tadını çıkar. Yemeklerini özlediğime eminim."

Hat sessizleşiyor ve telefonu titreyen bir elle yere bırakıyorum. Bıkkınlık içimde o kadar hissediliyor ki çığlık atmaya, ağlamaya, çırpınmaya ihtiyacım var. Herhangi bir şey. Herhangi bir şeye.

Gözümü ovuşturuyorum ama yaşlar çoktan taşmış. Yanağımdan aşağı süzülüyorlar ve onları fırçalamak için acele ediyorum.

"Harper," diyor Nate. Sesi, sadece kaynayan suyun sesiyle noktalanan sessiz mutfakta yumuşak.

"Ondan nefret ediyorum," diyorum şiddetle. Daha fazla gözyaşı görmemi zorlaştırıyor, çok öfkeliyim. "Ondan nefret ediyorum ve onun senin *en iyi* arkadaşın olduğunu biliyorum, ama ondan çok nefret ediyorum. Neden beni dinlemiyor? Neden beni rahat bırakmıyor?"

Nate'in yüz ifadesini tam olarak seçemiyorum. Ama gözlerinin benimkilerin üzerinde olduğunu ve hızla yaklaştığını görüyorum.

Hemen ardından elleri omuzlarımda. "İyi misin?"

"Hayır. Kızgıyım. *Kızgın* olduğum için ağlıyorum, üzgün olduğum için değil. Tamam mı? Çünkü üzgün değilim."

"Tamam," diye tekrarlıyor. Başparmağı yanağımı yumuşatıyor ve bir damla gözyaşını siliyor. "Ne dedi?"

"Her zamanki saçmalıklar. Yemek şirketinin iptal ücretinin tamamını ödedi. Ve bu, onun parasıyla yatırdığımız ve geri alamayacağımız orijinal depozitonun da üstünde. Birkaç hafta önce mekan için ödeme yapmaya çalıştım ve bana ödemeyi çoktan aldıklarını söylediler!" Başımı sallıyorum ve sesimi kontrol altına almaya çalışıyorum. Titriyor ve her şeyin bu kadar titrek çıkmasından, bu kadar zayıf olmasından nefret ediyorum. *Kızgıyım*, lanet olsun.

"Anlıyorum," diyor Nate. Ama sesi hiç de anlıyormuş gibi çıkmıyor. "Peki sen kendi payını ödemek istiyor musun?"

"Evet! Çünkü aksi takdirde... aksi takdirde, bunu sonsuza dek üzerimde tutacak."

"Nasıl yapabilir?"

"Oh, o sinsidir. Bir yolunu bulur. Ailemi aramak ya da ailesi hakkında beni suçlamak gibi... Kendi payımı ödemek istediğimi, ona olan her türlü borçtan kurtulmak istediğimi biliyor. Ama şimdi bu, hayatımın geri kalanında... yani... borcumu ödeyene kadar her ay *ona* ödeme yapmak zorunda kalacağım anlamına geliyor." Başımı sallıyorum. "Ondan uzaklaşmak için *çok* uğraştım. Ve işte o burada! Bunu imkansız hale getiriyor."

"Seni geri istiyor," diyor Nate. "Ve seni cezalandırmak istiyor."

"Evet." Mutfak adasındaki kağıt havlulara uzanıyorum ve yanaklarımı kurulamak için kullanıyorum. İçimden mizahsız bir kahkaha kaçıyor. "Tanrım, tüm bunları duyduğun için çok üzgünüm. Seni asla böyle bir şeye sürüklemek istemezdim."

"Kutuyu açmak için," diyor sessizce. "Bir rafın arkasında bir yerde dokunulmadan kalmasını istedin."

"Evet." Bir nefes veriyorum, gözyaşlarım yavaşlıyor. Öfke patlaması geldiği gibi hızla kayboluyor ve Dean'den ayrıldığımdan beri hissettiğim düşük seviyeli kızgınlığa dönüşüyor. "Onun senin için çok şey ifade ettiğini biliyorum."

Nate omuz silkiyor. "Üniversite arkadaşydık."

"Onun olacaktın. Düğünde."

"Evet," diyor. Ama ağzının kenarları çarpık, pek de mutlu olmayan bir gülümsemeye dönüşüyor. "Sanırım ikimiz de Dean'in kararlarında biraz daha hesapçı olduğumu biliyoruz."

Ona kııptım. Nate'in bunu fark ettiğini bilmiyordum.

"Ben aptal değilim," diyor. "İnsanların beni ne zaman kendim için istediklerini ve ne zaman paramın ya da nüfuzumun onlara sağlayabileceklerini istediklerini biliyorum."

"Oh," diyorum yutkunarak. "Her zaman seni kıskanıyor gibi görünürdü."

"Son on yılda daha çok," diyor Nate. Bir elini saçlarında gezdiriyor ve uzaklara, ocağa ve orada hâlâ kaynamakta olan suya doğru bakıyor. "Son birkaç yıldır ikimizin de... sadık bir arkadaş olduğumu sanmıyorum."

Başımı salladım. "Sen hiçbir şey yapmadın."

"Mm-hmm," diyor ama bana inanmış gibi görünmüyor. Bakışları endişeye dönüşüyor. "İptal etmenizin nedenlerinden biri de bu mu? Düğün mü?"

Dudaklarımı ıslattım. Gerçekten oraya mı gidiyoruz?

Ama Nate benim arkadaşım. Ve artık Dean'e gideceğinden şüphelenmiyorum. "Bir kısmı," diyorum. "Ama daha fazlası vardı..."

Nate başını sallar ve birkaç adım geri gider. Yerleşik şarap dolabına doğru. "Beyaz mı kırmızı mı?" diye sorar.

Minnettarlıkla ona gülümsedim. "Evet, sanırım buna ihtiyacım var. Beyaz mı? Kırmızı için çok sıcak."

"Tamamdır." Bir şişe seçiyor ve devam etmemi işaret ediyor. Ben de öyle yaptım, mutfak masasına çöktüm. İkimize de birer bardak doldurmasını izledim.

"Bu şekilde başlamadı. Yani, bizi gördün, değil mi? Birlikte harika vakit geçirdik," diyorum.

Nate'in çenesi geriliyor, gözleri doldurduğu şaraba odaklanıyor. "Evet."

"Ama geçen yıllar içinde bir yerlerde fark ettim ki... kendimi kaybetmişim. Ve istediği şey oldu. Yazları onun istediği şekilde, Doğu Sahili'nde onun görmek istediği insanları ziyaret ederek geçirdik. Bundan önce biri Boston'da diğeri Paris'te olmak üzere iki staja başvurmayı denedim... ve o beni ikisinden de vazgeçirdi. Bunun akıllıca olmayacağını söyledi. Ben de buna inandım."

Dean asla kendim olmama izin vermeyecekti. Buna uyanmam ve bir şekilde artık tam olarak ne ya da kim olduğumu bilmediğim noktaya bunu kabul ettiğimi fark etmem uzun zaman aldı.

Aslında istediğim şey.

"Eski işinden bir süreliğine ayrılmak mı istedin?" Nate soruyor. Fransız kapılarından birine yaslanmış, gözleri üzerimde.

"Sanırım öyle. Evet, öyle. Her ne kadar o zamanlar ben de farkında olmasam da. Dean doğru zaman olmadığını söylerdi... sanat tarihi diploması gibi işe yaramaz bir şeyle bir işe sahip olduğum için bile mutlu olmam gerektiğini söylerdi." Başımı sallıyorum ve utancımın kelimeleri bulmakta zorlanıyorum. Nate'in az önce tanık olduğu şey yüzünden hâlâ utanç içindeyim. Onun anladığı şeyden. "Dean pek çok şeyle ilgilendi. *Onun* güzel dairesine taşındım. Ve onun parasıyla market alışverişi yapıyordum. Bunu yüzüme vurmayı severdi. Bazen. Ben de kabul ederdim."

Nate'in sesi yumuşak. "Ne yaptı?"

Yüzümü ellerimin arasına gömdüm. "Aman Tanrım. Şimdi her şeyden uzakta olduğum için bunu yüksek sesle söylemek çok utanç verici."

"Utanç verici değil," diyor Nate. Sesi keskin. "Pek çok şey var ama bu kelime hedeften çok uzak."

"Kendimi ona borçluymuşum gibi hissettirdi. Her zaman," diyorum. "Sanki onun sözü son sözmüş gibi, ya onun dediği gibi yapacaktım ya da hiç yapmayacaktım. Gelinliğimi annesinin seçtiğini biliyor muydun?"

Nate'in gözleri kısıldı. "Kendi elbiseni seçmene izin verilmedi mi?" "Oh, denedim. Ama sonunda, kendi elbisemi seçmem için *çok* teşvik edildim. daha geleneksel bir seçenekle." Zayıfça gülüyorum. "Yarısını ödemek için ısrar etmeyeceğim tek şey bu. Bu benim seçimim değildi."

Nate kollarını göğsünde kavuşturmuş, şarap kadehi sol elinde. Çenesi sıkılı. Kızgın görünüyor.

Bunu tahmin etmemiştim.

"Ve Dean bunların hepsini biliyordu," diyor.

"Evet. Sanırım her şey ondan *kaynaklandı*. Bardağı taşıran son damla, bana bir gün daha kalamayacağımı söyleyen şey... Bunu söylemek çok korkunç."

"Dinliyorum," diyor sessizce.

"Telefonda bir şeyler söylediğini duydum. Dürüst olmak gerekirse saklamaya bile çalışmadı. Nedense bu çok kötü hissettirdi? Birine kariyerimin düğünden sonra ya da en azından çocuklarımız olduğuunda biteceğini söylediğinde *umursamayacağımı* düşündü. Sanat diplomama *dekoratif* demişti."

Nate kısık, boğuk bir ses çıkarır. "Lanet olsun. Çok özür dilerim."

"Geriye dönüp baktığımda, bu pozisyonunu daha önce de açıkça ifade etmişti ama bunu hiç *söylememişti*. Bu şekilde söylememişti. Ve anladım ki benim hiçbir şey yapamayacağımı düşünüyordu, ne işimi ne de kendi paramı kazanabileceğimi ve kesinlikle bana saygı duymuyordu. Hem de hiç. Bu kelime, *dekoratif*, beni gerçekten sınırın ötesine itti, her halükarda."

"Devenin belini kırdı," diyor Nate. Başını yavaşça sallıyor, çenesi gergin. "O gün mü ayrıldın?"

Başımı salladım. "Evet. Onun kafesinden çıkmak istedim, ve onun bağladığı tüm iplerden

her şeyi, her alışverişi. İşte bu, vur!" Su kaynıyor.

Ayağa fırladım ve ocağa koştum. Bardağımı yere koydum. "Korkarım makarna çok pişmeyecek!"

"Çok lezzetli olacak," diyor Nate. Beni takip ediyor, sesi . Ses tonunda hâlâ öfke var. Ama şimdi içinde tereddütlü bir nota var. "Benimle hiçbir bağın olmadığını ve asla olmayacağını biliyorsun, değil mi?"

Makarnaya bakıyorum ve yanaklarımda başka bir kızarıklık hissediyorum. *Benimle birlikte*. Ne olduğumuzu konuşmadık. Henüz konuşmadık.

Ama bunu söyleme şekli.

"Biliyorum," diyorum. "İnan bana, sen Dean'e hiç benzemiyorsun."

Saçlarımı ensemden uzaklaştırıyor ve sonra ensemdaki sıcak tene bir çift dudak değiyor. Elleri kalçalarımın üzerinde kayıyor.

"Bir açıdan," diye mırıldandı, dudakları çıplak omzumda gezinirken, "birbirimize çok benziyoruz. Kadınlar konusunda harika bir zevki vardı."

Bu his karşısında gözlerimi kapatıyorum. "Bu bir iltifat mı Connovan?"

Kalçalarımı kendine doğru çekiyor. "Evet," diyor. "Paris'e gitmek istiyor musun?"

"Bir gün," diyorum. Nate'in yakınlığı geçmişten gelen acıyı kovalıyor ve hayal kırıklığının yavaşça akıp gitmesine izin veriyor.

"Bir gün," diye tekrarlıyor. Başını benimkinin üzerine koyuyor ve ikimiz de makarna ile sosu lezzetli, kremsi bir karışım haline getirmemi izliyoruz. "Bu cuma kulağa nasıl geliyor?"

Chapter 28

Na te

Land Rover'ı seiyorım. Geniş, daha az dikkat çekici ve çok daha az değerli. Arkada antalarımız ve nde geniş bir diz mesafesi var. Ayrıca bir radyo var ki bu, yolculukta müzikle ilgilenen Harper için çok önemli.

Londra'dan Manş Denizi'ne gitmek hiç zaman almıyor. Manş Denizi'nin kendisi biraz daha zahmetli, Folkestone'da tren servisine binmek için sıramızı bekliyoruz. Harper tüm bunlara yumuşak sesler çıkartıyor. "Yani tüneli kendimiz kullanamıyor muyuz?"

"İzin verilmiyor," diyorum ve sesimdeki alaycı tınıya engel olamıyorum. Bana gülüyor. "Yirmi dakika karanlık mı?"

"Aşağı yukarı, evet."

"Ve sonra Fransa'da olacağız." Telefonuna uzanıyor ve şarkıyı Fransızca bir şeyle değiştiriyor; benim bilmediğim ve belli ki onun da bilmediği bir şey. Genişçe gülümsüyor ve koltuğunda geriye yaslanıyor. "Yarın bir iş yemeği olduğunu mu söylemiştin?"

"Ne yazık ki evet. Bir onlarla tanışmam gerekiyordu. Sadece akşam yemeği yiyebildiler."

"değil," diyor. "Kim onlar?"

"Thierry Contron'da çalışıyor ve Janos da Doğu Avrupa'ya açılmak için işe aldığımız bir danışman. Benim bir projeme öncülük ediyorlar.

Kardeşim çok para ." "Kulağa heyecan verici geliyor."

Ona arpık bir gülümseme veriyorum. "Numara yapmana gerek yok." "Yapmıyorum, söz veriyorum."

"Tek dezavantajı Paris'teki iki akşamımızdan birini çalıyor olması," diyorum.

"Evet," diyor. "Ya da ben de seninle gelebilirim." Kaşlarım kalkıyor. "Bunu yapar mısın?"

Glmsemeesi genişliyor. "Sanırım seni çalışırken izlemek hoşuma gider. Daha önce hiç izlememiştim, gerçekten."

Bir elimi salarımnda gezdiriyorum ve bu fikri çok sevdiğimi fark ediyorum. Onun yanımda olması fikri. Sanki oraya aitmiş gibi hissediyorum. "Katılmaktan memnuniyet duyarsınız."

Bacaklarını yukarı çekiyor ve kollarını dizlerine doluyor. Yeşil derinliklerinde bir kıvılcım var. "Tamam. Dört gözle bekliyorum."

Gözlerimi ona dikiyorum. "Bir şeyler planlıyormuş gibi görünüyorsun."

"Ben masumiyetin timsaliyim," diyor Harper dramatik bir şekilde gözlerini kırpıştırarak. "Mm-hmm. Buna inanmakta neden zorlanıyorum?"

"nk sen son derece güvensiz bir ," diyor ama sırtıyor. "Bana rezervasyon yaptırdığınız otelden bahsedin."

"Ne kadar kusursuz bir geçiş."

Gözlerini deviriyor ama glmsemeesi genişliyor. "Anlat bana." Ben de anlattım.

Calais'den Paris'e gitmek neredeyse dört saatimizi alıyor. Kk bir köyde ve ardından Harper'ın isteği üzerine başa bir köyde durduktan sonra Işık şehri'ne doğru yola çıktık. Bu yolculuğu daha önce birkaç kez yapmıştım, ancak Paris'in etrafındaki evre yolunda ilerlemek, uzaktaki ışıltılı Eyfel Kulesi'ni görmek hala muhteşem. *Le dame de fer* - Demir Leydi - diğer tüm binaların üzerinde yükseliyor.

Otelimize vardığımızda geç olmuştu. Asistanım her zamanki gibi -Place Vendme'un yanında, Tuileries Bahçesi'ne sadece bir taş atımı mesafede yer alan lüks bir tarihi otel. Cipimle bir vale ilgileniyor.

Sadece bu bile bu oteli şehirdeki diğer tüm yerlerden çok daha cazip kılıyor. Aston Martin'imi arkamda bıraksam da, her zaman bir endişe kaynağı olan sokakta park etme konusunda herhangi bir risk almayacağım.

Londra'yı etkisi altına alan sıcak hava dalgası henüz Paris'e ulaşmadı, belki de buradan geldi, bilemiyorum. Her halükarda, akşam havası

sıcak ama rahat, Manş Denizi'nin ötesinde bıraktığımız bunaltıcı koşulların yakınında bile değil.

Yemeğe doğru yürürken Harper her şeye hayret ediyor. Bu saatte bile restoran tıklım tıklım. Birkaç yemek arasında karar veremediğinde, garsona hepsini getirmesini söylüyorum.

"İnanamıyorum," diyor bir parça kabarık beyaz ekmeği tek bir büyük kuzu inciğini çevreleyen sosa batırırken, "gerçekten burada olduğumuza."

"Yapabilirim. Burası kesinlikle Fransız," diye yorum yapıyorum. "Olması gerektiği gibi."

Komşularımıza bakıyor - modaya uygun giyinmiş ve yüksek sesle gülen bir grup. Beşinci ortak şişe şaraplarını içiyorlar. "Öyle. Bayıldım. Bunların hepsini seviyorum. Nate..."

"Bana teşekkür etme," diyorum ve elimi kaldırıyorum. "Bu benim olduğu kadar senin de seyahatin."

"İkimiz de bunun doğru olmadığını biliyoruz," diyor ve yüz hatlarında belli belirsiz bir gölge belirliyor. Kaşlarımı çatmama neden oluyor.

Hâlâ mücadele ediyor. Dean ve onun lanet otoriterliği.

Ve bu seyahatin parasını ben ödüyorsa olsam da... bu onun kontrolde olmadığı anlamına gelmez. Bu konuda söz sahibi olmadığı anlamına gelmez.

"Evet, öyle. Buraya birkaç kez geldim ama sanat müzelerine hiç gitmedim, bu bir rezalet, biliyorum. Çok yüksek sesle söyleme ki diğerleri duyabilsin. Yarın hangilerini ziyaret edeceğiz?"

Yüzü parlak bir gülümsemeyle aydınlanıyor.

"Gerçekten mi?" "Gerçekten."

"Tabii ki Louvre'a gitmemiz gerekiyor. Bu günün büyük bir kısmını alabilir."

"Ben varım."

"Ve sonra, Musée d'Orsay'ı görmeyi gerçekten çok istiyorum. Çok yakın, hemen yakında. Musée de l'Orangerie de öyle. En inanılmaz Monet orada."

"Sabırsızlanıyorum," diyorum.

Gözlerini deviriyor. "Ha-ha, biliyorum, ama dışarı çıkman ya da bir telefon görüşmesi yapman gerekiyorsa, lütfen yap. Beni takip etmek zorundaymışsın gibi hissetme."

"Ben ciddiym. Gitmek istiyorum."

Yüzüne küçük bir gülümseme yayılıyor. "Öyle mi? İlgileniyor musun?"

"Evet. Dahası, seni mutlu görmekle çok ilgileniyorum ve bilmediğim şeyleri açıklayacağına dair bir his var içimde. Sanki dünyanın en büyük müzelerinden bazılarında özel bir tura çıkacağım."

Kıkırdıyor ve bu ses zafer gibi geliyor. "Bu yerleri bilmiyorum. Daha önce hiç gitmedim."

"Hayır, ama senin sanat tarihi diploman var ve ben Michelangelo ile Machiavelli'yi ayırt edemiyorum."

"Evet, biliyorsun."

"Peki, istiyorum," diye itiraf ediyorum. Gülümsüyor ve bir kaşık daha sarımsaklı patates püresine uzanıyor. Çok fazla yemeğimiz var. Sipariş verirken bunu biliyordum ve yine de yaptım, ama sırf yüzündeki gülümseme için buna değirdi.

Sanırım bağımlısı oldum.

Kışkırtmak. İlham vermek. Bunun alıcı tarafında olmak.

Nihayet otele geri döndüğümüzde saat gece yarısıydı. Sokaklar bir Cuma günü için sessiz, ama yine de parti bölgesinde değiliz. Birkaç taksi bizim için yavaşıyor ama el sallıyorum.

Odamız büyük, süslü duvar kağıtlarıyla dekore edilmiş ve Tuileries Bahçeleri'nin ve ötesinde Eyfel Kulesi'nin coşkulu ışıltısının güzel bir manzarasına sahip. Yatak odasının odak noktası büyük ve kabarık beyaz otel çarşaflarıyla kaplı. Yalnız bir yatak. Ama bu sefer... bilerek yapılmış.

Harper banyoda üzerini değiştirir ve son birkaç gündür evde uyuduğu kıyafeti giyerek dışarı çıkar. Bir kaşkorse ve şort. Saçları örgülü ve sırtından aşağı sarkıyor, ama küçük bukleler kaçmayı başarmış ve yüzünü ince halkalar halinde çerçeveleyiyor. Güzel bir kadın. Ve yorgun, esnemesini eliyle kapatmaya çalışıyor.

üstünde sırtüstü yatıyorum. "Hey," diyor

gülümseyerek.

"Merhaba."

Yatağın kendi tarafına doğru ilerliyor. *Onun tarafına*. Kendimi çok hafif hissediyorum. Sanki bu gerçeklikte değil de bir tür fantezide, böyle şeyler yapabildiğim bir dünyada yaşıyordum gibi.

Bu konuda hiç konuşmadık. Bizim hakkımızda.

Arkadaşların gelip burada uyumak isteyen arkadaşlara yardım etmesinden başka tek kelime etmediniz mi? Diğer her şey konuşulmadı, söylenmedi, kelimeler söylenemeyecek kadar gerçikti. Biz hala birbirini çekici bulan sıradan arkadaşlarız.

Bu tartışmayı gündeme getirmek bir şeyleri değiştirebilir. Her şeyi değiştirebilir.

Harper yatağa tırmanıyor ve ben de dişlerimi fırçalamak için banyoya gidiyorum. Döndüğümde yorgana sarılmıştı ve oda onun yumuşak nefes alıp verışı dışında sessizdi. Ayrıca karanlık, sadece pencerenin ötesinden gelen ışıklarla aydınlanıyor.

"kapatmamı ister misin?" diye sordum.

Sesi uykulu. "Hayır. Yattığım yerden Eyfel Kulesi'ni görebiliyorum. Bütün gece onu görmek istiyorum."

"Sen uyurken mi?"

"Orada olduğunu bilmek istiyorum," diyor. "Ve onunla uyanmak istiyorum. Sorun olur mu?"

"Elbette sorun yok." Şimdi hiç tereddüt etmeden arkasına geçiyorum. Çoktan bana sırtını dönmüş ve yan yatmış, mükemmel bir şekilde kemerli.

Davetiyelerini fark etmeyi öğrendim.

Yanına yaklaşarak kolumu beline doluyorum. Bu gece tişört giymedim ve kollarının çıplak teni ve sırtının üst kısmı benimkine ipeksi bir şekilde değişiyor.

"Haklısın," diyorum saçlarının güzel kokulu kütlesine. "Buradan Eyfel Kulesi'ni görebilirsin."

"Bu hafta sonunun hiç bitmesini istemiyorum," diye

fısıldıyor. Onu sıkıca kavıyorum. "Bitmeyecek."

Sesinde bir gülümseme var. "Listeme bir şey ekledim." "Ekledin mi? Bu sisteminiz çok kullanışlı."

İç çekiyor. "Bu henüz yaptığım bir şey değil."

"Öyle mi? Neymiş o?"

Yatağın yumuşaklığına daha da yerleşiyorum, Harper'ın sıcaklığına daha da yaklaşıyorum ve bacağımı onunkinin arasına kaydırıyorum. Bu inanılmaz kadının göğsünün kolumun altında yükselip alçaldığını hissediyor ve şehrin uzaktaki ışıklarını izliyorum.

"Eyfel Kulesi'nin önünde birini öpmek istiyorum."

Gülümsemem boynunda saklı. "Birini mi?"

"Mm-hmm." Yorganın altında, eli benimkini kaplıyor ve çenesine çekiyor. "Senin gibi biri."

Harper ile Paris'i deneyimlemek, daha önce iş için şehre geldiğim iki seferden de daha iyiydi. Hem de kilometrelerce. Gerçekten mutlu, gerçek anlamda meraklı ve gördüğümüz her şeye harikulade bir şekilde hayret ediyor. Daha önce böyle bir samimiyetle karşılaşmış mıydım bilmiyorum.

Louvre'da ağlıyor.

"Mutlu gözyaşları, söz veriyorum," diyor Rönesans portrelerinden oluşan dev bir duvarın önünde dururken. Bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzülüyor. "Sadece... Burası hakkında çok şey okudum ve çok şey duydum ama hiç..."

Şakağına bir öpücük konduruyorum. "Anladım."

"Araba şovlarında ağlar mısınız?" diye soruyor, elinin tersiyle çenesinin çizgisini yokluyor.

"Şey, hayır. Son zamanlarda değil." "En son ne zaman ağladın?"

"Bu nasıl oldu da bana döndü?"

Gülümsüyor ve başını omzuma yaslıyor, gözleri dev tabloda. "Çünkü beni büyülüyorsun. Neredeyse bu muhteşem Rönesans chiaroscuro örneği kadar."

"Neredeyse o kadar," diye mırıldandım. "Mm-hmm. Bu büyük bir övgü."

Bir kolumu beline doladım. "Oh, biliyorum, senden geliyor."

Günün geri kalanı, uzun zamandır hissettiğimi hatırlayamadığım kadar sevinçle doluydu.

Kendimi hiçbir zaman mutsuz bir adam olarak tanımlamadım. Yıllar bana iyi davrandı. Alec'le rekabeti bıraktıktan sonra eğlenmeyi öncelik haline getirdim. Sıkı çalış. Sıkı oyna.

Pahalı arabalar satın alın. Pahalı arabalar kullanın.

Seyahat etmek, insanlarla tanışmak, içmek, biraz daha seyahat etmek, bir saat daha almak, konağa taşınmak, Japonya'da bir konferansa katılmak. Her şey birbiri ardına geldi ve hepsi de tatmin ediciydi.

Ancak son birkaç ay o kadar farklı geçti ki gerçeği görmemek zor. Bir öncesi ve bir sonrası vardı. Harper taşınmadan önce. Harper taşındıktan sonra. Ve aradaki fark o kadar keskin ki, tamamen farklı bir adam olmuş olabilirim.

İçi boş.

Daha önce nasıl yaşadığımı anlatan doğru kelime bu. Ve bir kez daha elimden kayıp giderse, yine nasıl yaşayacağımı.

"Şuna bak," diyor Harper. Seine Nehri boyunca, Eyfel Kulesi'nin uzakta yükseldiği yere doğru yürüyoruz. Harper duruyor ve nehrin karşısındaki standları işaret ediyor. "Sanat satıyorlar. Sanırım."

"Parmak izi, büyük ihtimalle. Hadi gel." Köprüyü geçiyoruz ve o küçük pazarın çeşitli ürünlerini inceliyor. Bakışlarım ince bir tuval üzerine boyanmış eski bir araba resmine takılıyor. Ferrari 250 GTO'ya benziyor, gelmiş geçmiş en iyi arabalardan biri.

Harper ilgimi fark etti. "Satın al," diye fısıldıyor. "İsteddiğini biliyorum."

"Sanat danışmanım olarak profesyonel görüşünüz bu mu?" "Evet. Bence o sanatçı izlenmesi gereken biri."

"Eserleri değer kazanacak mı?" "Evet," diyor. "Manevi değeri var."

Stanttan bir tüpün içinde rulo haline getirilmiş iki kanvas baskıyla ayrılıyor. Yürüyüş güzel -Paris'teki çoğu şey gibi- ve kaotik -ve diğer her şey gibi-. Seine Nehri boyunca uzanan nehir kenarı duvarı, güzel havanın tadını çıkaran turistler ve Parislilerle dolup taşıyor.

Eyfel Kulesi yaklaştığımızda kayboluyor, etrafımızdaki yüksek binaların arkasına gizleniyor. Yedinci bölge eski ve tarihi bir bölge ve buradaki taş yapılar heybetli.

Sonra bir köşeyi dönüyoruz ve o beliriyor.

Büyük ve insanı boynunun tutulmasına neden olacak kadar yukarı bakmaya zorluyor.

Harper elimi tutuyor ve beni ileri doğru çekiyor. Onu takip ediyorum, bu yönünü seviyorum. İsteddiğini alan tarafını.

İsteddiği her şeye sahip olmasını istiyorum.

"Aman Tanrım," diyor. "Şuna bakın. Düşündüğümünden çok daha uzun!"

"Eskiden dünyanın en yüksek yapısıydı," diyorum. "Biz New Yorklular Chrysler Binası ile bunu mahvetmeden önce."

"Ne kadar kaba," diyor usulca.

"Fransızlar önce Eyfel Kulesi'ni inşa ederek ve Washington Anıtı'nı yıkarak bunu bizim için mahvetti."

Çimenlerin üzerinde duruyoruz. Etrafımızda insanlar piknik yapıyor, çimlerde oturuyor, şarap içiyor. Gülüşüyorlar.

Paris'te bir yaz gününün tadını çıkarırken.

Karnını doyurana, gözlerinde heyecanla bana dönene kadar bekliyorum. Sonra onu yakınımına çekiyorum.

"Oh," diye nefes alıyor. Anlayış gözlerini dolduruyor ve kirpikleri titreyerek kapanıyor.

Onu öptüm. Tam orada, Eyfel Kulesi'nin altında, öğleden sonra güneşinin altında ve etrafımızda yüzlerce insan varken.

Dudaklarım onun öpücüğünün tatlılığıyla acıyor. Film galasındaki son öpüşmemizden beri özlediğim acı. O gizli dolaptan beri.

Bu öpücük yeni. Açıkta. Ama hala tatlı.

Onu her gün öpmek istiyorum. Sabah, öğlen ve akşam.

Harper'ın elleri gömleğimin üzerinde kayarak keten yakayı buluyor. Onu tutuyor ve beni daha da yakınlaştırmak istercesine çekiştiriyor.

Tadı çok lezzetli. Öğle yemeğinde paylaştığımız beyaz şarap ve sakızdaki nane gibi. Yumuşak dudakları benimkilerin üzerinde geziniyor ve dilimi ağzının sıcaklığına doğru kaydırduğimde, sanki bunu bekliyormuş gibi bana açılıyor.

"Paris'te bir çift daha," diyor yakınlardan biri. Bu bir İngiliz sesi, hem de bıkkın bir ses.

"Burası aşk şehri," bir başkası. "Onlara haksızlık etmeyin." "Evet, ama herkesin içinde öpüşmek?"

"Birbirlerine aşıklar," diyor ikinci ses. "Huysuzluk etme."

Harper geri çekiliyor, içinden bir kahkaha fışkırıyor. Yüzünü boynuma gömüyor ve kahkahası tenimi gıdıklıyor.

Kollarımı ona doladım.

"," diye mırıldanıyor boynuma karşı.

Söz konusu konuşmacılar birkaç metre ötede dev bir battaniyeye uzanmış, güneşin ve bir kutu şarabın tadını çıkarıyor. Öğrenciler, onlara bakarak.

Birbirlerine aşıklar.

Bir elimi Harper'ın sırtında gezdiriyorum. "Utanmana gerek yok."

"Değilim," diye mırıldanıyor ve bakışlarımla buluşmak için geri çekiliyor. Elleri hala düğmeli gömleğimin yakasını sıkıca tutuyor ve yanaklarında güzel bir kızarıklık yayılıyor. Güneşte geçirdiği gün yüzünden burnunun üzerinde birkaç yeni çil oluşmuş. "Peki ya Nate?"

"Evet?"

"Bu gece sana borcumu ödeyeceğim," diyor dolgun dudaklarını büken bir gülümsemeyle. "Film galasında bana yaptığın şey için."

Chapter 29

Ha rper

Kıyafetimi özenle seçiyorum. Kısa kırmızı tüvit bir etek, bir çift mokasen ayakkabı ve eteğimin içine tembelce sokulmuş ipek bir elbise gömleği.

Genelde bu eteği hep çorapla giyerim. Aksi halde neredeyse uygunsuz derecede kısa. Ama otel odasındaki büyük aynanın önünde dönerken, en-suite banyoda duş alan Nate'in sesini dinlerken... bu ihmal planladığım şey için mükemmel.

Buklelerime biraz saç yağı sürüyorum ve onları yüzümden uzak tutmak için siyah bir saç bandı takıyorum. Makyajımı yapıyorum.

O banyodan çıktığında işim bitmiş, mini bardan aldığım bir kadeh şarapla kanepede oturuyordum.

Nate çıkarken beline bir havlu sarmış ve saçlarını kurulamak için daha küçük bir havlu kullanıyor. Beni görünce bir iki adım atıyor ve hareketleri tamamen durgunlaşıyor.

"İyi misin?" Tatlı tatlı sordum.

Bakışları çıplak bacaklarımda gezinirken sıcak hissediyorum. "Giydiğin şey bu mu?"

"Gerçekten de öyle. Beğendin mi? Bu eteği yıllar önce bir ikinci el mağazasında bulmuştum. Eski şeyleri ne kadar sevdiğini biliyorum."

"Bu... hayal gücüne çok az şey bırakıyor."

Kalçamın ortasına oturan etek boyuna bakıyorum. "Hmm. Belki de eğilmemek konusunda dikkatli olmalıyım."

"Olsan iyi olur," diyor ama gözlerinde ateş ve bir gülümseme var. "Beş dakika içinde hazır olacağım. , yoksa buradan hiç çıkamayabiliriz."

Gözlerimi kocaman açıyorum. "Oh? Ne olacaktı?"

Kıkırdıyor ve havluyu belinden çekiyor. Çekip çıkarıyor.

Yüzümdeki sırtış siliniyor. Benim önümde çıplak olma konusunda her zaman çok rahat görünüyor. Onu duşta mastürbasyon yaparken yakaladığımda en ufak bir utanç duymamıştı.

Neden olsun ki?

Gözlerim dümdüz karnına, göğüs kıllarına ve V harfi izine takılıyor. Ve sertleşmediğinde bile oldukça büyük olan sikinin uzunluğuna.

"Sana tarif ederdim," diyor bir çift boxer külotuna uzanarak, "ama o zaman geç kalırdık."

Sertçe yutkunuyorum. "Evet. Biz... bunu yapamayız."

Onları giyer ve düzgünce içine sokar. Kolalı beyaz bir gömlek almak için dolaba uzanıyor. Orgazmdan sonra yüzün hâlâ terliyken seni meslektaşlarımla tanıştırmak profesyonelce olmaz," diyor. Ya da iki."

Kanepeyi itiyorum. "Kendine çok güveniyorsun."

"Yetkin," diyor. "Doğru kelime bu."

Yanından geçip gidiyorum ama fazla uzaklaşamıyorum. Bir kolunu belime doluyor ve beni kendine doğru çekiyor. Sabun ve tıraş losyonu gibi kokuyor ve derin bir nefes alıyorum.

"İyi hissediyor musun?" soruyor, ağzı benimkinin üzerinde

gezinirken. "Harika hissediyorum," diye fısıldıyorum.

Gülümsüyor ve beni tekrar öpüyor. Sıcak ve naneli bir öpücük ve ben onun ütülü gömleğinin bozulmamış yakasını avucumun içinde eziyorum. "Güzel," diyor. "G noktasına vurmam hoşuna gitti mi?"

Ona karşı göz kırpıyorum. "Ne?"

Kıkırdıyor ve genişçe sırıtarak beni bırakıyor. Sanki az önce çok çirkin bir şey söylememiş gibi kol düğmelerini takıyor. "Sana daha sonra ne yapacağımı planlamam gerekiyor."

"Bu gece sana işkence etmekle ilgili," diyorum.

Gülümsemesi genişliyor. "Ve bunu dört gözle bekliyorum. Ama yine de notlarını istiyorum, Harp."

"Ya hiç notum yoksa?"

"Herkesin notları var," diyor. Ütülenmiş gri bir pantolon giyiyor ve deri bir kemer açıyor. Güçlü ellerinin hızlı bir hassasiyetle bağlayışını izliyorum. "Seni yüzlerce farklı şekilde boşaltmak istiyorum ve bana tam olarak nasıl istediğini söylemeni istiyorum. G noktası orgazmlarını sever misin?"

"Sanırım öyle. Sanırım... handa bana verdiğin benim ilkimdi."

Elini sakallı çenesinde gezdiriyor. "Mm-hmm. Bu beni iyi hissettirmemeli ama hissettiriyor."

Ona gözlerimi deviriyorum ve elimi tutuyorum. "Tam bir erkeksin," diye azarlıyorum. Ama yüzüm kızarıyor.

"Elbette . Söylesene, hoşuna mı?" "Orgazm olmak kimin hoşuna gitmez ki?"

"Belki de sadece senin söylediğini duymak istiyordum." Ayakkabılarını giyiyor ve sonra odadan çıkıyoruz. "Belki de sadece onaylayıcı sözlerle ihtiyacım var."

Şimdi kıkırdama sırası bende. "Sanki!"

Sırıttırıyor ve asansörün düğmesine basıyor. "Hoşuma gitti. Seni arabamın arkasında yemek de hoşuma gitti. Ama bunu kalçalarını iyice açabileceğim bir yerde yapmaktan gerçekten zevk alacağım."

Ağzım kurudu ve koridorda etrafıma bakındım. Burada başka kimse yok... Görebildiğim kadarıyla. "Nate!"

"Ne?" diye soruyor, hala çarpık bir şekilde sırtarak. Ne yaptığını çok iyi biliyor.

"Böyle şeyler söyleyemezsin," diyorum nefesimin altında. Asansörün kapıları açılıyor ve içeri girmem için eliyle işaret ediyor.

Önüme geçip yaldızlı kafese giriyorum.

"Neden olmasın?" diyor. "Gerçek bu. Ve bana dürüstlüğüme sevdiğini söylemiştin."

Gözlerimi deviriyorum. "Biri seni duyabilir."

"Evet, duyabilirler," diyor soğukkanlılıkla. "Ve eğer yaparlarsa, sana olan ihtiyacıyla yanıp tutuşan bir adamı duyarlar."

Sözleri ağzımın tekrar kurumasına neden oluyor. Göstergedeki rakamlara bakıyorum. Altıncı kat, beşinci kat... Neredeyse dibindeyim.

Ben de parmak uçlarımda yükselip ağzımız neredeyse birbirine değene kadar yaklaşıyorum. "Daha da yanmak ister misin?" Diye soruyorum ve bir kalp atışı bekliyorum. "Bu eteğin altına külot giymiyorum."

Yüzündeki sırıtma kaybolur. "Ne?"

Birkaç adım geri atıyorum ve ona gülümsüyorum. "Sanırım unuttum. Whoops." "Harper," diyor ama sonra asansörün kapıları açılıyor. Birkaç otel Konuklar dışarıda bekliyor ve ben de çıplak bacaklarımda ya da bacaklarımın arasında esintiyi hiç hissetmiyormuş gibi grubun yanından geçiyorum.

İş ortaklarıyla buluşacağımız restorana doğru kısa yürüyüşümüz sırasında Nate sessiz. Bu sakın, rahat bir sessizlik değil. Çatlamamak için çok ama çok çabalayan bir adamın sessizliği.

Rezervasyon Connovan'ın altında ve buluşacağı iki adam zaten orada, ya da hostes öyle söylüyor. Bizi her yüzeyinde mumların yandığı loş bir iç mekâna götürüyor. Dekor eski tarz, hafif burlesk bir dokunuş var ve ben buna bayılıyorum.

Bu gece başka biri gibi hissediyorum. Güçlü biri. Kontrolü elinde tutan biri. Arzulanan biri.

Restoranın arka tarafındaki bir masada Thierry ve Janos'a katılıyoruz. Thierry Fransız, Janos Macar ve ikisiyle de anlaşmak çok kolay. Nate ile doğal bir uyumları var gibi görünüyor ve yıllardır birlikte çalıştıkları belli. Kurumsal rolü muhtemelen erkeklerin amiri olmasına rağmen, sohbet kolay hissettiriyor. Bana kendimi dahil edilmiş hissettiriyor - zahmetsizce, kolayca, bir dekordan daha fazlası.

Bir kadeh şampanya ve biftek tartar sipariş ediyorum ve Contron hakkında konuşmalarını ilgiyle dinliyorum. Bu sohbetten daha önce Nate'e sorduğum tüm sorulardan daha fazlasını öğreniyorum.

Yemeğimin yarısında keten peçetemi yanlışıyla yere düşürüyorum. "Tüh," diyorum ve sandalyemi geriye kaydırıyorum. Karşımda oturan Nate'e bakıyorum. "Sanırım eğilmem gerekecek-"

Sandalyesini geri iterken fayansların üzerinde keskin bir gıcırtı çıkarıyor. "Sakın cüret etme," diye mırıldanıyor ve beze uzanıyor. Bana geri verdi, gözleri kararmıştı.

Ona tatlı tatlı gülümsedim. "Teşekkür , Nathaniel."

Ona asla Nathaniel demem.

Burun delikleri parlıyor. "ederim, Harper."

Thierry ve Janos bu tuhaf alışveriş üzerine herhangi bir yorum yapmadılar. Aksine, tartışmayı işim hakkında sorular sormak üzere değiştirerek, durumu normal karşıladılar.

Çatal bıçakların tabaklara çarparken çıkardığı yumuşak tıngırtılar. Yemekler hızla kayboluyor. Ve keten kaplı masanın altında, ayağımı ayakkabımdan çıkarıp

Nate'e doğru.

Bunu daha önce hiç yapmamıştım.

Janos'la göz teması kuruyorum, o ne derse başımı sallıyorum ve ayak parmaklarımı Nate'in alt bacağından yukarı kaydırıyorum. Önce dizini, sonra da uyluğunun iç kısmını bulup ayağımı kasıklarına yaklaşıtıyorum.

Nate boğulur gibi bir ses çıkarır ve şarabına uzanır. "İyi misin?" Janos sorar.

"Evet. Ben iyiyim. Sadece biraz sertim," diyor. "Kuzum yani. Biraz sert."

Thierry ciddiyle, "Bunun için üzgünüm," der. "Garsonu çağırmalıyız. Burası-"

Nate onun teklifini elinin tersiyle iter. "Hayır, hayır, sorun değil," diyerek çatalını yere bırakıyor.

Thierry'ye Kopenhag'da yaklaşan bir konferans hakkında sorular sorarken, Nate'in eli masanın altında kayboluyor ve bileğimi çelik bir kavrayışla sarıyor.

Yerinde tutuyorum.

Bana karanlık bir bakış fırlattı.

Ona geniş bir gülümseme veriyorum. "Kopenhag mı? Sen de katılacak mısın?" "Olabilirim," diyor. Sesi alışılmadık derecede gergin geliyor.

Yanımda Thierry omzumu dürtüyor. "Vaktin varsa onunla gitmelisin. Kopenhag çok güzel bir şehir. Paris ya da Londra'dan çok farklı. Gerçekten başka hiçbir yere benzemiyor."

"Fena fikir değil," diyorum ve Nate'e dönüp bakıyorum.

"Tabii ki değil," diyor Janos. "Güzel bir kadın en iyi yol arkadaşıdır."

İkisi de bize çiftmişiz gibi gülümsüyor. Gözlerindeki ima, açık beklenti göğsümü ısıtıyor.

Nate bana bakıyor, bir yandan da masanın altında başparmağıyla baldırımın üzerinde yavaş daireler çiziyor. "Gerçekten de öyle," diyor. Ama sonra başparmağını birkaç hızlı hareketle tenime vuruyor ve yüksek sesle söyleyemediği şeyi duyuyorum. *Uslu durduğu zaman.*

Peçeteme gülümsüyorum.

Herkes ana yemeği bitirdiğinde ve bir şişe şarap daha sipariş edildiğinde masadan kalkıyorum. Nate ayağa kalkıp eteğimi aşağı çekerek yerinde olduğundan emin izliyor. Yürümeden önce ona gülümsüyorum.

uzakta. Nefis adamın üzerinde kullandığım bir vibratör değil, ama kesinlikle onu sarsıyor ve biriyle alay etmeyi hiç bu kadar sevmemiştim.

Beni böyle istediğini bilmek harika hissettiriyor.

Ve bunu bana söylemekten ya da ne kadar çok olduğunu göstermekten çekinmedi.

Bir garsona tuvaleti soruyorum ve o da beni arka tarafa yönlendiriyor. Birkaç masanın etrafından dolanarak sonunda bay ve bayan olarak açıkça işaretlenmiş iki kapısı olan küçük bir koridora giriyorum.

Kadınlar tuvaletinin kapısını açarken biri elini benimkinin yanına, ahşap yüzeye koyuyor. "İçeri gir," diyor Nate.

İkimiz de küçük kırmızı bir odaya giriyoruz ve Nate kapıyı arkamızdan kilitliyor. Dışarıdaki dekorla uyumlu, loş ışıklı ve boudoir benzeri bir duvar kağıdına sahip güzel bir tuvalet.

Nate'in elleri belimi buluyor. "Bu gece delirmişsin."

"Öyle miyim? Yoksa ben mi seni delirtiyorum?"

"Bir fark var mı?" diye soruyor, sesi kısık. "Bazen aynı kişiymişiz gibi hissediyorum." Elleri gömleğimin üzerinde, kalçalarımın, kıkırımın doğru kayıyor. Parmakları eteğimin kenarını buluyor. "Kontrol etmem gerek."

Nefes alışım bir milyar derece artıyor. "Sana doğruyu söyledim."

"Belki de yapmışsındır," diyor hoyratça ve eteğimi çekiştirmeye başlıyor. "Belki de orada amın çıplak bir şekilde koltuğa yaslanmış oturuyordun, bir peçete için eğilmeye ve Thierry'ye benim olan her şeyi göstermeye hazırdın."

Omuzlarını kavıyorum. Isı şimdiden içime akıyor, tenimi yakıyor. "Gerçekten kontrol edeceksin."

"Gerçekten kontrol edeceğim," diyor dudaklarıma karşı ve eli bacaklarımdan arasına kayıyor.

Chapter 30

Ha rper

Eli beni tamamen kavırıyor. "Siktir," diye mırıldandı. "Doğruyu söylüyordun."

Parmak uçlarımda durdum ve ağzımı kulağına dayadım. "Sana asla yalan ."

Tekrar küfrediyor ve parmakları kıvrımlarımı okşayarak hareket ediyor. Başparmağını klitorisime bastırıyor ve bir zevk nabzı uzuvlarıma yayılıyor.

"Biliyor musun," diyor, ağzı kulağımın kabuğunda gezinirken ve eli amımın üzerindeyken, "henüz seks yapmadık."

Nefeslerim hızlı ve sık. "Biliyorum."

"Eğer böyle şeyler ... bu istediğin anlamına mı geliyor? Çünkü sana dokunmak..." uzun bir parmağını yarığım boyunca gezdiriyor, klitorisimde duruyor, "ve ne kadar tatlı olabileceğini öğrenmek..." parmakları daire çizmeye başlıyor, "sikimin etrafında nasıl hissedeceğini merak etmeme neden oldu."

"Oh," diye nefes alıyorum. Ellerim Nate'in omuzlarını sıkıca kavırıyor. Omzunun üzerinden tuvaletin kapısını görüyorum. Hâlâ kapalı ve kilitli. Diğer herkesi dışarıda tutuyor. O kapalı kapı fikri kalbimin çok sert atmasına neden oluyor, kaburgalarımın arkasında gürlediğini duyuyorum. "Belki de denemelisin. Hadi kontrol edelim

sayı... on üç."

Benim için yanlış olan biriyle yatmak.

Ama onunla yaptığım her şey çok doğru geliyor.

"Dene," diye mırıldandı. "Denemeye gerek yok, Harp. Bir kez seks yaptığımızda..." Parmakları klitorisinden ayrılıyor. Aşağı doğru hareket ediyor, okşuyor ve sonra iki tanesini içime itiyor. Gözlerim tatlı bir hisle kapandı.

"Evet?" Fısıldıyorum.

Onları kıvırıyor. "Birlikte yatmamız tek seferlik bir şey olmayacak. Bunu biliyorsun, değil mi? Etrafımda ne kadar iyi hissettiğini öğrendiğimde, şu anda parmaklarımı sıkıştırdığın gibi, sana tekrar tekrar ihtiyacım olacak. Ve biz birlikte yaşıyoruz, bebeğim. Yani bu sık sık olacak. Her gün. Her lanet gün."

Daha önce hiç onunla birlikteyken hissettiğim kadar tahrik olmamıştım. Film galasında. Arabasının arkasında. Düşünün sert fayanslı zemininde.

Sanki vücudum tamamen ona teslim oluyor. Her dürtü, istek, hissettiğim her şey... Beynim tamamen kapanıyor. Ve ben sadece anın içindeyim.

"Bununla başa çıkabilir misin, Harper?" diye soruyor. Sesi kulağımda, yanağı yanağıma değişiyor. Derin bir nefes alıyorum, sadece o var; adam, kolonya ve sabun. "Orgazm üstüne orgazm üstüne orgazm..."

"Kulağa zor geliyor," diye nefes alıyorum.

"Olacağım, orası kesin," diye mırıldanıyor. "Kahretsin, sana ihtiyacım var." Sesim zayıf çıkıyor. "O zaman bana sahip ol."

"Burada olmaz," diyor ve tekrar küfrediyor. Parmakları hâlâ içimde, nefis kalınlıkta ama hâlâ yeterince kalın değil, yavaşça okşuyor. "Seni ilk kez becerdiğimde, seni görebilmek istiyorum. Tamamen."

"O zaman beni otele geri götür."

Beni sıcak bir saniye öpüyor ve sonra parmaklarını çekiyor. Ani kayıp ciğerlerimdeki havanın sıkışmasına neden oluyor.

"Keşke senin için bir oyuncağım olsaydı," diye mırıldanıyor. Sonra, kilitlenmiş bakışlarımızı bozmadan, az önce çektiği iki parmağını ağzına sokuyor.

"Oh," diye nefes alıyorum.

"Ben bir bağımlıyım." Elimi tutuyor ve sesi sert çıkıyor. "Hadi bahanelerimizi uydurup gidelim. Sana ihtiyacım var."

Aniden durmadan önce kapıya varmıştık. "Doğum kontrol hapı kullanıyor musun?"

"Evet."

Gözlerini kapatıyor ve sertçe yutkunuyor. Yutkunmanın şiddetiyle adem elmasının titrediğini görüyorum. "Tanrım," diye homurdanıyor ve kapıyı açıyor.

Thierry ve Janos hâlâ masadalar. Bir sohbete dalmış durumdalar ve döndüğümüzde bize geniş bir gülümseme veriyorlar.

"Harper!" Janos diyor ki. "Senin için tiramisu sipariş ettik."

Kahretsin.

Teşekkür etmek için ağzımı açıyorum ama Nate benden önce davranıyor. "Korkarım gitmemiz gerekiyor. Ama jestiniz için minnettarız beyler."

Janos yine geniş bir sırıtişla aramıza bakıyor. "Anlıyorum. Gerçekten çok güzel bir çift olmuşsunuz."

Thierry, Nate'e "Hak ettiğinden daha iyi," diyor ve elini sıkmak için uzanıyor.

Yanaklarım kızarıyor. Bu onun sağ eli. Aynı el.

Nate, Thierry'nin elini sıkar. "Biliyorum ama gitmesine izin vermeyi düşünmüyorum."

"Bunu yaparsan deli olursun," diyor Fransız. Yanağımdan öpüyor ve sonra Paris'in ılık akşam havasına doğru yola çıkıyoruz.

Nate beni öpmeden önce zar zor otelin asansörüne giriyoruz. Kabin küçük ve yedinci kata doğru gıcırtı sesleriyle yavaşça hareket ediyor.

Süitimize girdikten sonra kapı keskin ve kararlı bir tıkırtıyla arkamızdan kapanıyor.

Bizi lüks ve sessiz bir alanda yalnız bıraktı.

Birbirimize bakarak.

Nate'in gözleri... Onlarda daha önce böyle bir yoğunluk görmemiştim. Başka tarafa bakamadığından emin değilim. Bakışlarında sıkı sıkıya tasmalanmış, kontrolündeki en ufak bir çatlakta kaçmakla tehdit eden bir şey var.

Minibara doğru yürüyorum. "Şampanya?"

Başını sallıyor, sadece çenesini hafifçe eğiyor. "Evet. Hadi."

Soğutulmuş şişenin tıpasını açarken ellerim hafifçe titriyor. İkimize de birer flüt dolduruyorum ve dönüp kol düğmelerini çözdüğünü görüyorum. Gömleğinin kollarını katlıyor.

Pencerenin dışında, Eyfel Kulesi bir başka gece yarısı ışık gösterisi yapıyor. Gerginim.

Sıcak. Endişeli. Heyecanlı.

O Nate. Arkadaşım, Nate. Ve birlikte yaptığımız her şey... daha önce hiç deneyimlemediğim şeyler, hiçbir *bu değildi*. Seks. Şimdiye kadar sadece "eğleniyorduk". *Arkadaşlar arkadaşlara yardım ediyordu*.

Yaklaşıyor, gözleri benimkilerde. Şampanya kadehini kabul etti. İkimiz de birbirimizin bir yudum almasını izliyoruz.

Baloncuklar boğazımdan aşağı ipek gibi iniyor.

"Sence yemek iyi geçti mi? İş açısından?"

"Evet." Bir kaşını kaldırıyor ve bakışları aşağıya düşüyor. "Bence etkilendin. O gömlekle... ve o lanet etekle."

"Bu bir riskti."

"Riskleri severim," diyor. "Ve tüm akşam yemeğini, elimi etek boyunun altına sokarsam ne olacağını merak ederek geçirdim."

Boğazım düğümleniyor. "Amaç da buydu zaten."

"Banyo havlunu düşürdüğün zamanı hatırlıyor musun?" diye geveliyor ve bir adım daha yaklaşıyor. O kadar yakın ki vücutlarımız sadece bir santimle ayrılıyor. "Odanın dışında mı?"

"Evet," diye fısıldadım. "Gördüklerini unutacağına söz vermiştin."

Başını eğiyor ve dudaklarına ihtiyaç duyarak parmak uçlarımda yükseliyorum. Ama o dudaklarını geçip gidiyor. Onun yerine ağzını kulağıma doğru götürüyor. "O günden beri her gün bu sözümü tutmadım."

Ona karşı sallanıyorum, daha fazlasını arzuluyorum... ve sonra, göğsümün derisine soğuk sıvı sıçradığında geri çekiliyorum. İpek gömleğimin altından göğüs dekolteme damlıyordu.

Elimdeki şampanya kadehini unuttum.

"Kahretsin," diye mırıldandım.

Nate göğsüme bakıyor, sanki tenimin üzerinde kayan damlacıklar hayatında gördüğü en büyüleyici şeymiş gibi.

"Al," diyor ve artık boş olan flütü benden alıyor. Kendi flütüyle birlikte bir kenara koyuyor, sonra bluzumdaki bir düğmeyi buluyor.

Onu çözüyor, sonra bir başkasını, iki kumaş parçası arasındaki boşluğu genişletiyor... ve boynumu öpmek için eğiliyor. Köprücük kemiğimi. Göğüslerimin kabarıklığını. Sıcak dudakları soğuk şampanyanın yarattığı ürpertiye kovalıyor.

"Oh," diye tekrar nefes alıyorum, ama şimdi daha yumuşak. Nate göğüs kafesimden aşağı, ipeğin hemen kenarındaki açıkta kalan vadiyi öpüyor... artık sadece tek bir düğmeyle bir arada tutuluyor.

Onu da açıyor.

Sıcak eller kumaşı bir kenara yaydı.

"Siktir," diye mırıldandı. "Doğruyu söylüyordun. Sütyen yok." "Görünüşe uymazdı," diye fısıldadım.

Elleri kalçalarımı sıkıca sarmış, gözleri çıplak bedenimde geziniyor. Aniden ağrıyan göğüslerim ve meme uçlarım. Soğuk sıvıya tepki olarak sertleştiler.

"Çok güzel," diye geveliyor ve göğüslerimden birini öpüyor. Dili tenime sıcak bir şekilde değiyor ve bir elimi saçlarının arasına sokuyorum. Üzerimdeki şampanyayı yalıyor. Öpüp uzaklaştırıyor.

Ağzı sağ meme ucuma yaklaşıyor ve sertçe emdiğinde dizlerimin bağı çözülüyor. *Oh*. Parmaklarım saçlarının ipeksi tellerinin etrafında sıkılaşıyor.

Zar zor , ama sonra dişlerini hafifçe ısırarak için kullandı... ve

I...

Böyle hissedebileceğimi bilmiyordum. Her zaman sevmişimdir göğüsleriyle oynamıştı ama hiç kimse dişlerini kullanmamıştı.

Nate inliyor, ağzı göğsümün üzerinden diğer meme ucuna doğru ilerliyor. Yine de ilkinin yalnız bırakmıyor ve eli üzerine kapanıyor. Hepsini avucunun içine sığdırabiliyor.

"Harper," diye fısıldıyor, dudakları meme ucumu yakalıyor.

Çoktan batmaya başladı. Sayısız hissin altında eziliyorum ve pelüş otel halısının üzerinde zarifçe dizlerimizin üzerine çöküyoruz. Geriye çekiliyorum, onu üzerime çekiyorum ve ağzı hiç durmadan çalışıyor-öpüyor, dişliyor ve sonra göğüs kafesinden aşağı iniyor.

Hızlı bir hareketle eteğimi yukarı çekiyor ve bir sonraki hareketle kalçalarımı açıyor. Tekrar kaybetmeden önce nefesimi yakalamak için zar zor zamanım oluyor.

Ağzı klitorisimde.

Üzerimizdeki tavan çok güzel. Özenle sıvanmış ve süslenmiş. Yaldızlı. Girişte bir avize var ve hepsi görüşümde bulanıklaşıyor.

Bu işte çok iyi.

Neyi sevdiğimi çok çabuk öğrendi ve tam da bunu yapıyor, ağzını açarak amıma öpücükler konduruyor. Klitorisimi buluyor ve diliyle tekrar tekrar, uyarılmamı göklere çıkaran sabit bir basınçla alay ediyor.

"Aman Tanrım," diye

nefes alıyorum. Bu çok

fazla.

Bu yeterli değil.

Her şey var.

"Tam orada." Elimi başının üzerinde gezdirip saçlarını karıştırıyorum.
"Evet... Yapamam..."

Sol eli kalçamı yukarı ve uzağa hareket ettiriyor, sağ eli girişime doğru kayıyor. Aynı anda bir parmağını içime sokarak ağzını klitorisimin etrafına kapatıyor ve *emiıyor*.

Patladım.

Ve sessiz olmayı, inlemelerimi yutmayı bile düşünemiyorum, çünkü hiç düşünemiyorum. Nate bacaklarımın arasındayken ve ağzı bunu tam zamanlı işi haline getirmek istiyormuş gibi hareket ederken bu otelin zemininde yatıyorum.

Titrek ve aç bırakıldım ve ağzı hala orada, dili hala klitorisimin etrafında yarım daireler çiziyor, parmağı içimi okşuyor ve ona *ihtiyacım var*.

"Nate," diyorum ve aşağı uzanıyorum. Onu tamamen üstümde, içimde istiyorum ama o yerinden kıpırdamıyor. Hâlâ kalçalarımın arasında kilitli, ağzı hassas tenimin üzerinde geziniyor.

"Nate," diye ısrar ediyorum. "Seni içimde istiyorum." "Bir kez daha boşalana kadar olmaz."

"Hayır, *şimdi*." Omuzlarını çekme çabasıyla nefes nefese kalıyorum ama ilerleme kaydedemiyorum. Sonra düz dilini yavaşça klitorisimin üzerinde gezdiriyor ve ben lüks kalın halının üzerine düşüyorum. "Lanet olsun," diyorum tavana. "Kendi zevkini almak senin için neden bu kadar zor?"

Dilim bana karşı titriyor. "Ne demek istiyorsun?"

"Her zaman benimle ilgili." Dirseklerimin üzerinde yükseliyorum ve kalçalarımın arasına yerleşmiş olan ona bakıyorum. Şimdiye kadar gördüğüm en ateşli şeylerden biri. Gözleri karanlık ve ateşli, elleri beni genişçe açıyor. "Ben de *senin* sert boşalmanı istiyorum. Seni banyoda orgazm etmeye bayılıyorum."

"Çünkü kendimi kontrol etmem gerekiyor," diyor neredeyse siyah gözleri benimkilere kilitlenmiş halde. İri elleri sıkıca kavlıyor. "Harper, sana sahip olmanın farklı yollarını çok uzun zamandır düşünüyorum ve acele etmeyi planlamıyorum."

Kaşlarım kalktı. "Öyle mi?"

"Evet," diyor kabaca. "Seni bu yerde sertçe becermek istemediğimi mi sanıyorsun? Seni şu kanepenin üzerinde domaltmak ya da duş duvarına yaslamak?"

Nefes alamıyorum. Konuşamıyorum.

Parmaklarını amımın üzerinde gezdiriyor ve bir tanesini batırmak için duruyor. "Sana söylemiştim. Başladığımızda doyumsuz olacağım."

"Benim için sorun değil," diye fısıldıyorum. Kelimeler şu anda çok zor.

Ağzı en sevdiğim çarpık gülümsemeye dönüşüyor. "Bunu söylediğini unutma."

"Yapacağım. Nate, kendini serbest bırakmanı istiyorum."

Alnını kalçama yaslıyor. Sıcak nefesi tenimi ürpertiyor. Omuzları gergin.

Bir saniye. İki...

Ve sonra, içimin sıkışmasına neden olan bir yoğunlukla bana bakıyor. "Doğum kontrol hapı kullanıyorsun," dedi. "Ve ben hiç prezervatifsiz seks yapmadım. Ben temizim."

"mı?" Nefes .

Başını tekrar sallar. "Bu gece içine boşalacağım. Elimden geldiğince. Eğer sorun olursa, söyle-"

"değil," diyorum hemen. "Evet. *Lütfen*."

Yine o çarpık gülümsemelerinden birini takındı ve dizlerinin üzerine kalktı. Saçları dağınık ve beyaz gömleği yarı açık bir halde, iki yana açılmış kalçalarımın arasında oturuyor. "Lütfen," diye tekrarlıyor. "Sanırım bunu söylemen hoşuma gidiyor."

Bluzumu altımdan yere düşmesine izin veriyorum. "Lütfen."

Gözleri parlıyor ve vücudumun üzerinde geziniyor. Önünde yayılıyorum ve zerre kadar öz-bilinç hissetmiyorum. Odanın loşluğu ve gözlerindeki hürmet bunu imkânsız kılıyor.

Gömleğinin kalan düğmelerini çözer ve omuz silkerek çıkarır. "Daha sonra yatağa gideceğiz," diye garanti veriyor ve kemerini kavlıyor. Göğsü kabarırken kemerini çözmesini izliyorum. Bu sırada fermuarını indiriyor ve pantolonunu aşağı itiyor.

Aleti serbest kalıyor. Kırmızı görünüyor, tepesi neredeyse mor ve ağlıyor. Acı veren, ağrıyan ereksiyonlardan biri gibi görünüyor.

Nate kalçalarımın tutup beni daha yakına çekti. Hâlâ kısa eteğimi giyiyorum, şimdi sadece belimde bir kemer var.

Kendini kavlıyor ve sikinin başını kıvrımlarım boyunca gezdiriyor. İkimiz de hareketi izliyoruz ve klitorisime sürtündüğünde ürperiyorum.

"Harper." Alevli ucu girişime yerleştiriyor. Sesi acı dolu ve bir inilti gibi çıkıyor. "Bu geceden sonra benim olacaksın."

Ve sonra, içeri itiyor.

Ani dolgunluk nefesimin kesilmesine neden oluyor. Daha derine giriyor, santim santim beni en lezzetli şekilde geriyor. Kabzasına kadar battıktan sonra hareketsiz kalıyor, elleri kalçalarımı kavıyor.

Nate'in gözleri kapalı ve elmacık kemiklerine keskin bir renk yayılıyor. Dua ediyormuş gibi kalçalarımın arasında diz çöküyor.

Sanki tapıyormuş gibi.

Küçük bir miyavlama sesi çıkarıyorum. *Hareket et*, sanırım. *Hareket etmeni* istiyorum.

Gözlerini açıyor ve sonra açıyor. Kalçalarını yavaş, cezalandırıcı bir ritimle döndürüyor ve aç nefeslerimi sık ve hızlı hale getiriyor. Sanki her itişinde içerideki o noktaya doğru bastırıyor.

Başparmağı klitorisimi buluyor ve sürekli baskı uygulayarak bastırıyor. Tek yapabildiğim nefes nefese kalmak ve tutunmak, ellerim pelüş halının üzerinde bir tür kavrama için çabalıyor. Ve tüm bu süre boyunca gözleri üzerimdeydi. Meme uçlarımda, karnımda, kalçalarımda, gözlerimde, dudaklarımda ve içime girdiği yerde.

Onun bakışlarıyla sarhoş oluyorum.

Kalçalarının sallanması artıyor ve alnında bir parlaklık var.

İşte o zaman hala tuttuğunu fark ettim.

Hâlâ kontrol edilemeyecek kontrol etmeye çalışıyorum.

"Nate," diye fısıldıyorum ve sırtımı kamburlaştırarak göğüslerimi kavramak için uzanıyorum. Bunu daha önce hiç yapmamıştım, şov yapmaya hiç bu kadar hevesli olmamıştım ama eğlenceli hissettiriyor. Özgürleştirici, sezgisel ve düşünmüyorum. Sadece oluyorum.

Nate'in hareketleri kekeleyor. Sadece bir an sürüyor ve sonra üstüme çıkıyor. Kolları başımın yanında kenetlenmiş, kalçaları hızlı ve sert, dizginlenemez, dikkatli bir planlama olmadan hareket ediyor.

Beni gerçekten yere yapıştırdı.

Bacağımı ona doluyorum ve pistonları bir kez daha tekliyor, pürüzlü hale geliyor. Gözleri kapanıyor ve yüzü geriliyor. Keskin itişler klitorisime vurduğu anlamına geliyor ve bu orgazmıla tamamen şaşırmış bir şekilde tekrar boşalıyorum. Nefesim iniltiye dönüşüyor ve ellerim omuzlarında pençelere dönüşüyor.

Nate kükrüyor ve sonra o da boşalıyor. Aletinin her darbesinde, kalçalarının her inliyor ve bittiğinde üstüme yığılıyor.

Ağır ve toprağa demir atmış olmak çok lezzetli bir duygu. İki bacağımı da ona doluyorum ve kollarımı sıkıyorum.

"Güzel," diye mırıldanıyor sonunda ve yanağıma bir öpücük konduruyor. Bir dirseğinin üzerinde yükseliyor. "Hiç de sessiz değildin."

Yüzüme bir kızarıklık yayılıyor. "Ah. Özür dilerim."

Başını sallıyor ve çarpık gülümsemesi geri geliyor. İçimde onun yeniden sertleştiğini hissediyorum. "Bunun için asla özür dileme. Bir dahaki sefere sana daha yüksek sesle çığlık attırmak istiyorum," diyor. "Hadi Paris'i rezil edelim, Harp."

Chapter 31

Na te

Kollarımda uykulu bir Harper'la uyanıyorum, vücudu sanki kolumun altından çıkmaya çalışıyormuş gibi kıkırdıyor.

Tutuşumu sıkılaştırıyorum ve saçlarının kütlesine daha da yaklaşıyorum.

"Hayır," diye . "Daha çok erken."

Kıkırdıyor. "İşemem lazım!"

"Hayır."

"Bunu inkar edemezsin."

"Seni hiçbir şeyden mahrum edemem," diyorum, "kişisel alan dışında."

Harper yine kıkırdıyor. Kıçı dikkat dağıtacak kadar yakınımda, hızla uyanan sikime sürtünüyor. Sağ elim kaburgalarına dayanmış, parmaklarım göğsünü sıyrıyor. Güzel kokuyor. Kendisi, seks ve otel çarşafları gibi.

"Nate," diyor hızlıca kaçmayı başarırken. Bir an buradaydı ve sonra çarşaflardan kayarak gitti. "Hemen döneceğim!"

"Saniyeleri sayıyorum." Sırt üstü dönüyorum. Oda, çekilmiş perdelerden kısmi güneş ışığı alıyor, parıltı dar aralıklardan içeri giriyor. Gecenin yoğunluğuna rağmen yine yarı sertleştim.

Tavana doğru sırtıyorum.

Ve ne lanet bir geceydi.

Harper'la yatmak benim için sürekli bir fanteziydi. Geçtiğimiz dört yıl boyunca, bizi çeşitli pozisyonlarda hayal ederken sağ elimi kullandım. Çoğu zaman kendimi suçlu hissettim. Ama bu, hayallerin zihnimde canlanmasını engellemiyordu.

Gerçek, zihnimde canlandırdığım her şeyden çok daha iyiydi.

"Nate?" Harper'ın kararsız sesi banyodan geliyor. Yatakta doğruldum. "Evet?"

"Sanırım doğruca duşa gireceğim," diye .

Çarşafı geri atıyorum. Tanrı biliyor ya, benim de bir taneye ihtiyacım var.

"Birlikte bir tane alabiliriz," diyorum. "Su tasarrufu yapalım."

"İklim konusunda çok bilinçli," diye karşılık veriyor.

"Elbette. Bu, Contron'un önümüzdeki on yıl için temel değerlerinden biri."

Kolu tutarken sırtıyorum. Banyo kapısını açıyorum.

Harper dev aynanın önünde, spot ışıklarının altında duruyor. Ve tamamen çıplak.

Yansımasına bakmak için her yöne dönüyor, dudaklarında küçük bir gülümseme. "Gelininle kaplandım," diyor.

Eşikte donup kaldım. Sahiplenme duygusu o kadar güçlü ki, sanki bir gelgit dalgası içimi kasıp kavuruyor ve bir anda sertleşiyorum, bütün geceyi benim yapmak için harcadığım kadına bakıyorum.

Bu anlama gelmeyebilir. Onun için değil. Ama zihnimin hayvani, ilkel bir bölümünde, tam olarak yaptığım şey buydu. Her seferinde dudaklarında benim adımla boşaldı... ve her seferinde onu doldurdum.

Bana bakıyor, güzel yanaklarında bir kızarıklık beliriyor. "Özür dilerim."

"Özür dileme. Bunu seviyorum." Kollarımı arkadan beline doladım.

"Ayrıca, onu orada bırakan bendim, değil mi?"

"Mm-hmm. Evet, ." Başını omzuma yaslıyor ve aynada bizi izliyor. O kadar güzel ki. Uzun bacaklar, kıvrımlı kalçalar, pembe meme uçları ve vahşi saçlar.

"Ve şimdi de benim güzel izlerimi silmek istiyorsun," diyorum mırıldanarak, elimi kalçasında, uyluğunda, bacaklarının arasında gezdirerek.

Gülüyor. "Seni hiç sahiplenici bir tip olarak düşünmemiştim," diyor. Kollarıma giriyor ve beni dev duşa doğru çekiyor. "Mutlu, çekici, uyumlu Nate Connovan."

Onun yanından uzanıp suyu açıyorum. Şu anda dünyada onun yanında çıplak ve gülümseyen bir halde olmaktan daha çok istediğim başka bir yer yok.

Kollarımda. "Belki de sadece önemsiz şeyler konusunda rahatımdır," diyorum. Aklıma gelen bir sonraki düşünceyi eklemiyorum.

Tabii ki sahipleniyorum... söz konusu sensen.

Londra'ya dönmeden önce bir müzeye daha uğradık. Bu uzun bir yolculuk. -Kanal'a dört saat ve sonra şehre neredeyse iki saat daha. Ama hiçbir zaman uzun mesafelerde araba kullanmayı dert etmedim.

Ve Harper yolcu koltuğundayken, sonsuza kadar sürmeye devam edebilirim. Çok konuşkan. Mutlu. Müzik dinliyor, en sevdiği şarkıları çalıyor, geçen hafta sonundan bahsediyor. Dün geceki kısa eteğinin aynısını giyiyor. Ve kendimi birden fazla kez elimi

otoyolda araba kullanırken kalçasından vurulmuş.

Bu *dostça* mı bilmiyorum.

Eğer hâlâ o lanet olası *arkadaş arkadaş*a yardım eder modundaysak, ama umurumda değil. O da öyle görünmüyor, eli ara sıra benimkinin üstüne geliyor.

Bir gün ona anlatmak zorunda kalacağım. Her şeyi.

Ama henüz değil. Yapmak istediğim son şey onu korkutmak, bunu mahvetmek ya da bu durum üzerinde herhangi bir baskı oluşturmak. Bunun için çok değerli.

Bir fast-food restoranında duruyoruz ve ben hamburger ve patates kızartması yerken eğlenerek bakıyor. Burnunu çekip hiç fast food yememiş bir ucube olduğumu düşünüp düşünmediğini sormak zorunda kalıyorum.

Başını sallıyor. "Hayır. Sadece, bu Michelin yıldızlı bir mutfak değil. Süslü değil, garson tarafından servis edilmiyor, elle kesilip terbiye edilmiyor ve-"

Gözlerimi deviriyorum, onun kitabından bir sayfa alıyorum. "Halkın adamı olabilirim. Bir ya da iki saatliğine."

Harper gülüyor ve ben yine burnunu çimdikliyorum. Ona dokunmamak çok zor.

Artık başladım, asla duramayacağım.

Akşam sekiz buçuk sularında Londra'ya giriyoruz. Harper ayakkabılarını çıkarmış ve yolcu koltuğuna kıvrılmış, yarı uykulu bir , kazağım bacaklarını örtüyor.

Garaja girmek yerine cipi evin dışına park ediyorum.
Çantalarımızı boşaltmak daha kolay.

"Harp," diye mırıldanıyorum, omzunu hafifçe itiyorum. "Bebeğim, eve geldik." Gözlerini kırpıştırarak açtı. "Ha?"

"Eve geldik."

"Oh. Şimdiden mi?"

Bu beni kıkırdattı. "Uzun gelmediğine sevindim. Evet. Şimdiden."

Esniyor ve ayakkabılarını giyiyor. Araçtan iniyorum ve arkadan çantaları alıyorum.

Harper çıkıyor; örgüsü dağınık, gülümsemesi yorgun ama mutlu görünüyor. Ve bu sahnede o kadar evcimen bir şey var ki, burkulan kalbimi acıyla sıkıyor.

"Evim," diye mırıldanıyor ve geriniyor. "Nihayet."

Çantaları kaldırıma bıraktım. Elimde değil. Ona uzanmak zorundayım. "Eve," diye tekrarlıyorum ve gülümseyen yüzünü kendime çeviriyorum.

Dudaklarım zar zor onunkilere değişiyor ve derinleşmek için kayıyorum- "Ne oluyor lan?"

Ses öfkeli, yakın ve Amerikan.

Başımı kaldırıyorum ama kollarımı Harper'ın etrafında sıkıyorum. Etrafı tarıyorum... ta ki gözlerim, yarı yarıya çalıların arkasına gizlenmiş, verandamda oturan bir adama takılana kadar. Onu orada görmemiştim. Eşyalarımıza ve Harper'a o kadar odaklanmışım ki.

Dean ayağa kalkıyor, yüzünde öfkeli bir kuşku ifadesi var. Benden kollarımda kaskatı kesilen Harper'a, sonra tekrar bana bakıyor.

Üzerimize gergin bir sessizlik çöktü.

Dean'in ellerini kot pantolonunun ceplerine sokarak merdivenlerden inmesi sadece bir an sürüyor. Arkasında, kapımın yanında duran bir bavul var.

"Dean," diyorum. Sesim son derece sakın çıkıyor. "Bana geleceğini söylememiştin."

"Evet, yaptım." Sesi asidik. "Cuma günü aradım ve cevap vermeyince mesaj attım. Ama sanırım mesajlarını kontrol edemeyecek kadar meşguldün."

Harper'ın eli düşüyor. "Burada ne yapıyorsun?" diye soruyor. Sesinin bu şekilde çıkmasından nefret ediyorum. Şok olmuş. İncinmiş. Ve endişeli.

Dean'in gözleri onun üzerinde. "Hiç vakit kaybetmedin, değil mi?"

"Dean," diyorum sertçe. "Bunun bir sürpriz olduğunu anlıyorum ama pişman olacağın şeyler söyleme."

"Pişman olacağım şeyler mi?" diye soruyor ve bana nefret dolu bir bakış fırlatıyor. "Pişman olacağın şeyler yapan sensin. Harper, dostum?"

"Onun ne kadar harika biri olduğunu biliyorsun, yoksa burada olmazdın."

İnançsızlıkla başını sallıyor ve eski nişanlısına bakıyor. Onları tekrar birlikte görmek, burada durmak... midemi bulandırıyor. Bunca yıl bunu nasıl başardım bilmiyorum.

Ona dik dik bakmasından nefret ediyorum.

"Londra'ya seni görmeye geldim," diyor. Elleri ceplerinden çıkıyor ve iki yanında yumruk oluyor. "Ayrılmanın bir hata olduğuna seni ikna etmek için. Düğün iptal ücretleri hakkında konuşmak ve bir tür uzlaşmaya varıp varamayacağımızı görmek istedim. Yanımda annenden gelen bir hediye çantası bile var. En sevdiğin Amerikan yemeklerini bir araya getirmiş ve *siktir* git Harper. En iyi arkadaşım mı?!"

Harper beni şaşırtan bir şiddetle, "O senin en iyi arkadaşın değil," diyor. Dean'in gözlerindeki ifadeye bakılırsa o da şok olmuş. "Bu konuda bir kez olsun dürüst ol Dean. Onun sadece sahip olunması ve sürdürülmesi gereken harika bir bağlantı olduğunu düşünüyorsun."

Dean'in dudakları hırıltıya dönüşür. "Sen ne bilirsin ki? O ve ben üniversiteye beraber gittik. Ve şimdi o bunu yaptı... Siktir. İkinizin ilişkisi olduğunu bilmiyordum. Bu daha önce de oluyor muydu, Harper? Düğünü iptal etmenizin gerçek sebebi *bu* mu?"

Dean'e "Sakin ol,"
diyorum. Bana ters
ters bakıyor.

Harper öne doğru bir adım atıyor ve saldırmaya hazırmış gibi eğiliyor. "Nate'in düğünü iptal etmekle hiçbir ilgisi yoktu. Hepsi benim yüzümden oldu." Sesi keskin ve öfke dolu. "Birlikte olduğumuz son iki yıl boyunca bana davranış şeklinden *nefret ediyordum* ve sen bu konuda beni dinlemeyi reddettin. Ayrılığımızın tek suçlusu sensin. Nate değil."

Dean'in gözlerinden gerçek bir acı parıltısı geçer, göz açıp kapayıncaya kadar tekrar kaybolur ve yüzü alaycı bir ifadeye döner. "Doğru. Suçlu ben miyim? Arkadaşlarımız ve ailelerimiz de en az benim kadar şaşırdı. Bu size bir şey anlatmıyor mu?"

"Evet," diyor, sesi sert. "Bu bana dış görünüşümüzü takınmakta çok iyi olduğumuzu söylüyor."

Dean kollarını göğsünün üzerinde kavuşturur. "Dün gelinlik tasarımcısıyla konuşmak zorunda kaldım. Annemi gözyaşları içinde aradı, aylardır üzerinde çalıştığı gelinliğin boşa gideceği için üzgündü."

"Yalan söylüyorsun," diyor Harper. "Onunla haftalar önce kendim konuştum." "O zaman annem bana bunu neden söyledi? Yalan *söylediğini* söylüyorsun, da mı?"

"Çünkü düğün tasarımcısı onun en iyi arkadaşının kızı! Çünkü her şeyi sen kontrol ediyorsun!" Harper'ın sesi kızgınlaşıyor ve başını sertçe sallayarak buklelerinin zıplamasına neden oluyor. "Dean, Londra'ya gerçekten neden geldin? Sakın buraya beni görmeye geldiğini söyleme."

"Başka neden burada olayım ki?" diyor. "Artık arkadaşımın arkadan bıcaqlayan bir yılan olduğunu biliyorum."

"Harper konusunda sana hiç yalan söylemedim," diyorum.

Dean bana alaycı bir bakış attı. "Doğru. Telefonda konuştuğumuzda ikiniz de bundan bahsetmekten kaçınmıştınız."

"Bunu duymaya hazır değildin," diyorum basitçe.

Harper'ın sesi sabitleşti. "Buraya beni New York'a dönmeye ikna etmek için mi geldin? Düğün masrafları konusunda beni zorlamak için mi?"

"Zorla," diye alay ediyor Dean. "Geldim çünkü bu yanlış yönlendirilmiş küçük planın çok uzun süredir devam ediyor. Okyanusun öbür ucunda staj mı yapıyorsun? Hem de yirmi sekiz yaşında?"

"Bu genç bir stajyer pozisyonu," diyor. "Sen bilmezsin tabii. Hedeflerim ve tutkularım hakkında konuştuğumda beni hiç dinlemedin."

"Yani şimdi çeyrek yaşam krizi geçirmen benim suçum mu?" Başını sallıyor ve bana bakıyor. "Nate bu işin neresinde? Paraya ihtiyacın olduğunda o senin kurtarıcın mıydı? Beni onunla mı takas ettin?"

Harper küçük, acı dolu bir ses çıkarıyor ve bu ses içime bir ok gibi saplanıyor. Bir adım öne çıktım. "Kapa çeneni Dean," diye emrediyorum. "Hakkında hiçbir şey bilmediğin şeyler hakkında çeneni kapa."

"Yani haklıyım," diyor.

"Hayır, yanılıyorsun, incinmişsin ve kızgınsın. Ve sadece işleri daha da kötüleştirecek şeyler söylüyorsun. Sakinleştiğinde bu şekilde tepki verdiğin için mutlu olmayacaksın."

"Peki bunu nereden biliyorsun?" diye soruyor bana, başını eğerek ve alaycı tavırla. "Pişman olacağın şeyler yapmadığın için mi? Hayır, hiçbir şey yapmıyorsun. Doğduğundan beri zengin, her şeyi eline tutuşturulmuş mükemmel Connovan çocuğu."

"Bana kendimi tekrar ettirme," diyorum ona.

"Kes şunu. *Durun*. Nate yanlış bir şey yapmadı," diyor Harper. "Biz arkadaşız. Ben de bekârım, o da bekâr. Bu bir suç değil."

Dean gözlerini kıza dikti. "Senin için aylık bir ödeme planı oluşturmaktan zevk alacağım. Faiz de eklememi istediğini söylemiştin, değil mi?"

"Evet," diyor Harper ve ben onun omuzlarını fiziksel olarak geriye çektiğini görüyorum. Adamın ses tonunun çirkin ve zorlayıcı bir şeye dönüşmesine rağmen kararında kararlı kalmak için kendini çelikleştiriyor.

Bunu görmekten nefret ediyorum. Güçlü olmak zorunda değilken güçlü olmaya zorlanmasından nefret ediyorum. Dean'ın onun üzerinde böyle bir etkisi olmasından nefret ediyorum. Şu anda arkadaşşıma bakıp onun nişanlısına aşık olduğum için kendimi suçlu hissettiğimi hatırlamak çok zor.

Onu asla hak etmedi.

Yıllardır böyle hissediyorum. Bunu hissettiğim için suçluluk duydum. Şimdi, suçluluk duygusu gitti, yıkandı ve geriye derin bir kesinlik kaldı.

"Dean, çantanı al," diyorum. "Burada kalmıyorsun."

"Tamam." Seyahat çantasının sapına uzanıyor. "Lanet olsun ki ben değil."

Harper'ın yanından geçip ağzını açtı ama ben ondan önce . Bir tane koy elini omzuna koydu. "Yeterince konuştun. Onu rahat bırakın. Harper, içeri girmek istersen, çekinme."

Gözleri benimkilerle buluşuyor ve orada minnettarlık var. Sonra gitti, merdivenlerden çıktı ve anahtarıyla kapının kilidini açtı. Onu geri isteyebileceğimi hayal bile edemiyorum.

"Sana ne diyeceğimi bile bilmiyorum," diye homurdanıyor Dean. Sesi alçak ve öfkeliydi. "Senden ona göz kulak olmanı istedim. Onu becermeye başlamanı değil!"

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Belki de onu daha iyi becermeliydin, o zaman gitmezdi."

Gözleri açılıyor. Bu belden aşağı bir vuruştı ve bunu söylememeliydim. Oraya hiç girmemeliydim, bunu biliyorum ama Harper'ın onun yaptıklarından bahsederkenki acı dolu ifadesi aklımdan çıkmıyor. Onu can evinden vurmak istiyorum. Nefesini kesmek ve onu yoluna göndermek istiyorum.

"Siktir ," diye tükürdü. "Bana bundan bahsedebilirdin."

"Yapabilirdim. Ve eğer böyle habersiz gelmeseydin, gelirdim. Benimle kalmayı mı planlıyordun?"

"Elbette öyleydim. Bir keresinde açık bir davetim olduğunu söylemiştin." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Şimdi, senin yerine adımımı bile atmam."

"Güzel. Çünkü hiçbirinde hoş karşılanmıyorsun."

"Ne oldu dostum? Neden onun bundan daha önemli olduğuna karar verdin?" Gözleri kısıılır ve sesi düşer. "Burada bana neden kızgınsın?"

Oh.

Oh.

Ağabeyimin birden fazla kez kullandığını gördüğüm bir bakışla onu hizaya getiriyorum. Babamın uzman olduğu bir bakış ve sesim doğal olarak onların mükemmelleştirdiği aynı acımasız tona kayıyor. "Çünkü artık daha iyi biliyorum. Paranı onu manipüle etmek için nasıl kullandığını biliyorum. Onun hayalleriyle nasıl sürekli alay ettiğini ve düğünü iptal etmesi için onu arayıp durduğunu biliyorum. Yeter, Dean. *Yeter.*"

"Yani şimdi onun tarafında mısın?" Yine başını sallıyor. "Kanatların arasında bekliyordun, ha? Bekâr olur olmaz üzerine çullanıp onu kapmak için bekliyordun."

Daha yakına eğildim. "Belki de öyleydin Dean. Ve belki de senin olduğunda onun ne kadar çekici olduğunu fark etmeliydin. Ama artık değil. Ve onu aramayı bırakacaksın."

"Karar vermek sana düşmez," diye alay ediyor.

"Aydınlat beni. Planın nedir? Düğün masraflarını ödüyorsun, borçlarını üstleniyorsun, böylece sana borçlu hissedecek. Sonra da bunu, sana borcunu öderken onunla sürekli iletişim halinde olmak için bir bahane olarak kullanacaksın." Bir kaşımı kaldırıyorum. "Bir noktada, tahminimce, ona ikinizin tekrar bir araya gelmesinin çok daha kolay olacağını söylemeyi planlıyorsun. Çünkü o zaman artık ödeme yapmak zorunda kalmayacak. Değil mi?"

Dean'in sessizliği ve gözlerindeki öfke bana doğru yerde olduğumu söylüyor. "Ne kadar?"

Dişlerini sıkıyor ama cevap veriyor. Acıtıyormuş gibi numarayı tükürüyor. Ve benim tahminimden o kadar düşük ki bu beni güldürüyor.

Öyle demek istemedim. Ama bütün bunları o kadar para için uydurmak.

Dean'in gözleri öfkeyle parlıyor. "Sanki iş hayatında bunu ve daha kötüsünü yapmamışsın gibi."

"Elbette. İş için. Sevdiğim bir kadına değil." Elimi cebime atıp telefonumu aldım. "Bir bakalım. Faizle, değil mi?"

"Ne yapıyorsun?"

"Bir banka havalesi ayarlıyorum. Bunu size... diyelim ki iyi bir önlem için yuvarladım, hmm?.. En geç Salı gününe kadar getireceğim. Asistanım teyit için sizi arayacak."

"Bunu yapamazsınız," diyor.

"Elbette yapabilirim. Ve az önce yaptım." Telefonumu cebime geri koyuyorum ve sokağı işaret ediyorum. "Şimdi sana bir taksi bulmanı öneririm. Bir otele yerleş... ve yarın ilk uçakla New York'a dön."

Bir adım geri atıyor, elleri bavulunun sapını sıkıca kavlıyor. "Onu burada kilitli tutamazsın," diye öfkeleni ve benim konağıma doğru baktı. "Onu benden uzak tutamazsın."

"Eğer seni görmek istiyorsa Dean, başımızın üstünde yeri var. Ama son kontrol ettiğimde istemiyordu. Senden defalarca aramayı kesmeni istedi. İptal ücretlerini çözmek için dostane yollar denedi. Bu yüzden sana Londra'yı terk etmeni söylüyorum, tavsiye etmiyorum. Şimdi."

Dean'in gözleri yanar. "Senden hep nefret ettim. Bunu biliyor muydun? Üniversitede her şey çok kolaydı. Milyarlarca dolarlık bir şirketi eline tutuşturdular. Siktir git, Nate. Onu alabilirsin."

Gülümsüyorum. "Kıskançlık sana hiç yakışmıyor."

"Canın cehenneme," diye tekrar alay eder, sonra döner ve kaldırımından aşağı doğru hızla yürür. Parkı geçip ana yola geri döndü.

Çantalarımızı alıp Harper'ın beni beklediğı evime girmeden önce Dean'in gerçekten gittiğinden emin olmak için yeterince uzun süre aynı yerde duruyorum.

Chapter 32

Chapter

"Zorunda mıyım?" Nate soruyor. Benimkinden çok daha büyük olan banyosunun kapı çerçevesine yaslanmış, sanki saldırmaya hazır bir yılanmış gibi dolmakta olan küvete bakıyor.

Elimi banyo suyuna daldırıyorum. Mükemmel sıcaklıkta. "Evet. Ve eğer bu deneyimden nefret edersen, sonsuza dek kına yakacaksın."

Bana bakıyor ve yüzünü dönüştüren o kavisli gülümseme geri geliyor. Bunu görmeye bayılıyorum. Bana baktığında gözlerinde giderek daha sık beliren alaycı parıltıyla birlikte.

Bakışlarındaki bir şey göğsümü ısıtıyor.

Nate gömleğinin düğmelerine uzanıyor. Yirmi dakika önce işten gelmişti ve onu banyoya götürmek için acele ettim. Onu iki kat merdivenden yukarı sürükledim ve daha önce sadece kısa bir süre gördüğüm yatak odasına götürdüm.

"O da ne?" diye soruyor gömleğinden sıyrılırken. Geniş göğsü tüm çıplaklığıyla ortada ve neredeyse akıntıya döktüğüm köpük banyosu sıvısı şişesini düşürecektim.

"Sabun bu. Kokusuna bayılıyorum ve suyu köpürtecek."

Kemerinin tokasını açıyor. "Bunun senin yanında çıplak olduğum anlamına geleceğini hemen fark etmediğim için aptalın tekiyim," diyor.

"Geçen sefer giyinik olarak mı banyo yaptın?" Alay ettim. "Bu yüzden zevk almadın. Doğru yapmıyordun!"

Gülümsüyor. "Oh, bu her şeyi açıklıyor." "Excel sayfalarına ve arabalara bağlı kal."

"Excel'de çalışmıyorum," diyor, "ama haftanın her günü ikincisini tercih ederim."

Küvete, dönen sabuna ve hızla oluşan baloncuklara bakıyorum. Su artık neredeyse yarısına kadar yükselmiş durumda ve buharlı hava çiçek kokusuyla ağırlaşıyor.

"Sen... Pazar gününden beri seninle irtibata geçti mi?" diye sordum. Bugün Salı ve konağın dışındaki hesaplaşmanın üzerinden iki gün geçti. O zamandan beri suçluluk ve öfke içimde dönüp duruyor, zihnim ikisi arasında gidip geliyor.

Nate'in eli çenemin altına geliyor ve başımı yukarı kaldırıyor. Küvetin kenarında oturuyorum ve boyuyla üzerime abanıyor ama yüzü düşünceli. "Onun geri dönmesinden endişeleniyor musun?"

Yutkunuyorum. ". Artık nerede yaşadığımı biliyor."

"Güvenlik tutacağım."

Bu beni kıkırdattı. "Hayır, hayır, bunun gerekli olacağını sanmıyorum. Onun egosu... şey, her zaman oldukça kırılğandı. Kendini seninle çok kıyasladı. Şimdi, sen ve ben olduğumuzu bildiği için..."

Nate'in dudaklarının kenarları yukarı kalkıyor ve başparmağı yanağımı okşuyor. "Biz...?"

"Şey, bilirsin işte. *İşin içinde*."

"Bu doğru. *İşin içinde*," diyor. "Seni bir daha rahatsız etmeyecek. Ederse bana haber verin, ben hallederim."

"Evet," diyorum ama midemde suçluluk duygusu çalkalanıyor. Üzerimden atmaya çalışıyorum ve elimle suyu işaret ediyorum. "Hadi gel. Vakit geldi."

Nate homurdanıyor ama dediğimi yapıyor. Boxerlarını çıkarıyor ve neredeyse çok sıcak olan suyun içine batıyor. Hafif bir inilti çıkarıyor ve ben de ayaklı küvetin baş tarafına oturuyorum. Başını yaslaması için bir havluyu çoktan rulo yapıp oraya yerleştirmiştim.

Ne de olsa bir tartışmayı kazanmak için buradayım.

Nate'in gözleri benimkilerle buluştu. "Hâlâ bu konuda endişelisin."

Beni çok iyi tanıyor. İçimi çekiyorum ve kucağımdaki ellerime bakıyorum. "Hayır. Pek değil, daha ... Şey, arkadaşılığınızı , değil mi? Bu

Dean'in seninle konuşması beni rahatsız ediyor. Kışkırdığını biliyorum ama siz ikiniz

üniversiteden beri arkadaşız ve ben buradayım-"

"Harper," diyor Nate. "Şunu doğru anlamama izin ver. Dean ve benim muhtemelen bir daha hiç konuşamayacak olmamızın nedeni olduğun için kendini suçlu mu hissediyorsun?"

O kadar açık konuşuyor ki, karnıma bir yumruk yemiş gibi hissediyorum. Başımı salladım.

"Olma. Biraz bile. Onu bir arkadaş olarak kaybettiğim için kendimi asla kötü hissetmeyeceğim."

"Yapmayacak mısın?"

"Hayır," diyor Nate. "Geçen gün gerçek yüzünü gösterdi. Ayrıca, sana nasıl davrandığını duyduktan sonra onunla arkadaş olmak isteyeceğimi mi sanıyorsun?"

"O zaman seni ona karşı kışkırtan benim," diyorum.

Nate başını havluya yaslıyor ve kollarını küvetin porselen kenarlarına doluyor. "Hayır. Sen sadece zaten titrek hissettiğim bir ilişki için gözlerimi açtın."

Birkaç kez göz kırpıyorum. "Öyle miydin? Taşınmadan önce seni New York'ta her gördüğümde ve sonra... daha az sıklıkta olmasına rağmen... çok mutlu görünüyordun. Dean'i seviyor gibiydin. Başka türlüünü hiç fark etmedim."

Gözlerini kapatıyor ve yanaklarına renk sızdığını fark ediyorum. Etrafımızdaki havayı ısıtan yükselen buhardan olmalı. "Bunu saklamakta iyiydim."

"Oh," dedim.

"Ve haftanın her günü onunla arkadaş olmaktansa sana sahip olmayı tercih ederim."

Kelimeler tenimin üzerinde kayıyor, uzuvlarımın arasından geçiyor. *Bana sahip olmak*. Mutluluk, suçluluğu kovalayarak ortaya çıkıyor. O da böyle mi görüyor? Bana sahip mi? Ben ona sahip miyim?

Hâlâ hiçbir şey tanımlamadık. Bizim hakkımızda konuşmadık. Henüz yapabileceğimden emin değilim... ama oraya doğru gidiyorum. Tek , zamanımı Nate'den daha fazla geçirmek istediğim kimse yok.

"Saçını yıkayacağım," diyorum onun yerine ve şampuana uzanıyorum.

Nate bir göz kapağını aralıyor. "Ne yapacaksın?"

"Söz veriyorum beğeneceksin." Küvete yaklaşıyorum ve bir elimi saçlarında gezdiriyorum. "Ve eğer otuz dakika sonra hâlâ banyo yapmaktan nefret ediyorsan, bu tartışmayı sonsuza dek kazanacaksın. Hatırladın mı?"

"Bu suda otuz dakika," diye mırıldanıyor ama başını benim için mecburen yüzeyin altına daldırıyor.

"Benim için nasıl da acı çekiyorsun," diye takılıyorum ve başını küvetin kenarına yaslıyorum.

Saçları birkaç santim uzunluğunda ve şampuanla köpürtmeye başladım. Kafa derisine masaj yapmak için iki elimi de kullanıyorum.

Bunu hiç kimse için yapmadım. Tüm bu fikir bir hevesle başladı, bizim için eğlenceli bir şeydi. Ama bu neredeyse meditatif bir his.

Nate gözlerini kapalı tutuyor ve alnını düzleştiriyor - hiçbir çatlak dingin ifadesini bozmuyor - ama dudaklarında gülümseme de yok. Yumuşakça iç çekiyor.

"O kadar da kötü değil, değil mi?" Fısıldıyorum ve ellerimi başının arkasına doğru kaydırıyorum. Boynundaki kasları kazıyorum.

"Hayır." Derin sesi durgun. "Ama bence bu banyodan çok seninle ilgili."

Gülümsüyorum. "Yarı yarıya bir çaba diyelim."

İşim bittiğinde, yarı uykulu olacak kadar rahatlamış görünüyor, elleri küvetin kenarlarını kavıyor. Ama sorduğumda başını tekrar eğiyor.

"Nate," diye soruyorum sabunu elime alarak. "Bana bir şey söyleyemez misin... genellikle diğer insanlara söylemediğin bir şey?"

Sıcak bakışlarını benimkilere kaydırıyor. "Antep fıstığını pek sevmem."

Bir kahkaha patlattım ve o da kendinden memnun bir şekilde gülümsedi. "Kastettiğim bu değildi!"

"Ama bu genellikle altında tuttuğum bir şey."

Elimi suya daldırıp üzerine sıçratıyorum. "Bir an için ciddi olabilir misin?"

"Gerekirse yapabilirim," diyor. Havluya yaslanıyor ve yarı kapalı gözlerle bana bakıyor. "Tamam... sırlarımı mı istiyorsun?"

Lif kabağını alıp üzerine sabun döküyorum. "Seni daha iyi tanımak istiyorum."

"Mm-hmm. Ben sana bir şey söylüyorum... ve sen başka bir giysini çıkarıyorsun."

Gözlerim büyüdü. "Bu senin banyo keyfinle ilgili."

"Tabii ki öyle," diyor, yüzü tamamen masum. "Ve güzel bir manzaraya sahip olmak keyifli bir banyo için çok önemli değil mi?"

"Doyumsuzsun," diyorum ama gülümsüyorum.

"Bu işe başladığımızda öyle olacağım konusunda seni uyarmıştım," diyor. Elini küvetin kenarından kaldırıyor ve parmaklarını buklelerimden birinin etrafına doluyor. "Ve sen zaten beni çıplak bırakmayı başardın. Banyo sadece bir bahaneydi, değil mi?"

Gözlerimi deviriyorum. "Tam bir erkeksin. Tamam. Ben ."

"Elbette öylesin," diyor sıcak bir şekilde ve başını kenara yaslıyor. "Her şeye varsın. Tamam. Burada bedenimin yanında ruhumu da açmamı mı istiyorsun? Sabunlu suyun içinde savunmasızken mi?"

Tavana bakar ve bir an düşünür. Önceden pürüzsüz olan alnında yeni bir kırışıklık oluşur. "Biliyorsun, babam son altı aydır bana son on yılda gösterdiğinden daha fazla ilgi gösteriyor ve bunun nedeni kız kardeşimle erkek kardeşimin onu dışlaması."

Ona göz kırpmıyorum. "Evet."

"Bu konuda üzgün değilim. Bu sadece bir gerçek. Ama sanırım bunun nedeni benim arabulucu olmamı istemesi."

"Bu senin oynaman gereken bir rol değil."

Omuz silkiyor. "Ben ortanca çocuğum. Oynamak için doğduğum rol bu."

Parmaklarım hırkamın düğmelerini buluyor ve çözüyor. Üzerimdeki giysiyi silkerek çıkardım ve yatak odasına açılan açık kapıya doğru fırlattım. Sadece kaşkorse ve etek kalmıştı.

İç çamaşırlarımı ve sütyenimi de.

Nate gülümsüyor. "Aferin

kızıma."

"Bu konuda pazarlık yaptığımıza inanamıyorum," diye mırıldanıyorum ama gülümsüyorum, çok.

"Yapabilirim."

Lif kabağını bir kez daha elime alarak Nate'e öne eğilmesini işaret ediyorum. Sırtındaki geniş kasları sabunlamaya başlayın. Koştüğünü ve ağırlık kaldırdığını biliyorum, ama bunu yirmi yıldır ya da daha uzun süredir sürekli yapıyor olmalı. Vücudu bir sporcunununki gibi şekillenmiş. Gergin bir cilt ve güçlü kaslar.

Bir sonraki sorumu kürek kemiklerine sormak yüzüne sormaktan daha kolay. "Dean... bir keresinde nişanlandığınızdan bahsetmişti? İkinizi de tanımadan önce, ama yürümemişti."

Nate omuz silkiyor. "Dean ağzını çok açtı, öğreniyorum."

"Bu bir sır mıydı?"

"Hayır," diyor ve kollarını bükülmüş dizlerine dayıyor. Su küvetin kenarlarına yumuşak bir şekilde vuruyor. "Sadece sık sık konuştuğum bir şey değil."

"Hassas mı?"

"Özellikle değil," diyor, sesi içten geliyor. Acı değil. "Uzun zaman önceydi. Evet, yirmili yaşlarımda ortalarında iş yerinde tanıştığım bir kadınla nişanlıydım. Çıktık, birlikte yaşamaya başladık, nişanlandık. Bitti... Şimdi ne oldu? Yedi yıl önce. O zaman otuz bir yaşındaydım."

"Ne oldu?"

"Artık bana aşık olmadığına karar verdi," diyor. Elim sırtının genişliğinde geziniyor. "Ah. Özür dilerim."

Kıkırdıyor. "Tanrım, yapma. Böyle olması gerekmiyordu. Pişman değilim. o."

"Bu çok sağlıklı bir bakış açısı," diyorum usulca ve başlıyorum omuz kaslarını yoğuruyordu.

Nate inliyor ve başı öne düşüyor. "Tanrım, Harper. Bunu hak etmek için ne yaptım bilmiyorum."

"Belki de bunu hak etmek için bir şey yapmana gerek yoktur. Belki de sadece kendin olman gerekiyordur," diyorum.

Uzun bir süre sessiz kalıyor ve sonra kuru bir şekilde kıkırdıyor. "Bu tüm Connovan ideolojisine aykırı."

"Baban seni yetiştirmede mi?"

"Sanırım," diyor, "bu başka bir soru. Ve son soru için hala bir parça kıyafet çıkarmanız gerekiyor."

"Talepkâr," diye mırıldanıyorum ama kaşorsemin eteğine uzanıyorum. Beni sadece bir etek ve külotla bırakarak çırpıp .

Nate küvete yaslanıyor ve beni görebilmesi için hareket etmemi işaret ediyor. Elimde lifle sağa doğru ilerliyorum ve küçük bir *ta-da* yapıyorum.

Gülümsemesi genişliyor, gözleri köprücük kemiklerimin, göğüslerimin ve karnımın üzerinde geziniyor.

"En sevdiğim sanat eseri," diye mırıldanıyor, kollarını küvetin kenarlarından sarkıtarak. "Mükemmellik."

"Önyargılısın." "Tamamen," diye kabul ediyor.

Lif kabağını suyun altına daldırıp göğsünde gezdiriyorum. Gözleri bana sıcacık bakıyor. "Doğru. Hayır, biz 'iyinin yeterince iyi' olduğunu düşünerek yetiştirilmedik. Dinlenmek kötüydü, başarısızlık kabul edilemezdi ve hedef her zaman Contron'u olabileceğinin en iyisi yapmaktı. On yaşımdan beri nerede çalışacağımı tam olarak biliyordum."

Ona bakıyorum. Sesi acı gelmiyor... ama nasıl gelmesin ki? "Kulağa zor geliyor."

Omuz silkiyor ve suyun yüzeyi dalgalanıyor. Hâlâ çoğunlukla kabarcıklarla kaplı. ". Ama ben çok ayrıcalıklıydım. Hepimiz öyleydik. Birçok insanın hayatı boyunca uğruna çalıştığı bir kariyer şansına sahip olduğum için şikayet edemem."

"Şikayet etmeye hakkın var. Bu senin hayatın."

"Mm-hmm. Şikayet etmek de Connovalıların yapmadığı bir şeydir. Tabii babam değilseniz. Performanslarımızdan istediği kadar şikâyet edebilir."

"Bu haksızlık."

"Hayat adil değil," diyor. "Babamın en sevdiği sloganlardan biri."

"Tamam, bu adamdan hoşlanmıyorum," diyorum kaşlarımı çatarak. Suyun altında, lif kabağını karnında ve karın kaslarında kullanıyorum.

Nate memnun görünüyor, gözleri tembel. "Sen ilk değilsin. Ama aynı zamanda sıkı çalışmanın, eğitimin ve azmin değerini de aşıladı."

"Çok çalışıyorsun, bu doğru."

"Sen taşınmadan önce daha da çok çalışıyordum." Yüzünde bir gülümsemeyle eteğime doğru başını sallıyor. "Kapalı."

Bu kadar muhtaç olduğu için homurdanıyorum ama mutlu bir şekilde eteğimden sıyrılıyorum. Ona bu kadar yakın, bu kadar çıplak, bu kadar iri ve bu kadar belirgin bir şekilde erkek olmak sarhoş edici. Ona istediğim yerde ve istediğim şekilde dokunabilmek de öyle.

"Tanrım," diyor Nate, ben küvetin yanında tekrar dizlerimin üzerine çökerken. "Çok güzelsin. Her zaman öyleydin."

"Her zaman mı?" Ben soruyorum. Lif kabağını buldum ve bacaklarımdan başladım. "Sadece arkadaş olduğumuzda ve ben Dean'in kız arkadaşırken bile mi?"

Cevap verirken sesi şaşırtıcı derecede ciddiye. "Her zaman."

"Oh." Kendimi aşmamaya çalışıyorum. O her zaman...? Birkaç hafta öncesine kadar beni çekici bulduğunu bilmiyordum.

Birlikte yaşamaya başlamadan ve arkadaş olmadan önce.

"Merak etme," diyor ve sesi yeniden hafifliyor. "İlk karşılaşmamızda beni yıkıcı derecede yakışıklı bulduğunu itiraf etmene gerek yok."

Kıkırdıyorum ve lif kabağını dizinde gezdiriyorum. "İltifat beklemiyorsun. Hayır."

"Asla yapmam."

"Tabii ki yakışıklıydın. Sen her zaman yakışıklı oldun," diyorum ve lifimi kalçasından yukarı doğru gezdiriyorum. Yıkamadığım tek noktaya,

He

nüz Nate sertçe nefes verir. "Pekala. Sonunda oraya vardık."

. "Bir sorum daha var," diyorum, lif kabağını onun etrafında gezdirirken. kalçaları, alt karın kasları.

Nate dişlerini gıcırdatıyor. "O zaman sutyen ."

"Çıkarsa odaklanabilir misin?"

"Elimden geleni yapacağım," diye mırıldanıyor.

Arkama uzanıyorum ve tokayı açıyorum. Askıları omuzlarımdan aşağı kaydırıyorum ve yavaşça, yavaşça, kupların düşmesine izin veriyorum, beni çıplak bırakıyorum.

Nate küfrediyor, gözleri kararıyor ve göğüslerime odaklanıyor.

Bu beni gülümsetiyor. "Beni daha önce hiç çıplak görmemiş gibi bakıyorsun."

"Bakmaktan asla vazgeçmeyeceğim," diyor.

Lif kabağını fayans zemine bırakıyorum ve küvete yaslanıp göğüslerimi kenara doğru itiyorum. Baloncuklar artık büyük ölçüde kaybolmuştu ve suyun altında, karnına yaslanmış ereksiyonunu açıkça görüyordum.

Uzanıp onu kavradım.

Nefesi kesiliyor ve elleri küvetin kenarında kenetleniyor. "Dünyadaki en iyi lanet ellere sahipsin."

"Öyle mi?"

"Mm-hmm. Her şeyin en iyisi." Başını sarılmış havluya yaslıyor ve şehvet dolu gözlerle bana bakıyor. "Soruyu sor, Harper. Her neyse."

Avucumun içinde sertleşiyor ve ben onu okşadıkça daha da sertleşiyor. Elimdeki hissini seviyorum; ağır, ipeksi ve sıcak. En başından beri.

Ve onu kucağıma aldığımda bakışını seviyorum. Sanki hayatı ellerimdeymiş gibi. Sanki düşünebildiği tek şey benmişim gibi.

"zamandan beri güzel olduğumu

düşünüyorsan..." "Yıllardır," diye

mırıldanıyor. "Evet."

Çok sıcak hissediyorum. Ilık sudan, avucumdaki aletinden, gözleri üzerimde. Serin olan tek şey göğsümdeki porselen. "Yani sen de mi bunu yapmak istiyordun? Yıllardır mı?"

Soru, buharlı ve kokulu havada asılı kalıyor.

Gözünü kırpmıyor. Bakışlarımı kaçırmıyor.

"Evet," diyor. "Seni ilk gördüğüm andan beri istiyorum." Elim içgüdüsel olarak ona sarılıyor ve nefesim kesiliyor.

İnliyor. Beni tutmak için uzandı. "Şimdi buraya gel. Benimle birlikte bu küvete gireceksin ve karşılığında ben de sonunda banyoların daha üstün olduğunu kabul edeceğim."

"Hala külotumu giyiyorum!" Ama sıcak suya ve onun kollarına atladım. Beni çekiyor. "Merak etme," diyor. "Sanırım bunları çıkarabileceğiz."

Chapter 33

Chapter

Galerinin büyük pencerelerinden içeri süzülen güneş ışığı beyaz mekânı aydınlatıyor. Beyaz duvarlar, beyaz zeminler, beyaz tavanlar. Londra'yı bir hafta boyunca kısıpaca alan sıcak hava dalgası yavaş yavaş dağıldı ve şimdi güzel Haziran havasına geri döndük.

Aadhya'nın başı dönüyor. Yanımda sakince durmasına rağmen ondan yayılan duyguyu hissediyorum. Eitan birkaç metre ötede iki alıcıyla konuşuyor. Evraklar çoktan hazırlandı. Kalem dışarıda.

Aadhya'nın hissettiği baş dönmesinin aynısını ben de hissediyorum. Onu birazcık dürtüyorum, o da beni dürtüyor.

Az önce üç tabloyu o kadar büyük, o kadar şaşırtıcı bir rakama sattık ki, komisyondan alacağımız küçük pay bile destansı olacak. *Destansı*. Eitan'ın onayı gibi.

Çift ellili yaşlarında, göz alıcı, dünyevi, eksantrik. Birbirlerinin tamamen zıttı gibi görünen ama birbirlerinin cümlelerini tamamlayan iki evli kadın. İçeri girdiler ve Aadhya ile ben rollerimize büründük.

Bugünlerde başım çok dönüyor. Dün gece küvette.

Ve bu sabah, beni işe bırakırken. Tamamen gereksizdi. Ama bıraktı ve arabadan inmeden önce beni öptü.

Kent Dükü Meydanı'ndaki caddede, Sterling Galerisi'nin tam karşısında. Herkesin görebileceği bir yerde. Aadhya. Diğer iş arkadaşlarım.

Ve bu beni olması gerektiği kadar rahatsız etmedi.

Çift, sanat eserinin hafta içinde kendilerine teslim edileceğine dair güvence vererek ayrılıyor ve Eitan bize dönüyor. Yüzünde alışılmadık derecede büyük bir gülümseme var.

"Mükemmel iş, hanımlar," diyor. "Doğru müşterilerle eşleştirilmiş doğru sanat eserleri."

Aadhya gülümseyerek, "Biz memnun etmek için yaşıyoruz," diyor.

"Sen de öyle," diyor. "Gelecek haftaki parti için ikinizin yaptığı son planları inceledim. Hoş bir sürprizle karşılaştığımı söylemeliyim. O kadar da kötü görünmüyor."

Bu onun için büyük bir övgü.

"Harper, tesislerde daha kapsamlı bir tur atmak isteyenler için bir rehber bulundurulmasıyla ilgili notunu gördüm," diyor. "Bu... alışılmadık ama iyi bir şey."

Bu fikri Nate ile birlikte Londra Modern'de katıldığımız sanat etkinliğinden çalmıştım. Galerimiz çok daha küçük, ancak yaptığımız işler ve koleksiyonumuz, ilgilenenlere sahne arkası turu sunabileceğimiz ve koruma ve kimlik doğrulama konularını tartışabileceğimiz kadar çeşitli.

Kapı çaldığında ana galeride hâlâ parti hakkında konuşuyorduk. Galeri halka açık ama güvenlik nedeniyle kapı her zaman kilitli. Herkes içeriden kilidi açmak için düğmeye basabilir.

Ve Willard içeri girdi.

Nate'in partisinde konuştuğum adam, Nate'in iş ortaklarından birinin yeğeniydi. Dışarıdan çekici. Göze çok hoş geliyor. Ve kesinlikle art niyetli biri.

Düşündüğümde, Nate'in o geceki kıskançlığı tamamen yanlış yönlendirilmişti. Bu benim asla aşık olacağım türden bir adam değil.

Bu, galeriye ikinci gelişi.

Beni gördüğünde gülümsüyor. "Harper! Burada olman ne kadar güzel. Ben de öyle olacağını umuyordum."

Willard'ın sesi yumuşak ve Avrupa İngilizcesinin o kadar zayıf izlerini taşıyor ki, aslen nereli olduğunu kestirmek zor.

"Hemen döneceğim," diyorum Aadhya'ya ve lobiye çıkıyorum. Sonra beklenmedik misafirimize dönüyorum. "Sizi tekrar görmek güzel. Tur için geldim

yer?"

Başını sallıyor ve eliyle işaret ediyor. "Yolu göster."

Gerçekte neden burada olduğunu açıklaması turun sadece yarısını alıyor. İlk seferinde de bunun ipuçları vardı, ama bu daha az incelikli. Burada bir amacı var.

"Az önce Nate Connovan'a bir Covey gösterdim," diyor.

Kaşlarını kalkıyor. "Gösterdin mi? Ne zaman?"

"Bugün erken saatlerde. Contron'daki bir toplantıda amcama eşlik ettim," diyor. "Sonra Nate'le birlikte uğraştığım işleri sakladığım yere küçük bir gezi yaptık."

"İnanılmaz. Ne dedi peki?"

"Çok hoşuna gittiğini ama bunu seninle tartışması gerektiğini söyledi." Willard'ın gülümsemesi genişler. "Sanat danışmanı."

Belli ki bundan daha fazlası olduğumuzdan şüpheleniyor.

Şaşırtıcı bir şekilde... Bu varsayımla bir sorunum yok. Benim için sorun olan şey, Nate'in bu sanat eserini satın almasının resimden ziyade bir iş ilişkisini sağlamlaştırmakla ilgili olduğu şüphesi.

"Anlıyorum. Ben de görmekten mutluluk duyarım," diyorum. "Ayrıca kaynağını da görmek isterim."

Willard'ın yüzü değişmiyor. Sadece sesi biraz sinsileşiyor. "Bu komik bir hikâye. Bu parçanın kökeni oldukça karışık."

"Öyle mi?"

"Evet. Görüyorsun..."

Zar zor inandırıcı olabilecek kadar tuhaf bir hikâye anlatıyor. Büyükbabasından sanat mirası kalan İsviçreli zengin bir adamın hikâyesi. Amerikan empresyonistlerine tutkusu olan bir dede. Ressamlar henüz gençken, sanatları ucuzken eserleri toplayan bir dede. Ama İsviçreli adam o kadar zengindir ki daha fazla paraya ihtiyacı yoktur. Ayrıca Willard'ın eski okul arkadaşlarından birinin babasıdır ve bu yüzden Willard'ın bu sanat eserlerini pazara götürmesine izin verir.

Belirsiz.

Belirsizlik genellikle sanat dünyasına yakışır, ama bana yakışmıyor. Bu sefer değil.

Willard gittiğinde, Eitan bana yaklaştı.

Arkasından kapanan kapıya bakıyor. "Onun burada ne işi vardı?" Eitan sorar.

"Müşterime yeni keşfedilmiş bir Covey satmaya çalışıyor," diyorum. "Ama hikâyesinde bir şey var..."

"Akla yatkın değil. Evet, adını duymuştım," diyor patronum i çekerek. "Daha önce keşfedilmemiş bir resim olasılığı ortaya çıktığında kimse beni dinlemiyor. İnsanlar çok fazla heyecanlanıyor."

"Bu konuda biraz araştırma yapabilir miyim?"

"Lütfen yap," diyor. "Ve ne bulduğunuzu bana bildirin."

Kapsamlı bir evrimii veri tabanına erişimimizin olduğu arka ofise gidiyorum ve Nate'e bir mesaj gönderiyorum.

Konuşana kadar Willarddan Covey'i alma.

Seninle temasa geçti mi?

Harper: Evet, galeriye uğradı.

Telefonum almadan önce sadece kısa bir an var. Etrafıma bakındım ama ofiste yalnızdım. "Selam."

"Yine galerinize mi uğradı?"

"Evet, resmini satın almanı söylemem için beni ikna etmek için." Nate küfrediyor. "ok ısrarcı."

"Benimle ilgilenmiyor," diyorum. "O senin paranla ilgileniyor." "Güzel. Çünkü bu benim için sonsuz derecede daha az şey ifade ediyor."

Kendime rağmen telefona gülümsüyorum. "Sadece bana söz ver, ben orada olmadan, bu konuda konuşmadan onu satın almayacaksın."

"Bekleyeceğim. Aramayı bu öğleden sonra yapacaktım ama-"

"Yapma!" "Yapma!" dedim. "Ben eve gelene kadar bekle. Bana söz ver." Sesinde şimdi bir eğlence var. "Söz veriyorum."

"Güzel. Tamam... iyi."

"Seni işten almamı ister misin?" "Bunun için vaktin var mı?"

"Kesinlikle hayır," diyor. "Ama bunu gerçekleştirebilirim."

Klavyeme gülümsüyorum ve başparmağımı büyük *Enter* tuşunun üzerinde gezdiriyorum. Normal bir iş gününde onun sesini duymak güzel. "Sizi rahatsız etmek istemem. Dışarısı da çok güzel. Yryeceğim."

"Seninle evde buluşuruz o zaman."

"Geç saate kadar çalışmana gerek olmadığına emin misin? Bahsetmiştin-" "Eminim," diyor.

Richard'ın bahsettiği şeyi düşünüyorum. Ben taşındığımdan beri Nate daha az çalışıyor. Evin etrafında daha çok dolaşıyor. İçimi bir sıcaklık kaplıyor.

"Evde görüşürüz."

"Sabırsızlanıyorum,
bebeğim."

Telefonu kapattık ve ben görmeden ekrana baktım. Yüzümde bir gülümseme, tam bir moron gibi. Buraya neden ve ne için geldiğimi hatırlamam birkaç saniyemi alıyor. Araştırma için. *Doğru ya.*

Daha sonra eve geldiğimde, keşfettiklerimden doğan bir inançla ve bunun Nate için önemli olmayabileceğine dair batan bir şüpheyile. Bunu sanatı sevdiği için yapmıyor. Bunu yapıyor çünkü bir iş anlaşması imzalamak istiyor.

Eve geldiğinde arka bahçede, güneşin altındaki banka kıvrılmış, büyük bir bardak limonata ve bir kitapla bekliyorum. Annem Charlotte Brontë'nin *Profesör* kitabının bir kopyasını göndermişti ve onun düşünceliliğine bayılıyorum.

Nate söyleyeceklerimden hoşlanmıyor.

Kelimeleri söylediğimde hemen anlıyorum, ağzı kaşlarını çatıyor ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor.

"Sahte olduğuna emin misin?" diye soruyor.

Omuz silkiyorum. "Emin misin? Hayır, emin olamam. Ama kanıtlar güçlü bir şekilde bu yönü işaret ediyor. Başka bir galeri birkaç ay önce onun resimlerinden birini bir kimlik doğrulama uzmanına gönderdi ve sonuçlar yetersiz çıktı."

Nate'in kaşları çatılır. "Sonuçsuz. Ne olmuş yani?"

"Kesin olmayan, sanat dünyasında *sahte* demektir. Ama bir şekilde devam etti ve ben... er ya da geç her şeyin çökecek olması beni şaşırtmaz. Polis çoktan onun peşine düşmüş olabilir."

"Ne düşünüyorsun?"

"Bence bu şüpheli. Bana anlattığı kaynak hikayesi, saf alıcıların meşru bir kaydın eksikliğini kabul etmelerini sağlamak için mükemmel bir şekilde hazırlanmış gibi görünüyor ve resim Covey'nin çoğunlukla turuncu soyutlamalar ve çok nadiren maviler yaptığı bir döneme ait. Sadece... hepsi şüpheli görünüyor."

Nate sallıyor ve arka bahçesini çevreleyen sık şimşir çitlere doğru bakıyor. "Doğru. Ama bu parçayı gerçekten sanatsal özellikleri nedeniyle satın almadığımı biliyorsun."

"Nate, bunu görmezden gelemezsin. *Görmezden gelemezsin.*"

Uzun bir süre bana baktı ve gözlerinde hayal kırıklığı vardı. "Eğer bunu yapmazsam ve Knudsen'e yeğenin bir sahtekâr olduğundan şüphelendiğim için bunu yaptığımı söylersem, Contron sözleşmeyi alamaz. Yeğenine yardım etmenin son adım olduğunu açıkça belirtti."

"O zaman o bir zorba ve bu da bir rüşvet."

Nate gülüyor. Mutlu bir ses değil. "Bu benim işim, bebeğim. Contron istediğini ya iltifatla ya da dikkatli bir zorlamayla alır. Birinin yeğeninden bir tablo satın almak muhtemelen erişim sağlamak için yaptığımız *en az* kirli şeydir."

"O bir dolandırıcı. Sanat eseri satın alma konusundaki mükemmel sicilinizle bunu ondan satın almanız onu meşrulaştıracaktır." Bu konuda ne kadar güçlü hissettiğimden sesim titriyor. Sanat dolandırıcılığı, en azından dünyanın tüm dehşetleri arasında, büyük ölçekte ciddi bir şey olmayabilir. Ama şahsen *nefret* ettiğim bir şey. Gerçek sanatçıların isimlerini sömürüyor, bunu kişisel açgözlülüğü beslemek için kullanıyor.

Bu güzel bir yalandan başka bir şey değil.

"Harper," diyor inleyerek. Bir elini saçlarının arasında gezdirir. "Seninle aynı fikirde olmadığımndan değil. İstedığın şey... neredeyse bir yıllık çalışmayı geri alacak."

"Yapılacak en doğru şey de bu." Bankı itiyorum ve aramızdaki mesafeyi kapatıyorum. Ellerini tutup kendi ellerimin arasında tutuyorum. "Birisini sırf kâr için yasaları çiğnerken görmezden gelecek türden bir adam olmadığını biliyorum."

"*Biliyorsun*," diye tekrarlıyor dudaklarını kıvrarak. "Contron'u başarılı kılmak için son yirmi yılda pek çok şey yaptım. Başarmak için pek çok şey..."

Sözünü bitirmiyor ama söylemediği şeyi duyuyorum. *Başkalarını memnun etmek için*. Babasını. Belki kardeşini de?

"Lanet olsun. Şirketime milyonlar kazandırabilecek bir anlaşmayı kaybetmeme neden olacaksın," diye mırıldanıyor.

İçimi bir suçluluk duygusu kaplıyor. "Ben yapmayacağım. Kendi ahlakın yapacak." "Ahlak anlayışım," diyor. Gözleri benimkileri arıyor ve soğuk bir Orada istifa. "Çok ahlaksız davrandım, Harper."

Yutkunuyorum. "Buna inanmıyorum."

"Arkadaşımın nişanlısına şehvet duymak ahlaksızlık değil miydi?" Eli benimkinden ayrılıp yüzümün yan tarafını kavırıyor ve başparmağını alt dudağıma değdiriyor. "Çünkü sen benim değilken senin hakkında böyle düşüncelere sahip olmak ahlaksızca geliyordu."

Konuşamıyorum. Kelimeleri bulamıyorum.

Gülümsemesi hüzünlü bir hal alıyor. "Seni acele ettirmeyeceğim. Merak etme. Ama bana kötü bir adam olmadığımı söylersen... seni istemek her zaman öyle olduğumun kanıtı olmuştur."

"Değilsin," diye nefes alıyorum.

"Covey'i almayacağım," diyor. "Polisi aramamı ister misiniz? O aşamada mı?"

". Halihazırda devam eden bir soruşturma varsa, ifadelerinizi buna ekleyebilirsiniz."

"O zaman yaparım," diyor.

"Peki ya anlaşma? Sence bir yolu yok mu... Bilmiyorum. Danimarkalı işadamını şirketine hâlâ değer verdiğinizize ikna etmenin?"

Nate'in gülümsemesi genişler. "Bazen iyimserliğine bayılıyorum. Hayır, Knudsen sanatı sikine takmıyor. Karısının yeğeninin kariyer yardım etmek istiyor ve ben bunu baltalayacağım. Hayır, bence anlaşma oldukça iyi olacak."

"Özür dilerim."

"Olma. Haklısın. Bu etik bir hareket olmaz." Kollarını sıkıca belime doluyor ve iç çekiyor. Göğsündeki hareketi hissediyorum, kulağımın altında dinleniyor ve derin bir nefes alıyorum. Çok güzel kokuyor. "Eve, senin yanına gelmek her günün en sevdiğim kısmı olmaya başladı. Bana duymak istemediğim şeyler söylediğinde bile."

Göğsüne karşı küçük bir mırıltı çıkarıyorum. Onun eve gelişi benim de en sevdiğim kısım olmaya başladı.

Bu korkutucu bir farkındalık... Ve harika bir farkındalık.

Chapter 34

Na te

Parlak ögle ışığı yatak odasının pencerelerinden içeri süzülüyor. Meraklı gözleri gizlemek için ince, ipek perdeler çekilmiş ama güneş ışığını engelleyemiyorlar.

Yorganımın beyazından yansıyor. Sarı buklelerini daha açık gösteriyor, güneş ışığındaki saf bal gibi.

"Hey," diye fısıldıyor.

Yanında bir dirseğimin üzerinde duruyorum. Dev yorgan yarıya kadar üzerimize sarılmış, beni sadece belden aşağıyı örtüyor. Harper'ı ise neredeyse tamamen örtüyor, tek bir bacağına dışarı çıkarmış, solgun teni kalçasından ayak parmağına kadar çıplak kalmış.

Onu görünce sarhoş oluyorum.

"Merhaba," dedim. "Bir şey mi kaçırdım, yoksa son... on iki saattir takılmıyor muyduk?"

"Evet. Ama çok kibar olamazsın, biliyorsun."

"Ah. Doğru. Bunu takdir ediyorum." Bakışlarımın makyajsız, çilli, güzel yüzünde gezinmesine izin verdim. Boynuna, köprücük kemiğine ve yumuşak yuvarlak omzuna. Çıplak kolu yorganın üstünde duruyordu. "Üşüdün mü?"

"Mm-hmm. Hayır."

"Doğru." Gülümsüyorum ve açıkta kalan uzvunu izlemek için uzanıyorum. "Çünkü işimiz bittiğinden beri o örtüyü tutuyorsun."

Dişlerini alt dudağına geçiriyor. Bukleleri yüzünün etrafında bir cümbüş oluşturmuş, sabahın erken saatlerindeki seks yüzünden karmakarışık olmuş.

Londra'da güzel bir Pazar günü ve onun listesinden bir şeyi daha kontrol ediyoruz. *Bütün gece dışarıda kalmanın yanı sıra bütün günü yatakta geçirmek de vardı.*

Yapması çok da zor değilmiş.

"Burası çok aydınlık," diyor.

Kaşımı kaldırıyorum. "Sakın bana aniden kendine güvendiğini söyleme."

"Birdenbire mi? Genelde bu kadar yoğun bir aydınlıkta çıplak kalmayız."

Gülüyorum. "Hafıza kaybın var. Banyo mu?"

"Tamam, evet, ama spot ışıklarınızın kısıcısını kullandım."

"Harper," diyorum. "En parlak ışıklarda bile harika görünüyorsun."

Başını hafifçe sallıyor ama gülümsüyor ve bunu çok ciddiye almadığını biliyorum. Hafif bir endişe ama ciddi bir endişe değil. "Bunu söylüyorsun çünkü önyargılısın."

"Tabii ki önyargılıyım," diyorum. "Ama bu odada başka kim var? Başka kimlerin önünde çıplak dolaşıyorsun?"

Gözlerini deviriyor. "Tamam, tamam, Bay Sahiplenici."

Daha yakına kayıyorum ve elimi kalçasında gezdiriyorum. Dizinin arkasından aşağı inip baldırını tutuyorum. Bacağını daha yakına çekiyorum. "Şu mükemmelliğe bak. Kremi ten. Yuvarlak şekiller. Bacaklarının uzunluğuna bayılıyorum. Etrafımda mükemmel bir şekilde sarılmışlar, benimle alay ederken mini etek giymişsin ya da devrilmeden önce bir sandalın içinde uzanmışsın."

Harper gülüyor. Elim daha yukarıya, kıcının yuvarlak kıvrımına doğru sürüklediğimde kesiliyor. "Ve bu... Tanrım, kıcını seviyorum. Kıvrımlarına. Bir santimin bile seksi değil."

Kapağın üzerinde yüzüstü yuvarlanıyor, tamamen çıplak vücudu sergileniyor.

Daha önce sarhoş hissettiysem, şimdi uçuyorum. Güneş ışığı çıplak sırtının derisini, poposunun kıvrımlarını, bacaklarının uzunluğunu gölgeliyor. Bukleleri kürek kemiklerinin üzerinde dans ediyor.

"Devam etmekten çekinmeyin," diyor.

Gülüyorum ve elimi omurgasında gezdiriyorum. Saçlarını fırçalayıp boynunu ve omuzlarını izliyorum. "Tenin çok yumuşak. Gülünç derecede yumuşak, gerçekten. I

Çillerini seviyorum... ve kollarını. Onları seviyorum." Parmaklarım göğsünün yan tarafına, yorgana yaslanan hafifçe kıvrılmış göğüslerine dokunuyor. "Göğüslerini seviyorum. Bunu zaten biliyorsun. Beni deli ediyorlar. Merdivenlerde bana gösterdiğinde neredeyse kendimi kaybediyordum."

"Sana çaktı mı? O bir kazaydı!" "Evet,"

diyorum ama sırtıyorum. "Elbette."

Omzumu itiyor. "Öyleydi. Bakman hiç de centilmence değil!"

"Ben bir centilmen değilim."

"Belli ki değil," diyor. Sırt üstü yatıyor ama yorganı kapıyor. Yorgan onu çarpık bir üçgen şeklinde gizliyor, göğüslerini ve karnını zar zor örtüyor, bacaklarının arasındaki deltayı görüş alanından saklıyor. Bir kolunu başının altına koyuyor ve kendimi bir metre boyunda hissettiren gözlerle bana bakıyor.

"Az önce ne fark ettim biliyor musun?" diye soruyor.

"Aç olduğunu ve dışarıdan yemek sipariş edip yatakta yememiz gerektiğini."

"Hayır," diyor, "ama bunu da yapmalıyız." Bakışları benden ayrılıyor, yatak odamın duvarlarında geziniyor. Bir tabloda diğerine.

Bir ay önce, tamamen onun tavsiyeleri üzerine oluşturduğum sanat koleksiyonumun tamamını, yani bunu ona göstermekten kaçınırdım.

Sanat eserlerini aldım çünkü bu eserlerin onun favorileri olduğunu söyledi. "Gerçekten dinlemişsin," diyor.

"Mm-hmm. Seni çok kolay."

Gülümsemesi yumuşuyor ve dikkatle kanepenin yanındaki duvarda asılı duran büyük Ricky Vega tablosuna bakıyor. "Bu onun en büyük eserlerinden biri. Olağanüstü."

"Öyle. Aldığımdan beri gözümde büyüdü."

"Bunun açık artırmaya çıktığı zamanı hatırlıyorum. İş yerindeki telefonumdan takip etmiştim. Alıcı anonimdi."

Boğazımı temizliyorum. "Evet. Bazı şeyleri gizli tutmayı seviyorum."

"Bunun için çok büyük miktarda para ödedin."

"Buna değer," diye mırıldandım.

Gözleri yine benimkilere takılıyor. "Umarım her şeyi sigortalatmışsındır."

"Elbette yaptırđım."

"Ve umarım..." yanaklarında hafif bir kızarıklık beliriyor, "umarım birkaç fotoğraflarını çekmeme izin verirsiniz? Burada, en sevdiğim sanat eserlerinin arasında yattığıma inanamıyorum. Şu anda etrafımdaki parasal değer... çılğınca."

"Ve sen hepsinin önünde çırılçıplaksın," diyorum tsk sesiyle. "Onur nerede? Saygı nerede?"

Kıkırdıyor. "Bugün gördükleri şey çok daha kötü." "Sanata zarar vermek."

Harper kayıyor ve bir elini saçlarımda gezdiriyor. Bu his karşısında gözlerim kapanıyor. Tırnaklarını nazikçe kafa derime sürüyor ve bunu sonsuza dek yapmasını isteyebilirim.

"Söyle bana," diyor usulca, "ne yapardın-"
Telefonum çaldı.

Her şeyi altüst ediyor. Yatak odama yerleşmiş olan yumuşak samimiyeti, bahçedeki kuş seslerini ve serin keten çarşafların huzurunu bozuyor.

Harper bana "Sessize almalısın" dedi.

Telefonu komodinin üzerinde durduğu yerden almak için dönüyorum. "Güven bana, yapacağım."

Ama ekrandaki isim beni durdurdu. Babamdı. Ve tam olarak neden aradığını biliyorum. Alec'le dün neredeyse bir saat konuşmamızın nedeni de buydu.

Knudsen.

Telefon elimde çalmaya devam ediyor. *Kararlar, kararlar.*

Kabul tuşuna bastım. "Hey."

Harper bir yastığı kabartıyor ve iki kolunu altına sokuyor. Yerleşiyor ve bana bakıyor.

"Nate," diyor babam. Sesi sertti. "Seni Londra'ya göndermemizin nedenlerinden biri de Avrupalı tedarikçilerle ilişki kurmaktı."

Gözlerim Harper'ın üzerinde. "Londra'ya taşınmamın sebebi bu değildi."

Kısa bir duraklama. "Ne? Tabii ki öyleydi."

"Taşınmayı ben önerdim."

"Evet, Avrupa'daki anlaşmaları senin yürütmen içindi. Knudsen'in ağının bizim için ne kadar önemli olduğunu hatırlatmama gerek yok-"

"Hayır. Bana hatırlatmana gerek yok. Farkındayım."

"Alec'le bu konuyu konuşmaya çalıştım ama kabul etmedi," diyor babam. Sesinde öfkeli bir hayal kırıklığı var. Son altı aydır, Alec'in Şükran Günü'nde babama patlamasından beri bu öfke vardı. Neredeyse yarım yıl boyunca ikisinin arasında gergin bir iş ilişkisi vardı.

Yine de hiç gergin değil miydi? İş gibi değil miydi?

"Bunu Alec ile zaten konuştum. Senin ve benim de aynı şeyleri yaşamamıza gerek yok."

Diğer hatta homurdanıyor. "Evet, var. Sebebini istiyorum ve bunu sizden duymak istiyorum."

"Knudsen'in yeğeni muhtemelen bir dolandırıcı ve sahtekâr. Kendisinden alışveriş yaparak onu meşru bir sanat taciri olarak desteklemem ve Knudsen de bu haberi iyi karşılamadı."

"Tamam. Ama gerçek sebep neydi?"

"Sadece sana verdim."

Babam sanki bir lanetmiş gibi adımı haykırıyor. "Neden umurumuzda olsun ki? Yeğenine biraz para at, başını okşa ve sonra Knudsen'in elini sık!"

Gözlerimi Harper'dan ayıramıyorum. Uzun kirpiklerinin arasından bana bakıyor ve dişlerini alt dudağına gömüyor.

Tüm konuşmayı dinliyorum.

"Bu doğru değildi. Ve uzun vadede iyi görünmeyecekti."

"Bu bir korkağın tavrı," diyor babam. Sesinde ağır bir küçümseme var. "Contron'un o sözleşmeye *ihtiyacı olduğunu* biliyorsun. Alec'in ihtiyacı vardı."

"Buna ihtiyacı yok. O bunu istedi. Arada fark var," diyorum sertçe. "Alec ve ben Knudsen'in önerdiği şeyi yerine getirmek için diğer potansiyel ipuçlarını zaten tartıştık. Bunların hiçbirisi sorun olmayacak. Ve alınma baba ama ben sana rapor vermiyorum. Alec'e rapor veriyorum."

Babam "*bah*"a çok benzeyen bir ses çıkardı. Tekrar konuşmaya başladı ama bu sefer sözünü kestim.

"Gitmek zorundayım. Burada öğle vakti ve yapacak işlerim var." "Doğru. Umarım onlardan biri de bu hasarı onarmaktır."

"Güle güle, baba."

Telefonumu sessize alıp odanın öbür ucuna, köşedeki kanepeye fırlatıyorum. Yumuşak minderlere sıkıcı bir gümbürtüyle çarptı.

Harper sempatik bir ses çıkarıyor. "Kızgın mı?" "Evet."

"Kardeşin mi?" diye dikkatle soruyor. "Ne olmuş ona?"

İçimi çektim. "O da mutlu değildi. Ama ne olmuş yani? Anladı ve ona bize başka bir bağlantı bulacağımı söyledim. Daha iyi bir bağlantı."

"Oh. Bu iyi, değil mi?"

"Öyle." Ona bir kaşımı kaldırıyorum. "Sadece bir yıl önce olsa Alec farklı tepki verirdi. Ama o gitti ve sırlıslıkla aşık oldu ve

işini artık biraz daha az ciddiye alıyor."

Gülümsüyor. "Öyle mi? Bu harika bir şey. Bana anlattıklarına bakılırsa, bu onun yapacağı bir şey değil."

"Öyle. Artık telefon görüşmelerimizde bana daha kişisel sorular bile soruyor. En azından bazen. Her şey işle ilgili değil," diyorum. Connie'yle hâlâ çoğu hafta sohbet ediyorum; hal hatır soruyor, hayatını dinliyorum. Her zaman kolay ve iyi bir ilişkimiz oldu ama Alec hiçbir zaman gereksiz gevezelikler yapan biri olmadı.

"Onunla tanıştın mı?" Harper soruyor. "Kız arkadaşıyla mı?"

Harper'ın omzunu öpüyorum. Teni dudaklarımın altında yumuşacık ve mis gibi kokuyor. "Mm-hmm. Connie'nin en iyi arkadaşı, yani birbirlerini yıllardır tanıyorlar."

"Bekle. Kız kardeşin mi?" "Evet."

"Tanrım, takip edecek çok şey var." Harper elini saçlarımın arasına sokuyor, parmakları hafifçe bükülüyor. "Bir de yeğenin mi var? Ve bir yeğenin?"

"İkisine de evet. Connie ve Gabriel'in kendi bebek fabrikalarını kurmalarının uzun süreceğini sanmıyorum."

Harper kıkırdıyor. "Kulağa çok romantik geliyor."

"Ben bir endüstri deviyim, ne diyebilirim ki? Üretim cehennem kadar seksi."

Göğüsleri tamamen ortaya çıkana kadar örtüyü santim santim geriye katlıyorum. Daha iyi görebilmek için dirseğimin üzerine çıkıyorum ve bana gülümsüyor, yanaklarında minik gamzeler beliriyor.

"Manzarayı mı seyre diyorsun?" diye mırıldanıyor.

"Her zaman." Meme uçlarından birini hafifçe çimdikliyorum ve sertleştiğini hissediyorum. Kahretsin, o kadar güzel ki. Ona bakarken bile göğsüm ağrıyor. Kelimeler istiyor. Hepsi birden. Onu yıllardır ne kadar istediğimi. Onu sadece çekici bulduğumdan değil... ama onu ilk ben gördüğümünden.

O zamandan beri onu sevdiğimi.

Henüz değil, sanırım. Hala çok erken. Paris ve Dean daha geçen hafta sonu geldiler. Acelemiz yok. Eğer zamanı dondurabilseydim, burada, bu yatakta, gülümseyen bir Harper'la bir yaz gününde... Dondurabilirdim.

Eğildim ve sol göğsünü öptüm. Meme ucunu ağzıma aldım ve dişlerimin arasında sıktım.

Usulca iç geçiriyor ve parmaklarını saçlarımın arasından geçiriyor. "Çocuk istiyor musun? Üretici olduğun gibi mi?"

Ona bu şekilde dokunurken, çıplak vücudu tam altımda dururken sorduğum bu soru, omurgamdan aşağıya sıvı bir sıcaklık gönderiyor. Aletim keten çarşafın üzerinde bir anda sertleşiyor.

Harper'ın çocuğuma hamile olduğunu hayal ediyorum. Onu hamile bırakmaya çalıştığımı hayal ediyorum.

Bu hafta onunla korunmasız seks yapmak hayatımın en iyi cinsel deneyimi oldu. Ona kadar bunun bir sapkınlığım, arzuladığım bir şey olduğunu bilmiyordum. Ta ki buna kadar.

Meme ucu hâlâ ağzımdayken inliyorum.

Harper kıkırdıyor, boynumu ve omuzlarımı okşuyor. "Seni duyamıyorum, Connovan."

Başımı kaldırıyorum. "Evet. ."

Gözleri yumuşacık. "Sen iyi bir baba olurdun."

"Öyle mi?"

"Mm-hmm."

Bu pek düşündüğüm bir şey değil. Otuz sekiz yaşında ve bekâr olduğum için bu düşüncüyü aklımın bir köşesine koydum. O bara girip onu gördüğümden beri başka kimse olmadı. Umutsuzluğa kapıldığımda, Londra'ya taşındığımda, dikkatimi ondan uzaklaştırmaya çalıştığımda, *belki* bir gün hayatıma devam edebilme ihtimalini düşündüm. Hatta bunu umdum. Kendimi karşılıksız özlemenden kurtarmayı.

Ama bu hiç olmadı.

"Ve zamanın var," diyor sanki aklımı okumuş gibi. "Benden on yaş büyüksün ama sen bir erkeksin. Doğa böyle adaletsizdir."

Sağ elim vücudundan aşağı kayıyor. Yorganın kalıntılarını itiyor, ta ki tamamen karşıma çıkana kadar. "Evet, öyle."

Meme uçlarını değiştiriyorum ve parmaklarımla bacaklarının arasındaki yumuşak teni buluyorum. Yumuşakça iç çekiyor ve tırnaklarını sırtımda gezdiriyor.

"Bunu yapmana bayılıyorum," diye mırıldanıyor.

Parmak uçlarımı onun amcığı boyunca gezdirmeyi bırakmıyorum. Alay ediyorum, oynuyorum. Bundan da hiç bıkmayacağım. Parmaklarıma, dilime, sikime karşı ne kadar yumuşak ve sıcak.

"Çocuk istiyor musun?" diye sordum. Onu daha yakına çekip sağ meme ucunu ısıriyorum. Nefesi kesiliyor ve aralıyor. "*Oh*. Um. Evet, istiyorum.

Onları hep istemişimdir."

"Kesinlikle , " diye

mırıldandım. "Ne?"

"Sen anne olmak için yaratılmışsın."

Başparmağımı klitorisine bastırduğımda usulca inliyor. "Mm-hmm. Eskiden bunu isterdim, yakında. Aslında... plan düğünden sonraydı. Gelecek yıl gibi. Ama şimdi, artık bilmiyorum. Beş yıl içinde çocuk isteyebilirim. Önce... özgür olmak istiyorum."

"Elbette," diyorum ve karnına doğru bir öpücük konduruyorum. "Listeni tamamlamak istiyorsun."

"Evet. Kesinlikle... oh." Uyluklarının arasına yerleştiğimde sözleri kesildi. Tadı güzel, sıcak ve dilimin altında kolayca ıslanıyor. Bu, geçtiğimiz hafta boyunca en sevdiğim aktivite oldu.

Kalçaları başımın etrafındayken inlemesini duymak.

Beni çekmeden önce fazla uzaklaşmadım. Gözlerinde hararetli bir bakış ve yanaklarında allık ile bana başka bir şey, farklı bir şey denemek istediğini söyledi.

Henüz denemediğimiz bir pozisyon. Bana daha sonra binmesini istiyorum, bu muhteşem güneş ışığında... ama önce bunu yapacağız.

Harper çarşafının üzerine yüzüstü uzandığında çekmeceye uzanıyorum ve haftalar önce aldığı vibratörü buluyorum. Dün gece getirmesini istemiştım ama şimdiye kadar kullanmamıştık. Fırsat bulamadık.

Elimi kaldırdığımda Harper'ın ağzı "*O*" işareti yapıyor. Ama sonra başını sallıyor.

Sırıtiyorum. Vücudunun altına kaydırıp klitorisi ile yatağın arasına sıkıştırıyorum. Titreşimler yatağın üzerinde yumuşak bir gümbürtü sesi çıkarıyor.

Omzunun üzerinden bana bakıyor, gözleri için için yanıyor.

Kahretsin, onun içinde olmalıyım.

Kalçalarım onunkilerin iki yanında, kendimi konumlandırıyorum. Yavaşça içeri itiyorum. Sıkışmanın verdiği sıkılıkla ikimiz de zor nefes alıyoruz. Bacakları düz ve bir arada tutulurken, bir mendenin içine kaymak gibi.

Sonunda, lezzetli bir şekilde, tamamen oturduğumda Harper inliyor. O kadar sıkı ki, neredeyse acıtıyor ve bir molekül bile hareket ettiremiyorum yoksa boşalacağım.

"Üstümde," diye mırıldanıyor, ve doğru. *Sağa*. Vücudum onunkini tamamen kaplayacak şekilde üzerine uzanıyorum. Kendimi desteklemek ve onu ezmek için dirseklerimi kullanıyorum. oturuyor ve tamamlanıyor ve altımda miyavlıyor. Yüzü yana dönük ve dudaklarımı yanağına değdiriyorum.

"Böyle mi?" Soruyorum ve kalçalarımı hareket ettirmeye başlıyorum. Kaldıraç için dizlerimi yatağa karşı kullanıyorum.

Göz kapakları çırpınarak kapandı. "Evet. Aynen ."

Kollarımı onunkilerin yanına koyuyorum. Tekrar itiyorum, yavaş ve derin. Elleri yatağın üzerinde buluyorum ve parmaklarımı onunkilerle birleştiriyorum.

Bu pozisyonu neden sevdiğini anlamak uzun sürmüyor. Vücutlarımız baştan ayağa birbirine değiyor ve alnımı rahatlıkla boynuna yaslayabiliyorum. Yanağına ulaşabiliyorum. Omzunun yumuşak tenini öpebiliyorum.

"Çok iyi hissediyorsun," diye mırıldanıyorum kulağının kabuğuna. "Hep öyle hissediyorsun. Sanki benim için yaratılmışsın gibi."

Yumuşakça inliyor ve birleşik ağırlığımızın altında vibratör sürekli alçak bir gümbürtü çıkarıyor. "Öyle mi?"

Gözlerimi kapatıyorum. Bu kadar yavaş sokmak, onun sikimin etrafında bu kadar sıcak ve sıkı olmasıyla acı verici bir zevk. Klitorisinden gelen hafif zonklama onun içinde yankılanıyor ve dibe vurduğumda nabızları hissediyorum.

"Evet. Burası benim en sevdiğim yer. Senin içinde."

Parmakları benimkilerin etrafında esniyor. "Ve içine boşalmak için."

Onun sözleriyle omuriliğimin tabanında sıcaklık alevleniyor. Daha önce bilinmeyen bu saplantım geçen hafta bir saplantıya dönüştü. Onu kadar doldurmak için bir dürtü. Boşalmamın ondan damladığını görmek için.

Dişlerimi omzuna hafifçe geçiriyorum ve o da kıkırdıyor. "Evet," diye mırıldanıyorum. "Beni çıldırtacaksın, biliyorsun. Beni kurutacaksın."

"Zavallı küçük milyarder," diye fısıldıyor.

Boynunu tekrar ısıyorum. Kalçalarımı sertçe yuvarlak kıkına vurarak onu vibratörün üstüne daha sıkı itiyorum ve nefesleri kesiliyor. Sanırım *benimkiler*. Bir itiş daha. *Hepsi benim*.

Harper'ın ağzı bir iniltiyle açılıyor ve gözlerini daha sıkı kapatıyor. "Tanrım, bu beni çok yaklaştırdı. Nate..."

"Adımı tekrar söyle."

"Nate," diye fısıldıyor. "Nate, hiç durmamamı istiyorum, hiç durmamamı, ben... aman Tanrım!"

Altıma boşalıyor. Vibratöre karşı ve sikimin etrafında. İçinde bulunduğumuz pozisyon nedeniyle amcığı zaten acı verici bir şekilde sıkı, ama orgazm olurken duvarları ritmik bir şekilde titrediğinde, artık kendimi tutamıyorum.

Pathıyorum, zevk omurgamda alevler gibi dans ediyor ve kalçalarım saf içgüdüyle piston gibi hareket ediyor. Harper altımda usulca inliyor ve ben hiçbir şeye odaklanamıyorum; ne ağırlığımı korumaya, ne nefes almaya, ne de düşünmeye.

Alnım yanağına düşüyor. Bedenlerimiz birbirine kaynaşmış, tenimiz her hücresiyle birbirine bağlanmış gibi hissediyorum.

Asla taşınmak istemiyorum.

Harper usulca kıkırdıyor. Küçük bir ses ve nefesinin tenimi havalandırdığını hissediyorum. "Ne?" Mırıldanıyorum.

"Bence ruhunuz bedeninizi terk etmiş olabilir" diyor.

"Verdim. Hepsini sana verdim." Sesim her bir kasımdaki his kadar yorgun çıkıyor. Kalbim güm güm atıyor ve sırtına bastırdığım için bunu hissediyor olmalı.

Onun sırtı. Ben onun üstünde yatıyorum.

Dirseğime kadar itiyorum. "Kahretsin. Yaralanmadın mı?"

Harper gülümsüyor ve sol gözüyle bana bakıyor. "Birinin incinebileceği en uzak yerdeyim. Gel bir daha uzan üzerime."

"Seni ezeceğim."

"Hayır ," diyor. "Ve bu hoşuma gidiyor."

Tekrar üstüne yerleşiyorum, hâlâ *içinde* ve kısık sesle kıkırdıyorum. "Tuhafliklarından biri daha. Not edildi."

"Seninkilerden birinin beni insanlarla dolu bir odada orgazm ettiğini düşünürsek, benimkiler oldukça hafif." Mutlu bir şekilde gülümsüyor ve gözlerini kapatıyor.

Yanağından öperim. Kaşına kadar. Onun teni de benimki gibi eforla nemlenmiş. Belki bir kez daha rahatına dönmeden önce duş almak için yataktan çıkabiliriz. Yemek siparişi veririz.

Ve sonra bunu tekrar yap.

"Nate," diye fısıldıyor. "Sanırım sana aşık oluyorum. Ve bu konuda ne yapacağımı bilmiyorum."

Her şey bu ana indirgeniyor. O kelimelere. Dudaklarımı elmacık kemiğine bastırıyorum ve itirafının yol açtığı duygu seli ile başa çıkmaya çalışıyorum.

Sesi biraz titrek ve tereddütlüydü ve bu konuda tam olarak konuşmaya hazır olup olmadığını merak ediyorum.

"Oh?" diye sordum. Güzel ama ürkek bir hayvan yaklaşıyormuş gibi hissediyorum. Onu korkutup kaçırmak istemiyorum. "Bu gereken bir şey mi... yoksa şimdilik kutuda mı kalsın?"

Tenime karşı gülümsüyor. "Bu kutu metaforunu seviyorum." "Bizim için çok faydalı oldu."

"Sanırım şimdilik kutuda kalabilir. Bir süre daha" diyor, sesi yumuşak. "Orada olduğunu bildiğin sürece."

Alnımı vahşi buklelerine yaslıyorum ve sertçe yutkunuyorum. "Orada olduğunu biliyorum bebeğim. Teşekkür ederim."

"Mm-hmm. Sadece bir uyarı. Peki sen... sen bu konuda ne hissediyorsun? Teorik olarak?"

"Harp," diyorum. Boğazım düğümleniyor ve bunu ona söyleyemiyorum, yoksa kelimelerdeki tüm gerçeği duyacak. Yılların özlemini ve son zamanlardaki mutluluğu. O yüzden başka bir şeyde karar kılıyorum. "Bana tamamen sahipsin... ve bunun kendine ait bir kutusu var."

Chapter 35

Ha rper

Aadhya, "Tamam, tüm bunların son iki hafta içinde olmasına imkân yok," diyor. Yeni kapanmış olan galerinin merdivenlerinde buzlu kahvelerimizi yudumluyoruz.

Başımı salladım. "Evet. Ve biliyor musun? En çok şey, en yakın arkadaşının eski sevgilim olmasıydı. Hiç sorun olmadı."

"Tabii ki değil," diyor. Buzlu cappuccino'sundan uzun bir yudum alıyor. "Çünkü güzel bir kadını, eski bir üniversite arkadaşlığını sürdürmekten daha çok istiyordu. Son derece makul."

Kıkırdıyorum. Mutluluk içimde sabun köpükleri varmış gibi hissediyorum, hafif ve yüzeye doğru süzülüyorlar. Londra'da muhteşem bir Haziran günü, galerinin etkinliği yaklaşıyor ve bir arkadaşımınla sohbet ediyorum. Chelsea'den geçip Kensington'a doğru eve yürümek üzereyim, bu yolculuğu ilk yaptığım zamanki kadar güzel bulduğum evlerin yanından geçip eve varmak üzereyim. Nate sekiz gibi dönecek ve bahçede bir randevumuz olacak.

İlk gerçek randevumuz.

"Yani, sen böyle söyleyince... Sanırım mantıklı geliyor." Ellerimi kavuşturup ayaklarıma bakıyorum. Bir çift lacivert babetin içine tıktırılmış. "Yalnız, sence benim için çok mu erken? Yeni bir ilişkiye başlamak için?"

Omzunu zarif bir omuz silkme hareketiyle kaldırıyor. "Dürüstçe mi? Evet. Belki. Belki. Ama belki de değil. Bence pek çok insanın bu tür şeyler hakkında katı ve hızlı kuralları var, ancak her zaman her vakaya özgüdür. Size doğru geleni yapmalısınız."

"Evet," diyorum ve pipeti içkimi karıştırmak için kullanıyorum. Buzlar yumuşak sesler çıkarıyor ve meydanda bir yerlerde bir kuş cıvıldıyor. "Onun ve bunun için gerçekten heyecanlıyım. Biz. Bu yolda ilerlemeye devam edersem neler olabileceğini."

Aadhya sırtarak, "Yüzündeki gülümsemeye bakılırsa sana inanıyorum," diyor.

"Eskiden onun eski sevgilime çok fazla benzediğinden korkardım. İkisi de benden on yaş büyük, ikisi de oldukça... varlıklı. Bir bakıma ben değilim," diyorum.

"Mantıklı," diyor makul bir şekilde, "eğer kariyerlerine on yıl önce başlamışlarsa."

Başımı salladım. Ara sıra galeriden sanat eserleri satın alan Nate Connovan'ın "arkadaştan ev arkadaşına dönüşen...sevgilim" ile aynı adam olduğunu ona söylememiş olmak garip hissettiriyor. Ama şimdi, bunca zaman sonra bunu itiraf etmek daha da tuhaf olurdu.

"Ve ben bağımsızlık istiyorum, anlıyor musun? En azından şimdilik. Avrupa'yı daha fazla görmek, burada seninle çalışmak ve hayatın beni nereye götüreceğini görmek istiyorum."

Aadhya tasarım güneş gözlüklerini açıyor ve pratik bir kolaylıkla takıyor. "Benim özgür ruhlu Amerikalım," diyor. "Yeni stajyer olarak seni seçmelerine sevindim, biliyorsun."

Nefes nefese kalmış gibi yapıyorum. "İltifat mı?"

Sırıttıyor. "Eğlencelisin," diyor. "Vahşi ama eğlenceli. Eğer kendini beğenmiş bir İngiliz kıızıyla uğraşmak zorunda kalsaydım Tanrı yardımcım olsun."

Kaşımı kaldırıyorum. "Bunu söylediğim için üzgünüm ama-"

"Ne dediğimi çok iyi biliyorum," diyor gülümsemesi bozulmadan. "Ve bir odadaki tek ben olmayı seviyorum."

Bu bana çok mantıklı geliyor.

Vedalaştık ve eve doğru yürümeye başladım. Vitrininde güzel somunlar olan boulangerie'yi, ikinci el dükkânını ve parfüm mağazasını geçip konut sokaklarına giriyorum. Yine de bunların hiçbirini görmüyorum. Düşüncelerim dönüp duruyor.

Son iki gecedir onun yatağında uyuyorum.

Belki de bazı sınırlarımız olmalı. Belki çok hızlı ve belki de daha dikkatli olmalıyım, ama istemiyorum. Bu sene olmaz. Bu yıl değil.

Bu yeni ben. ılgın yolculuklara çıkmak, spontanlığı kucaklamak ve bütün gece dışarıda kalmak istiyorum.

Ve belki de bir noktada benden verebileceğimden daha fazlasını isteyecek, ama bu o zaman, şimdi ise şimdi. Tek şey-

Telefonum alıyor. Cebimde agresif bir şekilde vızıldıyor ve o.

Numara bilinmiyor ama Amerika'dan geliyor. Kaşlarını atıyorum. Cevap vermeden önce sadece birkaç dakika bekledim. Yemek şirketlerinin ara sıra araması ve üvey babamın sürekli telefonunu kaybedip yeni bir tane alması arasında bilinmeyen bir numara o kadar da şaşırtıcı değil.

Sesi telefona geldiği anda cevap verdiğime pişman oluyorum.

"Dean," diyorum. İçimdeki mutluluk baloncukları birer patlıyor. Bugün onunla uğraşmak istemiyorum. "Eğer bu, hazırladığım ödeme planıyla ilgili son e-postamla ilgiliyse, bence bu konuşmayı yazılı bir bildiriyle sınırlı tutmalıyız. Buna gerek yok-"

"Bu konuda yanılıyorsun," diyor Dean. "Bence bir ihtiyaç var."

İ ekiyorum. Bu garip, acı verici ve rahatsız edici. "Gördüğün şey için zgnm Dean. Gerçekten. Amacım asla seni incitmek değildi, sadece hayatıma devam etmektir. İkimizin de bunu yapabilmesini istiyorum."

"İlerlemek. Evet, bence bu iyi bir hedef," diyor. "Belki de ikinizi görmem ve çoktan hayatınıza devam ettiğinizi fark etmem en iyisiydi. Daha da zengin bir çeker babaya terfi etmişsin. Etkileyici, gerçekten."

Midem bulanıyor. New York'ta saat ğleni geçiyor ama sarhoş olup olmadığını merak ediyorum. Bir yatırımcıyla öğle yemeğindeyse ve olması gerekenden daha fazla şımartıldıysa. "Eğer atıp tutmak için aradıysanız, telefonu kapatıyorum. Aylık demelerim hakkında *e-posta* zerinden konuşuruz-"

"Aylık demeler mi?" Dean soruyor. "Gerçekten sana söylememiş. Vay canına. Bunlara gerek kalmayacak." Dean'in sesi acı ve biraz da kinci. Yorgun ama bu alışverişten zevk alıyor gibi. "Görüyorsun, Nate her şeyi benimle halletti."

"Ne?"

"Oh, evet. Seninle bir daha iletişime gemememi söyledi. Ama dün gece e-postan geldiğinde, bilmediğini fark ettim."

"Yapmadı," diyorum. "Bunu yapmazdı, o yüzden her ne oyun oynuyorsanız-"

"Ona sorun," diyor Dean. "O kibirli bir pi ama yalancı değil. En azından eskiden değildi. Artık bilmiyorum."

Ne diyeceğimi bilemiyorum.

Ne düşüneceğimi bilemiyorum. İçimde kalan son baloncuklar bir patlamayla sönüyor, beni sönük ve ağır bırakıyor. Nate'in bunu yapacağını hayal bile edemiyorum. Dean'e kendi payıma düşeni ödemenin benim için ne anlama geldiğini biliyor. Kendi başıma ayakta durmak, kendi kararımın arkasında durmak ve bağımsız olmak.

Dean'i ve onun finansal manipölasyonlarını geride bırakabilmek için.

Düğünü iptal eden bendim. Masrafların yarısını ben ödemek istiyorum.

Kavraması dünyadaki en kolay kavram gibi geliyor ama bunu yaparsa, Dean'e giderse...

"Ne zaman?" Ben soruyorum.

"Londra'da, sen içeri girdikten sonra," diyor Dean. Sesi şimdi zevkle doluydu. "Biliyor musun, belki de iyi bir seçim yapmadın Harper. Senin isteklerini dikkate alırdım. Eskiden geri dönmemizi isterdim ama şimdi isteyeceğimden şüpheliyim."

"Benim isteklerimi ya da fikirlerimi bir kez bile dikkate almadın." Telefonu kapatıyorum, elim o kadar sıkı tutuyor ki parmaklarım acıyor.

Ama öyle. Mantıklı geliyor. Acı verici, çarpık bir anlam ve midem kurşuna dönmüş gibi hissediyorum. O kadar ağır ki yürümeye devam etmek zor.

Bir şekilde yapıyorum. Bir şekilde kendimi evde buluyorum ve çoğu öğleden sonra yaptığım gibi işime devam ediyorum. Egzersiz kıyafetlerimi giyip Richard'ın kapısını çalıyorum. Köpekleri alıyorum, yürüyüşe çıkarıyorum ve komşumuzla sohbet ediyorum.

Yaz güneşi ufku öpmeye başladığında, bahçede bağdaş kurup oturduğumda, Nate'in eve dönme vakti gelmiş oluyor.

Bugün konağa varır varmaz bir yanımda kaçmak istedi. Bir yanımda toparlanmaya başlamak istiyordu ve kıyafetlerimi bir araya getirmeye karşı koyamadım. Misafir odasını toparladım. En önemli şeyleri bir çantaya atıyordum.

Tekrar bu duruma düşmek istemiyorum.

Duygu o kadar güçlü ki sandalyede sabit durmak zor. Bu durum, bu bağımlılık, bu tür bir ilişki. Bunu tekrar yaşamak istemedim.

Ama yine de yaptım. Hemen içine düştüm, çünkü onunla çok kolay, çok doğru hissetmişim. Nate neredeyse her şeyin parasını ödemişti. Denedim. Zaman zaman isteksizce de olsa kabul etti ama Paris gezisini ve

Kuzey gezisi, film galası ve... ve... Ona izin verdim. Hepsini kabul etmiştim.

Çünkü Dean'den farklı hissettiriyordu. İyi hissettirdi.

Ama belki de tam her şeyi kendim çözmeye başlamışken, başkasının benim yerime karar vermesine izin verme tuzağına düşmüştüm. Ve bu, istemediğim bir hayatı yaşamaktan bir adım ötede. Tekrar.

Dean'in sesini tekrar duyuyorum. O kader gününde söylediği şey, onu duymamı umursamadığı zaman. Yapabileceğimi düşünmediğini. Nate'in de aynı şekilde hissedebileceğini düşünmek acı veriyor. Borçlarımı ödeyebileceğime inanmıyordu.

Mutfaktan gelen sesi duyduğumda uyuşmuş hissediyorum. Nate açık çift kanatlı Fransız kapıdan çıktı. Bir elinde bir şişe şarap ve yüzünde bir gülümseme vardı.

"Hey," diyor. "Planladığımdan daha geç kaldım. Bir iş toplantısı uzadı. Sizi bekletmek istemezdim."

Başımı sallıyorum, ellerim kucagımda sıkıca kenetlenmiş. "Sorun değil."

Nate kaşlarını çattı. "Her şey yolunda mı?" "Hayır. Pek değil."

Şarap şişesini yere bıraktı ve yanıma geldi. "Öyle görünüyorsun... bir şey mi oldu?"

"Evet. Sana sormam gereken bir şey var."

"Pekâlâ." Ses tonu artık temkinli ve endişeli. Benimkinin karşısındaki çim sandalyeye oturuyor. "Ne oldu?"

Kelimeleri çıkarmak çok zor. Aynı anda hem üzgün hem de kızgın hissediyorum ve bu duyguların karışımı göğsümde iğrenç bir gerginlik yaratıyor. "Beni yalnız bırakması için Dean'e para mı?"

Kaşlarının arasında bir çatık belirir. "Ona ödeme yapmadım. Borçları kapattım, evet."

Gözlerimi kapatıyorum. "Aman Tanrım."

"Seninle iletişime geçmek için onları bahane olarak kullanıyordu," diyor Nate. "Bu saf ve basit bir manipülasyondur ve seni nasıl etkilediğini gördüm. Bu doğru değildi."

"Onlar benim ödemem gereken borçlarımdı." Gözlerim sulanmaya başlıyor ve bundan nefret ediyorum, sinirlendiğimde ve utandığımda ağlamamdan *nefret* ediyorum. "Bu benim hayatım, Nate."

"Harper? Sana yardım etmek içindi. İstemediğin sürece onunla bir daha konuşmak zorunda kalmamanı sağlamak için. Ağlama lütfen."

"Bunu yaptığına inanamıyorum. Senden bunu benim için yapmanı hiç istemedim." "Yapmak zorunda değildin," diyor. Çatlak her zamankinden daha derin, gözleri bana kilitlenmiş. Orada acılı bir kafa karışıklığı var. Sanki gerçekten

Anlıyorum.

Çünkü onun yaptığı tam da bu. Değer verdiği insanlara göz kulak olur. Ve bunu hissettikleri yüzünden yapmış olması göğsüme saplanan bir bıçak gibi acıtıyor... ama sonuç yine aynı.

"O borçları kapatmak istedim," diyorum. "Bu benim geçmişle barışmamın ve Dean'e karşı durmamın bir yoluydu."

"Dean'in paraya ihtiyacı yok," diyor Nate şiddetle. "Hiç gerçekleşmemiş bir düğün için *ona* ödeme yapman çok saçma, hem de onun ısrar ettiği bir düğün için."

"Fark etmez! Paraya ihtiyacı olmaması önemli değil. Prensip meselesi." Başımı tekrar sallıyorum ve bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı süzülüyor. "Bu *benim* halletmem gereken bir meseleydi, Nate. Bu benim hayatım."

"Öylece durup o pisliğe ödeme yapmana izin veremezdim-"

"İzin vermek mi? Kendini duyuyor musun?" Bunu iki katına çıkardığına inanamıyorum. Damarlarımda kaşıyamadığım bir kaşıntı gibi baskı hissediyorum ve hareket etmem gerekiyor. Kaçmam gerekiyor.

Sandalyemden kalkıp mutfığa giden birkaç basamağı çıkıyorum.

Nate beni takip ediyor. "Harper, sana yardım etmek içindi. Seni bir daha rahatsız etmeyecek."

"Tabii ki hayır. Sadece vicdanım istiyor." Koridordaki parmaklıkların etrafından dolanıyorum ve ikinci kata çıkan merdivenleri çıkıyorum. Odama.

Ama benim değil. Bu güzel evdeki diğer her şey gibi onun. O bahisteki anlaşmamızdan daha uzun süre kirasız yaşadığım ev. Dean'in parmağı altındayken birkaç haftalık muhteşem bir bağımsızlık yaşadım ve hemen aynı bataklık çukuruna geri döndüm - başka bir zengin adamın evine taşındım.

Kendimi çok hayal kırıklığına uğramış hissediyorum. *Dışarı çıkmam* gerekiyordu, lanet olsun, yurtdışına taşınmam, vahşi olmam ve kendi ayaklarımın üzerinde durmam ve-

"Vicdanın mı? Ciddi olamazsın," diyor Nate. Sesi kuşkulu geliyor. "O senin aklından geçen tek bir düşünceyi bile hak etmiyor."

"Belki de değil, ama bu benim kararım." Çantaya uzandım. Dizüstü bilgisayarımı alıp içeri sokuyorum. Kaçma ihtiyacı o kadar güçlü ki, evimi terk etmeyi düşünüyorum.

arkasındaki şarj cihazı.

Onunla savaşıyorum. Düzgünce yapılmış yatağın etrafından dolaniyorum ve neredeyse kafamı komodine çarparak onu da tutuyorum.

"Toplanıyorsun," diyor Nate. "Hayır, sen... sen zaten toplanmışsın. İnanılmaz."

"Düşünmem gerek. Sadece *düşünmeye* ihtiyacım var. Hepsi bu."

"Para için mi? Bu çok küçük bir meblağ Harper, Dean'i senden uzak tuttuktan sonra ne önemi var ki?"

"Bu küçük bir meblağ değil," diyorum. Sesim şimdi daha güçlü. Onun orada durduğunu, kapının büyük bir kısmını kapattığını, yüzünde saf bir bıkkınlık ifadesi olduğunu görmek... bu beni ateşliyor. "Senin için kesinlikle küçük bir meblağ, hatta belki Dean için bile, ama benim için küçük bir meblağ değil. Çoğu normal insan için de. Ve bunu geri ödeyecek kişi ben olmak istedim."

Nate kollarını göğsünün üzerinde kavuşturur. "Kastettiğim bu değildi."

"Demek istediğin tam olarak buydu. Tanrım, sen ve Dean, ikiniz de çok kopuksunuz. Bir dolar sizin için değerini uzun zaman önce kaybetmiş olabilir ama bazılarımız için hâlâ önemli." Hafta sonu çantamı omzuma atıp yanından geçiyorum.

Beni takip ediyor. "Bu doğru değil."

"Tabii ki öyle. Buraya taşındığımdan beri her gün görüyorum."

"Ne yapmamı isterdin, Harper? Dean'in üstü kapalı tehditler ve faiz ödeme imalarıyla seni taciz etmesine *seyirci* mi kalsaydım?" Sesi şimdi de kızgındı. Hayal kırıklığına uğramış. "Yardım etmek zorundaydım."

"*Yardım* etmedin!"

"değil mi? Olmaması daha iyi değil mi-"

Dönüp onunla yüzleşiyorum. "Çünkü artık *sana* borçluyum!"

Girişte durdu ve kafasına vurmuşum gibi baktı. "Ne? Tabii ki değilsin."

"Hayır. *Tabii ki* öyleyim. Ve şimdi... Seninle bir ödeme planı yapmak zorundayım. Bana nasıl söylemezsin, Nate? Önce bana nasıl *sormazsın*?"

Kelimeler göğüs kafesimin üzerinde bir yere yerleşen kurşun bir ağırlık gibi hissediyorum ve mideme bir yumruk gibi incek kadar güçlü bir hüznün çarpıyor.

Onunla çok eğleniyordum. Belki de... olabilirmişiz gibi hissediyordum... Ama şimdi, tüm bunlar altımdan çekilip alınmış gibi hissediyorum.

Nate gözlerinde kederle bana bakıyor ama bir yanıt vermiyor. Bir yanıt olsa bile. Ama belki bu da kapalı tuttuğumuz kutunun bir parçasıdır.

Artık görmezden gelemeyeceğim bir kutu.

Ön kapıyı açtım ve azalan güneş ışığına çıktım. "Harper, gidemezsin."

"Oh, bu hala kendi başıma yapabileceğim bir şey."

"Nereye gidiyorsun? Geceyi nerede geçireceksin?" "Bir yolunu bulacağım."

Beni kaldırıma kadar takip etti. "En azından sana bir otel ayarlayayım. Bir taksi çağır."

Kelimeler beni güldürüyor. Hiç komik değil ve yanağımdan bir damla gözyaşı daha süzülüyor. "Hayır, teşekkür ederim. Sanırım artık bir şeylerin parasını kendim ödemeye başlamamın zamanı geldi."

Chapter 36

Na te

Çok az uyuyorum.

Belki de çarşaflarımdaki onun kokusudur. Ya da karanlık bir odanın duvarlarındaki sanat çerçevelerinin silüetidir - hepsinin onun için alındığını bilmeden seçtiği parçalar. Ya da belki de içimdeki suçluluk duygusudur.

Nerede olduğunu bilmiyorum.

Aklımdaki tüm farklı seçenekleri gözden geçiriyorum. Bir otel. *Büyük ihtimalle*. İşten arkadaşı. *Bir olasılık*. Pilates dersinde tanıştığı, adını hatırlayamadığım arkadaşı. *Pek olası değil*.

New York'a dönen bir uçakta.

Umarım, *asla*.

Sabah kalktığımda başım ağrıyor ve ağzımın tadı kül gibi oluyor. Koşuya çıkıyorum, duş alıyorum ve işe gidiyorum. Contron'un Londra ofisi New York'a kıyasla mütevazı, zevkli ve gösterişli değil ve her zaman hoşuma gitmiştir. Eski taş binaya ilk adımımı attığım andan itibaren sevdim.

Şu anda kurumsal bir hapisane gibi hissediyorum.

Ekranı ve e-postalarımı odaklanamıyorum. Asistanımın söylediği şeyi kadar çok kaçırdım ki sonunda benim için yazacağını söyledi

onun yerine.

Harper'a mesaj attım. Tekrar.

Bu sefer kısa tutacağım. Eğer kızgınsa, sakinleşmek için zamana ihtiyacı vardır, diye düşünüyorum. Mantıklı görünüyor. En azından öyle olduğunu umuyorum.

■

Nate: Lütfen bana iyi olduğunu ve yaşayacak güvenli bir yer bulunduğunu söyle.

Cevap vermiyor. Ta ki öğle yemeğinden sonra, işleri çözmenin tek yolunun bir tür sapık gibi o işten çıkarken sanat galerisine gitmek olduğuna karar verene kadar.

■

Ben iyiyim. Merak etme.

Doğru. *Sakin ol.* Sadece endişelenme. Ama şu anda yapabileceğim tek şey bu ve endişe, suçluluk ve hayal kırıklığının hemen yanında yaşıyor. Başka ne yapabilirdim ki? Dean ile acı çektiğini görüp müdahale etmeyecek miydim? Bu imkansız bir seçim gibi geliyor.

Belki de çok ciddi hissettirmişti. Belki de bu yüzden böyle tepki verdi. Son birkaç haftadır aramızdaki şeyler derinleşmişti ve o sadece birkaç aydır bekârdı.

Elimi yüzümün yan tarafında gezdiriyorum. *Lanet olsun.* Bu şansını kaçırmış olamam.

Saat 2 civarında telefonum çaldığında, heyecanımı durduramıyorum. Ama arayan o değil. Ekranımda gördüğümde daha az heyecanlandığım başka bir isim.

Ama cevap veriyorum. Bu alışkanlık derinlere işlemiş. "Merhaba baba."

Bir merhaba ile karşılık verme zahmetine girmedim. Knudsen'in yerine birini bulup bulmadığımı soruyor, ben de Alec'le birlikte üzerinde çalışmaya başladığımız birkaç seçenek hakkında bilgi veriyorum. Birkaç gün önce yaptığım gibi.

Aramasının gerçek sebebini açıklayarak araya girdiğinde sadece birkaç cümle kurmuştum. Bir suçlama olarak ortaya çıktı.

"Ne erkek kardeşin ne de kız kardeşin bu yaz Hamptons'daki yeni eve gelmek için herhangi bir plan yapmadı."

Boştaki elimle şakağımı ovuyorum. "Sanırım başka planları var."

"O evi birkaç ay önce tam da bu nedenle şehre daha yakın bir yer olsun diye aldım."

"Bunun nedeninin piyasadaki zamanlama olduğunu söylemişsiniz. Birkaç yıl içinde konut fiyatları toparlandığında ve faiz oranları düştüğünde bu mülkü çevirebileceksiniz."

"Evetbu da doğru," diyor. Ses tonundaki sertlik hiç azalmıyor. "Onlarla konuş. Onlara en azından tüm ailenin orada toplanacağı uzun bir hafta sonu beklediğimi söyle."

"Bence onları kendiniz davet edebilirsiniz."

"Sizden gelirse daha anlayışlı olurlar." "Hayır," dedim.

Kısa bir sessizlik oldu. "Ne?"

"Hayır, bence onlara kendiniz söylemelisiniz."

"Nate," diyor babam, ses tonu aptallık ettiğimi ima ediyor. "Kardeşlerinle konuş."

"Seninle konuşmamalarının bir nedeni olabileceğini düşünüyor musun?" "Daha dün Alec'le konuştum," diyor sertçe.

"Evet, ama gerçekten konuştunuz mu?"

"Senin de böyle davranmana ihtiyacım yok."

Gözlerimi deviriyorum. Harper'dan edindiğim kötü bir alışkanlık. "Hem Connie'yi hem de Alec'i hayatlarındaki kararlara karşı tutumunuzla *kırdınız* ve incittiniz. Partnerlerini. Hiçbirimiz senin bu davranışlarına katlanmak zorunda değiliz."

"Ben senin babanım."

"Evet, aynen öyle. Sen bizim babamızsın. Bizi kendi suretinde yetiştirdin ve sert, ilkeli ve *hayır* cevabını kabul etmeyen biri olarak yetiştirdin. Connie ve Alec'e dik durdukları için gerçekten kızabilir misin? Ne de olsa onlara bunu yapmayı öğrettin. Bunun yerine onlarla gurur duy."

Diğer uçta mutlak bir sessizlik var. Ama hat hala aktif ve hayal kırıklığı beni konuşturmaya devam ediyor.

"Bize Contron için piyade olmayı da öğrettin. İsteddiğini aldın ve üçümüz de bu şirketin büyümesini sağlamak için birlikte iyi çalışıyoruz. Kaç şirket başarılı bir şekilde devredilir ki? Ama siz Contron'u bir sonraki nesle sorunsuz bir şekilde devretmeyi başardınız. Şimdi bizi tanıyın."

"Çocuklarımı tanıyorum," diyor.

"Bizi biraz tanıyorsun, evet. Ama yetişkin olarak ya da Contron dışındaki ilgi alanlarımız olarak değil. Masaya beklentisiz gelin. Ve hem Connie'den hem de Alec'ten özür dile."

"Asla kabul etmeyeceğim-"

"Yenilgiyi kabul et, biliyorum. Bu senin mantran." Tavana ve işlemeli ışıklara bakıyorum. Bu konuşma son enerjiyi de tüketiyor, zaten bugün neredeyse hiç enerjim yoktu. "Ama bazen anlaşma yapmak için ödün vermeniz gerekir. Bunu geçmişte de yaptın. O yüzden burada uzlaş baba ve çocuklarını tanı. Artık senin sert rehberliğine ihtiyacımız yok."

Hoparlörden derin bir uğultu çıkarıyor. Ama henüz kapatmadı.

"Sonsuza kadar seninle diğer çocukların arasında arabulucu olamam. Bunu çözersen, *belki, belki* ilerleyebiliriz. Sadece onların seçimlerine saygı duy. Onlar senin yetiştirdiğin insanlar olarak seçimlerini yaptılar. Cesur, akıllı ve stratejik. Artık gitmem gerekiyor. Kurduğun şirketi ayakta tutmalıyım."

Kapatıyorum. Babama yapmadığım bir şey... En son ne zaman yaptığımı hatırlamıyorum.

Kardeşlerimin bu yaz babamla vakit geçirememelerinin bir nedeni de Londra'ya gelecek olmaları. Connie ve kocasının yanı sıra Alec'in kız arkadaşı ve çocuklarıyla birlikte yarın geleceğini ona söyleme zahmetine girmedim. Dört gün boyunca gezmek ve daha önce hiç yaşamadığımız türden bir aile zamanı geçirmek için şirket uçağına biniyorlar.

Alec'in çocuklarını en son ne zaman tatile götürdüğünü hatırlamıyorum. Ben de *onun* en son ne zaman tatile çıktığını hatırlayamıyorum.

Sadece birkaç gün önce, bu fikri Harper'a nasıl anlatacağımı düşünüyordum. Onlarla tanışmasını istiyordum ama bunun çok erken olabileceğinden endişeleniyordum.

Görünüşe göre artık bunların hiçbirisi için endişelenmeme gerek yok.

Galeri etkinliği yarın akşam. Bu işe ne kadar emek verdiğini, onun için ne kadar önemli olduğunu biliyorum ve orada olmayı planladım. Meslektaşlarını ve konuklarını etkilemesini izlemek ve sadece onun yapabileceğini bildiğim gibi parladığını görmek için.

Ama şimdi...

Ortaya çıkmak onun için her şeyi mahvedebilir. Şimdiye kadar işleri nasıl berbat ettiğimden tam olarak emin değilim ama kariyerinin en önemli gününde onu rahatsız edersem lanetleneceğim.

Onun yerine asistanımı aradım. *Yarın akşam Sterling Galerisi'ne 100 pembe şakayık gönder.*

Belki de orada olmamalıyım. Ama bu onun gecesini biraz daha özel kılmama engel olmayacak.

Chapter 37

Ha rper

Galeri hiç görmediğim kadar kalabalık. Aadhya ve ben sabahın erken saatlerinden beri buradayız, her ayrıntıyı gözden geçiriyor, havadar alanı tüm bu insanları ağırlamak için hazırlıyoruz.

Şimdi buradalar, ellerinde şampanya kadehleri, topuklu ayakkabıları ve elbise ayakkabıları parke zeminde keskin sesler çıkarıyor. Ana kapılar meydana açılıyor ve büyük fuayede bir bando hafif bir müzik çalıyor.

Ve burada değilmişim gibi hissediyorum.

Odaklanamıyormuşum, düşünemiyormuşum, meşgul olamıyormuşum gibi.

Arka ofisteki masamın üzerinde dev bir şakayık buketi duruyor. O kadar büyük ki, bilgisayarımı gölgede bırakıyor; o kadar büyük ki, çiçekler teslim edildiğinde tüm iş arkadaşlarım kaşlarını kaldırmış ve hafifçe "ooh" ve "aah" demişlerdi. Ekinde bir not vardı.

Arp,

Parti için tebrikler. Bunun için ne kadar çok çalıştığınızı biliyorum ve dünyadaki tüm başarıları hak ediyorsunuz.

Onu özlediğim için göğsümde keskin bir sızı var. Otelde uyuduğum, sabahları duşta ağladığım ve onu düşünmemeye çalıştığım sadece birkaç gün oldu. Çoğunlukla başarısız oluyorum.

Şimdi olduğu gibi.

Etrafımda gülümseyen ve mutlu bir şekilde sohbet eden yüzlere, güzel bir Covey özetini iyi giyimli bir grup katılımcıya gösterirken Aadhya'ya bakarken... uyuşmuş hissediyorum.

Nate'in evinden ayrıldığımdan beri beni ayakta tutan tek şey işime odaklanmak oldu. Kendimi işime verdim ve düşüncelerimden uzaklaşmayı memnuniyetle karşıladım.

Eitan yanıma geldi. Bütün gece konuklarla konuşarak, bizden düzenli olarak alışveriş yapan müşterilerin mutlu olmalarını ve kendilerini özel hissetmelerini sağlayarak hareketli bir hedef oldu. Anladığım kadarıyla elinde iki saat boyunca bir yudum bile almadan taşıdığı bir kadeh şampanya var. Akıllıca bir hareket.

"İyi gidiyor," diyor.

Başımı salladım. "Evet. Sanırım halihazırda birkaç satın alma anlaşmamız var."

"Var, evet. Büyük Jaxon Barn heykeli satıldı."

"Gerçekten mi?"

"Evet, hem de bir gün bile erken değil" diyor ve ikimiz de kıkırdıyoruz. Eser sadece biraz rahatsız edici değil, aynı zamanda o kadar büyük ki galerideki Batı Odası'nın yarısını kaplıyor. "Nathanial Connovan'ı hiçbir yerde görmedim," diyor. "Davetli listesinde adı olmasına rağmen."

Toplanan müşterilere bakıyorum. "Evet, gelmeyi planlıyordu ama işleri bu gece burada olmasını engelledi. Birkaç saat önce bir mesaj aldım."

Yalan dilimden kolayca dökülüyor. Acaba bu Nate'den öğrendiğim bir şey mi? *Yanlış izlenimler* falan.

Eitan başını sallıyor. "Sık sık öyle olur. Umarım ona istediği zaman özel bir tura katılabileceğini söylemişsinizdir."

"Var, evet. O her zaman sanat piyasasındadır."

"Bizim sevdiğimiz türden bir müşteri," diyor Eitan. Sesi bugün daha önce hiç duymadığım kadar sıcak. Yine de hala kırılmış, hala keskin. "Harper, neredeyse üç aydır buradasın."

"1 Temmuz'a kadar tam olarak üç olacak."

"Stajyer pozisyonunuz beş ay sürecek, ancak bilmenizi isterim ki... Size ekibimizde tam zamanlı bir yer teklif etmeyi düşünmeye başladık bile."

Bu kelimeler beni yere serdi. *Tam zamanlı*. Londra'da kal.

Londra'daki zamanımın ne kadar çabuk geçtiğini düşünüyordum, henüz gitmeye hazır olmadığımı fark ettim. Buradaki maceram henüz bitmemiştii.

"Teşekkür . Çok minnettarım."

"İlgilenir misin o zaman?" "Kesinlikle."

Küçük bir mırıldanma sesi çıkarır. "Mükemmel. Sen ve Aadhya sağlam bir ekip oluşturuyorsunuz ve bu gösteriyle kendinizi kanıtladınız."

"Buradaki işimden son derece keyif alıyorum."

"Anlayabiliyorum, Harper. Anlayabiliyorum." Bana gülümseyip başını sallıyor ve sonra yine kalabalığın arasına karışıyor. Her zaman karışır.

Şampanyamdan uzun, yavaş bir yudum alıyorum.

Bu parti güzel bir şekilde ilerliyor. Şehirde yeni arkadaşlarım var. Kalıcı bir iş bulma şansım var. Ve dün gece iki saat boyunca araştırma yaptıktan sonra, yeni kiralık daireler için üç görüşmem bile var.

Hayat güzeldir. Hayat güzel olmalı.

Ama üzüntü hissinden kurtulamıyorum.

Etkinlik bittiğinde, Aadhya ruh halim hakkında yorum yapıyor. Bütün gün hiçbir şey sylememiştii ama belli ki fark etmiştii. Biz galeriyi kapatıp ortalığı temizlemeye başladığımızda birkaç sondaj sorusuyla başladığında sesi yumuşaktı.

"Ve size kalıcı bir pozisyon teklif edilebileceğini duydum?" "İyi haber çabuk yayılır," diyorum.

Omuz silkiyor ve boş bir şampanya şişesine daha uzanıyor. "yle. İnsanlar bu olasılıktan heyecan duyuyor. Buradaki herkesi byledin, biliyorsun."

Bu beni gülümsetiyor. "Burayı gerçekten sevdim."

"Lütfen kal," diyor. "Başka bir stajyeri eğitmek zorunda kalmaktan nefret ediyorum."

Gözlerim büyüdü. "nk beni eğitmek çok zaman alıyordu. Bu mu?"

Aadhya güler. "Tanrım, evet, yüzlerce sorunuz vardı!" diyor.

"Hayır, hayır, en başından beri etkiliydin. Her zaman değildir."

"Kalmak istiyorum. Sanırım. Sadece şu anda biraz karışık... şey."

Başını salladı. "Evet."

Ona her şeyi anlatmamıştım. Ama yeterliydi. "Yine de bu şehri seviyorum. En azından bir yıl boyunca kalmak isterim. Ayrıca, diğer yerlere çok yakın

Avrupa'da ziyaret edebileceğim. Heathrow ya da Stansted'den bu kadar çok direkt uçuş olduğunu fark etmemiştim. Çok şımarıksın."

Aadhya yine güler. "Coğrafya, aşkım."

"Oraya gitmem gerek."

"Daha dün gibi Paris'teydin."

"Evet ve beni daha fazlası için acıktırdı," diyorum etkinlik için kiraladığımız katlanır sandalyelerden birini kaparken. Bir araya getirip duvara yaşıyorum. Temizlik personeli hafta sonu boyunca temizlik işlerinin çoğunu halledecek ama her şeyin onlar için hazır olduğundan emin olmamız gerekiyor.

"Onu affedecek misin?" Aadhya soruyor. İçinde beş boş şampanya şişesi olan büyük bir kahverengi kâğıt torbayı yere bırakıyor ve bardaklardan uğursuz bir şıngırtı sesi geliyor.

İç çekiyorum. "Belki de. Sanırım... Mesele şu ki, yaptığı şeyin neden önemli olmadığını düşündüğünü anlayabiliyorum. İyi niyetliydi ve bunu biliyorum. Eski sevgilim gibi olmadığını biliyorum. Ama bunun benim için büyük bir sorun olacağını bilmeliydi. Özellikle de kendi hayatımı anlamaya çalışırken."

"Bunu anlıyorum," diyor.

"Son ilişkim boğucuydu. Eski sevgilim her zaman benim üstüme gelir, parayla ilgili kararlar alır ve gündemi belirlerdi. Benden buna katlanmamı ya da daha kötüsü minnettar olmamı bekliyordu. O ilişkide kendimi kaybettim ve bir daha asla kendimi kaybetmek istemiyorum."

Aadhya ellerini kalçalarına koyar. "Minnettarlık mı talep etti?"

"Evet, ben de istemiyor değilim ama biri size hiç istemediğiniz bir şey satın alıp sonra da bunu bir silah gibi başınızın üzerinde tuttuğunda..."

"Tamam, kulağa korkunç geliyor," diyor. "Böyle davranacaksa zengin bir adamla çıkmanın ne anlamı var?"

Şaşkın bir kıkırdama duyuyorum. Dönüyor, masumca göz kırpmıyor. "Ne?"

"En çılgınca şeyleri gayet düzgün bir yüz ifadesiyle söylemene bayılıyorum."

Kırmızı boyalı dudaklarında bir gülümseme belirliyor. "İnsanların tahmin etmesini sağlamalıyız."

"Bu konuda en iyisi sensin."

Sonunda, kapıyı kilitleyip alarmı kurduktan sonra gece yarısına doğru galeriden ayrılıyoruz. Kaldığım otele doğru yürüyorum. Oldukça pahalı ama kesinlikle gerekli bir otel, neyse ki işe yakın.

Son iki akşamdır, "eve" döndükten sonra kendimi odama kapattım ve *Friends*'in eski tekrarlarını izlerken kabarık yatağıma uzandım. Dışarıdan yemek sipariş ettim ve umutsuzca hiçbir şey düşünmemeye çalıştım.

Özellikle de önümüzdeki günler hakkında.

Kıyafetlerim tükeniyor. Sadece küçük bir çanta hazırlamıştım, hem de çabucak. Eşyalarımın çoğu hâlâ Nate'in evinde. Bir süredir benim olduğunu düşündüğüm odada.

Bu gece, ilk gözyaşı düşmeden önce otel odama girmeyi başardım. Tartıştığımızdan beri ilk kez ağlamıyorum ama bu sefer bir rahatlama gibi geliyor. Üzüntü, hayal kırıklığı ve yorgunluk birbirine karışıyor ve yatağa yığılmadan önce makyajımı bile silmiyorum.

İçtiğim şampanya zihnimin yarışmasını *durdurmalıydı*. Ama bunun yerine, daha da hızlandırıyor. Sanki düşüncelerim ısıltılı sıvının içindeki baloncuklar gibi, yüzeye doğru gittikçe daha hızlı süzülüyor ve yumuşak bir patlamayla açığa çıkıyor.

Yatakta dönüp duruyorum. Dizüstü bilgisayarımın ekranındaki TV programına odaklanmaya çalışıyorum ama yapamıyorum. Tekrar pozisyon değiştiriyorum. Hâlâ işe yaramıyor. Kendimi gergin hissederek uzanıp telefonumu alıyorum.

Bu dürtüyü ilk kez yaşamıyorum, ama ilk kez buna boyun eğiyorum.

Üçüncü zilden sonra cevap veriyor. "Harper," diyor. Sesi çakıllı. "İyi misin?"

Yorganın köşesini karıştırıyorum. "Evet."

"Sesini duymak güzel."

"Çiçekleri aldım. Teşekkürler."

Hattan bir hışırtı sesi geliyor ve onun ters döndüğünü hayal ediyorum. Çok iyi tanıdığım o dev yatakta sırtüstü yatıyor. "Bu gece nasıl geçti?"

"Gerçekten iyi," diyorum ve boğazımı temizliyorum. "Eitan muhtemelen Londra'da kalmamın isteneceğini ima etti."

"Oh. Bu harika. Tebrikler."

"Teşekkürler." Gözlerimi kapatıyorum. Elimi alnıma bastırıyorum. Onun sesini duymak çok güzel. Onu çok özledim. "Sanırım senin evinden birkaç eşyaya daha ihtiyacım olabilir."

"Tabii ki. Hepsi burada," diyor ama sesi kısık. Acı çekmiş gibi. "Bir şey değil. Anahtarınız hâlâ sizde."

"Hayır, ben... Ben çıkarken odamdaki masanın üzerinde bırakmıştım."

"Oh."

Aramızdan bir sessizlik geçiyor. Daha önce hiç sessiz kalmamıştık. Bu biz değildik ve sevmeyi hiç planlamadığım bir adama zahmetsizce aşık olmamı sağlayan o kolay, eğlenceli dinamik de değildi. Başladığımı bile bilmeden derinlere dalmıştım.

Yanağımdan sessiz bir gözyaşı daha süzülüyor ve gözlerimi kapatıyorum. Neden bu bilgi konusunda bana güvenmedi? Neden bana söylemeyi Dean'e bıraktı?

Ve yaşamak istediğim hayattan vazgeçmeden Nate'le birlikte olmamın bir yolu var mı? Şu anda bunu bir sonraki nefesimden daha çok istiyorum.

"Belki bu hafta sonu uğrayabilirim." Sesim yumuşak çıkıyor. Ağlamaklı değil ve bunun için minnettarım. Gözlerim ıslanmaktan daha fazlasını yapsa bile.

"Ne zaman istersen. Bana önceden mesaj at, evde birinin olduğundan emin olurum."

"Seyahat mi ediyorsun?"

"Hayır. Kardeşlerim geliyor. Sabah iniş yapacaklar." "Herkes mi?"

"Çocuklar da mı?"

"Evet," diyor.

"Geç oldu, aradığım için özür dilerim. Seni rahatsız etmek istemedim, sadece..."

"Biliyorum," diyor. Boğazını temizliyor, kaba bir ses telefonda yankılanıyor. "Harper, özür dilerim."

Sertçe yutkunuyorum. Kalp ağrısı ve hayal kırıklığı midemde sıkı bir düğüm oluşturuyor ve yanağımdan aşağı kayan eşine bir gözyaşı daha katılıyor. İyi aşınmış bir yolda. "Biliyorum. Ben de öyleyim."

Derin bir nefes alıyor. Sanki yanımda yatıyormuş gibi nefes alışını duyuyorum. "Seni asla incitmek istemedim. Lanet olsun, bu yapmak istediğim son şeydi. Sen... sen benim için dünyalara bedelsin."

Gözlerimi kapatıyorum ve bu sefer sesimin titremesine engel olamıyorum. "Ben de özür dilerim. Her şey için. Sert tepki verdim ama... Bunu düşünmem gerekiyor."

"Anlıyorum. Acele etme bebeğim," diyor ama sesi en az benim hissettiğim kadar mutsuz çıkıyor. "Eğer yapabileceğim bir şey olursa, herhangi bir şey... bana söyle. Tamam mı?"

"Tamam," diye fısıldadım. "Umarım ailenle iyi vakit geçirirsin. Burada olmalarının çok önemli olduğunu biliyorum."

"Keşke onlarla tanışabilseydin."

Yorganın kenarıyla yanağımı kuruluyorum. "Evet, ben de. Ben de öyle."

"Geldiğinizde evde olmaya çalışacağım," diyor ve sesi güçleniyor.

"Tamam. Güzel."

"Seni özledim," diyor.

Eğer konuşmaya devam edersek, hıçkırıklara boğulacağım. Şimdiden yanaklarımdan süzülen sessiz gözyaşlarını hissediyorum.

Onu çok istiyorum ve yeni keşfettiğim özgürlüğümü ve kendimin daha güçlü bir versiyonunu keşfetme yeteneğimi istiyorum. Yeni bir versiyon. "Ben de seni özledim," diye mırıldanıyorum. "Artık uyumalıyız."

"Tamam. Gitmene izin vereceğim," diyor. "İyi uykular, bebeğim."

Tanıdık sevgi sözcükleri aramızdaki havada asılı kalıyor. "Hoşça kal," diye fısıldıyorum ve telefonumun kırmızı düğmesine basıyorum.

, dizlerimi göğsüme doğru kıvrıyorum.

Bir daha böyle hissetmeyeceğimi sanmıştım. *Kalp ağrısı* "30 Yaş Altı 30" listemde yoktu. Planlanmamıştı, beklenmiyordu.

Belki de bu yüzden bu kadar acıtıyordur.

Acıyı New York'ta geride bıraktığımı sanıyordum ama beni buraya kadar takip etti.

Chapter 38

Na te

Altı kişi bahçemde takılıyor. Dört yetişkinin arasındaki masada bir şişe beyaz şarap, öğleden sonra havasında asılı duran kısık bir sohbet.

Fransız kapılarının çerçevesine yaslanıp onları izliyorum. Onların burada olması tuhaf ve neredeyse yanlış geliyor. Londra'da evim haline getirdiğim bu evde ve iki yılı aşkın süredir yaşadığım bu şehirde.

Connie kocası Gabriel'in yanında, kumral saçlarını dağınık bir şekilde topuz yapmış. Havaların ısınmasıyla birlikte elinde yeğenim Sam'in ona verdiği küçük bir su tabancası tutuyor. Ufaklık, kız kardeşi Willa'nın yanında çimlere uzanmış, hızla hareket eden bulutlara bakıyor, yanlarında bir başka su tabancası unutulmuş. Gabriel, Isabel'in söylediklerine başını sallayarak eşlik ediyor. Kardeşimin yanında oturuyor, eli Alec'in elini sıkıca kavramış.

Alec'in sevgisini bu kadar rahat gösterdiğini görmek hâlâ garip. Daha önce hiç böyle yapmamıştı. Hiç PDA tarzı bir adam olmamıştı. Ve dürüst olmak gerekirse, hala da değil. Pek sayılmaz. Ama küçük dokunuşlar, elinin Isabel'e uzanması ya da sırtının alt kısmına konması beni şaşırtmaya devam ediyor.

Acı çekmek istemiyorum.

Ama kardeşlerimi dışarıda otururken, güneşin ve arkadaşlığın tadını çıkarırken ve eşlerine derinden aşıkken görmek zor... ve bilmek

Hayallerimin kadını Londra'ya gelmeden önce olduğu gibi şimdi de ulaşabileceğimden çok uzakta. Başka bir adamla evlenmek üzereyken.

"Nate!" Willa söylüyor. Dirseklerinin üzerine kalkıyor ve talepkâr gözlerle bana bakıyor. Kardeşimin en büyüğü ona çok benziyor. "Su balonlarını doldurdun mu?"

"Yaptım, evet." On tane yumuşacık lastik bombadan oluşan bir kase tuttum. Sabrım ne yetiyorsa o kadar. Kardeşlerimin geleceğini ve Alec'in çocukları getireceğini bildiğimden, bir oyuncak mağazasının önünden geçerken aklıma gelen aptalca bir fikirdi. Su tabancaları ve su balonları almak için.

Ama çocuklar beş saattir buradalar ve buna bayılıyorlar.

"Onları şımartacaksın," diye sesleniyor Alec, ama bundan hiç de rahatsız olmuşa .

"Çocuklarınızın aşırı ısınmasını önlüyorum." Kaseyi Sam ve Willa'nın arasına koydum. "Gerçekten ama gerçekten çıldırmanızı istiyorum, tamam mı? Ama yetişkinlerden ve masadan uzak durun... babanız hariç. Vurun ona. Anlaştık mı?"

Willa şiddetle başını sallıyor. "Anlaştık."

"Seni duyuyorum, biliyorsun," diyor Alec arkamdan.

"O zaman eğilmemen gerektiğini biliyorsun," diyorum sakince.

Sam gülümsüyor, sırtışı eksik ön dişlerinin boşluğunu görebileceğim kadar geniş. Uzanıp saçlarını karıştırıyorum. Londra'da yaşadığım için özlediğim şeylerden biri de bu. Bağımsızlığım, mahremiyetim, mesafem var... ama bu mesafenin bir bedeli var.

Çocuklar oyunlarına devam ediyor ve ben de yetişkinlerin uzandığı verandadaki masaya doğru ilerliyorum. Konuşuyorlardı. Gülüşüyorlardı. Son altı ay içinde, Alec ve Isabel gerçek bir çift olduklarından beri, birbirlerine sıkı sıkıya bağlı küçük bir dörtlü oluşturdular. Bunun nasıl olduğundan emin değilim. Gabriel ve Alec eskiden en iyi ihtimalle yabancı, en kötü ihtimalle rakiptiler.

Londra'dayken kaçırdığım bir başka şey daha.

Connie ve Isabel'in işi olmalı. Kurumsal düşünen kız kardeşim ve balet komşusu yıllardır en iyi arkadaşlardı ve Isabel'in Alec ile olan aşkı bu yakınlıkta geçici bir çatlak yaratmış olsa da, arkadaşlıkları şimdi her zamankinden daha güçlü görünüyor.

Erkekler ise kadınlarını hiçbir şeyden mahrum edemeyecek gibi görünüyorlar. Böylece, ailelerimiz arasında yıllardır zar zor dizginlenen düşmanlığa rağmen, Gabriel ve Alec geçmişin tüm saçmalıklarını kesen tek şeyi buldular.

Sevgiler.

"Gönderdiğim programı gördün mü?" Connie soruyor.

Bacaklarımı uzatıyorum ve arkama yaslanıyorum. "Kesinlikle

değil

." "Plan yapmanın ne anlamı var ki?" diye homurdanıyor ve elini

Telefon. "Tamam. Bunu uçakta konuştuk, yani herkes zaten aynı fikirde."

Ayaklarımı bileklerimden çapraz yapıyorum. "Pekâlâ. Tek yapmam gereken takip etmekse, sanırım duymama gerek yok."

Alec'in gözleri kısıldı. "İyi misin?"

"Evet. Çok iyiyim."

"Yarın sabah ilk iş Buckingham Sarayı'nı görmeye gideceğiz. Çocuklar çok istiyor. Sonra da Big Ben ve Westminster Abbey'e yürüyeceğiz. Öğle yemeği The Admiral'de. Ayrılmadan önce klasik bar yemekleriyle karnımızı doyuracağız. Gabe ve Alec, Willa ve Sam'i Madame Tussauds'ya götürürken Isabel ve ben de alışveriş için Bond Street ve Regent Street'e gideceğiz."

"Hangi gideceğimi merak ediyorum," diyorum kuru bir sesle.

Connie başını sallar. "Evet. Tur rehberi sensin, biliyorsun."

"Mm-hmm. Tur rehberinin adının Devon olduğunu sanıyordum ve bize üstü açık çift katlı otobüste çocuklar için bolca atıştırmalıkla özel bir şehir turu yaptırıyor."

"Programı okudun!"

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Ben yaptım."

"Tamam, o zaman her şeyi biliyorsun. Sen ne düşünüyorsun? Kaçırdığımız bir şey var mı?"

Parktaki yürüyüşleri düşünüyorum. Leicester Meydanı'ndaki film galasını. Sabah 4'te açılan çiçek pazarını ve Duck and Waffle'daki gün doğumu kahvaltısını. Ve sanat müzesinde geçirdiğimiz saatleri ve görevlilerin bize susmamızı söylediği kadar çok güldüğümüzü hatırlıyorum.

"Hayır," diyorum. "Kulağa oldukça... kapsamlı geliyor."

Başını sallıyor ama kaşları çatık. Her zamanki halimde değilim. Ağır bakışlarından bunu hissettiklerini biliyorum. Kesik kesik cevaplarımdan bunu duyduklarından eminim. Her zamanki çekiciliğim yok oldu. Herkesi güldürecek enerjim yok. Zihnim milyonlarca kilometre uzaktayken buraya ve şimdiye zar zor odaklanabiliyorum.

Dün gece sesini duyunca. Gece yarısından sonra aradı.

Gözlerimi kapattığımda, sanki oradaymış gibi hissediyordum. Yatakta . Kulağıma usulca konuşuyordu.

Sadece sözleri bıçaktan daha derin kesiyordu.

Eşyalarını almak için gelmek istiyor. Yarın. Kardeşlerimin planlarına rağmen, Harper geldiğinde burada olacağımı biliyorum. Onu görme, onunla konuşma fırsatını kaçırmayacağım.

Gabriel boğazını temizler. "Bir James Bond anı yaşamak istiyorum. Ne dersin, Nate? Thames Nehri'nden aşağı inen şu yüksek hızlı tekneleri gördün mü?"

"Birkaç kez, evet."

"Yarın gece bir tane kiralayabiliriz. Şehri sudan görürüz. Smokin giyeriz ve yanımıza birkaç puro alırız."

Bu benden beklenecek türden çılgınca bir plan ama Gabriel'de de aynı enerji var. Başkalarının engel gördüğü yerlerde o olasılıkları görüyor. Bu yönüyle kız kardeşim için harika biri.

"Evet. Bunu yapabiliriz," diyorum.

Sesim bir kapı çivisi kadar hevesli geliyor.

Gabriel Connie ile bakışır. Alec bardağına uzanmak için Isabel'in elini bırakır, kaşları çatılır.

Oh lanet olsun!

Daha önce pek çok kez yaptığım gibi kendimi toparlamam gerekiyor. Harper'la ilgili düşünceleri bırakmalı, derinlere gömmeliyim. Ama bunu yapacak gücü bulamıyorum. Bu sefer değil. Hepsi gitti. Bu evden çıkarken her şeyi yanında götürdü; irademi, soğukkanlılığımı ve mutluluğumu da.

Isabel masadan ayağa kalkar. "Tuvaleti kullanmam gerek. Çantalarımız otele teslim edildi mi?"

Alec başını sallar. "Evet. Yemekten sonra oraya gideriz."

"Harika. Hemen dönerim," diyor ve bale ayakkabıları üzerinde, savaşa tutuşmuş çocukların arasından süzülerek eve giriyor gibi görünüyor.

Alec ve ailesi benimle kalmıyor. Geçmişte iş için birkaç günlüğüne Londra'ya geldiğinde kalmıştı. Şirketin uçağına biner ve benim misafir odamda kalırdı, biz de sadece çalışırdık. Şimdi birkaç sokak ötede beş yıldızlı bir otelde yer ayırtmışlar.

Gabriel ve Connie burada kalmaya karar verdiler. Ama ana misafir odasında kalmalarına izin veremem. Onun yerine, zemin kattaki başka bir odadalar.

zemin. Yatak aynı büyüklükte ama banyo daha küçük. Ve manzara o kadar güzel değil.

Harper'ın odası hala Harper'ın.

Gabriel de mazeret bildirir ve savaşılan çocuklara katılır. Sam, yeni amcası da bu destansı çatışmada kendi tarafına geçince sevinç çılgınlıkları atıyor. Willa açıkça kazanıyor, ancak her iki çocuk da su içinde sıırıslıslam ve kıyafetleri üzerlerine yapışmış durumda. Bu yaz sıcaklığında mükemmel.

Ve ben kardeşlerimle yalnız kaldım.

Bardağıma uzanıyorum ve uzun bir yudum alıyorum. Bundan sonra akşam yemeğine gidiyoruz ve yavaşlamam gerektiğini biliyorum, ama bunun için de içimde kesinlikle hiçbir kısıtlama kalmadı.

Connie öne doğru kayar. "?" "Harika," diyorum.

"Bize misafir odanızda birinin yaşadığını söylemişsiniz?"

Hemen . Bileğimi dizimin üzerinden geçiriyorum ve başımı sallıyorum.

"Evet.

Öyleydi. Ama birkaç gün önce taşındı."

"Tanıdığımız biri mi?" Alec soruyor. Sesinde belli belirsiz bir onaylamama var ve bu bende gülme isteği uyandırıyor. Alec bazen çok Alec oluyor.

"Şahsen değil. Hayır."

Connie alçak sesle düşünceli bir ses çıkarıyor. Yeşil gözleri fazlasıyla sempatik ve anlayışlı ve birkaç saat içinde beni bir şekilde çözmüş olmasından nefret ediyorum.

"Bu büyük evde bir arkadaşının olması güzel olmalı," diyor. "Neden taşındı?"

"Biz... tartıştık." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Tartışmak istediğim bir şey değil."

"Tartışmalar nadiren öyle olur," diyor Alec. Bir elini kısa kahverengi saçlarının üzerinde gezdiriyor. Kaşlarının arasındaki çatık derinleşiyor. "Onunla ilişkin var mıydı?"

"Bazen babam gibi konuşuyorsun, bu çok saçma." Bu onu susturuyor ve gözleri hüsrana uğruyor.

Connie kıkırdar. "Hayır, bu sadece onun ifadesi. Ve eğer bir tahminde bulunabilirsem... Harper mıydı?"

Başımı arkaya eğip gökyüzüne bakıyorum. "Nereden biliyorsun?"

"Parçaları bir araya getiriyorum," diyor usulca. "Birkaç ay önce düğünün iptal edildiğini, dolayısıyla New York' gelmeyeceğini söylemiştin. Sonra bir arkadaşımın arkadaşından duydum ki

Harper Londra'ya taşındı. Ama telefon görüşmelerimiz sırasında bundan hiç bahsetmediniz."

"Evet. Sanırım yapmadım."

"Harper," diyor Alec, sanki bu ismi nerede duyduğunu hatırlamaya çalışıyormuş gibi bir sesle. "Dean Johnson'ın kızı."

İnledim. "Öyle söyleme."

"Pekâlâ."

"Ama evet. Onun nişanlısıydı."

"Ah," diyor Alec ve o tek hecede koca bir dünya var.

Farkındalık ses tonunu renklendiriyor. "Bu korkunç olmalı."

"Evet. Harika değildi. Yıllar boyunca onları birlikte görmek."

Connie boğazını temizler. "O zaman geri emin olalım."

Bunu nasıl çözeceğiz, Nate? Tartışma ne hakkındaydı?" "Sadece bu konuda konuşmak istemediğimi söyledim."

"Biliyorum ama bir çözüm bulacaksak neyle karşı karşıya olduğumuzu bilmemiz gerekiyor."

"Bu ne zaman bir *biz* durumu haline geldi?"

Connie'nin gözleri sertleşir. "Aynı anne babadan doğduğumuzda."

Şimdi söyle bize. Alec ve ben artık aşk ve ilişkiler konusunda uzmanız."

Alec göz kırpmıyor. "Ah, evet. Bu doğru."

"Çok ikna edici," diyorum ona.

Bir kahkaha atıyor. "En azından kötü kararlar verme ve değer verdiğim insanları istemeden incitme konusunda biraz deneyimim var."

Onlara bakıyorum. Arka bahçemde oturmuş, her şeyi ortaya dökmemi bekliyorlar. Bunu en son ne zaman yaptığımı hatırlamıyorum. En son üçümüzün böyle olduğu zamanı.

". Yani, her şey eski sevgilisiyle ilgili..." Kısa ve tutarak her şeyin resmini net ayrıntılarla çiziyorum. Sesli olarak da kafamda olduğundan daha iyi gelmiyor, defalarca tekrarlanıyor.

Bitirdiğimde, Alec başını salladı. "Anlıyorum. Ben de olsam öyle yapardım. O bir tehditti ve sen üstesinden geldin."

"Ben de öyle yaptığımı sanmıştım. Ama bunun yerine açtı." Connie bir iç çekti. "Çünkü onun arkasından iş çevirdin."

"Biliyorum, bunu ona hemen sonra söylemeliydim." Elimi yüzümde gezdiriyorum. Yorgunluk kurşun gibi ağır geliyor. "Gerçekten istediğim tek şey, uğruna her şeyden vazgeçebileceğim tek şey... ve muhtemelen her şeyi berbat ettim."

"Hayır, hayır, bu konuyu onunla *daha önce* konuşmalıydın," diyor Connie. Yanakları sıcaktan kızarmış. "Nate, belki de bağımsızlığını, temsilciliğini kaybetmekten korkuyordur."

Elimi bıraktım. "Ne?"

"Onun bağımsızlığı. Dean'in onu kontrol etmek için parayı kullandığını söylemiştin, değil mi? Bu duyguyu ondan almak için? Ve şimdi, tam da bunu geri kazanmaya çalışırken, sen devreye girip onun sorunlarını onun yerine hallediyorsun."

"Onu sevdiğim için yaptım," diyorum.

Alec parmaklarını masaya vuruyor. Yüzünde düşünceli bir ifade var. "Bunların hepsini biliyorum," diyor, "ama sanırım Connie burada bir şeylerin peşinde. Senin bakış açına göre bir sevgi eylemi olarak gördüğün şey, onun bakış açısına göre senin kontrolü ele alman gibi görünüyor."

"Onu bir kez bile kontrol etmeye çalışmadım. Onu kontrol etmek *istemiyorum*." "O zaman bunu anlamasını sağlayın," diyor Connie. "Ona güven vermelisin"

Ona sizinle birlikte olabileceğini ve bağımsızlığını koruyabileceğini gösterin. Kendini güvende hissetmesini sağlayın."

Başımı sallıyorum, göğsümün içinde bir ateş patlıyor. Hay sikeyim. Böyle söylediklerinde her şey anlam kazanıyor. Onun için mesele sadece para değildi. Hiç olmadı.

Ama şimdi, orada, asılı duruyor.

"Önce borç meselesini çözmem gerekiyor," diyorum. "Eğer bir şekilde kendini bana borçlu hissederek başlarsak her zaman rahatsız olacaktır. Bu çok saçma, burada sadece birkaç bin dolardan bahsediyoruz, ama anlıyorum. Onun için saçma değil."

"Onunla konuşurken o kelimeyi kullanma," diyor Alec. "Sadece bir ipucu." "Oh, yapmayacağım. Ama bunu çözmem lazım..."

"Onu her zaman Vegas'a götürebilirsin," diye sesleniyor Gabriel, çılgık çılgıya bağırarak Willa tarafından su tabancasıyla dövüldüğü arka bahçeden. "Sarhoş ol ve bir şey diğerine yol açsın. Bir yüzük getir!"

"Büyüleyici!" Ona, kız kardeşimi hiç görmediğim kadar mutlu etmeyi başaran kulak misafiri Thompson'a söylüyorum.

Bakışları Connie'nin üzerine düşmeden önce bir an için bana sırtıyor. "Benim için harikalar yarattı."

O da Connie'ye bir şeyler söylüyor ama ben artık dinlemiyorum. Onun yerine Connie'nin önceki sözleri kafamda yankılanıyor. *Bağımsızlık*. İşte bu . Gözlerim çocuklara, Fransız kapılarına ve evimin dış cephesine gidiyor.

şehir evi. En üst kattaki yatak odamın yarı açık penceresinde dur. Sevdiğini
bildiğim sanat eserleriyle dolu odamda.

Ve bence bir yolu var.

Chapter 39

Chapter

Sinirler düzgün düşünmeyi zorlaştırıyor. Heyecan da var, midemdeki gerginlikle birlikte yaşıyor. Onu tekrar görmek için sabırsızlanmadığımı inkar edemem.

Bu heves acıyla karışık olsa bile. Artık hiçbir şeyden emin değilmişim gibi hissetsem de, aylar önce bu ülkeye ilk ayak bastığımda hissettiğim kadar karaya bağlı olmasam da.

Clarence Meydanı'na doğru hafif adımlarla yürüyorum. Londra'da yazdan kalma güzel bir gün ve küçük parktaki uzun meşe ağaçları ılık esintiyle usulca sallanıyor. Sahip olduğum diğer birçok şeyle birlikte güneş gözlüklerimi de Nate'de unutmuştum. Günlüğümü. Koşu ayakkabılarımı. Saatimi.

Şehir evini görmek acı tatlı hissettiriyor. Aynı görünüyor. Uzun, güzel, beyaz tuğlalar ve üzerinde altın rengi sekiz rakamı olan parlak siyah kapı.

Nate'e bir saat önce mesaj attım. *Öğlen gelebilir miyim?* Hemen cevap verdi ve evet dedi, kapısı bana her zaman açık.

Derin bir nefes alıyorum. Kapıyı çalıyorum; eskiden kendi anahtarım ile açtığım kapıyı.

Biraz zaman alıyor ama sonra diğer taraftaki kilidin döndüğünü duyuyorum. Kapı açılıyor ve nefesim kesiliyor. Bu o değil.

Hayal kırıklığı içimi kapladı.

Bir kadın. Benim boyumda ve yaklaşık aynı yaşlarda, kumral saçlarını yandan at kuyruğu yapmış. Kıvrımlı, geniş kalçaları giydiği sade mavi yazlık elbiseyi bir milyon dolar gibi gösteriyor. Dar çenesi, burnunun üstündeki çilleri ve parlak gözleri var.

Yüzü bir gülümsemeyle aydınlanıyor.

"Sen Harper olmalısın," diyor. "Hakkında çok şey duydum."

"Öyleyim, evet. Merhaba. Siz... Nate'in kız kardeşi ? Ya da baldızı?"

"Kız kardeşi-Connie," diyor, geri adım atıp kapıyı sonuna kadar iterek. "İçeri gel, içeri gel. Üzgünüm ama Nate şu anda evde değil."

"Oh."

"Sen geldiğinde burada olmak istiyordu," diyor sesi yumuşak ve nazik, "ama şehrin öbür ucundaki bir yangını söndürmek zorunda kaldı."

"Ah. Contron?"

"Onun gibi bir şey." Connie geniş fuayeye doğru adım atıyor ve ben de onu eskiden yaşadığım yere kadar takip ediyorum. Sahibiyle birlikte benim de aşık olduğum eve. Güzel bahçesi, geniş oturma odası ve yemek pişirmeyi ve TV şovlarını izlemeyi sevdiğim dev mutfak.

"Beni beklemeniz için sizi burada tuttuysam özür dilerim," diyorum. "Niyetim hiç de bu değildi. Sadece hafta sonu için ziyarete geldiğinizi biliyorum."

Connie elini sallar. "Hayır, endişelenmeyin. Bugün korkunç bir mide bulantısıyla uyandım. Tipik, değil mi, tatilde hastalanmak? O yüzden evde kaldım. Öğleden sonra kendimi daha iyi hissedersem, diğerleriyle buluşacağım. Kocam bu gece Thames Nehri'nde yüksek hızlı bir tekneyle gezmek istiyor." Başını sallıyor ama yüzünde sevecen bir gülümseme var.

Ben de gülümsüyorum. "Bu mide bulantınıza iyi gelmeyebilir."

"Kesinlikle olmaz. Sanırım onu kenardan desteklemem gerekecek."

"Londra'da başka türlü eğleniyor musunuz?"

"Öyleyim, evet. Bu şehri seviyorum. Gerçi ilk kez hep birlikte buradayız, üstelik Alec'in çocuklarıyla birlikte. Ailece bir şeyler yapmak çok güzel."

Nate'in bana anlattıklarını düşünüyorum - Connovan'ları, ilişkilerini ve nasıl yavaş yavaş yeniden bağlandıklarını. Daha rahat bir aile ortamına doğru küçük adımlar atıyorlar.

Babaları olmadan bir tane.

"Bence bunu yapıyor olman harika," diyorum. "Bu kesinlikle Nate'in takdir ettiği bir şey."

Connie'nin gözleri parlıyor. "Ben de öyle düşünüyorum. Ve şunu söyleyebilir miyim... Ne yaptığını duydum. Hepsini değil elbette ama merak ettim. Özellikle de eski sevgilinle yıllar içinde birkaç kez karşılaştığım için."

Yutkunuyorum. "Evet... Şu anda biraz tuhaf bir yerdeyiz."

"Bunu biliyorum," der ve bir iç çeker. "Ve aramızda kalsın ama Dean'e para vermemesi gerektiğini de söyleyebilirim. Ama bu senin için benim ağabeyim. Aslında iki ağabeyim de aynı. İliklerine kadar sadıktırlar ve sevdikleri biri için ölürlər. Ama ikisinde de duygusal zeka yok. Nate yardım ettiğini sanıyordu."

Başımı sallıyorum ve Nate'in kollarında birkaç kez uzanıp film izlediğim geniş kanepeye bakıyorum. Konuştuğum. Gülüyorduk. "Evet."

"Kusura bakmayın, sizi fikirlerimle rahatsız etmemeliyim," diyor. Sesi aydınlanıyor. "Sadece, kardeşimi tanıyorum ve Nate'in hiç kimseyi seni önemseydiği gibi önemseydiğini görmedim. Ve hazır sen buradayken... şunu söylemek istiyorum, aşkın gerçekten korkutucu olabileceğini biliyorum. Yeni ilişkiler korkutucudur." Kıkırdıyor ve ben de ona bakmaktan kendimi alamıyorum. Güldüğünde canlanıyor. "İnanın bana, *bunu* herkesten iyi bilirim. Kocam ve ben berbat bir başlangıç yaptık. Ama bazen risk almaya değer. Gabriel'in bana öğrettiği bir başka şey de bu."

Elimi boynumda gezdiriyorum. Söyledikleri mantıklı. Ama o Nate'in kız kardeşi ve elbette onun için en iyisini düşünüyor. Sorun şu ki.

Ben de öyle.

Bu yüzden yaptıkları beni çok incitti. Çünkü onunla bu şekilde düşünmek *istemedim*. Paranın getirdiği acıyı ve ilişkimizdeki güç ve kontrol dengesizliğini asla yaşamak istemedim. Dean'e olan borcumu bana söylemeden ödemedemeden önce her şeyin eskisi gibi olmasını istiyorum. İlişkimizin, geleceğime dair benim adıma karar vermeden önceki gibi olmasını istiyorum.

"İkiniz için de işe yaramasına sevindim," diyorum onun yerine. "Söyledikleriniz için minnettarım. Sadece..."

"Biliyorum," diyor Connie başını sallayarak. "Biliyorum. Her şeyin bir zamanı var. Yine de sen iyi misin? Güvenli bir yerde mi kalıyorsun?"

Bu beni gülümsetti. "Bunu sana Nate mi sordurdu?"

"Endişeli, evet, ama hayır. Kendim emin olmak istedim. Yaşam koşullarınız hızla değiştiğinde bunun nasıl olabileceğini biliyorum. En iyi arkadaşım

Neredeyse bir yıl önce benzer bir şey oldu ve o... Boş ver. Sen iyi misin?"

Gülümsüyorum. "Evet, teşekkür ederim. Yakındaki bir otelde kalıyorum. Ve eğer bunu ona bildirirseniz, lütfen otel faturasını ödemesine izin verilmediğini de söyleyin."

Connie sırtıyor. "Anladım. Şimdi odana gidelim. Kardeşimi satın alması için etkilediğin şu sanat koleksiyonu hakkında her şeyi duymak istiyorum."

Bu beni güldürdü. "Yatırım için bir fırsat gördüğü kadar etkilediğimden emin değilim."

Merdivenlerden yukarı çıkarken Connie arkamdan, "Hı-hı," diyor. "Bence etki kesinlikle doğru kelime. Bana alt kattaki misafir odasındaki kırmızılı kadından bahset. Oradaki hikâye nedir?"

"Oh, bu aslında harika bir eser," diyorum. "Sanatçı, Orta Çağ'daki cadı yakma olaylarına gönderme yapan bir dizi resim üzerinde çalışmış, ancak izleyicilere bunun ne kadar çirkin olduğunu gerçekten vurgulamak için modern kadınlara odaklanmış. Onlar da senin benim gibi sıradan kadınlardı ve haksız yere cezalandırılmışlardı."

"Elbisesinin alevlere benzediğini düşünmüştüm! Gabriel'e söyledim, o da hayal gördüğümü söyledi."

Omzumun üzerinden gülümseyen kızıl saçlıya bakıyorum. "Hayır, bu kasıtlıydı."

"Ben kazandım," diyor kendini bir sesle. "Bu harika." "O harika biri."

Connie düşünceli bir mırıldanma sesi çıkarır. "Büyüleyici. Sanatçı kim?"

Son eşyalarımı toplarken ona söyledim ve aslında kendimden zevk aldığımı fark ettim. Kırık kalp ve her şey. Onunla konuşmak kolay, saçmalık yok ve daha çok bir akran gibi hissediyorum. Bir arkadaş gibi. Nate'in kız kardeşi ya da burnunu sokmaya çalışan biri gibi değil.

"O zaman ne yapmayı planlıyorsun?" diye soruyor. "Londra'da kalmayı mı? Harika bir şehir. Bazı açılardan New York'a benziyor ama bazı açılardan da çok ama çok farklı."

Başımı salladım. "Evet. Burada geçirdiğim zamandan keyif alıyorum ve sanırım kalmak istiyorum."

Gülümsemesi genişler. "Bu harika."

"Ama değil..." Sertçe yutkunuyorum. "Nate yüzünden değil."

"Tabii ki hayır, hayır. Bunu anlıyorum. Ve bu kadar büyük kararlar da buna dayanarak alınmamalı. Yeniden başlıyorsunuz. Yeni olasılıklar keşfediyorsun." Omuz silkiyor ve bu hareket bir şekilde zarif görünüyor. Aadhya'nın hareketleri gibi. "Ben bir planlamacıyım, o yüzden bu benim tavsiyem değil. Daha çok benim de yapmam gereken bir şeyi belirtiyor gibiyim. O da anın içinde olmak ve zihnin çok ileriye gitmesine izin vermemek."

"Evet, son birkaç aydır bu konuda oldukça iyiyim," diyorum ve spor ayakkabılarımı dev bavulumu sokuyorum. Hani şu hırpalanmış ve yamalanmış olan ve önemli eşyalarımın çoğunu gölün ötesine taşımış olan bavul. Geri kalanlar annem ve Greg'in evinde saklanıyor, zaten çok fazla eşya da yoktu. Bir ton eşyam olduğunu sanıyordum. Ama Dean'in evinden taşındığımda çoğu şeyin ona ait olduğunu ya da ondan hediye geldiğini fark ettim. Onları da geride bıraktım.

Hafif bir iniltiyle bavulumun fermuarını çekiyorum. "Ama belki de şimdi biraz daha düşünmem gerekiyor," diyorum. "Belki de çok fazla akışa bıraktım kendimi."

Connie, "İkisi arasında bir denge olması gerekiyor, bu kesin," diyor. "Sana bir taksi çağırayım mı? Ağır görünüyor."

"Evet, lütfen, sanırım tüm bunları otele götürmek için bir taneye ihtiyacım olacak."

Odaya baktım. Kaldığım, kendime ait kıldığım, içinde kendimi güvende hissettiğim bu misafir yatak odası. Her nasılsa, kira ödemediğim ve doğrudan başka bir zengin adamın evine taşındığım düşüncelerini zihnimin derinliklerine ittim. Bu düşünceleri Nate'le konuştuğumuz o gizli kutuya gönderdim. Ama artık o kutu açık ve içindekileri daha fazla görmezden gelemem.

Oda ilk taşındığım zamanki gibi görünüyor. Bozulmamış, lüks, bej. Boş.

Gözlerim masanın üzerinde duran kadife kutuya takılıyor. Kapağında kuyumcunun kabartmalı ismi yazıyor.

Elmas ve zümrüt kolye.

Nate bana bunu verene kadar hiç bu kadar güzel bir şey giymemiştim ve bir daha giyeceğimden de şüpheliyim. O gecenin anısı dudaklarıma bir gülümseme getiriyor. *Büyüleyiciydi*. Şu anki durumumuza rağmen ve ileride Nate ile aramızda ne olursa olsun... O geceye her zaman değer vereceğim. Bir dünya prömiyerini izlemek için kırmızı halıda yürümek, düzinelerce ünlüyü görmek, dünyanın en büyük aksiyon yıldızıyla sohbet etmek... ve bir de Nate'in benim için getirdiği vibratör vardı. Bu, arabanın arkasında dünyayı sarsan bir orgazma yol açtı.

İnsanlara o geceyi anlatırken bu kısmı atlamam gerekecek. Connie'nin yumuşak sesi hayallerimi böldü. Burada olduğunu unutmuşum, Kapının önünde duruyordu, kardeşi de öyle. "Sanırım bunu da senin almanı istiyor," diyor mücevher kutusuna bakarak. "Bu bir hediyeydi."

Çantamı sıkıca kavradım. Kolyeye ve anıya sırtımı dönüyorum. "Benim için fazla güzel," diyorum. "Ama jestini takdir ettim."

Chapter 40

Ha rper

Güneşli bir günde galerideyim. Öyle bir yaz havası ki, çalışmayı, hatta sevdiğiniz işi bile dünyanın en kötü angarya işi gibi hissettiriyor. Sadece dışarıda olmak istiyorum. Yüzümü güneşe dönmek ve ayaklarımın altındaki çimenleri hissetmek.

Sterling'deki enerji huzursuz. Eitan da dahil olmak üzere personelin yarısı yaz tatilinde. Ben, Aadhya, IT'den Sean, satıştan Deana ve güvenlik görevlisi Mike hariç herkes. Tatilin eli kulağında.

Dün gördüğüm daireler oldukça iyiydi. İkisi söz konusu bile değildi ama üçüncüsü Nate'in evinden önce yaşadığım yerden çok daha iyiydi. Altmışlı yaşlarında bir kadın olan ev sahibine, buradan çok da uzak olmayan şehir evindeki yedek yatak odası ve ebeveyn banyosu için geçici bir evet cevabı verdim. Ona nerede çalıştığımı söylediğimde çok sevindi.

Yarın öğleden önce ona kesin bir yanıt vermem gerekiyor.

Önümdeki kataloğu karıştırırken zihnim tutarsız düşüncelerle dönüyor. Seattle'daki Heeler Galerisi'nden çeşitli sanat eserlerini titiz bir sırayla listeliyor. Eitan'ın ilgilendiği birkaç gelecek vaat eden sanatçıyı araştırmam gerekiyor. Bakalım fiyatları neymiş. Ama odaklanamıyorum. İsimler birbirine karışıyor.

O gün Nate'i göreceğimi gerçekten düşünmüştüm.

Connie çok sevimliydi. Hatta bu kadar konuşkan ve açık olması şaşırtıcıydı. Söylediği birkaç şey aklımda kaldı. *Nate'in seni önemseydi kadar kimseyi önemseyemediğini görmemiştin.*

Bunu gösterdi. Her hareketiyle. Her gün işten erken çıkıp eve gelmeyi tercih ederek. Bizim için planladığı her gezi ya da gezintiyle. Bunu gösterdi. İma etti. Bunu ima eden şeyler söyledi.

Ama diğer önemli konu da beni *anlamasıydı ve anlamadı.* O zaman anlamadı. Dean'e olan borcum konusunda değil. Bunu aşabilir miyim emin değilim.

Korku midemi düğümlüyor. Kısa bir süre önce kurtulduğum duruma geri dönme korkusu.

Ama aynı zamanda Nate'le hissettiklerimi asla hissedemeyeceğim endişesi. Herhangi biriyle.

Onunla birlikte olmak büyük bir özgürlüktü. Kolay sohbetler ve kahkahalar. Beni nasıl dinlediğini. Bana nasıl açıldığını.

Onu özlüyorum.

Sadece birkaç gün oldu. Toplamda beş, ve saymaktan nefret ediyorum. Sesini duyduğumdan beri üç gün geçti. Telefonda konuştuğumuzdan beri aramadı, mesaj atmadı ve *bu bende* her şeyden çok yerin dibine girme isteği uyandırıyor.

Dışarı fırlayan *ben* olmuştum.

Ama yine de...

Katalogda bir sayfa daha çeviriyorum ve şakaklarımdaki baş ağrısına karşı mücadele ediyorum. Dün gece uyumak çok zordu. Annemi aradım, hissettiğim her şeyi ve daha fazlasını anlattım ve o da hepsini dinledi. Ona Dean'den ve iptal ücretlerinden bahsettiğimde... dehşete kapıldı.

Ve onun kendisini aramasına, kendisi için üzülmesine izin verdiği için öfkeliydi.

Neden bana söylemedin?

Ben de ona acı gerçeği söyledim. Utanmıştım.

Dean'in ne kadar çok şey yapmasına izin verdiğim için utanıyordum. Ona ne kadar ödeme yapmasına izin verdiğimden ve sonra bunu beni kontrol etmek için kullandığından. Ve beni, hayatımı, seçimlerimi nasıl manipüle ettiğini çok geç anladım. İlişkimiz hızla dengesizleşti, söz hakkım kalmadı ve kendimi kaybettim.

Ama en kötüsü, ona değer verdiğim için bunu göremeyecek kadar kördüm. Ve bunu bana karşı kullandı.

Büyük şehirde Dean ile yaşamak için taşındığımdan beri annem etrafımda olup bitenleri göremiyordu. Harika ve sürekli meşgul bir profesör olarak onun endişelenmesini istemedim. Ama bir anne olarak yine de endişelendi ve ben de ona her şeyin yolunda olduğunu söyledim. Ben iyiydim. Her şey mükemmel, inanılmaz derecede iyiydi. Ta ki bu iyi olma hali içinden çıkamadığım bir kafese dönüşene kadar. Çünkü her şeyin yolunda olmadığını söylemeye nasıl başlayabilirdim ki?

Annem biraz ağladı. Ben de ağladım. Ve hemen Temmuz sonunda, yaz tatili sırasında beni ziyaret etmek için bir seyahat rezervasyonu yaptı. *Greg'in gelebileceğini* söyledi, ama sonra ikimiz için kırlarda araba sürmenin ve Jane Austen ve Charlotte Brontë gibi davranmanın daha eğlenceli olabileceğini önerdi.

Birkaç metre öteden gelen bir boğaz temizleme sesi dikkatimi çekiyor. Bulanık bir sayfaya bakmaktan başımı kaldırdığımda Aadhya'nın ofiste durduğunu görüyorum. Eliyle galerinin ön tarafını işaret ediyor.

"Müvekkiliniz burada. Nate Connovan?"

Kataloğu içi boş bir gümbürtüyle kapatıyorum. "O burada mı?"

"Evet. Ama garip bir istekte bulundu..." Kaşlarını çattı. "Satın almak birkaç tabloyu konuşmak için öğle yemeğinde ona katılmak isteyip istemediğinizi sordu, tabii başka bir öğle yemeği planınız yoksa."

"Tabii başka bir öğle yemeği planım yoksa," diye mırıldanıyorum. Düzgün düşünmek zor. Nate burada. İş yerimde. *Tabii eğer...* Onun bana bir çıkış yolu gösterme şekli yoksa? Öyle olmalı. Bana burada olduğunu ama onu görmek istemezsem gideceğini söylüyor.

O kadar hızlı kalkıyorum ki sandalyem sallanıyor. "Planım yok."

Aadhya ellerini kalçalarına koyar. "Değil mi? Ben de öyle düşünüyordum. Büyük bir müşteri geldiğinde, biz her zaman hazırız."

"Sadece kibarlık yapıyordu."

Gözleri biraz kısılıyor. "İyi misin? Sen..."

"Evet. Ben iyiyim. I..." Aadhya'ya gerçeği söylemek anlık bir karardı. Ama deniyorum, çıkıntidan atlıyorum ve bir paraşüt olmasını umuyorum. "O aslında birlikte kaldığım arkadaşım."

Ağzı açıldı.

"Evet. Bu konuda çekingen davrandığım için özür dilerim. Sadece... o da bir müşteri olduğu için..."

"Hayır, hayır, anlıyorum." Başını sallıyor. "Mantıklı. Ne olursa olsun, bence bu çok zekice."

Bu beni gülümsetiyor. "Öyle mi?"

"Tabii ki. Onunla evlen ve sanat koleksiyonu senin olsun!" Bana göz kırpmıyor, tüm Aadhya, hesaplama, duruş ve gülümseme. "Sen git eğlen. Ben Seattle araştırmasını bitireceğim."

"Teşekkürler, sana borçluyum."

Galeriyi hızlı adımlarla geçiyorum. Beklenti içime doluyor, adımlarımı hızlandırıyor. Ve işte orada. Aylar önce, buradaki ikinci günümde onu bu galeride ilk gördüğümde olduğu gibi duruyordu.

Sırtı bana dönük, canlı mavi bir desenin resmedildiği küçük bir tabloya bakıyor. Uzun zamandır sahip olduklarımızın en küçüğü, tek bir kâğıt yaprağından ancak daha büyük.

duruyorum. "Ressam kırık çömleklerden ilham almış. Desen aynı hizada değil... çünkü şekiller pürüzlü parçaları temsil ediyor. Ama güzel."

"Öyle," diyor Nate. Pazartesi ve öğlen olmasına rağmen takım elbise giymemiş. Onun yerine gri bir pantolon ve kolları kıvrılmış beyaz keten bir gömlek giymiş. Ama kolunun altında bir dizüstü bilgisayar taşıyor.

Bana bakıyor ve orada, küçük tablonun önünde yan yana duruyoruz. "Seninle konuşmak istiyorum." Sesi alçalıyor, samimileşiyor. "İlkbaharda içtiğimiz meydanın karşısındaki kafede. Söylemek istediğim şeyler var, özürler... ama sadece senin için sorun değilse. Buraya habersiz geldiğimi biliyorum. Tek kelime edersen giderim."

Bakışlarım dalgalanıyor, odaklanamıyorum ve çanak çömlek parçaları kayboluyor. "Hayır, gitme."

"Yani, benimle öğle yemeği yiyecek misin?"

"Evet," dedim. "Bir saatim var. Zorlarsam belki bir saat on beş." "Bir saatle sınırlayalım," diyor sesinde bir gülümsemeyle. Bu benim göğsü sıcak. "Başının belaya girmesini istemem."

Yaz sezonuyla birlikte her zamanki gibi kalabalık olan meydanda yürüyoruz. Çevredeki tüm bölgelerden insanlar öğle yemeklerini yemek için buraya geliyor. Restoranlar ve kafeler teraslarını açıyor.

"İyi misin? Kalacak güvenli bir yer buldun mu?" diye sorar.

"Evet, yakınlardaki küçük bir otelde. Ailen hâlâ burada mı?"

Biraz gülümsüyor. "Evet. Yarın eve dönüyorlar. Connie seninle konuşmaktan bahsetti mi?"

"Gerçekten çok iyi biriydi. Ondan hoşlandım."

"Öyle. Baskı gibi görünen bir şey söylediyse özür dilerim." "Hayır, söylemedi. Sadece sana göz kulak oluyordu."

Bir şey söylemek için ağzını açıyor, ama Nate kelimeleri çıkaramadan bir garson tarafından sözümüz kesiliyor. Masamız köşede, meydana ve yolun karşısındaki galeriye bakıyor. Londra'daki ikinci evim.

Nate, ilk olan.

Bu düşünce neredeyse gözlerimi yaşartacaktı. Duygularımı kovmak için sertçe .

"Seni özledim," diyor Nate. "Sadece birkaç gün olduğunu biliyorum ama..."

Menüme bakıyorum ve hızla göz kırpmıyorum. "Biliyorum. Ben de."

"Evet?" diye soruyor ve sesinde öyle bir samimiyet var ki olanları unutmak istiyorum. Ama bu çok zor. İçime öyle işlemiş ki korku, sonumun eskisi gibi olacağı fikri. Hayatım üzerinde hiçbir hakimiyetim yokken.

"Evet. Evi, akşam yemeklerimizi, birlikte yaşadığımız hayatı özlüyorum..." Başımı sallıyorum. "Taşınmak büyük bir adımdı. Bunu biliyorum. Ama düşünmek için biraz zamana ihtiyacım vardı."

"Anladım." Dizüstü bilgisayarını aramızdaki masaya bırakıyor, sanki bir tür barış teklifiymiş gibi. Saçlarını geriye itiyor. "Harp, özür dilemem gereken o kadar çok şey olduğunu fark ettim ki. Ama önce bununla başlayayım... Haklısın. Dean'e ödeme yapmamalıydım. Dahası, bunu sana sormalıydım, yardım teklif etmeliydim. Ve bana verdiğin cevaba saygı duymalıydım."

Dişlerimi alt dudağıma geçiriyorum. "Sadece yardım etmeye çalıştığımı biliyorum.

Güven bana, biliyorum. Ama o durumda yapmanı istediğim son şey bu."

Başını salladı. "Bunu şimdi anlıyorum."

"Kendi ayaklarımın üzerinde durmak istiyorum. Bütün *bunlar* bununla ilgiliydi." Sterling'e doğru başımı salladım. "Dean benim halletmem gereken bir sorundu."

"Evet, öyleydi. Kabul etmek ve hiçbir şey yapmadan durmak benim için zor olsa bile," diyor ve daha yakına eğiliyor. Çenesi gergin görünüyor. "Seni üzgün ya da incinmiş görmekten nefret ediyorum. Bu hayal edebileceğim en kötü şey. Ve Dean'in seninle o şekilde konuştuğunu görmekten, nasıl olduğunu duymaktan kesinlikle *nefret ettim*... Kanımı kaynattı."

"Çünkü beni önemsiyorsun," diyorum. Sözcükler niyet ettiğimden daha yumuşak çıkıyor, ama yine de aramızdaki boşlukta söyleniyorlar.

"Ve bu beni incitti çünkü... Ben de seni önemsiyorum. Ve bana bundan bahsetmemen beni incitti."

"Önemsemek," diye tekrarlıyor ve başını usulca sallıyor. "Evet, öyle de denebilir. Ama ben bundan çok daha açık bir şekilde söyleyeceğim. İsteyeceğimi düşündüğün kadın tipini tarif ettiğin zamanı hatırlıyor musun?"

"Evet," dedim. Haftalar önce, bu bölgedeki bir barda.

"Yanıldın. Çünkü istediğim tek kadın sensin. Seni seviyorum, Harper. Seni yıllardır seviyorum."

Birkaç kez göz kırpıyorum. "Beni seviyor musun?"

"Evet," diyor, yüzünde o küçük çarpık gülümsemeyle. "Seni seviyorum, Harper Elliot. Başından beri çok rahatsız ediciydi ama bu beni durdurmadı. Sana olan sevgim daha da arttı. Dört yıl önce seni o barda beri kalbimi ellerinde tutuyormuşsun gibi hissediyorum."

Nefes alamıyorum. "Sen... bunca yıl?"

"Evet. Yapmamam gerektiğini bilsem bile. Umutsuz olduğumu. Beni umursamadın, hatta fark etmedin bile. Dean'e aşık olduğumu, onunla yaşadığını biliyordum. Parmağındaki nişan yüzüğünü görmemek, onunla evleneceğini bilmek bile seni sevmekten vazgeçmemi sağladı."

Gözleri kararlı ve gözlerinde beni yaralayan acı dolu bir parlaklık var. "Çalabildiğim her anı . Dean'lerde akşam yemekleri, hep senin de orada olmanı umarak. Onun aptal yaz partileri. Bar takımları."

"Bu çok zor olmalı," diye fısıldıyorum.

"Evet, her seferinde ölüyormuşum gibi hissettim. Ama duramadım ve seni tanıdıkça daha çok istedim. Öyle bir noktaya geldi ki..."

"Nerede ne?"

"Londra'ya taşındım."

Başımı yavaşça sallıyorum. "Buraya taşınmış olamazsın çünkü Ben."

"Dean bana sana evlenme teklif etmeyi planladığını söyledi. Biliyordum. O bu duyguları gömmem gerektiğini anladım. Ona evet diyecek ve birlikte bir hayata başlayacaktınız; buna seyirci kalamazdım. Bu yüzden Avrupa ofisimizde bir Connovan olması fikrini kardeşime sundum. Londra'yı pek çok kez ziyaret ettim. Mantıklı geldi."

"Çok özür dilerim," diye fısıldıyorum.

Gülümsüyor ama esprili değil. "Üzülme. Duygularımın acısını ben çektim. Ve ne kadar acı verse de, seninle tanıştığıma hiç pişman olmadım."

"Bilmiyordum. ... Bilemezdim." Sanki göğsüm içimden geçen tüm duyguları sığdırmak için çok dar, çok küçük. Hepsini adlandıramıyorum. Girdabın içinden çıkamıyorum.

"Dean ile ayrıldığınızı öğrendiğimde..." Derin sesi artık boğuk ve neredeyse titrek geliyor. "Rahatladığım için kendimi bir pislik gibi hissettim. En azından önümüzdeki on yıllarda onu seninle görmek zorunda kalmayacağımı düşündüğüm için. Sana layık olmasa bile, yine de senin yanında olmasına izin verildiğini bilmek zorunda kalmayacağımı... Ve sonra, aniden Londra'daydın.

"Ve sadece iyi olduğunu görmek istedim. Kendime söylediğim şey buydu, iyi olduğundan emin olmam gerekiyordu. Mümkün olan her şekilde yardım etmek. Yerleşmene yardım etmek. Arkadaşın olmak. Ve gerçekten de iyi arkadaş olduk."

"Buna çok değer verdim," diye fısıldıyorum. "Yaptığımız tüm geziler, çılgın geceler, deneyimler."

Dudakları bir gülümsemeye dönüşüyor. "Ben de öyle. Bana eğlenmenin nasıl bir şey olduğunu hatırlattı. Son beş yıldır bir şekilde eğlenmeyi bıraktım. Kış aylarında yazlık bir ceketmiş gibi bir kenara kaldırdım. Ama sen hepsini geri getirdin. Ve sonra... arkadaştan daha fazlası olduk."

Başımı salladım. "Yaptık. Benim açımdan planlanmış bir şey değildi. Sadece çok kolaydı ve çok doğru hissettirdi ve..." Sesim kesiliyor ve boğazımı temizlemek zorunda kalıyorum. "Sana aşık olmaya başladım."

Nate'in gözleri yıkıcı. Orada acı ve öyle bir istek var ki, gergin göğsümün ateşle kızarmasına neden oluyor. "Biliyorum öyleydin. Ben mahvedene kadar."

"Sen mahvetmedin." İçimdeki lanet şey kırılıyor. Bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı yuvarlanıyor. "Bunu mahvedemezdin. Ben bunu istiyorum. Seni istiyorum ve seni günler önce affettim."

"Öyle mi?" diye nefes alıyor.

Titreyerek başımı salladım. "Evet. Elbette. Sadece, bu korkunç hissettiriyor, Nate. Bütün bunlar. İstedğim her şey olmasına rağmen."

Bu korkunç bir itiraf gibi görünüyor.

İri eli benimkini masanın üzerinde kapatıyor. "Öyle olduğunu biliyorum. Son ilişkiniz boğucuydu."

"Bir daha böyle yaşayamam," diyorum. "Ya istersem... Londra'dan sonra... Ya altı aylığına Paris'e taşınmak istersem? Ya da Tokyo'ya?"

Ya bir köpek almak ya da okula geri dönmek ya da on yıl boyunca evlenmemek istersem? Bunları isteyebilirim."

Nate'in gülümsemesi genişler. "O zaman tam olarak yapacağın şey bu."

"Peki ya biz? Eğer biz diye bir şey varsa. Ben de seni asla incitmek istemiyorum ve-"

"Harper," diye araya girdi, sesi ciddiye. "Seni asla geride tutmak istemem. Eğer Paris'e taşınmak istiyorsan, seninle gelirim. Tokyo'ya da. Eğer bir köpek almak istiyorsan, alırız. Hiç evlenmek istemezsen, hiç evlenmeyiz. İlişkimiz son ilişkiniz gibi olmak zorunda değil."

Çizdiği resim gerçek olamayacak kadar güzel görünüyor. Gerçek olabilir mi? Belirli bir zaman çizelgesinde olacağını, beklentileri olacağını düşünmüştüm. Onun gibi bir adam.

Ama bana bir kez bile böyle hissettirmede.

Bir kez bile boğucu talepleri olduğunu ima etmedi.

"Kendi kurallarımızı koyabiliriz," diyorum.

"Kendi kurallarımızı koyabiliriz," diye tekrarlıyor. "Ve sonra, onları çiğneyebiliriz. Birlikte olmanın doğru bir yolu yok. Ben kesinlikle bir tane bilmiyorum. Bunu çözebilir, inşa edebiliriz. Birlikte."

Elimi çeviriyorum ve onun parmaklarını kendi parmaklarımla kavıyorum. Sıcaklar, içimde kopan duygusal fırtınanın ortasında beni sabit tutuyorlar.

"Bir sır bilmek ister misin?" diyor. "Ben de bundan çok korkuyorum." Gözlerinin içine bakıyorum. "Korkuyor musun?"

Başını sallıyor. "Bunu çok uzun zamandır istiyordum. Hâlâ istiyorum, her zamankinden daha fazla ve seni seviyorum Harper. Ama seni bir daha asla incitmek istemiyorum. Seni asla hayal kırıklığına uğratmak ya da hak ettiğinden daha azı olmak istemiyorum."

İçimde bir şey ağrıyor ve elimi onun elinin etrafında sıkıyorum. "Beni asla hayal kırıklığına uğratamazsın," diyorum. "Ve beni incitmene gelince... Birbirinizi önemseydiğinizde acıları atlattırsınız. İlişki budur. Tüm iyi şeyler ve biraz da zorlayıcı şeyler."

Dudaklarının kenarları yarım bir gülümsemeye dönüşüyor. "Sanırım. Ama bunun bir daha asla olmaması için elimden geleni yapacağım."

Ona gülümsüyorum ve bir sonraki kısmı söylemek için kendimi zorluyorum. Söylenmesi gerekiyordu. "Dean'e olan para, benim borcum... Bizden önce, *bundan* önce olan bir şey için sana borçlu olmak istemiyorum. Sana geri ödeyebilir miyim?"

"Bana borçlu değilsin."

Sanki o hiç konuşmamış gibi devam ediyorum. "Hepsini hemen geri ödeyemesem de, belki birkaç ay içinde? Artık tam zamanlı bir işim var."

Başını sallamaya başlar ama sonra durur. Bir kez başını sallar. "Evet, eğer istersen. Bu sizin seçiminiz. Ama buna gerek yok. Hafta sonunu bazı rakamları hesaplamak için kullandım. Aslında bana hiç borcun yok. Ve eğer istersen, bir daha asla bir erkeğe ihtiyaç duymama yolundasın. Bağımsızlık. Değil mi?"

Elimi sıkıyor, bırakıyor ve dizüstü bilgisayarını açıyor. Ekranda hazır bir hesap tablosu var.

Sağ sütundaki isimleri tanıyorum. Sanatçılar. Bazıları favorilerim. Bu bir satın alma listesi... Fiyatlar başka bir sütunda. Bu onun tüm sanat koleksiyonu, düzgün bir defterde listelenmiş.

"Son dört yılda kırk iki parça satın aldım, hepsi de sizin tavsiyeniz üzerine" diyor.

Ağzım açık kaldı. Birkaç tane olduğunu biliyordum. Ama bu kadarını değil. Bu kâğıttaki sayıları biliyordum elbette. Tüm bu güzelliğin ortasında aylarca o evde yaşamıştım.

Ama yine de.

"Hafta sonu hepsine değer biçtim. İki bağımsız sanat uzmanına danıştım. Ayrıca sözleşmeli olsaydınız sanat danışmanı olarak size ne kadar ödeyeceğime dair bir tahmin aldım." Bir miktarın kırmızıyla vurgulandığı yere kadar aşağı kaydırıyor.

Oldukça büyük bir .

"Bu senin komisyon ücretin. Sana hiç ödemediğim bir ücret. Sana tek kuruş vermeden hizmetlerini kullandım."

"Resmi olarak danışmanlık yapmıyordum," diye itiraz ediyorum. "Sadece favori sanatçılarımla hakkında konuşuyordum! Bir koleksiyon oluşturmakla ilgilendiğinden bahsettiğinde sana tavsiyelerde bulundum ve birkaç öneride bulundum."

"Aynen öyle. Tavsiye veriyorum. Eserleri satın aldığımdan beri koleksiyonum önemli ölçüde değeri kazandı. Aslında bana para kazandırdınız ama kendiniz bundan hiçbir şey kazanmadınız. Profesyonel bir itibar bile."

"Nate, ben-"

"Burada yanılmıyorum," diyor. "Bu senin hoşuna gitmiyorsa anlarım ama sana ödeme yapılması gerektiği yadsınamaz bir gerçek. Dean'e ödediğim parayı bu miktardan düşeyim... ve senin adına bir yatırım hesabına yatırayım."

Ellerimi yanaklarıma bastırıyorum. Her şey çok fazla ama yine de mantıklı. Tabii ki mantıklı. En zor kısmı da bu. İtiraz etmek istiyorum ama nereden geldiğini de anlıyorum. Ve mantığı sağlam.

"İsterseniz yatırım ve finansal planlama konusunda size uzun vadeli yardımcı olabilirim" diyor. "Ya da bunu kendiniz yapmak istiyorsanız nereden başlayacağınızı önerebilirim. Demek istediğim, bununla gerçek bir bağımsızlık inşa edebilirsiniz. Birinin evinde kalmanıza hiç gerek kalmayacak. Her ne kadar benim evimde yaşamayı çok istesem de. Ama bu *senin* seçimin, Harper. Mutlu ve bağımsız olmanı istiyorum. Ve sonra, *senin* de beni seçmeni istiyorum."

"Bu inanılmaz."

"Ben de böyle düşüneceğini umuyordum," diyor çarpık bir şekilde gülümseyerek. "Sana bunu söylemek için birkaç gün beklediğim için özür dilerim. Rakamları doğru bildiğimden emin olmak istedim. Ama seni seviyorum Harp. Ve seni hayatımda istiyorum."

Tekrar eline uzanıyorum ve iki elimin arasında tutuyorum. "Benim de sana söylemem gereken bir şey var."

"Öyle mi?"

"Ben de seni seviyorum, Nate."

Bir kez göz kırpmıyor. "Öyle mi?"

"Evet. Yavaş yavaş içime işledi, sonra daha da hızlandı, ta ki tek hissedebildiğim o olana kadar. Bu son birkaç gün... korkunçtu. Korkunçtu."

"En kötüsü," diye mırıldanıyor. "Beni seviyor musun?"

"Evet. Sen ihtiyacım olduğunu hiç bilmediğim her şeysin. Sanırım bu yüzden para meselesinden bu kadar korktum. Eğer daha az umursasaydım, bu kadar acı çekmezdim."

"Anlıyorum." Gözlerinde başka tarafa bakamadığım bir ışık var. Mutluluk. İçimden parlıyor ve ona gülümsemekten kendimi alamayana kadar benimkileri de harekete geçiriyor.

O da gülümsüyor.

"O zaman bunu yapacak mıyız?" Ben soruyorum.

Gülümsemesi bir kıkırdamaya dönüşüyor. "Evet, bebeğim. Bunu yapacağız."

Beni öpmek için masanın üzerine eğiliyor ve bu damıtılmış güneş ışığı gibi, eve dönmek gibi hissettiriyor. Boşluğa atlamak gibi ama yere düşmeden yakalanacağını bilmek gibi.

Yeni başlangıçlar ve gelecek maceralar gibi.

Chapter 41

Na te, iki hafta sonra

Harper yarı yarıya üstümde yatıyor. Çıplak sağ bacağını benimkinin üzerine atmış, güneş ışığı tepemizdeki ağaç gölgeliklerinin arasından süzülüyor. Bahçemdeki çimenlerin üzerine serdiğimiz battaniye altında yumuşacık ama birkaç sivri ot parçası aradan sıyrılmış. Bir tanesi kulağımı gıdıklıyor.

"Devam et," diyor.

Elimdeki listeye yeniden odaklanıyorum ve sağ elimi onun sırtında gezdiriyorum. "*Tarot falı baktır.* Bunu hiç yapmadık."

"Hayır, ama daha zaman var. Brick Lane'de iyi görünen birini buldum."

"İyi görünüyor," diye tekrarlıyorum. "Burada iyi ne demek? Harika Yelp yorumları var mı? Buradaki ölçüt nedir?"

Kıkırdıyor ve başını sallıyor, parmağı göğsümde desenler çiziyor. "Evet. Dört nokta beş yıldız ve üç yüzden fazla değerlendirme."

"Garantili bir medyum o zaman." Bir sonraki noktaya geçiyorum. "*Bütün gece dışarıda kalmak... bütün günü yatakta geçirmek.* İkisi de işaretli. *Okçuluğu dene,* işaretli. *Louvre'u ziyaret et.* O da işaretlendi. Orada gerçekten çok meşguldük."

"Öyleydik," diyor.

"On üç numarayı işaretlemişsin," diyorum. Kalemle çizdiği küçük kırmızı işarete bak. *Benim için yanlış olan biriyle yatmak.*

Gülümsüyor. "Evet. Gerçi şimdi, sanırım, teknik olarak, ." "Öyle mi?"

Bir kaşımı kaldırıyorum. "Peki neden?"

"Nedenini biliyorsun. Çünkü benim için tamamen yanlış değilsin. Aslında tamamen haklısın." Gözleri eğlenceyle dans ediyor. "Ama işaretini kaldırmak istemiyorum."

"Bence sen de yapmamalısın," diyorum. "Senin listen, senin kuralların, değil mi?"

Ayrıca bebeğim, o zamanlar senin için yanlış biriydim."

"Sanırım öyleydin. Yasak bölge. Eski sevgilimin en iyi arkadaşı." Gözlerini deviriyor. "Bunun bizi rahatsız ettiğine inanamıyorum. Şimdi hiç sorun değilmiş gibi geliyor."

Onu öperim. Öpmemek mümkün değil. Onu olabildiğince sık öpüyorum, yumuşaklığının ve sıcaklığının tadını çıkarıyorum. "Anlaştık."

"Yani... Toplamda sekiz tane yaptım," diyor. "Bir ton kaldı."

"Bunlardan bazıları kesinlikle yapılabilir." Ama o tanıdık numaraya bakarak kaşlarımı çatıyorum. Elim sırtında geziniyor, parmaklarım kaşkorsesinin üstündeki çıplak tene dokunuyor. "Ama bebeğim, eğer on yedi numarada gerçekten ısrarcıysan..."

Kaşları kalkıyor ve dudaklarında bir gülümseme beliriyor. "Evet?"

"Eğer bu senin için önemliyse, yoluna çıkmayacağım. Bunu yapabiliriz." Bu fikir çenemi sıkımda neden oluyor. "Yine de benim için zor olacak. Bunu kabul etmek zorundayım."

Dişlerini alt dudağına geçiriyor. "Sırf beni memnun etmek için üçlü yaparsın."

Derin bir nefes alıyorum. Başka bir erkeğin ya da kadının çıplak bir Harper'a dokunmasını izlerken beliren görüntü... Midemi bulandırıyor. "Evet. Eğer senin için önemliyse. Ama yapmamayı tercih ederim."

"Austin Silver'a ne dersin?" diye soruyor. "Ona mesaj atabilirim." Tüm vücudum gerildi. "Kesinlikle olmaz. Başka biriyle."

Harper gülümsüyor ve dudaklarımız birbirinden sadece birkaç santim uzaklaşana kadar yaklaşıyor. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum," diyorum. "Bu yapmamız gerektiği anlamına mı geliyor?"

Başını sallıyor ve kıvrık sarı saçlarından bir tutam düşerek yanağıma gıdıklıyor. "O listeyi Atlantik'i geçen bir uçakta yarı deli bir halde yazdım. Kızgın ve üzgündüm ve hayatımı sarsmak istiyordum. Aslında üçlü yapmak istemiyorum."

"Tanrıya şükür," diyorum ve elim onun etrafında sıklaşıyor. Kıcını kavramak için aşağı kayıyor. "Çünkü seni paylaşma fikri beni neredeyse

kalp krizi."

"Sen de ne istediğini söylemelisin."

Kıkırdıyorum. "Ne istediğim konusunda utangaç değilim, bebeğim."

Gözlerini deviriyor. "Sadece ben değil. Ama bizimle, bu ilişkiyle ilgili. İstersen listem üzerinde çalışabiliriz ama buna mecbur değilsin. Sırf *Pretty Woman*'ı izleyip hıçkırma hıçkırma ağlarken aklıma geldi ve yazdım diye... paintball denememize gerek yok."

"Uçakta hala o filmi mi gösteriyorlar?"

Başını salladı. "Evet. Sanırım sıramdaki diğer yolcular çok duygulandığım için ağladığımı düşündüler ve bunun durumu daha iyi mi yoksa daha kötü mü yaptığını bilmiyorum."

Burnunun köprüsünü öpmek için başımı kaldırıyorum. Onun ağlaması fikri bana doğru gelmiyor. Onun herhangi bir şekilde zarar göreceği fikri ise hiç aklıma gelmiyor. Birini bu kadar derinden önemsemek yeni bir duygu. Bunu çok uzun zamandır yapmamıştım ve hiç bu şekilde yapmamıştım.

"Benim için her zaman bir şeyler yaparız," diyorum. "Ayrıca, tek ihtiyacım olan sensin."

Al bakalım. Bu piknik fikri içimde büyüyor."

Gülümsüyor. "Öyle değil mi? Şüpheli olduğunu biliyorum ama kullanmayacaksan Londra'da kendine ait küçük bir arka bahçen olmasının ne anlamı var?"

Onun arkasından mavi gökyüzüne bakıyorum. Temmuz ayında güzel bir gün, kardeşlerim ayrıldıktan birkaç hafta sonra ve Harper taşındıktan sonraki ikinci gün. Üzerimizdeki ağaç dallarında bir kuş ötüyor ve etrafımızdaki hava yeni biçilmiş çimlerin kokusuyla yoğun.

"Haklıydın," diyorum.

Kıkırdıyor. "Biliyorum. Sık sık öyleyimdir." "Aşk seni ukala yapmış."

"İtirazınız var mı?"

Onu tekrar öperim. "Hiç de değil. Şimdi, bu akşam ne yapıyoruz? Richard'la onu akşam yemeğine davet etmek için konuştuğunu biliyorum."

"Evet, ama yarın olması gerekecek," diyor. "Aslında kardeşi bugün Londra'da. Komik bir hikaye, hastaneye gittiğinde yanlışlıkla en yakın akrabasına haber vermişler. Büyük bir mahremiyet ihlali, gerçekten, ama bu kardeşi oldu... yıllardır konuşmamış olmalarına rağmen."

Kaşlarımı çattım. "Lanet olsun. Bu aradaki farkı kapattı mı?"

"Oh, yaklaştığını bile sanmıyorum ama bu bir açılıştı. Bugün buluşuyorlar." Gülümsemesi sıcaklaşıyor. "Yarın ne olacağını duymak için sabırsızlanıyorum."

"O iyi bir adamdır."

"Öyle," diyor ve kıkırdıyor. "Chap." "Ben bir Londralıyım, biliyorsun."

"Evet, ." Çenesini göğsüme yaslıyor ve uzun kirpiklerinin arasından bana bakıyor. "Yıllardır hiçbir komşunla konuşmamış olman çok yazık."

"Hayatıma girmene ihtiyacım vardı. Bana durmayı ve gülleri koklamayı öğret," diyorum.

Yine gözlerini deviriyor. "Bence benden önce bir sürü gül kokladın, Nathaniel. Londra'da zengin bir bekar, ondan önce de New York'ta... Spor arabalar kullanan. Uzun boylu, esmer ve yakışıklı. Çekici ve yakacak parası olan..."

Bir kaşımı kaldırıyorum. "Nathaniel? Daha önce de bu işlerle uğraştığımı mı ima ediyorsun?"

"Belki de öyleyimdir," diyor. "Ve bunun ikiyüzlülük olduğunu biliyorum, çünkü beni Dean'le görmek zorunda kaldın, bunun için çok üzgünüm. Bunu asla istemedim... Keşke her şeyi daha önce anlasaydım." İç çeker ve başını sallar. "Geçmiş geçmişte kaldı. Ama ne olursa olsun... Benden önce burada, üçüncü kattaki süitinizde bulunan tüm kadınları bilmek istediğimi sanmıyorum. Onlar hiç var olmamış gibi davran."

"Senden önce bu evde hiçbir kadınla yatmadım." Gözleri genişledi. "Hiç mi?"

"Hayır. Harper... seninle tanıştığım günden beri başkalarına olan ilgimi kaybettim. Dört yıl önce seni o barda gördüğümünden beri pek fazla karşılaşma olmadı."

Yeşil gözleri benimkilerde. İçinde boğulabileceğim yumuşak bir kırılganlık var. "Gerçekten mi?"

"Mm-hmm. Hiçbir şey bir yere varmadı, çünkü sana duygusal olarak bağlıydım. Sana aşıkken bir ilişkiyi teşvik etmek başkası için adil olmazdı."

Yutkunuyor. "Bunu görebiliyorum. Ben-"

"Bir daha özür dileme," diyorum sessizce ve saçlarını geriye tarıyorum. "Buna gerek yok. Sen kendi yolculuğunu yaptın, ben de kendi yolculuğumu. Ve ikimizi de götürdüğü yerden çok ama çok mutluyum."

Dudaklarında bir gülümseme beliriyor. "Sen romantik birisin, biliyorsun."

"Farkındayım," diyorum sırtarak. "Gücüm haline gelene kadar bu benim felaketimdi."

Usulca iç geçiriyor ve başını göğsüme yaslıyor. Bir süre yumuşak bir sessizlik içinde uzanıyoruz, elim kolunun yumuşak derisini okşuyor, sonra tekrar konuşuyor.

"Açılacak bir mektup kaldı." İç çektim. "Biliyorum."

Battaniyenin üzerinde yanımızda duran zarfa uzanıyor ve arkasındaki damgayı görmek için zarfı ters çeviriyor. Antetli kağıdı çok iyi tanıyorum. *Contron*. Ama ön yüzdeki isim bana ait ve babamın neredeyse okunaksız karalamasıyla yazılmış.

Gökyüzüne bakıyorum. "Artık el yazısı mektuplarla atıp tutmaya başladıysa, bunu duymak istediğimden emin değilim."

"Kardeşlerin mektup aldı mı?"

Derin bir nefes alıyorum. "Evet." Connie ve Alec'le grup sohbetimiz üç gün önce New York'ta mektuplarını aldıklarında alevlenmişti. Benimkinin okyanusu aşıp bana ulaşması daha uzun sürdü.

Okumamı söylemişlerdi. *Vay canına*, Connie yazmıştı. *Bunu sindirmek için zamana ihtiyacım* var, demişti Alec. *Birkaç gün sonra tekrar toplanalım*.

Bu iyi olabilir. Ya da daha büyük ihtimalle çok kötü.

"Okuyabilirsin."

Harper'ın elleri mektubun üzerinde dondu kaldı. "Emin misiniz?"

"Evet. Sesini seviyorum." Gözlerimi kapatıyorum. Kâğıdın yırtılma sesini ve onun küçük şaşkın soluğunu dinliyorum.

"Çok uzun değil."

"O özlü bir adam," diyorum kuru bir sesle. "Bir yıl içinde hepimiz ona karşı durduğumuza göre, bizi vasiyetinden çıkarmaya mı karar verdi? *Contron*'daki bireysel hisselerimizi satın almak için bir teklif mi yapıyor?"

"Hayır. Üzgün olduğunu söylüyor," diyor sessizce. Gözlerim açıldı. Bu imkansız. "Oku."

Boğazını temizliyor. "Nate. Sen benim ikinci çocuğumsun. Annene en çok benzeyensin. Şimdi Londra'dasın, *Contron* için çalışıyorsun."

"Gerçekleri sıralayarak başlıyor," diye mırıldandım. "Bu hiç iyi değil."

Beni görmezden geliyor. "Son konuştuğumuzda benim için ağır sözler sarf etmiştin. Ama bazıları doğrudu. Gerçekten de üçünüzü de sağlam, bağımsız, hırslı ve çalışkan olarak yetiştirdim. Her açıdan başarılı olduğumu söyleyebilirim. Sağlam fikirli üç çocuk yetiştirdim."

"Yaşasın o," diyorum.

Harper sanki ben hiç konuşmamışım gibi devam etti. "Bu aramızda sürtüşmeye neden oldu. Bunda benim de payım olduğunu anlıyorum. Ama sana sadece bir miras bırakmak . Size birkaç güzel anı da bırakmak istiyorum. Bu Ağustos'ta sizi Hamptons'daki yeni evimize küçük bir tören için davet etmek istiyorum. Lauren'a evlenme teklif ettim. Ŗu anda evlilik öncesi görüşmeler yapıyoruz. Bu durum vasiyetimi etkilemeyecek."

Bu beni kıkırdattı. "Tabii ki. O asla değişmez."

"Ama bu bir değişim," diyor Harper, sesi heyecanla yükseliyor. "Bu bir zr. Değil mi? rtl de olsa?"

"Ŗimdiye kadar en çok yaklaştığı Ŗey bu, evet," diyorum. "Başka bir Ŗey var mı?"

"Bunu sık sık söylemediğimi biliyorum," diye devam ediyor, "ama nzle de gurur duyuyorum. Contron bugün benim zamanımda olduğundan daha nde ve bunun nedeni siz ve kardeşlerinizsiniz. Geçenlerde yıllar sonra ilk kez annenizin mezarını ziyaret ettim. Senin için dünyaları isterdi. Bana karşı ne kadar hayal kırıklığına uğrayacağı aklıma geldi -" Harper biraz tıkanı ve sesli bir Ŗekilde yutkunmak için bir an durdu, "- çocuklarımla geçirdiğim Tanrı vergisi zamanı öfkeyle harcadığım için, oysa o bu zamanın çoğundan seninle mahrum bırakıldı. O zaman hissettiğim utancı tekrar yaşamak istemiyorum."

Gökyüzüne göz kırıyorum. Annemi karşımda görüyorum, sanki daha dönmüş gibi net. Kumral saçları ve geniş gülümsemesiyle bana küçük ocuk smokinimin içinde ne kadar şık göründüğümü söylüyor. Onunla ilgili en sevdiğim anım bu.

"Sonunda," diye mırıldandım. Uzun zamandır annem hakkında konuşmaktan kaınıyordu. Hepimiz onun ve yönetici ekibinden Lauren'in uzun süredir tanıdık olmanın ötesinde yakın olduklarını bildiğimiz halde yeniden biriyle çıkmaya başladığından bahsetmekten kaçındı.

"Uzun zamandır rolm biliyordum. Senin için güçlü olmaktı. Sana rehberlik etmekte. Ama bana hatırlattığın gibi, Nathaniel, ocuklarımla üçü de artık büyüdü. Belki de farklı bir yaklaşım benimsemeyi göze alabilirim. Ağustos'ta eve gel. Detayları mesaj atarım. Ortaklara kapımız açık. Baba."

Bir yanıt oluşturabilmem için uzun bir süre geçmesi gerekiyor. "Kahretsin," diyorum.

Harper mektubu yanımızdaki battaniyenin üzerine bırakıyor. Sıcak eli boynumu buluyor. "Kulağa umut verici geliyor. Öyle değil mi?" diye soruyor usulca.

"Evet. Bu yüzden ona güvenmiyorum... henüz değil." Gülümsüyor. "Güven ama doğrula?"

"Onun gibi bir şey. Ortaklar gelebilir," diye tekrarlıyorum ve gözlerindeki şefkatli ifadeyi izliyorum. "Seni onunla tanıştırmak istediğimden emin değilim. Ayağını ağzına sokmaya bayılır."

Dudağı yukarı doğru kıvrılıyor. "O sen değilsin.

Bunu biliyorum." "Kesinlikle değil," diyorum.

"Bence kulağa hoş geliyor. Yeni bir başlangıç olasılığı gibi." Hafif bir parmağını çenemde gezdiriyor. "Ve ben yeni başlangıçların büyük bir hayranıyım."

Epilogue

Ha rper, neredeyse iki yıl sonra

Güneş üzerimizde parlıyor, İtalyan kırsalını kavuruyor. Ağustos, Güney Avrupalıların Akdeniz'e gitmek için şehirlerinden kaçtığı aydır ve biz burada tam tersini yapıyoruz.

Arabanın üstü açık. Nate arabayı sürüyor, bir eli direksiyonda, diğeri çıplak dizimde. Araba kullanırken elini orada tutmayı seviyor ve ben de seviyorum. Ve dikiz aynasında Siena. Toskana'ya doğru ilerledikçe arkamızda giderek küçülmesine bakıyorum.

Gezimize kuzeyden başladık. Como Gölü, Milano, birkaç günlüğüne Venedik'e gitmeden önce. Muhteşemdi. Umduğum her şey ve daha fazlası. Sonra Toskana'ya doğru yola çıktık.

Bu *da* umduğumdan daha fazlası.

İtalya zaten yüksek olan beklentilerimi her seferinde aşıyor. Hava çok sıcak ama bundan da keyif alıyorum. Havadar güneş elbiseleri içinde yaşamak ve buklelerimi sürekli at kuyruğu yapmak.

Camımı indirdim ve virajlı, dar yol bizi zeytin ağaçlarının arasından geçiriyor. Yaşlı, budaklı ve güzel. Hava sıcak ve kuru toprak gibi kokuyor.

"Nasıl hissediyorsun?" Nate soruyor. "Listeni tamamlama konusunda mı?"

Elimi onunkinin üzerine koydum. "Bu gece sonuncusunu yapmak için sabırsızlanıyorum."

Bana gülümsüyor. "En sona saklamak iyi fikir."

Ay ışığında dans. Bunu gece yarısından hemen önce yapacağız... Yirmi dokuzuncu yılının son saati.

O son dakikada tamamen işaretlenmiş bir listeye geliyorum.

"Kendimi iyi hissediyorum," diyorum. "Yaptığımız her şeye dönüp baktığımda... Bunun benim hayatım olduğuna inanamıyorum."

Listemde bulunan Avrupa'daki tüm önemli sanat müzeleri tamamlandı. *Sıcak hava balonuna binmek* gibi çılgınca bir şey başarıldı ve Nate ile birlikte yaptığımız ve bir daha asla yapmamaya yemin ettiğimiz *çadırda uyumak* da öyle.

"iydi?" diye soruyor. Başparmağı yavaş bir daire çiziyor. "Daha çok zamanın var. '40 Yaş Altı 40' listeni görmek için sabırsızlanıyorum."

Gülümsüyorum. "Sanırım listelerle işim bitti." "Oh?"

"Evet. Bu gecedен sonra her şeyi yaptım. Şey, bir şey hariç listesi

i." "Üçlü," diyor.

Gülüyorum. "Hayır, bu resmi olarak listeden çıkarıldı. Hayır.

İlk sanat eserimi satın almak... Belki geçen hafta müzayededen çekilmem aptalcaydı ama doğru gelmedi."

"O zaman doğru hamleydi," diyor Nate. "Doğru hissettirmeli."

Bir yanıt veriyorum ve Toskana'nın inişli çıkışlı tepelerine bakıyorum. Manzara bana büyükannemin her ilham veren tablosunu hatırlatıyor. Nate de New York'ta bu tabloyu görmüştü. Onu ailemle tanıştırmak sinir bozucuydu... Ta ki gerçekten tanışana ve hiç de gergin olmamam gerektiğini fark edene kadar. Tabii ki onları sevmiştii. Onlar da onu sevdi.

Sevmesi kolay.

"Sanırım haklısın. Öğrendiğim zaman ," diyorum. Her gün sanatla uğraşmak bir ayrıcalık ama aynı zamanda beni kendi küçük koleksiyonumda ne istediğim konusunda seçici hale getirdi.

Nate ile yaşamak da beni çok seçici yaptı. Sabah, öğleden sonra ve gece etrafım muhteşem parçalarla çevrili.

"Bu geceki otel harika görünüyor," diyorum Nate'e. Arabadan inip güneş ışığına doğru eğildim. Öğleden sonra oldu. "Sence vardığımızda havuz hâlâ açık mı?"

", " diyor ama sesinde bir şey var. Bir sır... Ona bakıyorum.

Gözlerinde bir parıltıyla bana bakıyor.

"Ne planlıyorsun?" diye soruyorum.

Dudakları çarpık bir gülümsemeyle kıvrılıyor ve geriye dönüp dolambaçlı yola bakıyor. "Doğruca otele gitmiyoruz."

Bunun yerine, bizi GPS'te tanımadığım bir yerleşim adresine götürdü. Yine de yakın olduğu çok açık. Rota bizi, Nate'in arabayı yavaşlatmak zorunda kalacağı kadar dar sokakları olan güzel ve küçük bir köye götürüyor. Sonunda selvi ağaçlarıyla kaplı bir yoldan küçük bir çiftlik evine varıyoruz.

"Burası mı?" Daha dik oturuyorum ve dışarı bakıyorum. "Burası neresi?"

"Yakında göreceksin," diyor sıcak bir şekilde. Arabayı küçük konutun hemen dışındaki park yerine çekiyor -koyu toprak duvarlar ve çevredeki Toskana manzarasına uyum sağlayan bir çatı. Birkaç tavuk evin yanında yürüyor, sanki alanlarına girmemizden rahatsız olmuş gibi ritmik bir şekilde gıdaktıyorlar.

Ön kapı açık.

Sağdaki... şövale mi o?

Arabadan indim, gözlerim fal taşı gibi açılmıştı. "Nate...?"

Kıvrıkcık, gri saçları omuzlarına dökülen, sıcak gözlü bir kadın evden çıkıyor. Üzerinde bir önlük var.

Boya lekeleriyle kaplı.

Altmışlı ya da yetmişli yaşlarında olabilir ama yaşlanmayan güzelliği var.

"Sinyora?" Nate sorar.

Kadın gülümseyip başını sallıyor ve hızlı İtalyanca bir şeyler söylüyor. Evin içinden birini çağırıyor ve dışarı on dört yaşlarında genç bir çocuk çıkıyor. Bize el sallıyor.

Aksanlı İngilizcesiyle "Ben tercüme ederim," diyor.

Yapbozun parçaları yavaş yavaş yerine oturuyor ve ben kadından Nate'e bakıp tekrar geri dönüyorum.

"Sen Giulia Conti misin?"

Başını sallıyor ve ellerini uzatıyor. Elleri güneşten bronzlaşmış, tırnakları kısa ve renk lekeleriyle kaplı. "Sì," diyor. Anladığım tek kısım bu.

O - torunu olabilir mi? - tercüme ediyor. "Nonna erkek arkadaşının ona sanatının senin için ne kadar önemli olduğunu söylediğini söylüyor. Burada olduğun için çok mutlu. İçeri gelin. İçeride limonataımız var."

"Gel," diyor kadın İngilizce. "Gel, gel."

Onun ardından küçük atölyeye giriyorum. Her yerde, duvarlarda ve hatta yere yaslanmış Toskana kırsalının resimleri var. Kışın ve yazın güneşli ya da yağmurla örtülü görüntüler. Yuvarlanan tepeler, zeytinlikler ve küçük pitoresk kasabalar.

Büyükannemin duvarında resmi asılı olan ressam. "Nate," diye fısıldadım.

"İyi bir sürpriz mi?" Yanında dururken sesindeki gülümsemeyi duyabiliyorum.

Ben.

"En güzel sürpriz," diye mırıldanıyorum. Gözlerim çoktan büyük bir Gün doğumunda Toskana tepelerine bakan bir resim. Bayana dönüyorum. Sormak istediğim o kadar çok soru var ki. Nasıl başladığı, nerede resim yaptığı, kim olduğu... ve güvenilir ama belli ki sıkılmış gencin yardımıyla hepsini sorabiliyorum.

Bir buçuk saat sonra, içecekler ve atıştırmalıklar ikram edilerek ve bagajda üç resimle oradan ayrılıyoruz.

Kendim için bir tane aldım.

Biri büyükannem için.

Nate de koleksiyonu için bir tane aldı.

Giulia'ya sanat koleksiyoncusu olduğunu söyledi ve gözleri parladı, tıpkı ona işimden bahsettiğimde olduğu gibi. Kartviziti yoktu ama ondan benim için bilgilerini yazmasını rica ettim.

İlk sanat alımım. *Kontrol et.*

Biraz yoğun. Hepsi, tam bir döngü anı, listeyi tamamlamak ve burada, bu güzel ortamda, yanımda sevdiğim adamla birlikte olmak.

Bana izin veriyor. Otele giderken zaman zaman bana bakıyor ama artık beni sessiz tutan şeyin duyguların ağırlığı olduğunu biliyor.

Beş yıldızlı küçük bir butik otele giriş yapıyoruz. Muhteşem gün batımı manzaraları olan bir tepede.

Nate ile seyahat etmeye henüz alışamadım. Umarım hiç alışamam. Bu oteller, bu çevre... geniş odalar, güzel dekor, muhteşem hizmet. Hemen açık verandada, batan güneşin altında oturup akşam yemeği yiyoruz. Şarap içtik ve tatlı olarak tiramisu paylaştık.

Süitimize döndüğümüzde saat geç olmuştu ve balkonumuzun çift kapısını açtım. İnişli çıkışlı tepelere bakıyor ve derin bir nefes alıyorum. Hava açan çiçekler ve kuru toprak gibi kokuyor. Bunaltıcı sıcaklık güneşle birlikte kaybolmuş, yerini ılık bir gece esintisine bırakmış.

Parmaklıklara doğru eğilip sadece nefes alıyorum. Bir damla gözyaşının yanağımdan aşağı süzülmesi uzun sürmüyor.

Nate arkamda boşaltıyor. Bir içki doldurduğunu duyuyorum, buzlar şingirdiyor.

Ve sonra, yaklaşan ayak sesleri.

"Bundan hoşlanıyor musun?" diye sorar.

Yüzümü ona dönüyorum. Yüzümdeki gözyaşlarını görünce gözleri açılıyor ama ben gülümsüyorum. "Evet. Şu anda minnettarlık duygusuyla dolup taşıyorum."

"Oh?"

Ellerimi boynunun arkasında kenetleyerek onu daha yakına çekiyorum. Teni haftalarca güneşte kaldığı için bronzlaşmış, saçları normalde olduğundan daha uzun. Bir tutam güçlü alnına ve endişeli gözlerine düşüyor.

"İki yıl önce, kariyer yolumdan korkuyordum, her şeyden emin değildim, incinmişim ve iyileşmeye çalışıyordum ve... otuz yaşına girmekten korkuyordum. Daha doğrusu, yirmi sekiz yaşında olmaktan ve her şeye yeniden başlamaktan."

Dudakları yukarı doğru eğiliyor. "Yirmi sekiz çok eski olduğu için mi?"

"Öyle değil. Tüm korkularım saçmaydı. Ama korkularla ilgili bir şey bu, biliyor musun? Entelektüel olarak iyi olacağınızı bildiğiniz için ortadan kalkmazlar."

"Biliyorum," diyor ve bir elini belimde gezdiriyor. "Güven bana, biliyorum." "Ve şimdi, iki yıl sonra nerede olduğuma bakın. Nerede ..." I başımı sallar ve gülümserim. Duygularım sesimi titretiyor. "Londra'ya taşınmamış olsaydım ne olurdu bir düşünsene. Onun yerine Boston'da, Washington'da ya da Paris'te bir iş bulsaydım."

Küçük bir hareketle başını sallıyor. "Bunu hayal etmek istemiyorum."

"Ben de öyle. Yanlış bir hareket yapsaydım, sen ve ben hiç var olmayabilirdik."

"Ama yaptık," diyor.

"Ama yaptık," diye yineliyorum. "Ve bunun için de çok minnettarım. Bu gezegende milyonlarca olasılık ve milyarlarca insan varken... O gece o barda olduğum için çok mutluyum. Buraya, ait olduğum yere gelmek için dolambaçlı yollardan geçmiş olsam bile."

Nate'in gözleri sıcacık. "Seni seviyorum, Harp."

"Ben de seni seviyorum. Hem de çok." Onu öpmek için parmak uçlarımda yükseliyorum. O da beni dudaklarının yumuşak, yavaş fırçalarıyla öperken, elleri dudaklarıma doğru kayıyor.

Sırtının alt kısmı. Ve sonra, sallanmaya başlıyor.

Oh.

Dansımız. Başımı omzuna yaslıyorum ve gözlerimi kapatıyorum.

"Listedeki son şey," diye mırıldanıyor. "Ve gece yarısına sadece bir saat kala."

"Verimli," diye fısıldıyorum.

Kıkırdıyor ve elini çıplak kolumda gezdirerek tüylerimin diken olmasına neden oluyor. Onun kolları benim en sevdiğim yerdir. Ülkenin, zamanın ya da koşulların önemi yok.

"Mutlu yıllar bebeğim," diye fısıldıyor.

"Erken geldin."

"Konu sen olunca hep erken davrandım." Sesi biraz boğuk ve dudaklarını şakağıma bastırıyor. "Ve otuzlu yaşlarınızı birlikte geçirmek için sabırsızlanıyorum."

Tenine karşı gülümsüyorum. Ona söylemek istediğim bir şey vardı. Son birkaç aydır konuştuğumuz bir şey. Ona söylememi istediği bir şey. *Hazır olduğunda bana haber ver.*

Keten elbisemin cebine uzandım. Katlanmış listeyi çıkardım.

Kenarları artık yıpranmış olan kâğıda gülümsüyor. "Sonuncunun üstünü çizme zamanı geldi mi?"

"Listeyi gerçekten tamamlamak için en alta fazladan bir madde ekledim," diyorum. "Ben bir şey yazmadan önce gerçekleşmiş olsa bile."

Kağıdı açıyor. Dudaklarında bir gülümseme kıvrılmadan önce gözlerini kısar. "Hayatımın aşkıyla tanışın," diye okuyor.

"Mm-hmm. Özür dilerim. Bu sevimsiz miydi?"

Gülümsemesi genişler. "Peynire bayılıyorum bebeğim, bunu biliyorsun. Liste resmi olarak tamamlandı o zaman."

"Liste resmi olarak tamamlandı," diyorum. Tekrar katlıyorum ve yatağa doğru fırlatıyorum. Tekrar ona uzanıyorum.

Ama bana doğru adım atmıyor ve gülümsemesi soldu.

"Nate?"

Pantolonunun arka cebine uzanarak, "Bugün için başka bir şey daha planlamıştım," diyor.

"Başka bir sürpriz mi?"

Dudakları seğiriyor. "Evet. Kesinlikle."

Elinde kadife bir kutu var. Nefesim kesiliyor.

"Harper," dedi ve tek dizinin üzerine çöktü. Burada, ay ışığının aydınlattığı Toskana balkonunda, otuzuncu yaşına bir kalp atışı kala.

Ellerimi yüzüme bastırıyorum. "Nate," diye fısıldıyorum.

"Seni seviyorum. Acı verici olduğunda, karşılıksız olduğunda, durmaya çalıştığım da bile seni sevdim. Seni sevmekten vazgeçemem. Asla da bırakmayacağım. Son iki yıldır seninle birlikte olmak hayatımın en güzel zamanlarıydı, hem de açık ara bebeğim. Hayatımın geri kalanını sensiz yaşamayı hayal bile edemiyorum." Kutuyu açtı, kara gözleri üzerimdeydi. Kadifenin içine yerleştirilmiş bir yüzük var. "Benimle evlenir misin Harper ve hayatımı seni mutlu ederek geçirmeme izin verir misin?"

Konuşamıyorum. Zar zor nefes alabiliyorum. Ama başımı sallıyorum, yanağımdan bir gözyaşı daha süzülüyor. "Evet. Tabii ki yapacağım," diye mırıldanıyorum sonunda.

Gülümsüyor; kalbimin teklemesine neden olan geniş, parlak, ışıltılı bir gülümseme.

Yüzüğü sol elime takıyor.

Ve böylece, hayatımın yeni bir on yılı başlıyor.

Ne getireceği hakkında hiçbir fikrim yok... ama şimdiye kadarki en iyi yıl olmasını sağlayacağımı biliyorum.

Daha fazla Nate ve Harper ister misiniz? Epilogdan bir yıl sonra, bir müzayede sırasında olanlarla ilgili iki ekstra bölüm okumak için [bültenime](#) katılın...

Bağlantı: <https://bookhip.com/TMSRMLC>

TEŞEKKÜRLER

Bu kitap Connovan Günlükleri'nin sonunu işaret ediyor. Kitapların uzadıkça uzadığı, karakterlerin daha karmaşık hale geldiği bu küçük üçleme, önceki tüm kelime sayısı rekorlarımı kırana kadar devam etti. Connie, Alec ve Nate kısıtlanamazdı.

Onların dünyasını çok sevdim. Birbirleriyle, aile miraslarıyla ve ebeveynleriyle karmaşık ilişkileri olan kardeşleri yazmayı sevdim.

Onların hikâyelerini Kindle'ınıza yüklediğiniz ve kitaplarını evinize taşıdığınız için çok teşekkür ederiz.

Londra'yı seviyorum. Orada yaşadığım iki yıl heyecanla geçti, o kadar büyük ve o kadar çeşitli bir şehir ki bir ömür boyu orada yaşayabilir ve görececek şeyleriniz asla tükenmez.

Bu kitaptaki bazı yerlere kurgusal isimler verilmiş, ancak hepsi gerçek alanlara, meydanlara veya yerlere dayanıyor. İlkbaharda Londra muhteşemdir!

Nate ve Harper'ın hikâyesi sadece bir hisle başladı. Londra'yı istediğimi, baharı istediğimi ve arkadaşlıktan çok çok daha derin bir şeye doğru yavaş, lezzetli bir geçiş istediğimi biliyordum.

Ve bugün olduğu gibi cılganlığı için bir sürü insan gerekti!

Konu ve karakterlerden kapaklara kadar her konuda beni dinlemeyi, ilgilenmeyi ve tavsiyelerde bulunmayı asla ihmal etmeyen yazar arkadaşlarıma teşekkür ederim. Her zaman olay örgüsündeki boşluklardan kurtulmama yardımcı oluyor ya da bana harika fikirler veriyorsunuz.

Okuyucu olarak dürüst görüşlerini bildiren harika beta okuyuculara: teşekkür ederim. Harika yorumlar için Courtney, Laura ve Conner'a özel teşekkürler. Hikâyelerimi her zaman parlatan ve güçlendiren editörüm Andie'ye teşekkür ederim. İşlerimin çok daha sorunsuz yürümesini sağlayan asistanım Bri'ye binlerce kez teşekkür ederim.

Güzel e-kitap kapağı için Yoly'ye ve çarpıcı ciltsiz kapak için Books & Mood'a teşekkürler.

Harper'ın bu kitaptaki yolculuğuna bayıldım. Onun 30 yaş altı 30 listesi yazması bana kendi listemi yazmam için ilham verdi ve örtüştüğümüz bazı alanlar var (17 numara değil, söz veriyorum!) Eğlenceyi yeniden keşfetmek onun kendini yeniden keşfetme yolculuğunun bir parçası ve ben bu yazmayı çok sevdim. Yeni ve zorlayıcı

Deneyimler, başından beri orada olduğunu bilmediğimiz bir şeyi yerinden oynatabilir.

Her zaman olduğu gibi, kitaplarımı okuduğunuz için teşekkür ederim. Hayatımı kazanmak için bu işi yapıyor olmam beni hiç şaşırtmıyor. Her gün, her zaman ve bunu asla hafife almıyorum. Teşekkür ederim!

Hırs ve aşkın kesişimini keşfetmeyi her zaman sevmişimdir. Belki de bu yüzden milyarder kitaplarımın her birinin özünde bu var.

Peki sırada ne var?

Daha fazlası. Hırs ve aşk, karmaşık arkadaşlıklar, gömülü sırlar ve ihtiyaç duyduklarını asla bilmedikleri kadınları şımartan bir sürü zengin adam. Dünyalarına girip her şeyi alt üst eden kadınlar.

Bir sonraki seri geliyor... ve sizi de yanımda götürmek için sabırsızlanıyorum. Şimdiye kadarki en büyük seri olacak.

OLIVIA'NIN DİĞER KİTAPLARI

ÖNERİLEN OKUMA SIRASINA GÖRE LİSTELENMİŞTİR

Connovan Günlükleri [Sonsuza](#)

[Dek En İyi Düşmanlar](#)

Gabriel ve Connie

[Mükemmel Hata](#)

Alec ve Isabel

Yanlış Bir Hareket

Nate ve Harper

New York Milyarder Serisi [Patronun](#)

[Dışında Düşün](#)

Tristan ve Freddie

[Patron tarafından kurtarıldı](#)

Anthony ve Summer

[Patrona Evet Deyin](#)

Victor ve Cecilia

[Zaman Patronu](#)

Carter ve Audrey

[Patron Süiti](#)

Isaac ve Sophia

[Bossmas'ın 12 Günü](#)

Noel Antolojisi

Seattle Milyarder Serisi [Milyar](#)

[Dolarlık Düşman](#)

Cole ve Skye

Milyar Dolarlık Canavar

Nick ve Blair

Milyar Dolarlık Av

Ethan ve Bella

Milyar Dolarlık Nisanlı

Liam ve Maddie

Cennetin Kardeşleri Serisi Kara

Gözlü Şeytan

Lily ve Hayden

Buz Gibi Patron

Faye ve Henry

Red Hot Rebel

Ivy ve Rhys

Küçük Kasaba Kahramanı

Jamie ve Parker

Standalones

Yalnız Balayı Nasıl Yapılır

Phillip ve Eden

Kibirli Patron

Julian ve Emily

Bak Ama Dokunma

Grant ve Ada

Komsu Milyarder Cimri

Adam ve Holly

OLIVIA HAKKINDA

Olivia, hiç tanışmamış olmasına rağmen milyarder kahramanlara bayılan umutsuz bir romantiktir. Bu yüzden meseleleri kendi ellerine aldı ve onları sayfada yarattı. Sert, çekici, soğuk ya da düşünceli, şimdiye kadar sevmediği (kurgusal) bir milyarderle hiç karşılaşmadı.

Kalemi 2019'da eline aldı ve o zamandan beri elinden bırakmıyor. Bir milyondan fazla kitabı satılan Olivia, hızlı tempolu, şaka ve baharatla dolu, bayıltmaya değer hikayeler yazıyor. Kendilerini aşık eden hırslı kadın kahramanlarla tanışan, onlarla çatışan ya da onlara rastlayan kahramanlara katılın.

Güncellemeler ve bonus içerik için haber bültenine katılın.

www.oliviahayle.com.

Olivia ile bağlantı kurun

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

